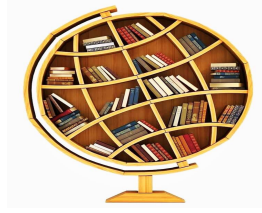

Isabelle
Broom

Bir Kış Sabahı

Çeviri: Merve Nur Altun

SONSUZ

Bir Kış Sabahı

Bir Kış Sabahı

Isabelle
Broom

Düzenleme
Ny.özlem

Çeviri: Merve Nur Altun

Kışları sabah, çoğu zaman alçakta asılı kalan sis ve dokuları örten kırağı ile başlardı. Haftalardır gökyüzü tıpkı parmaklarımızın arasında çevirdiğimiz bir bozukluk gibi gümüş rengiyle kaplıydı ama bugün güneş nihayet kendini gösterdi ve benim küçük Cambridgeshire köyümü ışııyla yıkadı.

Bara giden on dakikalık ya da bundan biraz daha uzun yolculuğumda, yanında pek çok rengi de getiren -çalılıktaki kırmızı meyveler, pencere kenarlarındaki mor menekşeler ve kiliseye giden yolda başını merakla tek yöne eğmiş duran mavi bir tomurcuk- bu yeni parlaklığın tadını çıkardım.

Beyaz Kuğu'nun kapısından içeri girer girmez David'i gördüm. Yuvarlak kel kafası ve riskli bir şekilde burnunun ucuna kadar getirdiği John Lennon tarzı gözlükleriyle fark edilmesi oldukça kolaydı. Anna ve benim de içinde olduğum bütün eski aile fotoğraflarında David'in tıpkı benimkiler gibi kalın telli ve kıvrıkcık saçları vardı ama kırk yaşma geldikten sonra hızla seyrekleşmeye başlamışlardı ve şimdi, elli sekiz yaşındayken kafasında kalan birkaç telden ibaretti. Yabancılar ben çocukken David'in saçlarına yorum yapar, ondan aldığım bu genler için ne kadar şanslı olduğumu söylerlerdi. Ben hep gülümser ve onların istedikleri gibi konuşmalarına izin verirdim, hatta bunları duymaktan hoşlanırdım. O insanların gözünde ben normal bir ailesi olan, normal bir hayat yaşayan normal bir kızdım.

Bir keresinde ortalama bir insanın hayatında tam on yedi tane dönüm noktası olduğunu okumuştum. Kimileri, bunların ilkinin

ana rahmine düştüğümüz an olduğuna inanır, kimileri doğum anımız; bazılarıysa ergenliğe adım attığımız anın gerçek bir başlangıç olduğunu söyler. Bana göre ise hayatlarımız birer hikâye ve bizler onun yazarlarıyız, bu yüzden hayatımızdaki hangi anın bize daha çok anlam ifade ettiği bize kalmış.

Benim hayatım dördüncü yaş günümü kutladıktan sekiz gün sonra başladı; evlat edinildiğimi öğrendiğim gün. Bundan önce sadece Evangeline Nash olmak, onu en çok sevmesi gereken kişi tarafından, adını bile bilmediği annesi tarafından, terk edildiğinden haberi olmayan bir çocuk olmak nasıl bir histi hatırlamıyorum. Gecenin en sessiz saatlerinde, şafak sökmeden önce zamanın durduğu o anlarda hâlâ kendi içime bakar ve aslında olmam gereken kişiyi bulmaya çalışırım.

“İşte buradasın!” diye haykırdı David ben ona doğru yürürken. “Harika görünüyorsun, ne güzel bir elbise bu böyle.”

“Bu bir tulum” dedim bacağımanın tekini coşkulu bir selamlamayla seyircilerini karşılamak üzere olan bir ip cambazı gibi havaya doğru kaldırarak. “Çok şık ama işlemek zorundaysan tam bir kâbus.”

Kadınlar tuvaletinde üstünü çıkarma olayını bir tarafa bırakırsak bugün tayt ve uyduruk bir kazaktan farklı bir şeyler giymek hoş bir değişim olmuştu, bu yüzden çabamın fark edilmesinden memnundum. Bir öğle yemeği için dışarı çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu, üstelik yüzüme bir iki parça makyaj malzemesi sürerek kendimi aşmıştım.

İlk birkaç dakikamızı David’in araç muayenesi, komşunun köpeği ile gül çalıları arasında süregelen savaş gibi David’in gündelik hayatına dair konuları tartışarak geçirdik. Ben bardaki Noel süslerinin komik sayısı üzerine yorumda bulundum ve sonra da menüden Kuğu’nun meşhur peynirli makarnasını mı yoksa üç katlı

sandviçini mi sipariş etsek diye düşünmeye başladık. David hesap ödemek için öne atıldığında, her ne kadar bundan rahatsız olsam da tartışmaya girmiyordum. Ben de bir gün yeniden para kazanmaya başlayacaktım ama şu an bunun için önümde hâlâ çok uzun bir yol olduğunu hissediyordum.

“Sahi” diye söze başladı David, ikimizin de önünde diyet kolalarımız dururken, “Büyük randevun bugün, değil mi?” dedi.

“Evet” diye onayladım. Sonra tek kaşının sorgular bir ifadeyle havaya kalktığını görünce sordum: “Neden suratın değişti?”

“Ben senin için mutluyum ufaklık, hepsi bu. Billy iyi bir çocuk.”

David çoğu zaman, bana sormak yerine kendi fikrini söylediği böyle açıklamalar yapardı. Anna bir keresinde bana onun buna karşı koyamadığını söylemişti; tam zamanlı bir yazar olmadan önce uzun yıllar öğretmenlik yapmıştı ve bu da tavırları ile konuşma tarzının kalıcı olarak değişmesine sebep olmuştu.

“Pekala, o kadar heyecanlanma” dedim Billy’yi taklit edip bıyık altından gülerek. Onunla çıkmaya devam etme fikri paniğe kapılmama sebep oluyordu ama bu görüşmeyi iptal etmek için artık çok geçti. “Bir şeyler içeceğiz sadece” diye hatırlattım David’e. “Bu bir ‘Sonsuza dek mutlu yaşadılar’ hikâyesi olmayacak.”

“Evet tabii, biliyorum. Sana öyle hissettirmek istemem... Yani... Demek istediğim...”

David rahatsız olduğunu gizlemek için öksürdü, sonra ceketinin iç cebine uzanıp ufak bir bez çıkardı. Temizlemek için gözlüklerini çıkardığındaysa onları yere düşürdü ve eğilip masanın yanında çırpınmaya başladı. Normalde böyle bir görüntü karşısında eğlenirdim ama bu defa onun açıkça telaşlandığını gördüm ve bir zamanlar kendisinde bütün sorularıma yanıtlar bulacağıma inandığım David bugünlerde ne zaman benimle konuşsa -eski bir arkadaşım

çıkacağım randevu söz konusu olduğunda bile- bocalıyordu. Onun gözünde güçlü bir kızdan dokunsa kırılacak hassas bir porselen bibloya dönüşmüştüm sanki.

Anna geçen yıl Noel arifesinde binicilik kazasında öldüğünden beri David'in gerçek, tereddütlü halindense "Bir Baba ve Zorluklarla Baş Eden Dul Adam" rolüne girmeye çalıştığını gittikçe daha fazla hissediyordum. Bana bildiğimiz şekilde babalık yapsa bir şey fark eder miydi ki? Aramızda gerçekten kan bağı olsaydı birbirimize daha iyi destek olacak şekilde karşılıklı anlayış gösteriyor olur muyduk? Keşke ona daha çok yardım edebilseydim, ama o zaman onun da bana daha fazla yardım etmesini beklerdim.

David gözlüklerini tekrar taktıktan sonra konuyu benim randevu takvimimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım ve sohbetimiz benim çocukluk anılarımdan birini hatırlayıp attığımız kahkahalarla sona erdi. Küçükken kazağımı kafamın üzerine geçirmek gibi bir huyum vardı ve evin içinde gözlerim görmeden öylece dolaşırdım; bunun yol açtıkları ise yalnızca mobilya kazalarıyla kalmamıştı ve benden çok çekmiş iki kedi ile yemek masası üzerinde duran fırından yeni çıkmış bir peynirli makarna tabağı da nasibini almıştı. Ortalık işte o zaman fena karışmıştı.

Çatal ve bıçağımı boş tabağımın üzerine çapraz şekilde bırakmışım ki David nispeten tehlikesiz bir şekilde söze başlayıp benim için endişelendiğini söyleyerek bombayı patlattı.

Al benden de o kadar.

"Ben iyiyim" dedim otomatik bir biçimde yalanım yüzünden kendimi cezalandırmak için. "Demek istediğim; iyi olacağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, hepsi bu." Bir kalın tutam saçımı hırsla parmağıma dolayıp döndürmeye başlamışım ki elimde kalan saç teliyle irkilip bunu bıraktım.

“Neredeyse bir yıl oldu” diye devam etti David ve ben burnumun ucundaki o tanıdık sızlamayı derhal bir kez daha hissettim.

“Ah Genie” diye iç çekti David masanın diğer ucuna uzanıp omzuma dokunarak. “Özür dilerim tatlım. Bu konuyu açmamalıydım.”

Başımı salladım ve ona bakmak yerine bakışlarımı dizlerime indirdim. Kendi acımın onun yüzündeki bir yansımasını görmenin acıyı azaltmaya hiç faydası olmadığını çoktan öğrenmiştim. “Sorun değil” diye mırıldandım. “Bu konu hakkında konuşamazmışsın gibi hissetmeni istemiyorum.”

Ben biriken gözyaşlarımın akmasına izin verirken David sessizce yanıma oturdu ve ellerimin üzerinde sakinleştirici daireler çizmeye başladı. Ancak durup bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerindeki korkuyu görebildim. Bana söyleyeceği başka bir şey vardı ama ben o an bunu duymak istemiyordum. Ellerimi onunkilerden kurtarıp ergenliğimde yaptığım gibi ondan kaçınma dürtüsüyle arkama yaslandım. O zamanlar da yatma saatimden sonra içki ya da sigara içerken, hatta bir iki kere keyif veren uyuşturuculardan birini denerken, bunu yaparak on üç yaşımdan tam on sekizime kadar David ve Anna’yı hayatlarından bezdirmiştim. Yatak odama erkek arkadaşımı alıp kapıyı arkamızdan kilitlediğim bile olurdu; David’in kurallarına tamamen ters düşen bir hareketti bu. Gerçekten de kendimi kaybetmişken ne kadar da cesur hissediyordum. Korumacı anne babam tarafından bu kadar sevildiğim için mutlu ve minnettar olmam gereken zamanda kendimi koskoca dünyada bir yere koyamayıp ne kadar da öfkelendiğimi çok net olarak görüyordum şimdi.

“Burada oturup senin dünyanın nasıl yıkıldığını izleyemem” dedi David sessizce, sesi sert değil anlayışlıydı. “Aylardır bir yemek

yemek için ilk defa dışarı çıkıyorsun” diye ekledi ellerini sallayarak. “Hem işin ne olacak? Geri dönmeyi düşünüyor musun?”

Kafamı bir kez salladım, belli belirsiz bir hareketle. “Yapamam” dedim. “Orada olamam. Oraya yakın bir yerde bile olamam. Masraflarımı ödeyemediğim için üzgünüm; başka bir yerde bir iş bulacağım.”

“Genie” diye başladı David, ne söyleyeceğini biliyordum: Para sorun değildi, Evangeline adındaki bir kız hakkında kitaplar yazmaya başladığından beri de hiç olmamıştı; benim mutsuzluğumun başlangıcı olan, diğer çocuklarınsa zevk alması için yazılan *Evangeline ile* serisinden beri... Bize başımızı sokacak bir ev veren, faturalarımızı ödeyen, buzdolabımızı yiyeceklerle dolduran, duvarlarımızı süsleyen, tabloların bile ödemesini yapan hep o Evangeline'di. O bizim ailemizin gerçek yıldızıydı.

“Artık gerçek annen hakkında konuşmamızın zamanı geldi” diye ağzındaki baklayı çıkarıverdi David.

Yanaklarımda toplanan kanı hissedebiliyordum. Ne söyleyeceği konusunda aklımdan binlerce şey geçmişti ama bunu asla beklemiyordum. Biyolojik anne ve babam hakkında anlatılanların sınırı her zaman belliydi: Annem bir tanıdığımızın arkadaşıydı ve çok gençken bir hata yapıp başını belaya sokmuştu, babamsa onun takıldığı adamın biriydi -belki de pek çoklarından bir tanesi- ve hiçbir zaman bu aile resminde yer almamış, almayı da hiç istememişti. David ve Anna yardım etmek istemişlerdi, çünkü onlar da uzun zamandır bir çocuk istiyorlardı. Annemi tanıyor olduklarını hatta onunla karşılaşmış bile olduklarını sanmıyordum. Resmi doğum sertifikamda adının yazılı olduğunu biliyordum ama onu hiç görmemiştim ve görmek de istememiştim. Umurumda olan tek şey, David ve Anna'nın artık anne ve babam olarak kabul edilmediği

durumun bu yeni haliydi. Bir an için kelimeler kifayetsiz kaldı ve ruh halim şaşkıncıdan öfkeliye doğru vahşi bir geçiş yaptı.

Suratımda artık susması gerektiğini anlatan ifadeyi görünce David'in yüzü solmuştu. Kollarımı birbirine kavuşturup çenemi yukarı kaldırdım; beden dilim öfke sinyalleri veriyordu. Uygun cevabı verecek kelimeleri henüz toparlayamadan David konuştu: "Kim olduğunu ve nerede yaşadığını biliyorum. Hep biliyordum."

"Ne?" Bunu duyduğuma inanamıyordum. "Bana hep beni doğurduktan sonra nereye gittiği hakkında bir fikrin olmadığını söylemiştin!" diye kükredim.

"Biliyorum" diyerek kabul etti mahcup bir ifadeyle. "Anna ve ben sana hiçbir şey bilmediğimizi söyledik, ama biliyorduk. Çok üzgünüm tatlım ama olayın detaylarını paylaşmamanın onun için de senin için de en iyisi olduğunu düşünmüştük. Fakat şimdi her şey değiştiğine göre daha fazlasını bilmen gerekiyor. En azından onun ismini seninle paylaşabilir miyim?"

"Ya ben bilmek istemiyorsam?" diye karşılık verdim sertçe. "Ya ben o... O kadın hakkında hiçbir şey öğrenmek istemiyorsam? Sonuçta Anna'nın yerini tutamayacak öyle değil mi? Hiçbir şey ve hiç kimse onun yerini tutamaz, sen de bunu aklından bile geçirmemelisin!"

David iç çekti. Geniş yapılı bir adam değildi ama benim bu tepkim sanki onun daha da ufalmasına sebep olmuştu. Onca kızgınlığıma rağmen içimde bir his bakışlarımı kaldırıp masanın diğer tarafında duran David'e çevirmemi sağladı. Hareketlerim karşısında zaten incinmiş vaziyetteydi ama ben sanki acıyı daha da artırmak için devam ettim: "Neden?" diye sordum ve sesimin titremesini engellemek için çenemi sıkmam gerekti: "Neden şimdi?"

David bir an için bana baktı. Ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum ve kendimi bunun için hazırladım. "Anna için" diye mırıl-

dandı, artık gözyaşları dökülmek üzereydi. Masamızı temizlemek için bize yaklaşan garson David'e bir bakış attı ve bu defa tam tersi istikamete yöneldi. "Çünkü o seni böyle görseydi bundan nefret ederdi; ikimizi de böyle görmekten nefret ederdi."

Gözlerimi kapattım ve koruyucu annemin hayali, gözlerimin ardındaki karanlığı doldurdu. Onun yumuşak, zarif hatlı suratı, sıcacık gülümsemesi ve o içten bakışlı açık kahve gözleri. Tanrım, onu özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki nefesim daralıyordu.

"Sorun şu ki Genie, seni bu halde görmek beni içten içe öldürüyor. Onu kaybettiğim gibi seni de kaybettiğimi hissediyorum ve bu böyle devam edemez. İşler bu şekilde olduğu gibi yürümeyecek; kendini böyle zavallı ve dünyadan soyutlanmış halde tutamazsın ve biz ikimiz hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edemeyiz. Bir şeyler değişmek zorunda, bunu görmüyor musun?"

"Hayır" diye cevap verdim suratsız bir şekilde, haklı olduğunu bilmeme rağmen.

"Biliyorum, onunla tanışsan da Bo..."

Attığım bakış duraksamasına sebep oldu.

"Biyolojik annen" diye düzeltti. "Anna'nın yerini tutmayacak elbette, biliyorum, ama belki senin kendinle ilgili bir şeyler keşfetmene yardımcı olabilir. Onun kim olduğunu ya da nasıl görüldüğünü hiç merak etmiyor musun?"

"Hayır etmiyorum" dedim hemen, yalan söylediğimi David de biliyordu.

"Ve artık evden dışarı çıkmam gerekiyor" dedi kibarca. "Hayata geri dön ve yaşanacak daha pek çok şey olduğunu kendine hatırlat artık."

"Bunu yapmak için neden bir yabancıya ihtiyaç duyayım ki?" diye sordum.

“Pek de yabancı sayılmaz” diye karşı çıktı David. “O senin annen.”

“Ben başka anne istemiyorum” dedim sesimi yükselterek. “Ben *kendi* annemi istiyorum.” Gözyaşlarım göz pınarlarımda yeniden birikmişti ve ben onların akmasına izin verdim. Onlar yanaklarıma ve oradan da boynuma doğru akarken öylece kıpırtısız bekledim. David’in gözleri de gözlüklerinin arkasında nemlenmiş görünüyordu, fakat kararlı durmaya devam etti. Öğretmen ceketini bir kez daha üstüne giymişti ama bana öğretmeye çalıştığı dersi ben zaten ezberlemiştim. İstedğim şeye kavuşmam mümkün değildi, çünkü istediğim şey Anna’ydı. Ve Anna benim yüzümden ölmüştü.

Şundan eminim ki benim yaşadığım şu günü yaşayan çoğu insan o akşamki planlarını çoktan iptal etmiş olurdu. Koruyucu ailenin hayatın boyunca senden koca bir sırrı saklamış olması da yeterince sarsıcıydı ama bir de biyolojik annenin adını ve bulunduğu konumu öğrenivermek önündeki birkaç saat şöyle dursun, bir sonraki ayın tüm takvimini iptal etmek için bile geçerli bir sebepti. Bu akşam için ise planım, en azından biyolojik annem hakkında bir internet araştırması falan yapmak olmalıydı. Herhangi bir normal insan annesiyle tanışmak için can atıyor olurdu; özellikle de tüm hayatı boyunca onun adını duymayı bekledikten sonra. Ama ben herhangi biri değildim ve hatta normal de değildim. O yüzden de bunun yerine Billy'yle buluşmak için bara geri gittim ve onu -ve de kendimi- endişelenecek bir şeyim olmadığına inandırmaya çalıştım.

“İyi vuruş Nash.”

Billy bilardo masasının diğer tarafından bana sırtıttı ve bir kutlama edasıyla yarı dolu bira bardağını havaya kaldırdı. Ben üç sarı topu peş peşe henüz yollamıştım ve dördüncüsünü göndermek üzere hazırlanıyordum.

“Vuran kazanır” diye karşılık verirken elimdeki istekayı beyaz topa öyle hızlı vurdum ki top sekip Billy'nin iki kırmızı topuna hızla çarparak onların da barın zeminine fırlamasına sebep oldu.

“Hey sakın!” diye güldü Billy topları tutmak için bir hamle yapıp başarısız olunca. “Biraz daha sert vurursan topları pencereden dışarı yollayacaksın.”

Bu ortamda ilk bilardo oynayışımız değildi -belki iki yüz defa oynamıştık- ama bunlardan hiçbiri resmi olarak bir randevu sayılmazdı. Bu anlamda bir ilki yaşıyorduk ve her bir anı tahmin etmediğim kadar tuhaf geçiyordu.

“İki vuruş” dedim beyaz şarap kadehimle kalmaya devam edebilmek için. Evdeyken alkolden uzak duruyordum ama bu gece buna ihtiyacım vardı. Ayağımın altındaki halıyı çekip almışlar gibi hissettiren bu berbat duyguyu unutturacak herhangi bir şey bir galon içmeye değerd; ya da bir bardak dolusu. Keşke şarabı şunların içinde satıyor olsalardı... Billy ne zaman bilardo masasına eğilse çok komik görünüyordu. Genellikle araba satan yerlerin dışında görebileceğiniz uzun ince vücutlu ve kare kafalı dans eden şişme oyuncaklara benzeyen bir bedeni vardı. Bunu, eski dostumun çekici biri olmadığını söylemek için anlatmıyorum, çünkü bence gayet çekici biri. Sevecen soluk gri gözleri, bolca İrlandalı çilleri ve kestane rengi bukleleri var, bir olimpiyat koşucusu metabolizmasına sahip olduğundan ise bahsetmeme gerek yok herhalde. Bu oyuna başlamadan önce onu domuz pastırmalı peynirli bir hamburgeri tek hamlede yutarken izlemiştim, şimdi ise bir koca paket dolusu tuzlu sirkeli cipse yumulmuştu.

“İster misin?” diye teklif etti.

Ağzım şarapla doluydu, bu yüzden onu bir baş hareketiyle reddettim ve bir yandan da gecenin sonunda benden bir öpücük beklemesinin imkânsız olduğunu düşünüyordum. Billy bile, eğer ağzını benimkine yaklaştırmak için bir şansı olduğunu düşündüyse de o derecede güçlü bir baharatı bana bulaştırmak isteyecek kadar aptal olamazdı. Bana bakmaya devam ediyordu ama korkarım bu artık bir tekliften çok endişesini yansıtan bir bakıştı. David ile yediğimiz felaket öğle yemeğinden sonra bu randevuda soğukkanlı bir tavır

takınacağıma dair kendime söz vermiştim. Bu, Billy'ye güvenmediğimden ya da onunla bir şey paylaşmak istemediğimden değildi; daha ziyade bu gece eski ben olmaya -kendime ve David'e hayatıma devam ettiğimi göstermeye- ihtiyacım olduğundandı. Hayatıma gerçek annem denilen biri tarafından müdahale edilmesine ihtiyacım yoktu; tüm bu yas ve suçluluk hissi sürecini kendi yöntemlerimle atlatacaktım.

Şimdi çıkıp yaşadığım üzüntülerin tüm çöpünü Billy'nin üzerine boşaltmak adil olmazdı; o beni cümlelerine kahkahaların eşlik ettiği, çocuklara ahırda binici botlarının ucunu nasıl yumuşak zemine gömeceklerini ve sonra da yan takla atacaklarını gösteren kişi olarak tanıyordu. Hoşlandığı kişi o Genie idi, Anna'nın ölümün ardında bıraktığı bir gölge değil.

"Genie?"

Kafamı kaldırdığımda Billy tam yanımdaydı.

"Özür dilerim, efendim?"

"Senin sıran." Masayı işaret etti. Benim iki topum kalmıştı, onunsa üç. İlk vuruş için yerimi aldım, açıdan memnun olana kadar istekanın üzerine eğilip gözlerimi kısarak baktım.

"Kahretsin" diye homurdandı Billy, top köşedeki deliğe girerken. "Aaaaah!" diye devam etti, son sarı top da zorlanmadan onun peşinden gidince.

Siyahta tek bir hamlem vardı ama ihtiyacım olan tek şey de buydu. "Zafer!" diye ilan ettim şarabımın kalanını da kafama dikerek.

Billy ağzından gaz çıkarmak üzereyken onu bastırdı. "İşte ben" dedi pişmiş kelle gibi sırtıtarak. "Centilmenlik edip kadının kazanmasına izin veriyorum."

"Üç yapan kazanır?" diye sordum onun yorumunu görmezden gelerek ve Billy iç çekti.

“Ah, devam et öyleyse.”

Kadehlerimizi yeniden doldurmak için bara yöneldim ve Billy'nin arkası dönükken hızla yuvarlamak üzere kendime bir tekila söyledim. Alkol istediğim etkiyi yaratıyordu; keskin köşelerim sanki yumuşamaya başlamıştı ve birkaç saat önce buraya ilk geldiğimde hissettiğim o tuhaflık sanki yavaş yavaş yok oluyordu. Belki nalbur arkadaşım ile uzun zaman sonra güzel vakit geçiriyordum? Belki de Anna haklıydı. Koruyucu annem Billy'ye bayılırdı. Ne zaman Değirmen Evi Ahırında karşılaşsalar Anna doğruca onun yanma giderdi ve çoğu zaman onları benim hakkımda konuşurken bulurdum. Bu, Anna'nın kıkırdamasından ve benim olduğum tarafa bakışından anlaşılırdı ve kulak misafiri olmaya bile gerek duymadan ona ne söylediğini çok iyi bilirdim; Anna ona vazgeçmemesini söylerdi. Ben de en sonunda onun ne kadar harika biri olduğunu fark edecek ve ona delicesine âşık olacaktım.

İkinci annem hiçbir şey değilse bile tam bir romantikti ve içten içe biliyordum ki bu randevuya gelmemin asıl sebebi -kabul etmekte zorlansam da- onu bu şekilde basitçe de olsa mutlu etmek istememdi. Telafi etmem gereken çok fazla şey vardı ve ben nereden başlayacağımı bilmiyordum. Melankoliyi bir tarafa bırakıp masaya geri döndüm ve Billy'nin babasının şimdiye dek çömlekçilik, jujitsu, kuş gözlemciliği ile son olarak da gölet yapımını listesine aldığı komik emeklilik planlarını anlatmasını dinledim.

“Bütün pazar gününü o çukuru kazmakla geçirdi ve sonra da onu kumla çevirmenin ne kadar pahalıya patlayacağını anlayıp bütün projeyi çöpe atmaya karar verdi. Sanırım annem onu o çukura gömecek!”

Billy'nin babası Ağustos'ta nalburunun çekicini askıya asmış, dizginleri hevesli çırağının ellerine bırakmıştı. Bu aileyi bacakla-

rımın üzenlere yetişemeyecek kadar kısa olduğu, at binmeye ilk başladığım zamanlardan beri tanıyordum ve bu, o günden bu yana yaşadığımız eğlenceli olaylardan yalnızca bir tanesiydi. Özenle inşa ettiğim zırhım tıngırdamaya başlamadan evvel bilardo masasında aldığım üç zafer oyunu ve iki illegal tekila siparişiyle ayakta durmaya çalışıyordum. Beni çok iyi tanıdığı için Billy'nin sessizleştiğimi ve dudaklarımı ısırmanın oyuna odaklandığımdan değil ağlamamı engellemek için olduğunu fark etmesi çok uzun sürmedi.

“Şu an bu randevuya evet dediğine pişmansın değil mi?” diye sordu.

“Seninle geçirdiğim zaman için asla pişman olmam” diye cevap verdim dürüstçe. “Sen bu dünyadaki en sevdiğim insanlardan birisin.”

Billy bunun üzerine kızardı ve kızarıklığı önce yanaklarına sonra boğazına doğru ilerledi. “Sevdiğin insanlardan biri?” diye tekrar etti. Ben şarap bardağıma uzanırken ses tonunda isteksiz bir kabul leniş vardı.

Ne söylememi istediğini çok iyi biliyordum. Onu arkadaşça olduğundan daha farklı bir biçimde sevmemi bekliyordu. Bugün buraya gelmeyi kabul ettiğimi çünkü onun bana hissettiklerini benim de hissettiğimi, onunla ahırdaki o pervasız ve kafasına estiği gibi davranan ve neredeyse üzerine oturabileceği kadar uzun saçları olan o kızıdan daha fazla ilgileniyor olduğumu söylememi bekliyordu. Atları nallamaya mola verdiğinde hazır makarnasını onunla paylaşan ve soğuk kış sabahlarında ona kahve yapan kız... Neredeyse Billy'yi böyle saf ve tutkulu bir şekilde sevebilmeyi dileyecektim, çünkü o zaman her şey gerçekten çok kolay olurdu. David ile yediğimiz öğle yemeğini hatırlayınca göğsüme at toynakları yemiş gibi hissettim bir an.

“Genie?”

Billy birasını bitirmiş bir tane daha alıp alamayacağını soruyordu. O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ama bakışlarımı kaldırıp gözlerindeki o apaçık umut pırıltısını gördüğümde tek yapmak istediğim evime, içinde huzurla yuvarlanabileceğim güvenli battaniyeme koşmaktı. O an kendimi çok rahatsız hissediyordum ama bu Billy ile bir randevuya çıktığım için değil, ona her şey yolundaymış gibi rol yaptığım içindi. Bu sahte halimden çok daha iyisini hak ediyordu ve bütün gece bu palyaço maskesini takıyor olmak fazla yorucuydu. Şarabımı kaldırıp ümitsizce kafama diktim.

“Hadi ama” dedi Billy; parmakları dirseklerimin üzerinde sımsıcaktı.

“Üzgünüm” dedim, bu sıralar pek sık yapmadığım şekilde dünyaya dönerek.

Billy özrümü geçiştirmek için başını salladı. “Endişelenme” dedi. “Anlıyorum Genie, açıklamak zorunda değilsin.”

Bunun nasıl olduğunu bildiğimden bile emin değildim ama ona daha fazlasını söylemedim. Billy’nin bana bakışlarında bana dargın olduğuna dair bir ipucu yoktu. İlgisi tamamen benim ne hissettiğime ve benim ne istediğime yönelmiş gibiydi. Böylesine inanılmaz bir arkadaşına sahip olduğum için bir kez daha kendimi çok şanslı hissettim. Ben kesinlikle onu hak etmiyordum.

“Buna devam edeceğiz Nash” dedi kalan topları en yakındaki deliğe doğru ittirirken sırtarak. “Ceketini giy de seni evine bırakayım.”

David'in anlattıklarıyla beni parçalara bölmekten bir gün sonrasıydı ve Hayley geç kalıyordu. En yakın arkadaşım pek çok yeteneğe sahipti ama belli ki zaman yönetimi onlardan biri değildi; kaotik düzensizliğimiz ise ikimizin çok sayıda ortak noktasından biriydi. Bana ancak 4'ten sonra gelebileceğini söylemişti ama saat neredeyse 5'e geliyordu ve Aralık akşamı, penceremden görünen gökyüzünü siyaha boyamıştı bile. Tam onu aramak üzere cep telefonuma uzanıyordum ki uzaktan kapı zilin ahenkli sesini duydum ve bunu David'in boğuk sesi ile basamaklardaki adımları takip etti. Hayley Thomas ile daha ilk Midilli Kulübü kampımızın yazından beri arkadaştık. O zamanlar Hayley, Boris adında yusyuvarlak açgözlü bir benekli atın sırtına binmişken Anna ve David benim Fox isimli kestane rengi, bir geyik gibi zıplayan fakat her şeyden korkan bir beygirle çalışmamı planlamışlardı.

İkinci gün, ben on yaş altı engelli at yarışı için büyük bir titizlikle ısınma çalışmaları yaparken seyircilerden biri yanımda büyük bir gürültüyle cips paketi açmaya kalktı. Fox korkuyla yana çekildiğinde aynı heyecan verici paketi fark etmiş ve içindekini yemeye niyetlenmiş olan nispeten daha coşkulu Boris ile çarpışmak üzereydi. Geri çekilip sırtını dikleştiren Hayley atını yavaşlatmak için dizginlerini çektiğinde ben de kendiminkilere asılmış vaziyetteydim ve ikimiz havada kuka şişeleri gibi çarpışmıştık. Kafalarımızı sıkıca saran şapkalarımızın içinde kalan kulaklarımız atlarımızın kontrolünü tekrar sağlamaya çalışırken çın çın çınlamıştı. O dakikadan itibaren de kampta birbirimizin peşini hiç bırakmadık. Hayley beni her zaman

güldürmeyi başardı ama aynı zamanda beni dinledi ve destekledi, eleştirdi ve de ihtiyacım olduğunda elimi tutmak için hep yanımda oldu -ya da gerektiğinde saçımı çekmek için- benim de aynı şekilde onun yanında olduğum gibi. David ile yediğimiz yemekten bahsedebileceğim tek kişi oydu. Bana derhal yanıma gelebileceğini, bu konuyu tartışabileceğimizi söyledi. “Çok üzgünüm!” diyordu şimdi bana, yüzünde pişman bir gülümsemeyle yatak odamın kapısını arkasından kapatıp tek koluyla beni sarmak üzere oturduğum yere yönelirken. “Adamlar gübre yığınlarını kaldırmaya tam ben arabaya binerken geldiler ve ben de onları kendi hallerine bırakamadım” diye açıkladı, çıkardığı kalın yün şapkası statik elektrikle saçlarının havalanmasına sebep olmuştu.

Hayley bir ayçiçeğini andıran biçimde uzun boylu, ince ve sarışındı; bense bir yaban mersininden çok da farklı olmayan şekilde ufak tefek, yuvarlak hatlı ve esmerdim. “Sorun değil” diyerek dilediği özürleri savuşturmaya çalıştım. “Kek aldım, sen de ister misin?” Yatağımın yanındaki masada duran kutuyu görünce Hayley’nin gözleri memnuniyetle büyüdü.

“Limon şelalesi mi bu?” diye sordu, ben sırtarak onaylarken. “Tanrım teşekkürler, açlıktan ölüyordum!”

Billy nasıl bir burger canavarıysa Hayley de her daim açtı, bu özelliğini Boris’ten aldığıyla ilgili dalga geçerdim ben de hep. Ama midillisinin şişkolüğünün aksine benim arkadaşım hiç kilo almıyordu. Gerçi eskiden ben de almazdım, yani ahırda çalışmayı bırakana kadar. Günde on iki saat ağır iş yaptığınızda ve yalnızca eyer üzerindeyken oturduğunuzda aldığınız kalorileri kolayca yakabiliyordunuz onlar kekten geliyor olsalar bile.

Kendisine dev bir dilim kestiğim Hayley ağız dolu lokmalarının arasında bana kardeşi Mike’ın birkaç yıl içinde üçüncü defa dokto-

ra dersini bırakmış olduğunu anlattı. “Gerçekten, benim yaptığım gibi bir işe neden girmiyor anlamıyorum.”

Hayley de ben de üniversiteyi yarıda bırakıp onun yerine tarım okumaya gitmiştik. Binicilik eğitmeni olmak ikimizin de en çok istediği şeydi, bu yüzden başka bir şeyin peşinden gitmek anlamsız görünmüştü. Şimdi kendimi tekrar bu işi yaparken göremediğim için neyi denemem gerektiği konusunda tam bir çıkmazdaydım. Bir zamanlar çok sevdiğim bu işe sırtımı döneli on bir uzun aydan da fazla oluyordu ve henüz herhangi bir başvuru formunu elime alıp incelemiş bile değildim. Hayley’nin de tıpkı David gibi benim için endişelendiğini biliyordum ama bu konuda bir şey yapabilecek motivasyonu bir süre daha bulamayacakmış gibi görünüyordum.

“Ee, şakacı Billy ile randevunun nasıl gittiğini anlatacak mısın bana?” diye sordu Hayley, bir yandan parmaklarındaki limon kremasını yalarken. “Yoksa tahmin etmemi mi istersin? Bir dakika, biliyorum! Berbat öpüşüyor? Ya da daha kötüsü, o diğer işte o kadar berbat ki yarı yolda mola istemek zorunda kaldın.”

“Kes şunu!” diye haykırdım bir oyuncak köpeği alıp ona doğru fırlatarak. “Hiçbir şey olmadı.”

“Yuh ama” diye somurttu Hayley. “Ne zamandan beri öpüşme anılarını bana anlatmıyorsun?”

“Öpüşmediğimden beri” diye cevap verdim ve Hayley başını yana doğru eğdi.

“Aman Tanrım” dedi. “Ben de orada durup tek dizinin üstüne çökmüştür ya da onun gibi bir şey yapmıştır diye düşünüyordum, senin için nasıl deli olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“Artık olmuyordur” diye yanıtladım iç çekerek. Sonra Hayley bana sorgulayan bir bakış atınca, “Bu iyi bir şey gerçekten. Şimdi

artık sadece arkadaş olduğumuzdan tamamen eminim, sonsuza dek de öyle olacağız ve bu gayet güzel.”

“Zavallı Billy” diye sızlandı Hayley kendine bir dilim daha kek alırken. “Ama sanırım kendini ondan hoşlanmaya zorlayamazsın.” Birkaç dakikadan uzun süre hareketsiz kalamayan Hayley yataktan kalkıp odanın içinde tur atmaya ve eşyalara dokunarak önce bir ruju, sonra bir kolyeyi, sonra da kitaplığın önünde durup onu incelemeye başladı. Yıpranmış Jilly Cooper romanlarım, çocukken yalayıp yuttuğum Enid Blyton’ın macera hikâyeleri yanında sıkışmışken bir alttaki raf *Evangeline ile ...* koleksiyonunun ağırlığıyla inliyordu. Hayley’yi serinin ilk kitabını çekip sayfalar arasından gezinirken ve edebi ikizime gülümserken izledim. Daha en başından itibaren Anna ve David benim evlat edinilmemi pozitif bir şey olarak algılamamı istemişlerdi ve David de zaman yolcusu Evangeline karakterinin benden ilham aldığını bildiğimden emin olmuştu. Evangeline’i acıklı ve kayıp bir karakter olarak resmetmek yerine David onu bir kahraman yapmıştı. Evangeline içine doğduğundan daha büyük bir hayatı; cesur ruhu ve doğasından gelen cesaretinin insanlara yardım edebileceği bir hayatı yönetmeyi seçmişti. Bunların hepsi harikaydı ve eğlenceli hikâyelerin olduğu bir seri için uydurulmuştu ama diğer taraftan da beni hayatım boyunca edebi ikizime yetişebilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya itmişti.

En başta bu şöhretten zevk alıyordum. Evangeline ile ... serisi ben ilkokulun son yılındayken, tüm ilginin üzerimde toplanmasından keyif alacağım bir yaştayken yayınlanmaya başlamıştı. Ne zaman ki serinin film hakları satıldı ve dört büyük bütçeli film benim çetrefilli ergenlik yıllarımda çekilmeye başladı, kıyaslamalar da o zaman canımı sıkmaya başladı. Artık dünya çapında tanınan bu karakterin benden ilham aldığını kimsenin bilmesini istemiyordum,

Çünkü bunu bir kere öğrendiklerinde bana farklı bir gözle bakmaya başlıyorlardı. Sanki gerçek beni tanımaya çalışmaktan vazgeçeceklermiş gibi hissediyordum. Yaptıkları varsayımlar beni rahatsız ediyordu, yanlış yöne sapmış kıskanılıklarından söz etmeye bile gerek yoktu ve ben yıllar geçtikçe karakterin kendisinden nefret etmeye başlamıştım.

Evangeline ile ... markası ne kadar büyüdüyse ben de o kadar içime çekildim. Geniş bir arkadaş grubunun gürültülü merkezinde olmaktansa bütün boş vaktimi ahırda geçirmeye başladım. Atlar sizi sadece kendi yaptıklarınıza göre yargılıyorlardı ve fark etmiştim ki ahırdaki kimse zaman yolculuğu yapan çocukların hikâyeleriyle pek de ilgilenmiyordu. Zamanının çoğunu kürekle gübre temizleyerek geçiren insanlara caka satmak mümkün olmuyordu ve ailem her ne kadar kurgusal düşmanımın ünü sayesinde varlık içinde yaşıyor olsa da ben öyle yapmıyor, bu gerçekten faydalanmaya alışmıyordum. Sanırım Anna ve David umutsuzca benim şımarmamı arzu etmişlerdi ama ben binicilik tutkumu bana aldıkları midillilerle desteklemelerinden ne kadar memnun olsam da yurt dışı tatili ya da yeni bir araba gibi tekliflerini hep reddetmiştim. Benim baktığım açıdan başımı sokacak bir evim, beni seven bir ailem, yeterli sayıda güvenilir arkadaşım, tutkuyla yaptığım bir işim, çok sevdiğim Suki adında bir atım vardı ve daha fazlasına kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Hayley'nin bana bakışlarını yakalamak üzere gözlerimi kaldırdım ve yüzünde şekillenmeye başlayan bir endişe ifadesiyle karşılaştım. Her mevsimi dışarıda geçirenlere özgü bir teni vardı Hayley'nin ve tırnakları tıpkı Billy'ninkiler gibi toprak kiriyle çevrelenmişti. Benimkiler de bir zamanlar farklı değildi ama işsizlikle geçen son yılım onların görüntüsünü de yumuşatmıştı.

"Rengin soldu" dedi Hayley nazikçe. "Annemi mi düşünüyordun?"

“Hangisini?” diye karşılık verdim acıyla ve Hayley tekrar gelip yanıma oturdu.

Telefonda ona ana başlıklardan zaten bahsetmiştim: Biyolojik annemin Bonnie adında bir kadın olduğundan ve Anna ile David’in onu beni evlat edinmeden önce de tanıyor olduklarından. Yine de henüz her şeyi bilmiyordu, bir şeyi ona henüz anlatmamıştım.

“David onun nerede yaşadığını biliyor mu dedin sen?” diye sordu Hayley ve ben de başımı salladım. “Gidip onu görmem gerektiğini düşünüyor, bu bir şekilde benim kendimi bulmama yardım edebilirmiş, bu ne demekse...”

“Vay be!” Hayley’nin soluk renk gözleri büyümüştü.

“Bence de.”

“Bu çok büyük bir haber. Gidecek misin peki?”

Sabah çayımın fincanı hâlâ yarı dolu bir şekilde yerde duruyordu ve ben onun yüzeyine yansıyan görüntüye bakakalmıştım. Dizlerimi göğsüme doğru çektim ve rahat bir pozisyona ulaşabilmek için kollarımı onların etrafına sardım. Bu sabah uyandığımda her iki elime de iğneler batıyormuş gibi hissetmiştim, çünkü uykumda kendi kendime çok sıkı bir şekilde sarılıyordum.

“Sahiden mi?” dedim ve Hayley cesaret verici bir şeyler mırıldandı. “Ben de bilmiyorum. En başta ‘Asla, asla olmaz!’ diye düşünüyordum. Ama şimdi emin değilim. David bunun iyi bir fikir olduğu konusunda çok kararlı ve ben de yaşadığı onca şeyden sonra onu mutlu etmek istiyorum. Ama bir tarafım da onunla sadece niye beni bırakıp gittiği sorusunu yüzüne haykırmak için karşılaşmak istiyor, sanırım bu tarafımın onunla gerçekten yüzleşmeye ihtiyacı var. Hem belki bunu yaparsam gerçekten de daha iyi hissederim. Ama tabii sonra şu an hissettiğimden bile daha kötü hissediyor da olabilirim, eğer böyle bir şey mümkünse... Of, bilmiyorum...”

Söylediklerimin kulağa ne kadar çaresizce geldiğini duydukça ve tüm bu durum karşısında ne kadar kuvvetsiz olduğumu anladıkça kelimelerim de gücünü kaybetmeye başlamıştı.

“Bu David ile ilgili değil” diye müdahale etti Hayley. “Bu seninle ve senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili.”

“David hayatımın beklemeye alınmış vaziyette olduğunu düşünüyor” diye açıkladım. “O, bu kadının -bu yabancının- benim tekrardan normal hissetmeme yardımcı olacağını söylüyor. Ama bu nasıl olabilir ki? Beni terk eden kadınla bir araya gelmek beni yanında isteyen kadını kaybetmiş olmak konusunda beni nasıl daha iyi hissettirebilir?”

Hayley kafasını sallıyordu. “Bilemiyorum Genes.”

Bir an için ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeyerek birbirimize baktık. Hayley derin bir nefes aldı. “David bir konuda haklı ama” dedi sessizce. “Senin hayatın konusunda demek istiyorum. Buradan bakınca gerçekten de biri durdurma tuşuna basmış gibi görünüyor.” Buna söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. “Belki biyolojik annenle bir araya gelmek ihtiyacın olan şey değildir. Belki de sana asıl yardımcı olacak şey çiftliğe geri dönmendir.”

“Sanmıyorum” dedim bir nefes vererek ve parmaklarımın arasında battaniyemi çekiştirip onun bakışlarından kaçınmaya çalışarak. “Gerçekten buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla anı var ve çok fazla boşluk...”

“Özlemiyor musun?” diye bastırmaya devam etti Hayley. “Atları, insanları, tüm o hareketliliği, beni?”

Tüm yaptığım orada oturup bu duruma karşı olan bıkkınlığımı ve kendi duygularıma karşı olan öfkemin karışımıyla sessizliğimi korumak oldu. Bir midillinin üstüne ilk oturduğumda üç yaşındaydım, düzenli dersler almaya başladığımda altı, başkalarına bi-

nicilik dersleri vermeye başladığımdaysa on dokuz... Onca yıldır atlar benim tutkumdu, sabahları yataktan kalkma sebebimdi. Ama şimdi, o korkunç şartlarda Anna ile birlikte biricik Suki'mi de kaybettiğimden beri onları nadiren aklımdan geçirebiliyordum çünkü bana çok acı veriyorlardı.

Hayley tepemizdeki camı döven yağmur tanelerinden biri gibi aniden zıpladı. Sonbaharın ağaçlarda bıraktığı son yaprakları da döken bir sağanak yağmaya başlamıştı. Çok yakında Anna'nın öldüğü günü anımsatan bir manzara ortaya çıkacaktı ve benim bununla nasıl baş edeceğim hakkında, buz gibi rüzgârı yanaklarımda hissetmeye ve yerde duran karı görmeye nasıl dayanacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hayatım, anılarla dolu bir mayın tarlası haline gelmişti ve benim onlardan kaçacak gücüm yoktu. Yoksa var mıydı?

"Üzgünüm" dedi Hayley tepedeki pencereden bana doğru bakarak ve bu kelimelerin ona ne kadar çaresiz hissettirdiğini tahmin edebiliyordum.

"Birlikte yolculuğa çıkma planları yaptığımızı hatırlıyor musun?" dedim o an, konunun değişmesiyle Hayley'nin ne kadar rahatladığını fark ederek. "Ahırın duvarında sakladığımız bir haritamız vardı ve eyer takımlarını temizlerken rotamıza karar vermeye çalışıyorduk."

"Tabii ki hatırlıyorum" dedi Hayley. "En sonunda biriktirdiğimiz bütün parayı binici eyerleri almak için harcamıştık, öyle değil mi? Ben benimkini Magnum'un ahır kapısının önünde bırakmıştım ve o da üzerinde koca bir delik açmıştı, yüz­süz kerata!"

Kıkırdadım.

"Nereden aklına geldi bu şimdi?" diye sordu, ayağını kaşımak için termal çorabının içine parmağını sokarken. "Tatile çıkmayı falan mı planlıyorsun?"

“Pek sayılmaz” diye başladım. “Ama bu Bonnie adındaki kadınla ilgili sana söylemediğim bir şey var.”

“Ne?” Hayley bir anda elini ayağından çekip tüm dikkatini bana vermişti.

“Kendisi burada, İngiltere’de yaşamıyor” dedim durup bu bilgiyi hazmetmesine izin vermek için. “Eğer gerçekten onu bulmak istersem çok çok uzun bir yolculuk yapmam gerekecek.”

Merakı iyice uyanmış olan Hayley şimdi vücudunun yarısı benim ayaklarımın üzerine gelecek şekilde yatağa uzanmıştı. “Ne kadar uzaklıktan bahsediyoruz?”

Kısa bir an için bakışlarım onu aşip suçumun bir ilanı gibi duvarda asılı duran ve hâlâ Anna’nın öldüğü Aralık ayını gösteren geçen yılın takviminin asılı olduğu köşeye takıldı. Eğer çekip gidersem belki de bana tuzaklar kuran tüm bu anılardan uzaklaşmış olurum. Bir uçağa atlarsam bu soğuk ve sert kışı taze ve sıcak bir yeni dünya ile takas etme şansım olabilirdi. Böylece nefes alabileceğim, düşünebileceğim, hatta belki kim olduğuma ve daha en baştan neden birilerine verildiğime dair cevaplar alabileceğim bir alan bulabilirdim kendime. Çünkü David ve Anna yıllar boyunca beni rahatlatmak için ne söylemiş olurlarsa olsunlar gerçek ortadaydı. Beni doğuran annem beni yanında tutmak istememişti ve ben nedenini bilmek istiyordum.

“Kendisi bir insanın olabileceği en uzak yerde yaşıyor” dedim. “Yeni Zelanda’da.”

Anna'nın yirmi birinci doğum günüm için bana aldığı hediye-lerden biri de beş yıllık bir ajandaydı. Lacivert deriyle kaplı, ön tarafında altın harf işlemlerin olduğu ve geniş bir ceket cebine sığabilecek kadar küçük bir defterdi. Her gün birkaç satır yazmak ve geri dönüp hatırlanması gereken şeyleri not etmek için uygundu. Yani bir günlük gibiydi, ama onun daha anlamlı ve daha az detay içeren bir versiyonuydu. En başta bir şeyler yazmayı sürekli unutuyordum ama Anna beni hep cesaretlendirdi. En sonunda, David de Dr. Seuss'un bir anın değerini bir anı olana kadar asla anlayamadığımız ile ilgili bir cümlesini tekrarlayarak ona katıldı. Bu şekilde motive olarak -David'in bana ders anlatmayı bırakmasını ne kadar arzuladığımdan bahsetmiyorum bile- her akşam yatmadan önce o deftere yazmaya başladım. Kısa bir süre sonra da bu tıpkı vitamin almak gibi ya da gece kremi sürmek gibi bir alışkanlığa dönüştü. Evden uzak kalmam gerekirse, ki bu nadiren olurdu, atımdan ve her yere benimle gelen o küçük mavi defterden ayrı kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi düşünürdüm; öyle ki o defteri doldurduğumda aynısından bir tane daha almıştım kendime.

Anna bana, yirmi bir yaşından itibaren kendisinin de günlük tuttuğunu anlatmıştı ve bazen, ateşin başında koltuklarımızda birlikte oturduğumuz zamanlarda bana bazı bölümleri okuduğu olmuştu. Defterin verdiği alan dar olduğu için koruyucu annem insanları birkaç kelimeyle özetleyebilmek gibi gerçek bir yetenek geliştirmişti ve bu tasvirler her zaman çok övgü dolu olmasalar da basitlikleriyle her zaman çok eğlencelilerdi.

David ile tanışıp ona âşık olmadan önce iki yılını geçirdiği eski erkek arkadaşından defter boyunca ‘Torba Sakal’ diye bahsederken, Londra’da yaşadığı ilk evin üst katında oturan komşusuna kaba ayaklarından dolayı ‘Bay Palet’ ismini takmıştı. Ama Anna’nın hatıraları arasında en sevdiklerim içinde ikimizin olduklarıydı. Anna birlikte geçirdiğimiz her bir gün için bir şeyler karalamıştı ve onları bana aktarmadan önce rastgele bir sayfa -ya da yıl- seçmeye bayılmıştı. “Aman Tanrım!” diye çığlık atardı kahkahalarının arasından. “Yanlışlıkla diş macunu yerine hardal tüpünü alıp ağzına sürdüğünü tamamen unutmuştum.”

Görünen o ki bebekken Anna’nın çantasını karıştırıp birer birer eşyalarını çalmak ve onları yeni çıkmakta olan dişlerimle test etmekten daha fazla sevdiğim bir şey yokmuş. Anna derdi ki; beni yerde öylece bıraksa saatlerce durabilirmişim ama meyve kâsesine koyduğu her bir elma, muz ya da portakal üzerinde minik diş izleri görmeye hazır olmalıymış. Bir gün küçük arkadaşlarımdan birinin beşinci yaş gününde, çocukları eğlendirmesi için getirdikleri palyaçodan o kadar çok korkmuşum ki kendimi sahanlıktaki çamaşır dolabına kapatıp su deposunun arkasında sıkışmış halde bulmuşum. Anna o gün için yazdıklarının sonuna “Trajikomik karakterler bazı sorunlara sebep olabilir!” diye yazmış ve sonra bana kırmızı burunlu her şeye karşı olan fobimin beni Noel Baba’nın yerel alışveriş merkezindeki tahtını ziyaret etmekten bile Rudolph ile karşılaşım korkusuyla vazgeçirdiğini anlatmıştı.

Defterde birlikte gittiğimiz sinemalar, dışarıda yediğimiz yemekler ve hatta aramızda geçen tartışmaları anlattığı bir iki satırın olduğu daha güncel hatıralar da vardı. Aradan zaman geçip birbirimizin kıymetini anlayınca ikimiz de önce hangimizin daha aptal davrandığı üzerine atışıp sonra yaptığımızın ne kadar ironik oldu-

ğunu fark etmemizle kahkahalara boğularak bunları kolayca geride bırakırdık.

Anna öldükten sonraki haftalarda evin içinde sandalyelere çöküp ağlarken, köşelerde haykırırken tıpkı rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi savruluyordum. Zaman zaman David ve ben kendimizi aynı odada bulur, birbirimizi teselli edebilmeyi arzular fakat doğru kelimeleri bir türlü bulamazdık. Onun yerine David, beni korkutan bir sertlikle kendine çekerdi ve bense kollarım iki yanımda, üzüntüden kilitlenmişçesine hareketsiz, aramızda açtığı bu mecazi boşluğu nasıl dolduracağımı bilemeden öylece dururdum. Tıpkı Anna ve birlikte geçen yaşantımız ile ilgili detayları hatırlayıp durmamak için savaştığım gibi, bu defter hakkında da düşünmemeye çalışmış ama onu hiçbir zaman unutmamıştım. Uzun bir süre boyunca şok ve kabul arasında bir noktada, hayatın akışı içinde kalmak daha kolaydı. Ama üzüntüye teslim olmak çok korkunç ve verdiği acı çok yıkıcıydı.

David, Anna'nın son defterini bana verebilmek için epey mücadele etmiş olmalıydı ama en sonunda en kolay -ve en sinsice- şeyi yapıp onu Yeni Zelanda seyahati için hazırladığım çantanın içine koymuştu. Lastikle tutturulmamış sayfaların arasında katlanmış pek çok kâğıt vardı ve ben uçağımın kalkmasını beklerken dalgın bir şekilde bunları karıştırıyordum. Onları açmam mümkün değildi, henüz olmazdı. Yazdığı son sayfayı çevirsem o berbat son gün hakkında yazdıklarını mı görecektim? Geçen zamanla asla değiştirilemeyecek olan bir anı ya da bir şeyin değerini sonradan fark etmenin basit güzelliği... Bunlara bakmak için kendimi nasıl ikna edebilirdim ya da burada yazan herhangi bir kelime bir şeyi değiştirir miydi? David defterle birlikte çantaya beş yüz Yeni Zelanda dolarının olduğu bir zarf, bir kredi kartı ve biyolojik annemin adı

ile adresinin yazılı olduğu bir kâğıt da gizlemişti. Aynı zamanda kendisinin yazdığı bir not da vardı:

Canım Genie,

Ekte gönderdiklerim acil durumlar için, ama eğer paran biterse ara, hesabına yollarım. Noel sonrası beni yalnız bıraktığın için endişelendiğini biliyorum ama endişelenme. Bu yıl her halükârda biraz tuhaf geçecekti ve doğrusu pek çok arkadaşımından davet aldım. Herhangi bir zaman benim de yanında olmamı istersen haber ver, bir sonraki uçağa atlar gelirim. Bunu tek başına yapacak cesareti kendinde bulduğun için seninle gurur duyuyorum, canım kızım ve biliyorum ki Anna görse o da seninle gurur duyardı. Onun kelimelerini ve sevgisini de sana yolluyorum (fermuarlı cebe bak), umarım sana yardımcı olacak. Eğer içinde korku hissedersen Evangeline ne yapardı diye düşün, her zaman olduğu gibi seni cesaretlendirmek için o da yanında olacak.

Tüm sevgimle,

Baban.

Eğer bundan bir yıl önce biri beni kenara çekip on iki ay içinde annemi kaybetmekle kalmayıp, bir başka anne bulmak üzere dünyanın bir ucuna yolculuk yapacağımı anlatsaydı dalga geçiyor olduğunu söylerdim. Ama işte bugün tam da bu konumdaydım. Qantas personelinden biri kapının önündeki kürsüye çıkıp mikrofonu kendine çekince statik bir çıtırtı sesi duyuldu. Kalkış vakti gelmişti. Birinci sınıf yolcular girişteki körüğe doğru sırayla yürürlerken ben de kendi defterimi ve çantamı toparladım. İçine bakmaya gerek duymadan son yazdığım tarihin 23 Aralık 2017 olduğunu biliyordum. Ne yazdığımı da biliyordum: “Suki nallarını attı, Billy’yi beklemek zorunda kaldım, yani hâlâ hiç hediye alamadım! Yarın gideceğim.”

Ve sonra ne geldiğini de biliyordum. Kararlı bir şekilde yeni, temiz bir sayfayı çevirdim ve bugünün tarihini not edip -11 Aralık

2018- altına “Yeni Zelanda’ya uçuş” diye yazdım. Defterimi kapatıp çantama geri koymak üzereyken kaybettiğim annemi kabulleniş ihtiyacıyla bir an durdum. Bu kararda benimle birlikte olduğunu bilmesini istiyordum, her zaman, gittiğinden beri aslında her dakika benimle olduğunu hissetmesini istiyordum. Defterin aynı sayfasını açıp tekrar aceleyle karaladım: “Anna’sız geçen gün sayısı: 352.” Oysa günleri saydığımın farkında bile değildim.

Sizden ilham almış zaman yolcusu bir kurgu karakterin var olması beraberinde pek çok sorumluluğu da getiriyor, bunlardan ilki benim de tıpkı Evangeline gibi hevesli bir yolcu olmam mesele. Beni ilk kez tanıyan insanlar boş geçen senemde bir maceraya çıkıyor olduğumu düşünebilirler. Çünkü öyle olması gerekir değil mi? Ben korkusuz ve gözü pek biriyim, macera ararım, dünyayı arkama bakmadan dolaşabilirim. *Ye, Dua Et, Sev*'deki Julia Roberts; *Hayatın Kıyısında*'daki Brad Pitt gibiyim. Tabii aslında hiç de öyle olmamam dışında.

Doğrusu ben, Cambridge'in dışında büyüdüğüm köye yakın, binalardan ve kaldırımlardan çok tarlaların ve at binme alanlarının olduğu küçük ve güvenli hayatımın olağan akışında yaşamayı tercih ederdim. İki saatlik bir uçuş bile uzaklık açısından bana fazla gelir, bu nedenle onca yol yapıp Yeni Zelanda'ya gidiyor olmak benim için gerçek bir imtihan. Heathrow Havaalanı'ndan bindiğim uçakla, yapay ışıkların altında batmaya başlayan yorgun gözlerimle tekrar uçağa binene kadar dolaşıp durduğum Dubai'ye geldim. Güvenlik videosunu ikinci kez izledim ve nazik bakışlarımı gerçekten bir acil durum anında insanların söylenen aleti başlarına yerleştirecek vakit bulabileceklerine inanıp inanmadıklarını merak ederek, can yeleği için hangi ipi çekmemiz gerektiğini gösteren hostese kaldırdım. Bir kez daha havalandığımızda ve uçağın oval penceresinden görünen karanlık dışında başka hiçbir şey kalmayınca gözlerimi kapattım; motorun vızıltısını, çağrı düğmelerinin kesik kesik vınlamalarını ve tuvalet sifonunun vınlamayı bastıran boğuk sesini dinlerken An-

na'nın yirmi birinci yaş günümde hediye ettiği yeşim taşlı yüzüğü parmağımda çevirmeye başladım. Orada öylece otururken zaman durdu sanki, karanlığın içinde mahsur kalmış gibiydim ve kaderim üzerinde kontrolümün olmadığı binlerce küçük harekete bağlıydı. Tıpkı hayatın kendisi gibi; bir tek şeyin yanlış gitmesi diğer bütün parçaların kopmasına sebep olacak gibiydi.

Şimdi, aşağıda kalan bagaj bandı kaymaya ve gıcırdamaya başlamıştı, ben de valizler, bebek arabaları ve sırt çantaları birbiri ardına geçmeye başlamadan önce siyah lastikle kaplı yüzeye bakakalmıştım. David bu yolculukta kullanmam için bana Anna'nın eski sırt çantasını vermişti; üzeri yamalarla kaplanmış hâki yeşili bir çantaydı. Benim aksime o gençlik yıllarında tam bir maceracıymış ve Avrupa'nın büyük bölümünü tek başına keşfetmiş. Anna ve David'in büyük emeklilik planı birlikte dünyayı dolaşmaktı ama artık maalesef böyle bir şansları kalmadı.

Ağır yükümü zorla omuzlayıp çıkış kapısına yöneldim. Yolculuğum şimdiye kadar beni önce Londra'dan Dubai'ye, oradan Melbourne'a, oradan Auckland'a ve son olarak da Yeni Zelanda'nın Güney Adası'ndaki Queenstown'a getirmişti. Şu an İngiltere'de saatin kaç olduğu ya da transitte kaç saat geçirdiğim hakkında bir fikrim yoktu ama sonunda başarmış olmaktan dolayı mutluydum. Buradaydım, ne yapılması gerekiyorsa onu yapacak ve sonra da İngiltere'de yaşanacak ne kaldıysa onu yaşamak üzere hayatıma geri dönecektim. Dışarı çıktığımda üzerime vuran güneş ışığı öyle güçlü ve öyle anıydı ki bir an olduğum yerde durdum. Güney Yarımküre'de yaz mevsimi olduğunu biliyordum ama sıcaklığın şiddeti beni yine de şaşırtmıştı. Bütün yolculuğumu içinde geçirdiğim pantolonum aniden sıkmaya başladı, sayısız uçuşta beni sıcak tutan kalın kaşmiri de üzerimden çıkarıp derhal bir top haline getirdim ve sırt çantama tıktım.

Yeni Zelanda'ya dair şimdiye kadar gördüklerim temiz mavi bir gökyüzü, beton yollar ve uzaklardaki ağaçların yapraklarıydı. Hava taze ve temizdi, ben durup onu içime çekerken yanımdan çiftler ve aileler geçip gidiyorlardı. Sırt çantaları taşıyan yaşı daha büyük genç grupları vardı; güneşten yanmış tenleri karamel renginde ve bilekleri deri bileklikler ve renkli iplerle kaplıydı. Hepsinin de gidecek bir yeri, buluşacağı insanlar var gibi görünüyordu ve onların etrafta bu kadar mutlu dolaşması bana içimdeki derin sarsıntıyı hatırlatıyordu. David burada yanımda olsaydı ne derdi çok iyi biliyordum; kafası yana eğilmiş vaziyette ve gözlüklerinin ardında cesaret verici ebeveyn bakışlarıyla “Hadi ama Genie, Evangeline olsa ne yapardı onu düşün” derdi. Diğer Evangeline; doğuştan gezgin, benden daha cesur, daha zeki ve daha iyi olan... O hemen şimdi herkesin canına okurdu.

Havaalanından Queenstown'ın merkezine olan yolculuk kısa sürdü. Hızla giderken taksi şoförü sürekli muhabbet etmeye çalışıyordu fakat ben ancak birkaç kelimelik geçiştirmeler halinde cevap verebiliyordum çünkü pencereden bakarken dışarıda gördüklerim karşısında ağzım açık kalıyordu. Hayatımda hiç bu kadar büyük dağlar ya da böyle uçsuz bucaksız bir gökyüzü görmemiştim. Ağaçlar ve çalılar burada, İngiltere'de olduğundan daha yeşil görünüyordu ve onların ardındaki dünya bir şekilde daha bereketli gibiydi; sanki Doğa Ana'nın kendisi filtre uygulamış gibi bir netlik hâkimdi hepsine. Ana yola çıktığımızda, yolun epey aşağısında hızla akan bir nehir ve onun biraz yukarısında tekinsiz görünüşlü -ürpertici- ve ancak bungee jumping platformu falan olabilecek ahşap bir yapı vardı.

“İşte orada” diye ilan etti şoför, gururlanmaktan geri kalmayarak. Devasa genişlikte bir su kaynağı görüş alanımıza girmişti. “Bu

Wakatipu Gölü” diye bilgilendirdi beni. “Bu çevredeki insanlar bunun Güney Adası’nın en büyük gölü olduğunu söylerler ama öyle değil; Te Anau asıl kraliçe.”

“Aaa” deyiverdim ve adam da başını salladı.

“Tabii ki” diye devam etti: “Kuzey Adası’ndaki Taupo Gölü ise asıl canavar, onun içine Singapur’u bile sığdırabilirsin.”

“Vay canına” diye karşılık verdim, söylediklerini zihnimde canlandırmaya çalışıp bunu başaramayarak. Şoför dikiz aynasından bana bakarak kendinden emin bir şekilde gülümsüyordu.

Queenstown’ın kendisi de Wakatipu Gölü ile ona yukarıdan bakan uçsuz bucaksız tepelerin arasında yer alıyordu ve seyahat kılavuzundan kendimce edindiğim sınırlı bilgiye bakılırsa burası Yeni Zelanda’nın parti şehriydi ve kış sezonunda tamamen değişerek hareketli bir kayak merkezine dönüşüyordu. Bunun yanında, gelecek iki hafta boyunca kalacağım ev hakkında pek fazla bilgim olmasa da ya da keşfetme ruhuna pek sahip olmasam da etrafa şöyle bir göz gezdirmek ve çevreye aşina hale gelmek için bir arzu duydum. Kiraladığım daire şehir merkezine çok uzak olmayan dik bir yokuş üzerindeydi ve merkez ofisinden anahtarımı aldıktan sonra içeri yalnızca Anna’nın sırt çantasını bırakmak, David ile Hayley’e sağ salim vardığımı haber veren bir mesaj yazmak için uğradım, sonra da hızlı bir duş alıp üzerime basit siyah bir yazlık elbise geçirdim. Havaalanında içime yerleşen yalnızlık hissi istenmeyen bir misafir gibi gitmek bilmiyordu ve makyajla falan uğraşarak vakit harcamak istemiyordum.

Ben tepeden aşağı doğru inerken saat neredeyse 5’e geliyordu ama güneşin gücünü kaybetmeye dair hiçbir emaresi yoktu. Ben elli faktör kremimi sürmek konusunda oldukça cömert davranmıştım ama görünüşe göre burada İngiltere güneşini boğucu bir nem-

le birleştiren öyle farklı bir sıcaklık vardı ki güneş âdeta yıpratıcı bir vahşilik gösteriyordu. Mavi gözlerim ve solgun tenimle güneş yanığına o kadar müsaittim ki Queenstown'ın kalabalık Shotover Caddesi'ne ulaşana dek, bir gölgeli kaldırımdan diğerine koşmak zorunda kalmıştım. Arabalar kornalarını çalıyor, otobüsler insan yükünün altında inliyor ve motosikletler ise sayısız bar arasında kararsız bir şekilde gidip gelen sırt çantalı gençleri gezdiriyorlardı. Kalabalıktan uzaklaşmak için karşıdan karşıya geçerken Fergburger adlı al-götür bir restoranın oldukça uzun kuyruğuna denk geldim ve yoluma devam edebilmek için birkaç dakika harcamak zorunda kaldım. Şehrin parti atmosferini her bir köşede görmek mümkündü ve yanlarından geçtiğim insanların yüzlerindeki haylazlığı fark etmemek imkânsızdı. Onların özgürlüklerini ve çetrefilsiz mutluluklarını kıskanıyordum ve ister istemez onların bana baktıklarında ne düşündüklerini merak ediyordum.

Bu çok uzun ve gerçeküstü geçen günün etkisini yatıştıracak bir şeylere ihtiyacım vardı. Karşıma ilk çıkan, eski püskü koyu renk ahşap mobilyaları ve tıpkı bizimki gibi rutubetli bir zemini olan bara girip dost canlısı bir barmene yaklaştım, o da beni merdivenlere yönlendirip çatı katındaki rengarenk fenerlerle döşenmiş geniş ve ferah bir terasa götürdü. Alçak masaların etrafında küçük gruplar halinde oturan yirmi kadar insan vardı ama terasın ön bölümünde sıralanmış yüksek tabureler boştu. Köşedeki bardan köpüklü bir bira aldım ve diğer içicilerin yanından geçerek yukarı tırmanıp sandaletli ayaklarımı metal çubuklara dayadım.

Güneşin ışıkları nihayet zayıflamaya başlamıştı ve ılık bir esinti at kuyruğumdan kurtulan birkaç saç telimi uçurmaktaydı. Bir yudum aldım, sonra boğazımdan geçen soğuk biranın verdiği histen keyif alarak bir yudum daha içtim. Orada taburemin üstünde hatı-

raları kovalayarak ve çatıdan yansıyan güneş ışığının parlak beyazdan soluk bir sarıya dönüşünü seyrederek, saatler gibi hissettiren bir süre boyunca öylece oturdum. Bara daha fazla insan gelmiş ve duvarlara monte edilmiş hoparlörlerden müzik sesi duyulmaya başlamıştı. Barda kalkıp bir bira daha alabileceğim bir boşluk oluşana kadar bekledim. Ve sonra, terastaki müzik sesi yükselmeye devam ederken bir tane daha...

Anna öldükten sonra David bir yas terapistiyle görüşmeye başlamış, sonra da ondan öğrendiği baş etme yöntemlerini bana da aktarmak için elinden geleni yapmıştı. Sırf kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığını söyleyerek dik başlılık ettiğimden bunları dinlemek konusunda isteksiz davranıyordum ama şimdi bana anlattıklarını hatırlarken buluyordum kendimi. Kayıp duygusuyla savaşmanın gizli bir formülü falan yok ama kendinize bunu başarabileceğinizi kanıtlayan bir şey -herhangi bir şey- yapmak oldukça güzel bir başlangıç. Bu dişlerinizi temizlemek ya da bulduğunuz odayı süpürmek kadar basit bir şey de olabilir. Her bir harekete geçişle birlikte görevlerden biri tamamlanmış olacak. Parçalanmış hissediyor olabilirsiniz ama hâlâ orada ve hareket edip bir şeyleri başarabilecek güçtesiniz.

Burada böyle oturup yeterince bira yudumladığımı ve gittikçe eğikliği artan güneş ışıklarını yeterince seyrettiğimi düşündüm. Yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu ve bu sorun değildi. Bir kereliğine de yapacak bir şeyim olmasın. Hâlâ kendi zihnimin içinde kaybolmuş gibiydim ama birkaç nefes alıp verince kendimi toparladım ve büyük tepelerden birinin zirvesinden her biri büyük bir zarafetle yere inmekte olan bir grup paraşütçüye çevirdim bakışlarımı. O kadar yüksekteydiler ki kolayca bir kuşla karıştırılabilirlerdi ve onların alçalmalarını, dönüş yapmalarını ya da durgun havayı

dövmelerini izlerken içinde düğümler olan kendimin hayat dolu o insanların gözüne ne kadar küçük ve önemsiz görüneceğini hayal ettim.

Batan güneş, gölün üzerinde bulutların arasında soluk pembe bir parıltı yaratıyordu; bulutlar cennetten çıkma pamuk şekerleri gibi görünüyordular. Issız bölgemden dışarı doğru baktığımda, sürü halinde geçip muhteşem tüylerini yıkamak üzere dalgalı mavi suya dalan kuşları gördüm. Uykusuzluğun mu yoksa alkolün mü etkisiydi bilmiyorum ama orada otururken tüm bu şahit olduklarımın ruhumu sakinleştirmesine bir anlığına izin verirsem, uzun zamandır hiç hissetmediğim bir duyguyu hissetmeye başlayacağımı fark ettim: Umut.

Onu fark etmem tamamen şans eseri olmuştu. Yeni Zelanda'daki ilk tam günüm, ara sokaklardan birindeki gizli saklı bir kafede yediğim oldukça büyük bir geç kahvaltı ile başladı. İkinci kupa kahvemi sipariş etmekle başlayan oyalanma sürem bedava Wi-Fi'den yararlanıp sırayla tüm sosyal medya hesaplarımda gezmem, gönderileri taramam ve fotoğrafları çift tıkla beğenmemle epey uzadı. O zaman aklıma evden bu kadar uzakta olmanın en iyi yanlarından birinin anonim olmak olduğu geldi, çünkü büyük ihtimalle Queenstown'daki hiç kimse benim diğer Evangeline ile bir bağlantım olduğunu bilmiyordu, her ne kadar bazı fiziksel özelliklerimiz benzerlik gösterse de. Nihayet hesabı ödedikten sonra üzerinde pırıltiların gezindiği Wakatipu Gölü'ne doğru yol aldım ve bu sırada biyolojik annemin ben ve kurgusal ikizim arasındaki bağ hakkında bir şey bilip bilmediğini ve biliyorsa bundan ne anlam çıkardığını merak ettim. Terk edilmiş bir çocuğu merkezine alan o hikâyeler kendini suçlu hissetmesine sebep olmuş muydu, yoksa terk ettiği bebeği için duygusallaşmayacak kadar bencil miydi? Onun hayatımda açtığı çukura yakından bakmayı çok kereler denemiştım ama orada gördüğüm yalnızca boşluktu. David ve Anna anne baba rolünü her zaman sarsılmaz bir nezaket ve sevgiyle yerine getirmişlerdi ama bu da içimdeki o koca boşluğun ancak yarısını doldurmaya yetmişti. Kalanı ise gerçeğini andıran bir şeyle -herhangi bir şeyle- doldurulmayı bekleyerek sahipsiz kalmıştı.

Queenstown'ın ana liman bölgesine ulaştım ve gölün kıvrılmış dilinin sahili dövdüğü dar şeride indim. Güneş tam tepedeydi ve

bikininlerine dek soyunup serdikleri havlular üzerine uzanmış kızları gördüm. Bugün önünde büyük cepleri olan mavi beyaz çizgili bir elbise giymiştim; solgun bacaklarımı saklayacak kadar uzun ama güneş çarpmasını engelleyecek kadar da inceydi. Bu sabah sırtıma güneş kremi sürebilmek için ataş gibi kıvrılmak zorunda kaldıktan sonra pes edip, elbisenin altına düz beyaz bir tişört giymeye karar vermiştim. Telefonumdaki hava durumu uygulamasına göre plajda hava yaklaşık otuz derecedeydi ve öyle hissettiriyordu da. Nem ensemblede birikmişti ve ben de saçlarımı at kuyruğu toplamak için bir an durmak zorunda kaldım. Ben küçükken Anna yatmadan önce saçlarımı örerdi. Parmaklarının yumuşak dokunuşu altında ne kadar rahatlamış hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum, bu anların daha da uzaması için biraz daha büyüdüğümde de saçlarımı uzatmaya devam etmiştim. Şimdi ise neredeyse üzerine oturulacak kadar uzamış olmalarına rağmen onları kestirmeye ikna edemiyorum kendimi.

Gölü izleyerek dikkatimi dağıtmaya çalıştım; görmeyen gözlerle suyun üzerinde dans eden pırıltılara ve Güney Alpleri'nin uzaklara düşen titrek ve yamuk gölgelerine baktım. Anna görse buraya bayılırdı. Bu şehrin tuhaf ama hareketli atmosferine hayran olur ve eminim her bir küçük detay için heyecanlanıp benim şüphesiz gözümünden kaçacak her şeyi fark ederdi. Dökülemeyen gözyaşlarının tanıdık çarpıntısını hissederek sırtımı manzaraya döndüm ve gölüm karşı kıyısındaki ağaçlarla dolu parka gitmek üzere aceleyle köprüye yürüdüm. Meşe ağaçlarının alacalı gölgeleri altına adım atmak ve onların toprak kokularını solumak çok rahatlatıcıydı; kafeden ayrıldığımdan beri ilk kez güneş gözlüklerimi çıkarabileceğimi hissettim. Yürürken yaprakların gölgelerinde birbirlerine öten kuşları duyabiliyordum ve yanından geçtiğim her bir insan huzurlu ve mutlu görünüyordu. Sıcaklıktan mı yoksa bu manzaranın güzelliğinden

mi bilmiyorum ama hislerimin sakinleşmesi fazla uzun sürmedi. Burada huzur vardı, göl sanki bir şeyler fısıldıyordu ve ağaçların arasından geçip taş banka doğru yürürken üzerine yansımakta olan bulut kümesini gördüm. Buranın yerlileri Yeni Zelanda'ya "Uzun beyaz bulutların diyarı" anlamına gelen Aotearoa diyorlardı ve ben nedenini şimdi anlamaya başlıyordum. Burada tüm bu doğal güzellikler için, herkese yetecek kadar ve her şeyin yayılıp genişlemesine izin verecek alan vardı. Belki de bu kadar huzurlu hissettirmesinin sebebi buydu. İngiltere'deyse her şey allak bullak ve birbiri üstüne yığılmış gibiydi, bulutlar bile.

Queenstown Gardens parkını keşfetmeyi bitirdikten sonra minibusü gördüm ve tekrar şehir merkezine doğru yol aldım. Koyu yeşil harflerle işlenmiş yazıyı fark ettiğimde ise kalbim boğazımda atmaya başladı. Gördüklerim David'in biyolojik annemin adresini yazmış olduğu kâğıdın tepesinde yazanlarla aynı üç kelimeydi: Korum At Çiftliği. Kabul ediyorum, biyolojik annemin tıpkı benim gibi etrafı atlarla çevrili bir yaşam seçmiş olduğu gerçeği beni etkilemişti. Her zaman bu tutkumun annemden mi yoksa babamdan mı -o her kimse- geliyor olduğunu merak etmiştim, şimdi Korum At Çiftliği'ni keşfettiğimdeyse haklı olduğumu görerek istemsiz bir rahatlama yaşadım. Ayrıca eğer aynı ilgi alanlarına da sahipsek, bu kadınla aramızda ortak noktalar bulmak için daha fazla şansımız var demekti. Eğer onunla yüzleşmekten bu kadar korkuyor olmasaydım... Karmaşık bir heyecan ve korku düğümü beni olduğum yere mıhlamıştı ve ben orada öylece dururken birkaç metre ötemdeki otelin açık kapısında bir grup insan göründü. Onlara en önde uzun boylu, esmer, bir rugby oyuncusu gibi geniş omuzlu bir adam eşlik ediyordu ve minibüsün kilidini açıp kapıyı kaydırırken kocaman gülümsüyordu. "Girin bakalım millet" dedi ve herkes koltuklarına

geçerken tek tek onlara başını sallayarak selam verdi. Arka koltuğa yerleşen, fırça gibi koyu renk saçları ve kucağında şeftali rengi bir yavru köpek olan bir kızdı. Ayağına iki numara büyük ayakkabılar giyiyormuşçasına ayakları üzerinde durmakta zorlanır gibi bir hali vardı, aynı iri yapılı adam kolunu uzatıp ona destek verince kendini kaldırıp yolcu koltuğuna daha kolay ulaşabildi.

Bugün kafede yaptığım Google taramasından Kuru At Çiftliği'nin Glenorchy'de olduğunu biliyordum, orası Queenstown'a yakındı, ama sokakta ebeveynimden birine rastlayacağım kadar da değil. Uzaklık faktörü şimdiye kadar beni rahatlatmıştı ve planım çiftliğe gitmeden önce birkaç günümü kendimi buna hazırlamaya çalışarak geçirmekti. Henüz hazır hissetmezken yolda muhtemelen çiftlik personeline olan biriyle karşılaşmayı hiç ummuyordum ve hissettiğim güven duygusunun altımda duran bir halı gibi çekilip alındığını hissettim. Tek yapabildiğim ağzım açık ve hareketsiz bir halde adamın direksiyonu çevirip korna çalarak uzaklaşmasını izlemek olmuştu.

Minibüs görüş alanımdan çıktığı an peşinden koşmak için inanılmaz güçlü bir dürtü hissettim. Kendimi sırt çantalıları atlatmaya çalışarak sandaletlerimle koşarken hayal ettim; tek elim havada şoföre beni de alması için bağıırıyordum. Saçmalıyordum. Ama sonra düşündüm de belki de çiftliğe şimdi gitmeliydim. Biyolojik annemle yaşayacağımız o rahatsız edici karşılaşma anını bir an önce atlatabilirdim. Aniden gelen cesaretle ana caddedeki boş taksi sırasının bulunduğu alana koştum ve kendimi aralarından birinin arka koltuğuna attım.

“Koru Çiftliği, Cennet Vadisi lütfen” dedim.

Şoför dönüp elbiseme şöyle bir baktı. “Önce üstünüzü değiştirmek ister miydiniz?” diye sordu. “Yol üzerinde otelinize uğrayabiliriz.”

“Hayır teşekkürler” diye cevap verdim; sözcükler ağızımdan atlı kovalıyormuş gibi çıkıyordu. “At binmeye gitmiyorum, o yüzden sorun değil.”

Bu cevap onu tatmin etmişti ama arabayı çalıştırıp Oueens-town’ın dışına doğru yol alırken suratından kafasının karıştığını anlayabiliyordum. Sessizce oturup kendimi rahatlatmak için derin nefesler alıyordum ama gölün yan tarafındaki otobana çıktığımızda bunu becerememeye başladım. Doğru düzgün bir planım bile olmadan böyle acele ederek ne yaptığımı zannediyordum ki? Bu kadın benim annem olabilirdi ama bu beni kapı dışarı etmeyeceği anlamına gelmiyordu. David’in söylediğine göre beni en son gördüğünde yalnızca birkaç saatliktim ve ona kim olduğumu açıkladı-

ğımda bana inansa bile yine de benimle görüşmek istemeyebilirdi. Bunca zaman benden ayrı yaşamıştı ve benim hayatımda büyük değişiklikler olurken, onunki bensiz gayet güzel ve sakin gidiyor olabilirdi.

Sonra yine inatçı tarafım baskın çıktı; neden *onun* ne istediği önemliydi ki? Geride bırakmayı seçtiği bebeği artık yetişkin bir kadındı ve o kadın bazı cevaplar istiyordu. Kahretsin, ben o cevapları hak ediyordum. Planım buydu; önce özel bir konuşma yapmak için kibarca izin isteyecektim, sonra ona kim olduğumu söyleyecek, ne olup bittiğini, beni neden bıraktığını ve gerçek babamın kim olduğunu soracaktım. Bu temel soruların cevaplarını ne kadar çabuk alırsam, içimdeki boşluğu doldurmaya da o kadar çabuk başlayacağıma inanmak zorundaydım.

Kendimi ikna eder etmez ise Anna ile ilgili düşünceler zihnime hücum etti; şu an beni görse acaba ne düşünürdü? Burada olarak onun anısına saygısızlık mı ediyordum? Ama öyleyse bile, bu geri dönüp kaçmak için yeterli bir sebep miydi? Şu an bunu yapamazdım, onca yolu geldikten sonra değil. İhanet ediyormuşum gibi hissettirse bile yolun sonunu görmem lazımdı.

“Fazla yolumuz kalmadı” dedi şoför neşeyle, ben yerimde kıpırdanıp dururken ve endişeyle kıvranırken dikiz aynasından bana bakıyordu. Tekerleklerin altında çıtırdayan taş seslerini duymaya başladım ve pencereden dışarı bakınca ahşap çitlerle çevrili geniş çayırdaki otlayan atlarla karşılaştım. Atlara bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman geçmişti, bu yüzden sanırım bu bocalamaya kendimi hazırlamam gerekiyordu. Özel girişi olan bir araç yolunun başında durduk, şoför özür diler gibi bir ifadeyle bana döndü. “Arabayla o tarafa geçemeyeceğim” diye açıkladı. “Kalan yolu yürüyebilecek misiniz?”

“Evet tabii ki” dedim çabucak, cüzdanımı bulabilmek için çantamı karıştırırken. Ancak taksinin arkasında bir toz bulutu bırakarak uzaklaşmasını seyrederken hatamın farkına varabilmişim. Etrafı tarlalar, ağaçlar ve dağlarla çevrili; hiçliğin tam da ortasındaymış gibi görünen tozlu bir patikanın kenarındaydım ve beni Ouenstown’a götürebilecek tek aracın beni burada bırakıp gitmesine izin vermişim. Önümden geçen bir kelebeğe “Kahretsin” dedim, sadece kelimenin sessizliğin içinde huşunetle titreşmesine deli gibi kıkırdayabilmek için. Tam da bu anda, ağlayıp bir dakika sonra gülmeye başlayınca sinir krizi geçiriyormuşum gibi hissettim. Gerginliği yatıştırıcı derin bir nefes aldıktan sonra elbisemi yukarı çekip kapıya tırmandım ve taşlı patikayı ardımda bırakarak iki yanımdaki atlara bakmadan yürümeye başladım. Ben yürüdükçe sıcaklık şiddetini arttırıyor ve taşıyamayacağım kuvvette bir çift el omuzlarıma baskı uyguluyor gibiydi. Dudaklarımın üstünde boncuk boncuk belirmeye başlayan teri hissedebiliyordum.

Doğanın içinde bulunmak çok güzeldi ama şekilleri ve renkleri tam anlamıyla ayırt edemiyordum. Zihnimin odak alanı oldukça daralmış vaziyetteydi ve yerine getirmek zorunda olduğum görev dışında başka bir şey düşünemiyordum; bu yüzden manzara yerine başımı indirip hareket eden ayaklarımı izlemeye karar verdim. Sık ağaçların altından araç yolunun sonuna dek yürümeye devam ettim ve ilerde küçük bir çiftliğe benzeyen alanı fark ettim. Asfaltla kaplı geniş bölgenin etrafında at nalı şeklinde tasarlanmış on iki civarı ahır vardı ve ahşap tırabzanlara bağlanmış, binilmeye hazır altı tane de at saydım. Bu alanın yanı başındaki küçük otlakta benim yaşlarımdaki bir kız doru bir atı eğitmekteydi; daireler çizip tozun içine doğru sinirle soluyan at, siyah kuyruğunu bronz kalçalarındaki sinekleri kovmak için şaklatıyordu.

Queenstown'da minibüse binerken gördüğüm grubun tamamı da buradaydı; her biri çiftlikten aldıkları birbiriyle uyumlu şapka ve botları kuşanmış ve binek taşına çok uzak olmayan bir alanda sıra olmuşlardı. Küçük köpeği olan genç kıza ya da minibüsü süren esmer adama dair bir iz yoktu; fakat kuru ve tozlu toprakta turistlerin bulunduğu yöne doğru gayriihtiyari yürümeye başlayınca, onun ofise benzeyen yerden çıkıp tam da benim bulunduğum yere gelmekte olduğunu gördüm.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi; kırpık ama güçlü Yeni Ze-landalı aksam hemen ortaya çıkmıştı. Şimdi bana daha da yaklaşmıştı, olduğum yerden kolunu kaplayan karmaşık şekilli dövme-lerini görebiliyordum. Aydınlık, arkadaş canlısı bir suratı, kalın ve koyu renk kaşlarıyla çevrelenmiş, beklediğimden daha soluk renkte gözleri, köşeli çenesi, geniş bir burnu ile koyu renk sakalları vardı. Beyaz kısa kollu gömleği, minibüsün üzerinde de bulunan Koru Çiftliği damgasına sahipti ve altına giydiği kırmızı şortu çamurlanmıştı. Bana bakmaya devam ediyordu ama ben henüz sorusunu cevaplamayı başaramamıştım. “Hey” dedi. “Dilimizi biliyor musunuz?”

İşte şimdi tam karşımda duruyordu. Gözleri yeşilin en açık tonundaydı. “Evet” demeyi başardım. “Özür dilerim, ben... Ben sadece...”

Sesim gitgide çatlarken adamın dudaklarının kenarları yavaşça yukarı kıvrılıp gülümsemesini ortaya çıkardı. Şimdi bana sanki beni tanıyormuş gibi bakıyordu ve bu beni taksideki halimden bile daha fazla panikletiyordu. Biraz zaman kazanmak için öksürüyormuş numarası yaptım, sonra derin bir nefes aldım ve yüzüme kendinden emin görüldüğüne inandığım bir ifade vermeye çalıştım. “Acaba bana yardım edebilir misiniz?” dedim kibarca, bir yandan

sesimdeki titremeyi fark ederek. “Ben Bonnie’yi arıyordum. Bonnie Moon’u. Burada çalıştığını sanıyordum.”

“Doğru sanıyorsun” dedi güçlü kollarını göğsünde bağlayarak.

“O burada mı?” diye sordum, parmak uçlarımin üstünde yükselip omuzlarının üzerinden çiftliği gözetlemeye çalışırken. Minibüs grubunun yarısı artık atlarına binmişti ve bu sırada atlardan biri çaresiz binicisini telaşla otların olduğu alana taşıyıp yemek yemek üzere başını eğdi. “Dizginlerden birini sertçe çekeceksin” diye uyar-mak istiyordum ama dilimi içerde tutmayı başardım.

“Sen arkadaşısın öyleyse, değil mi?” diye soruyordu adam şimdi de ve bu defa yanıtlım hüzünlü bir iç çekiş oldu.

“Aslında...” diye söze başladım, onun gözlerini kıstığını görün-ce. Rastgele zırvalamam karşısında kafası karışmıştan çok merak et-miş gibi görünüyordu ve gülümsemesinin de kaybolmuş olduğunu görünce cesaretlendim. “Beni tanıyor, evet, ama durum biraz karı-şık” dedim onu gözlerimle ikna etmeye çalışarak. “Sadece onunla konuşmak istiyorum ve gerçekten uzun bir yoldan geldim” diye de ekledim aceleyle, sanki bu beyaz tenimden ve her nedense onunla konuşmaya başladığımdan beri kraliçenin kendisiymişim gibi tın-layan İngiliz aksanımdan belli olmuyormuş gibi.

“Adın neydi?” diye sordu kolları hâlâ bağlıyken. “Belki Bonnie senden bahsetmiştir.”

Bundan epey şüpheliydim. “Genie” dedim elimi uzatıp. “Genie Nash.”

“Kit” diye karşılık verdi ve elimi sıktı. Eli o kadar büyüktü ki be-nim elim onunkinin içinde kaybolmuştu. “İngilterelisin değil mi?” diyerek emin olmak istedi.

Başımı salladım.

“Vay be bu çok tuhaf” dedi kollarını çözüp kulağının arkasını kaşıyarak, “çünkü Bonnie daha iki gün önce İngiltere’ye gitti.”

Bonnie

Bonnie yatak odasının kapısını kapatıp sandalyesine oturdu. Perdeler kapalıydı ama cama vuran yağmurun sessizliği nazikçe bölen sesine minnettardı. İngiltere'ye gitmişti ve bu bile tek başına Bonnie'ye inanılmaz geliyordu çünkü oraya bir daha asla dönmemeye yemin etmişti. Ama işte hayat sürprizlerle dolu, akıl almaz ve inkâr edilemezdi. Tek yapabileceğin kemerlerini bağlayıp yolculuğun en iyi şekilde geçmesini ummaktı. Babası bunu “Dalgalarla savaşmak” olarak adlandırırdı ama Bonnie bu tamlamayı hiçbir zaman o kadar da umursamamıştı. Neden insanlar mutluluk ve sevgi dolu anlara odaklanmak yerine, hayat rotalarını bir acıdan diğerine doğru çizmek zorundaydılar ki? Önceden pişman olduğu şeyler yaptığı doğrudu ama Bonnie'nin hayatında karanlık olduğu kadar aydınlık da vardı ve ona kendisi hakkında pek çok şeyi öğreten de bu olmuştu.

O gün Bonnie, Heathrow Havaalanı'na indiğinde içinde bulunan cesaret günün geri kalanında yapmayı planladığı şeyler için yeterli olmamıştı. Piccadily yolunu takip edip King's Cross'tan Cambridge'e giden bir trene binmek yerine taksiye binmeden önce yolcu salonunda bir saat geçirmişti. Tam tersi yöne sürmesini rica ettiği bir taksi... Kendi kendisiyle onu İngiltere'ye getiren neden arasındaki boşluk hâlâ çok büyüktü. Aradaki boşluğu ince bir dalla değil bütün bir ağaçla doldurmanın bir yolunu bulmalıydı; üzerinden geçmeye korkmayacağı bir köprü kurmaya ihtiyacı vardı.

Bonnie zamanının kısıtlı olduğunu biliyordu ama böylesine önemli bir konuyu aceleye getirmek de aptallık olurdu. Bu, kendini açıklayabilmek için eline geçen en büyük şanstı ve onu iyi kullanmalıydı. Düşüncelerini toparlamak için bir dakikalığına durduktan sonra, Bonnie yağmurun sesini dinlemeye devam etti ve içinde bir şeyleri başlatacak gücü bulmaya çalıştı. Pencereden görünen gökyüzü kararıp ay, yıldızların arasında parlamaya başlarken Bonnie eline kalemini aldı ve yazmaya başladı.

Londra'ya ilk kez 1991'in 5 Ekim'inde gelmiştim. Bir cumartesi günüydü ve Paddington'daki terminal alanı, bir oraya bir buraya gidip gelen insanlarla doluydu. Trenden dışarı adımımı atar atmaz, sekiz ay kadar önce orada patlayan bombalardan bir iz kalıp kalmadığını görebilmek için, içgüdüsel olarak bakışlarımı geniş cam tavana diktiğimi hatırlıyorum. Hiçbir şey yoktu -her şey temizlenmişti- ve bir dahaki konuşmamızda bu haberi dostlarıma vermeyi aklımın bir kenarına not ettim. Son birkaç aydır sadece Londra'nın ne kadar tehlikeli olduğu ve teröristlerin tüm şehri içindeki insanlarla birlikte havaya uçurmayı planladığını anlatarak felaket tellallığı yapanları dinliyordum. Onlara güvende olduğumu tekrar açıklamalı ve bir yandan da yarıldıklarını kanıtlamalıydım. Bu yolculuğa çıkmakta ısrar etmiştim, yok aslında gitmeme izin vermeleri için yalvarıp yakarmıştım. Yeni Zelanda'ya tıpkı onların ve diğer gıcık tiplerin söylediği gibi hemen geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

Bu hikâyeye daha fazla devam etmeden önce ise on sekiz yaşındaki ben hakkında bilmen gereken bir şey var. O kız oldukça pervasızdı. Bunun iyi bir özellik olduğunu düşünebilirsin, ama bende aynı zamanda eşek yüküyle bulunan saflıkla birleşince epey sorun yaratabiliyordu. Dostlarım bunu biliyorlardı elbette, yeni maceraya atılma arzusunun, yalnızca tecrübesizliğim yüzünden kendimi devasa bir belanın

içinde bulana dek süreceğinden şüpheleniyorlardı. Ya buna benzer bir olay ya da memleket hasreti galip gelecekti. Sonuçta olan, her ikisinin bir birleşimi gibiydi, ama yaşadıklarımın bir saniyesinden bile pişman olmadım. Olan biteni anlatmadan önce, en başta söylemek istediğim buydu, çünkü hakkımda neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Kahretsin, yıllardır benim kendim hakkında düşündüklerimden pek de farklı olduğunu sanmıyorum. Ama gerçek şu ki; tüm olup bitenden sonra ve yaşadığım her şeye rağmen hayatımın bir saniyesini bile değiştirmek istemezdim.

Ve bunun tek sebebi sensin.

Bonnie durdu, az önce yazdıklarını bir kez daha okurken kalem havada asılı kalmıştı. Acaba fazla ciddiyetsiz bir mektup mu olmuştu? ‘Eşek’ kelimesini çıkarıp yerine daha az aptalca bir şey mi koymalıydı? Sonra yeniden düşüncelere daldı; yaptığı şey tam olarak kızına kendisinin kim olduğunu anlatmak değil miydi ve günlük hayatında masum bir ‘eşek’ lafından çok daha argo kelimeler etmiyor muydu sanki?

Bonnie derin bir nefes alarak yerinde dikleşti, kalemmini masanın üzerine bırakıp bacaklarını esnetti. Artarda yaptığı uçuşların pek azında uyuyabilmişti çünkü ekranda sunulan dizi ya da filmlerden birine dikkatini veremeyecek kadar fazla endişeliydi. En sonunda “eğlence” bölümünde “rahatlama vakti” başlıklı bir müzik listesi buldu ve korku içindeki yüreğini tekdüze ritim ve çalgıların bile rahatlatamayacağını anlamış oldu.

Uyuması lazımdı, yapması gereken buydu. Alt kattaki odalardan birinden gürültü geliyordu, Bonnie ev sahibinin ikisi için akşam yemeği hazırlıyor olduğunu tahmin etti. Bir kez daha eski dostunun ne kadar yardımsever olduğuna şaşıırıyordu. Nihayetinde, yirmi beş yıldan fazla zamandır görmediğin arkadaşının haber vermeden ka-

pında belirip, sonra da telaşlı bir maymun gibi zırlamaya başlaması her gün yaşayacağın türden bir olay değildi.

“Bon, canım?”

Şimdi de üst kata doğru sesleniyordu. Bonnie ayağa kalktı ve çoraplarıyla odanın kapısına doğru zorla yürüdü. Döşemeler mor renge boyanmıştı ve muhtemelen pencere kenarındaki çiçek kâsesi sayesinde içeride hafif bir lavanta kokusu vardı. Böylesine modası geçmiş ve adi bir objenin görüntüsü Bonnie’nin gözlerinin yaşarmasına sebep olmuştu. Gülümseyip gözlerinin kırpıştırmak onları kovmaya çalıştı.

“Efendim?” diye cevap verdi.

“Yemek yarım saate hazır olur, bir de bir şişe kırmızı şarap açtım.”

Bonnie karalanmış kelimelerle dolu sayfasını düşündü, hikâyesinin henüz anlatmadığı ne kadar çok kısmı olduğunu ve sona ulaşmadan evvel işlerin nasıl daha da zorlaşacağını. Yalnız olmadığı için mutlu hissediyordu, ama sonra odanın ışığını kapatıp eski dostunun mutfağının davetkar sıcaklığına doğru yürürken, belki de hiçbir zaman gerçekten mutlu olamadığını geçirdi aklından.

Kit'in söylediklerini algılamam bir dakikamı almıştı. Orada öylece durduğum altmış koca saniye boyunca ağzım açık halde inanamayan gözlerle ona bakıyordum. "Bonnie İngiltere'ye mi gitti?"

Kit kol saatine şöyle bir baktı. "Şu sıralar varmış olmalı sanırım" dedi. "En azından öyle olduğunu umuyorum, yoksa zavallı aptal ördek yolda bir yerlerde kaybolmuş demektir."

Adam apaçık dalga geçiyordu. Bense hiç ama hiç eğlenmiyordum. "Neden gittiğini söyledi mi?" diye sordum, sebebin ben olabileceğime dair aniden bir korku duyarak. Biyolojik annem tam da benim onu aradığım anlarda beni bulmaya çalışıyor olabilir miydi? Hayır tabii ki, neden öyle olsun ki? Peki neden oraya gitmişti? Neden şimdi, neden onca hafta varken bu hafta?

Kit kafasını yana eğdi. Beni değerlendiriyor ve cevap verecek kadar güvenilir olup olmadığını ölçüyor gibi bir hali vardı. Bakışlarına karşılık veremeyecek kadar fazla kapana kısılmış hissediyordum, bu yüzden gömleğinin üzerindeki yazılara bakmaya başladım. Koru'nun içindeki "O" harfinin spiral bir şekli olduğunu ve "K" harfinin ise arka bacakları üzerinde şaha kalkmış bir at gibi göründüğünü daha önce fark etmemiştim.

"Doğruyu söylemek gerekirse" diye devam etti Kit, "Bon bana açıkça böyle bir sebepten bahsetmedi. Sadece yapacak önemli bir işi olduğunu ve Tui'ye göz kulak olmamı söyledi."

"Anladım" diye cevap verdim dikkatim dağılmış bir halde.

Kit çamur içindeki botlarını hareket ettirdi. “Sen orada iyi misin?” diye sordu, ben sağ tarafıma doğru yalpalayınca. “Hadi bu sıcaktan kurtulalım, öyle değil mi?”

Etraftaki atlar yerine onun sırtını izleyerek baraka tipli ofise doğru Kit’i takip ettim.

“Al.” Kit cam kapaklı küçük buzluktan bir kutu kola çıkarıp bana uzattı. “İstersen otur” diye ekledi, duvara yaslanmış sarı eski bir koltuğu işaret ederek.

Kendisi geniş ahşap masanın kenarına tünerken, ben de söylediğini yapıp koltuğa oturdum. Kit bir kez daha kollarını göğsünde bağlamıştı ve bana Anna’nın pazar gazetelerindeki bulmacalara baktığı gibi bakıyordu.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandım az sonra içecek kutumu açıp birbiri ardına yudumlar alırken. Ne kadar susamış olduğumu fark etmiştim ve kolanın şekeri beni biraz olsun kendime getirmeyi başarmıştı. “Özür dilerim” dedim. “Normalde böyle değilimdir. Oldukça tuhaf bir tip olduğumu düşünüyor olmalısın.” Gülümsemeyi denedim, bağlı olan kollarını çözüp ellerini şortunun ceplerine sokarak o da aynısını yaptı. “Bonnie beni uzun yıllar önce tanıyordu, ben çocukken” diye dökülüverdim, kendimi tamamen yabancı bu adama neden açıklamak zorundaymış gibi hissettiğimi bilemeden. Belki Kit’in o sevecen havasından ya da tam olarak anlayamadığım ama ona güvenebilirmişim gibi hissettiren halinden dolayıldı. Ama ona bütün gerçeği anlatamazdım elbette. “Kendisi benim ailemi tanıyordu” diye devam ettim, sessizliği bana hikâyemi daha da süslemem gerektiğini düşündürüyordu. “Bu adresten onlar sayesinde haberim oldu, ben de ona sürpriz bir ziyaret yapmak hoş olur diye düşünmüştüm.”

Kit beni dinledikten sonra alnındaki çizgilerin altında çatık kaş-

ları belirmişti ve ben onun hikâyesinin ne kadarını bildiğini merak ediyordum. Bonnie geçmişi konusunda şeffaf olan kadınlardan mıydı? Kendi çocuğunu terk ettiğini başkalarına itiraf etmiş olabilir miydi?

“Ne kadar kalmayı planlıyorsun?” diye sordu Kit, bu sırada masanın üstündeki telefon çaldı. O telefona cevap verirken bekledim, arayan kişiyi şeker pancarlarının geç teslimatı için şakadan haşlarken sessizce dinliyordum. “Nerede kalmıştık?” diye döndü telefonun ahizesini yerleştirirken ve elinin arkasına not aldığı bir şeyi yazmak üzere masanın üstündeki kâğıt yığınının eşelemeye başladı.

“Yeni Zelanda’ya ne kadar süre için geldiğimi soruyordun” diye hatırlattım ona ve Kit de tekrar tüm dikkatini bana vererek başını salladı. Kit daha önce gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyordu ve ben onun geniş omuzlarına, soluk yeşil gözlerine ve rahat tavrına baktıkça kendimi ona daha da yakın hissediyordum.

“Ve?” diye üsteledi.

Omuzlarımı hafifçe kaldırdım. “İki hafta kadar kalmayı planlıyordum ama...”

Kit cümlemi bir kahkahayla böldü. “İki hafta mı?” diye haykırdı. “Hadi canım! İngiltere’den buraya kadar onca yolu uçmuşsun ve sadece iki hafta mı kalacaksın? O kadar zaman suya alışmana bile yetmez.”

Kolamı bitirdim ve etrafta çöp tenekesi var mı diye bakınmaya başladım. “Pekala ama buraya tatil için gelmedim” diye karşı çıktım. “Bonnie’yi görmeye geldim.”

“Tanrı aşkına o kadar yolu gelmek ve onca parayı bir akraba ziyareti için akıtmak çok fazla değil mi?” dedi çok da kaba olmayan bir biçimde. “Sanırım Bonnie senin için gerçekten çok önemli.”

Ağzımdan çekimser, küçük bir “Hımm” sesi çıktı. Kit masanın

üzerinden uzanıp elimdeki boş kola kutusunu çekti ve kendi elleri arasında çabasız bir biçimde eziverdi.

“Peki öyleyse, ama eğer Bon için buradaysan dönüş uçuşunu ertelemenı öneririm” dedi. “Çünkü bana büyük DM operasyonunun üç hafta kadar süreceğini söyledi, hatta belki daha uzun.”

Söyledikleri, suratıma kapı çarpmış gibi hissettirmişti. “DM de ne?”

“Denizaşırı macerası” diye açıkladı. “Kusura bakma, Yeni Zelandalı dili bu.”

“Anladım.”

Ümitsiz hissetmemi sağlayacak enerjiyi bile bulamıyordum kendimde. Kafamı şu eski püskü koltuğun üzerine koyup, Bonnie İngiltere’den dönene kadar öylece uyumak geliyordu içimden ya da belki sonsuza kadar. Yorgunluğuma teslim olup kendimi arkamdaki minderlerin üstüne bıraktım ve Kit’in görüntüsünün, dikkatinin, anlayışının gözlerimin önünden çekilmesine izin verdim. Oysa ben bu işin oldukça basit olmasını istemiştim; buraya gelecek, Bonnie’nin karşısına çıkacak, cevaplarımı alacak ve sonra da gidecektim. Altımdaki koltuğun hareket ettiğini hissettim ve Kit’in yanıma oturduğunu görebilmek için gözlerimi açtım. Bacaklarımızın birbirine değemeyeceği kadar uzaktaydı, ama sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Buralarda bir yerde mi kalıyorsun?” diye sordu, ben de yarım yamalak bir gülümsemeyle cevap verdim.

“Queenstown’da” dedim. “Bir taksi tutup gelmişim ama şimdi nerede pek emin...”

Sesim gitgide kısılıyordu, Kit’in ifadesi ise yumuşamıştı. “Endişelenme, bu son gelen grubu bir iki saat içinde şehre geri götürmem gerekiyor, yani istersen bu benzin canavarına atlayıp bizimle gelebilirsin.”

“Teşekkür ederim” dedim telaşla ve aptalca bir şey yapmış olmanın rezilliğinden sunduğu teklifle kurtulduğumu hissederek. “Çok iyi olur, eğer senin için de gerçekten sorun değilse?”

Her ne kadar bu sıkıntılı yerden uzaklaşıp küçük dairemin nispeten güvenli kucağına koşmak ve kapıyı üzerime kilitleyip bugün hiç yaşanmamış gibi davranmayı istiyor olsam da bir yandan da burayı terk etme fikri bana garip bir kimsesizlik hissi vermişti. Gerçekten sinirlerim bozulmuş olmalıydı.

“Sıkıntı yok!” dedi Kit neşeyle ve benim başka bir şey söyleme izin vermeden ayağa kalktı. “Benim şimdi ahıra gidip temizlik işlerinin bir kısmını halletmem gerekiyor, sen bir süre burada bekleyebilir misin? Ya da” dedi çarpık bir gülümsemeyle “gübre küremekten hoşlanır mısın?”

Tam cevap vermek üzereydim ki dışarıda bir yaygara koptu ve onu yüksek tonlu bir kahkaha takip etti, bir saniye sonra ise minibüsteki ergen kız, topuğu boyundaki karamel rengi köpeği peşindeyken büyük bir gürültüyle içeri daldı. “Peşimde! Peşimde!” diye haykırırken Kit’in arkasına saklanıp daha da tiz bir sesle gırtlığından gelen bir kahkaha patlattı. Minik köpek önce kalçalarının üzerine oturdu, sonra koşarak Kit’in bacaklarını aşırıp kızın ayakkabı bağcıklarına saldırdı. “B-beaaaaaaa!” diye cırladı sevinç gösterisi ile hıçkırık arası bir ses çıkarıp yalandan köpeğe vururken. “Isırma beni Bea. Sakın öyle bir şey yapayım deme seni yaramaz çocuk.”

Kit apaçık eğleniyor gibi görünüyordu, o eğilip sorunlu köpeği bileklerinin arasından alıp havaya kaldırırken ben sessiz kalmayı tercih etmiştim. “Sen yine Tui’nin ayakkabılarını mı yemeye çalışıyorsun küçük bey?” dedi tatlı sert bir ses tonuyla ve otoriter parmağını havaya kaldırdığı köpeğin suratına sallayarak. “Ne konuşmuştuk biz?”

Kız kahkaha atmayı kesmiş köpeğe bakıyordu, dikkatini tamamen ona vermişti ve tozlu zemindeki ayaklarını bir oraya bir buraya sürüyordu. Onu ilk gördüğümde onlu yaşlarının sonunda olduğunu tahmin etmiştim ama çocukça davranışlarına bakılırsa çok daha küçüktü. Ofise daldığından beri bir kere bile dönüp bana bakmamıştı.

“Ah B-b-beeea” diye mırıldandı köpeği almak için uzanırken ve Kit köpeği yavaşça kollarına bırakınca yüzü aydınlandı. Köpek de bakışlarını sahibine doğru kaldırmıştı. Fırça gibi kuyruğunu sallayıp tekrar kıkırdamaya başlayana dek kızın burnunun üstünü yalayıp durdu.

“Hadi çıkın bakalım köpekler” dedi Kit açık kapıyı işaret ederek. Tui geldiği gibi koşarak çıkarken arkasından koca bir gülümsemeyle bakıyordu. “Başınızı belaya sokmayın sakın!” diye seslendi arkalarından tekrar bana dönmeden önce. “Kusura bakma olanlar için” dedi yumruklarını kalçalarına dayayıp. “Tui bazen böyle yaramaz olabiliyor ama mükemmeldir.”

“Öyle görünüyor” dedim koltuktan kalkarken. “Yani mükemmel görünüyor.”

Bunu söylerken gerçekten gülümsüyordum ama Kit düşünceli görünüyordu.

“Bonnie’nin yıllar içinde onunla baş etmek zorunda kaldığı çok zaman oldu” diye yanıt verdi solgun gözlerini kısarak. “Ama onu çok seviyor biliyor musun? İkisi harika birtakımlar.”

Sözlerinin anlamı yavaş yavaş zihnime nüfuz ederken odadaki tüm sıcaklık bir anda çekilmiş gibi hissettim. “Harika birtakım?” diye tekrarladım sıkıntıyla.

Bahçeden birinin bağırma sesi geldi ve Kit bana az sonra duyacağımı bildiğim sözler için kendimi hazırlamamı sağlayan birkaç

değerli saniye vererek, omzumun üzerinden o yöne doğru bir bakış attı.

“Evet” diye onayladı sonra, bu defa öncekinden daha meraklı gözlerle bakıyordu. “Bilmiyorsun sanırım? Tui, Bonnie’nin kızı.”

Dairemin kapısını kapatır kapatmaz İngiltere’de saatin kaç olduğunu bile umursamadan hemen David’i aradım. Cevap vermesi sanki bir asır sürmüştü ve sesine bakılırsa yarı uykuda gibiydi.

“Genie?”

“O İngiltere’de” dedim, sesim oldukça yüksek ve tiz çıkmıştı. “Bonnie İngiltere’de. Yeni Zelanda’dan iki gün önce ayrılmış ve şu an o benim yaşadığım yerdeyken ben buradayım, lanet olası dünyanın öteki ucunda!”

Telefonun diğer ucundan birtakım mırıltılar duyuldu. “Saat sabahın beşi Genie, bana bir dakika ver.” David bu defa esnemeye başlamıştı.

Burnumdan solumayı bir türlü durduramıyordum. David’in kendine gelmesini beklerken dairenin içinde volta atmaya başladım. “Saatin kaç olduğu umurumda değil!” diye bağırdım. “Tanrı aşkına baba!”

David’e dokuz yaşımdan beri “baba” diye hitap etmemiştim, bu kelime bir an için ikimizi de sessizliğe gömdü. David en sonunda buna bir yorum yapmamaya karar verdi, onun yerine “Ona bir dakika izin vermem gerektiğini” tekrarladı. Muhtemelen yataktan kalkmakta olduğu için çıkan hışırtılı sesi duydum ve kısa bir süre sonra da su ısıtıcısının tanıdık sesi geldi. “Kahveye ihtiyacım var” dedi boğuk bir sesle. “Sonra belki sağlıklı düşünebilirim.”

“Tanrı aşkına neden İngiltere’ye gitsin ki? Sence beni görmek için olabilir mi?” David’den cevap vermesini beklerken, bu soruyu

kendime de soruyordum aslında. Onun dolapları açıp kapattığını duyabiliyor, mutfağın içinde bir oraya bir buraya yürüyen David'i gözümde canlandırabiliyordum. Anna ölmeden kısa bir süre önce orayı yeniden dekore etmişti, eseriyle çok gurur duyuyordu.

"Ona hiç ipucu verdin mi?" diye sordum. "Bonnie'yi arayıp geleceğimi söyledin mi?"

David iç çekti. "Neden böyle bir şey yapayım Genie? İkkinizin buluşmasını ben istedim." Su kaynamayı tamamlayınca David bir kez daha durdu ve boğazını temizledi. "Hem söylemiş bile olsam, bu onun buraya gelmesini açıklamıyor ki. Eğer seni görmek istiyorsa ve senin geleceğini öğrendiyse tek yapması gereken olduğu yerde kalmaktı."

Haklıydı tabii ki, ama ben haksız olabileceğimi kabullenecek bir modda değildim. "Ama İngiltere'ye beni aramaya gitmiş olabileceğini mi söylüyorsun?" dedim. "Zamanlama biraz tuhaf değil mi?"

"Mümkün olabileceğini söylüyorum hayatım" dedi David. "Ama tamamen farklı bir sebep de olabilir, belki burada başka arkadaşları vardır." O sırada, sanki benimle paylaşmak istemediği bir şey olmuş gibi duraksadı.

"Ne söyleyecektin?" diye sordum.

"Hiçbir şey" dedi. "Sadece sesli düşünüyordum ufaklık, hepsi bu. Doğrusu ben, Bonnie'nin hayatı hakkında sana düzgün bir cevap verebilecek kadar çok şey bilmiyorum. Ama eğer buraya seni aramak için döndüyse tabii ki bundan ilk olarak senin haberin olur."

"Peki ben şimdi ne yapacağım?" diye sızlandım, yaşadığım hüsrana yatağa çöküp kalmama sebep olmuştu. "Geri dönüş uçuşu ayarlamalı mıyım? Yoksa beklemeli miyim? Buraya daha yeni geldim. Of, ne yapacağımı bilmiyorum."

Sabah, Kuru Çiftliği'ndeki küçük ofiste üzerime çöken yorgun-

luk bir yumruk gibi geri dönüvermişti ve aniden o kadar bitkin hissettim ki yastıktan başımı zor kaldıracak haldeydim. Anna'nın ölümünden sonraki haftalarda da hiçbir zaman uyumadığım kadar çok uyumuştum. Bilinçdışı dünyam, benim güvenli bölgem haline gelmişti. Kıvrılıp yattığımda neler olup bittiğini unutabileceğim bir yer...

“Sana Bonnie'nin İngiltere'ye gittiğini kim söyledi?” diye sordu David, beni şimdiki zamana çekerek. “Çiftlikten biri mi?”

“Bir de o mesele var” diye anlatmaya başladım, sesimi sabit tutmaya çalışarak. “Görünüşe göre Bonnie'nin tek çocuğu ben değilim, yalnızca yanında tutmak istemediği tek çocuğuyum. Tui adında bir kızı daha var. Bugün gördüm onu.”

David beni dinledikten sonra derin bir sessizlik oldu. “Aman Tanrım! Emin misin?” diye sordu. Sesi tuhaf ve boğuk geliyordu. “Kesin olarak Bonnie'nin çocuğu mu? Üvey kızı ya da başka bir şey olmasın?”

Tui'nin geniş gülümsemesini ve karmaşık siyah saçlarını gözlerimin önüne getirdim, neşeli ve afacan hallerini anımsadım. Onun yaşayan ve karşılaştığım ilk akrabam olduğu gerçeğini yeni yeni anlamaya başlıyordum, çünkü şu ana kadarki tepkim daha çok acıların kadını gibi davranmak olmuştu. Kit'in kızın kim olduğu konusunda bana yalan söylemek için bir sebebi yoktu -aslında çoğu şey hakkında yalan söyleyecek biri gibi görünmemiştir bana- ama doğru olduğunu bilmeme rağmen bu gerçeği tam anlamıyla hissedemiyor ya da ne anlam ifade ettiğini çözemiyordum. Dudaklarım birtakım kelimeler söylüyor ve kulaklarım duyuyor olabilirdi ama kalbim açıkça kapılarını kapatmıştı. Yeni Zelanda'ya kadar annemi bulmaya gelmiştim; bu tek başına büyük bir olaydı zaten. Daha fazlasını kaldıracak gücü kendimde bulamıyordum, en azından şimdilik.

“Benim gördüğüm kadarıyla, Tui yüzde yüz Bonnie’nin öz kızı,”

Bu kadar gergin davrandığım için suçlu hissediyordum. Bunların olması David’in suçu değildi -Bonnie’nin ortadan kaybolmasından onu sorumlu tutamazdım- ama buna rağmen o huysuz öfkeyi bir türlü üstümden atamıyordum.

“Aniden bir kız kardeşinin ortaya çıkması çok garip olmalı” dedi David, ben de ahizeye doğru başımı salladım boğazımdan yükselen bir hıçkırıkla. Sonra David cep telefonu faturamı kurtarmak için telefonu kapatmam üzerine ısrar etti ve birkaç dakika sonra kendimi toparlayacak vakti bulduğumda beni geri aradı. Bir yarım saat daha, David benim sakinleştiğimden emin olana dek konuşmaya devam ettik. Ona biraz Kit’ten, Tui’den ve Queenstown’dan bahsettim ama ikimiz de Anna’dan hiç söz etmedik. Bugün atlara o kadar yaklaştığımda neler hissettiğimden de söz etmedim çünkü ne söyleyeceğini biliyordum. Eyerin üzerine geri dönme vaktinin geldiğini söyleyecekti. O gün Suki’yi biniş için dışarı çıkarmak yerine Noel alışverişine gitmeyi seçmemin benim hatam olmadığını ve benim yerime daha önce de pek çok defalar yaptığı gibi Anna’nın gitmesinde de hiçbir kabahatim olmadığını söyleyecekti. Geçtiğimiz sene boyunca sayısız kez yaptığı gibi Anna ile ikisi yoldayken atımın geri giden bir arabaya vereceği feci tepkiyi öngörebilmemin imkânsız olduğu ve o gün atın üzerinde kimin olduğunun da bir şey fark etmediği konusunda ısrar edecekti. Suki’nin sadece bir hayvan olduğunu ve bazen hayvanların ne yapacaklarının hiç belli olmadığını anlatacaktı. Anna’nın korkunç bir biçimde düşmesi hiç kimsenin değil, yalnızca kötü şansın suçuydu, sonradan Suki’nin başka bir arabanın yoluna fırlayıp iki bacağını birden kırmasına sebep olan aynı kaderin zalim cilvesi... Adil değildi ama olmuştu işte ve ne suçlama ne de suçluluk gerçekleri değiştirebilir ya da ikisinden biri-

ni geri getirebilirdi. David bunların hepsini daha önce de söylemişti ve ben de onu dinleyip kafa sallamıştım. Ama hiçbir zaman inanmamıştım. David, Anna çiftlikten ayrılmadan bir gün önce neler olduğunu bilmiyordu. Benim, bugün geri almamın asla mümkün olmadığı hangi sözleri söylediğimden haberi yoktu. O ana geri dönüp duygularımı kendime saklamak için her şeyimi verebilirdim. *Her şeyimi.*

“Bence olduğun yerde kalmalısın” dedi David en sonunda, konuşmanın ta en başında sorduğum soruya cevap vererek. “Bonnie eninde sonunda evine, Yeni Zelanda’ya geri dönecek. Ama sen şimdi buraya gelersen ikiniz bir kez daha aynı anda yer değiştirip birbirinizi ıskalayabilirsiniz. Ama olduğun yerde kalırsan en sonunda mutlaka bir araya gelirsiniz.”

“Sanırım bu mantıklı” diye karşılık verdim. “Ama Kit bana onun en az üç hafta boyunca buralarda olmayacağını söyledi. Bu da Noel’i kesin olarak burada geçireceğimi anlamına geliyor, hatta belki yılbaşını da.”

“Bu o kadar kötü bir şey mi?” diye sordu David ve benim cevap vermeden önce düşünmem gerekti. Doğruyu söylemek gerekirse, özel günlerde David’le -ama Anna’sız- evde olma fikri benim için başta beni bu yolculuğa çıkmaya ikna edecek kadar dehşet vericiydi, ama tamamen yalnız olma ihtimali de cesaretimi kırıyordu. Tam bunları dile getirecekken David benden önce davrandı. “O gün Skype bağlantısı yaparız. Sonra da sen gider güneşlenirsin. Düşün bak bunu!”

“Ben asla güneşlenmem!” diye hatırlattım ona ama bu neşelen-dirme girişimine memnun olmuşum. Benim yalnızca iki -muhtemelen zor ve yalnız- günü atlatmam gerekecekti, ama Queenstown bir parti şehriydi. Noel’de de açık olacak yerler elbette vardı ve ken-

dimi umarsızca içkiye vermek de uygulanabilir ve de çılgın bir seçenek olabilirdi. “Noel’i atlatabilirim” dedim kendimden emin bir şekilde. “Ama o zamana kadar ne yapacağım?”

Söyler söylemez pişman olmuştum, çünkü David’in ne cevap vereceğini biliyordum. Önce çok sevilen öykü kahramanı ile alakalı herhangi bir söze her daim eşlik eden o anlayışlı gülüşü duymak için durdum, sonra dişlerimi birbirine kenetleyip beklemeye başladım.

“Pekala, bu çok kolay” dedi, sesi şimdi cıvıl cıvıldı. “Sadece kendine ‘Evangeline ne yapardı’ diye sorman gerekiyor.”

Bonnie

Uzun yolculuktan yorulmuş ve yarım şişe çok iyi kalite kırmızı şaraptan gevşemiş halde, Bonnie önceki gece yatmadan önce yatak odasının perdelerini kapatmayı unutmuştu; ama onu uyandıran şey ışık değildi. Sabaha karşı beş civarı Tui'den onu sevdiğini ve özlediğini söyleyen bir mesaj geldi; ayrıca şu Beavis ayakkabılarından birinin başparmak kısmında koca bir delik açmıştı, o yüzden belki de Bonnie İngiltere'den ona yeni bir çift ayakkabı getirebilirdi. Bonnie kızına herhangi bir acil durum ihtimaline karşı bir cep telefonu almıştı ve bildiği kadarıyla telefonda kayıtlı sadece üç numara vardı; Tui'nin babası Simon'inki, Bonnie'ninki ve Kit'inki. Kit'in de dükkândan bir 'sürpriz' getirmesini söyleyen pek çok mesaj aldığına hiç şüphe yoktu. Kit bebekliğinden beri Tui'ye oyuncaklar, çikolatalar ve ıvır zıvır getirip durmuş, bu artık bir alışkanlığa dönüşmüştü.

Tui'yi Yeni Zelanda'da bırakıp İngiltere'ye gelmek Bonnie'nin yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. İçten içe bu düşünceye karşı çıktı: Bu, ikinci en zor şeydi. Uçak pistte ilerlemeye başlayana dek Bonnie oldukça iyiydi; sonrasında ise panik yapmaya başlamıştı bile. Saniyeler içinde soğuk ter damlaları tüm vücudunu kapladı ve elleri öyle şiddetli titremeye başladı ki, yanındaki koltukta oturan adam onun muhtemelen ciddi bir uçuş korkusu olduğunu düşünerek, ceketinin iç cebinden çıkardığı cep şişesinden bir yudum bren-di almasını önerdi.

Bonnie bu kadar ani bir şekilde tekrar on dokuz yaşındaymış gibi hissedeceğini hiç düşünmemişti. Farklı bir uçakta oturuyordu ama aynı büyüklükte korku ve pişmanlık duygularıyla. Hissettiklerinin içgüdülerinden kaynaklandığını biliyordu ve Tui'yi bırakmak konusunda gergin hissetmesinin normal olduğunu da -üstelik bunu daha önce hiç yapmamışken- ama suçluluk hissetmesi normal değildi. Yıllar önce Londra'yı terk etmek ona suçluluk hissettirmişti, şimdi de Yeni Zelanda'dan ayrılmak aynısını hissettiriyordu.

Bonnie, Tui'nin mesajına elbette yeni bir çift ayakkabı getirebileceğini ama belki de var olan ayakkabılarını bir dolapta ya da bir rafın üzerinde saklamasının iyi bir fikir olduğunu söylediği bir mesajla çabucak karşılık verdi. Beavis, yavru köpek, bu yıl Tui'nin alınması için sayısız kez yalvardığı bir doğum günü hediyesiydi. Köşulacak bir avlu, verilecek dersler ve bakılacak bir Tui ile Bonnie'nin ihtiyacı olan son şey evini birbirine katacak bir vahşi yaratıktı; ama köpek sahibi olduktan sonra Tui'de gördüğü değişim paha biçilemezdi. Daha ilk günden itibaren 'annelik' rolünü üstlenmiş; sakarlık yaptığı bir seferde Bonnie'nin onu kibarca paylaşmasına hiç sesini çıkarmamış ve Bonnie'nin daha evvel hiç görmediği yumuşak, anaç bir tarafını göstermeye başlamıştı. Bonnie, ikisini gözünün önünden asla ayırmadığı bir evreden, nereye giderlerse bahçeden avluya bizzat peşlerinden koştuğu ve aslında onları denetlemiyor-muş gibi görüldüğü bir evreye çabuk geçiş yapmıştı. Tui'nin çiftlikte de okulda da arkadaşları vardı ama hiçbiri onun etrafındayken Beavis'in gösterdiği kadar ölçsüz bir neşe göstermiyordu. Beavis ayrıca bir köpek olduğu için Tui'nin karşılaştığı çoğu kişiden gördüğü acıma ve yargılama gibi davranışlardan yoksundu. Beavis, Tui'yi olduğu gibi kabul edip sevmişti ve Bonnie şimdi onu daha önce sahiplenmedikleri için kendine kızıyordu.

Ev sahibinin işleri olduğu için bugün evde yalnız kalan Bonnie, yatak odasından mutfak masasına taşındı ve bir önceki gün yazdıklarını bir kez daha okumaya koyuldu. Ne kadar erken her şeyi kâğıda döküp zihnini berraklaştırmayı becerirse, İngiltere'ye gelmekteki amacını da o kadar erken gerçekleştirebilirdi. Bonnie İngiltere'ye ayak bastığında yaşadığı paniğe çare olsun diye kaleme almaya çalıştığı öyküsünü, Yeni Zelanda'dan ayrılmadan önce yazmayı düşünemediği için pişman oldu. Eğer öyle yapsaydı hem Evangeline ile karşılaşmak için daha hazırlıklı olurdu, hem de Tui'den bu kadar uzun süre ayrı kalmasına gerek kalmazdı. Yanındaki masada duran kahveden aldığı son bir koca yudum Bonnie'ye eline kalemi yeniden alması için güç verdi.

Londra'ya dair dikkatimi çeken ilk şey her yerin ne kadar küçük olduğuydu. Yeni Zelanda'da, doğduğum yerde, insanlar evlerini geniş ve ferah inşa ederler ama sizin başkentinizde bir ev diğerinin üzerine tırmanıyormuş gibi hissettiriyordu. Aynı zamanda çok fazla insan ve feci bir trafik vardı. Londra'nın sessiz sakin olmasını bekleyecek kadar saf değildim ama yine de gördüğüm her şey biraz fazlaydı ve sanırım bu histen hiçbir zaman tam olarak kurtulamadım. Sonuçta şehirde bir yıldan fazla kalmıştım ama ayrılana kadar bir yabancı gibi hissetmeye devam ettim. Bir yapbozun bir şekilde yanlış kutuya karışmış uyumsuz parçası gibiydim; o yüzden ne kadar uyum sağlamaya çalışsam da kenarımdan köşemden sıkışıyordum mutlaka.

Euston Yolu'nda bir pansiyonda bir yatak ve oraya beş dakikalık uzaklıkta, Gündoğumu Kafe denilen küçük mekânda da bir iş buldum. Kafenin sahibi Tracey bana yalnızca iki soru sormuştu: "Düzgün çay kahve yapabilir miydim?" ve "Hemen işe başlayabilir miydim? İki soruya da verdiğim yanıt "Evet" olunca beni derhal işe almıştı. Önce boş vakitlerimde şehri keşfetmek gibi planlarım vardı ama en sonunda

kendimi pansiyondaki arkadaşlarımla vakit geçirirken ya da ek vardiya alırken buldum. Gördüğün gibi, bir amacım olmasından hoşlanmıştım ve Tracey ile zaman geçirmeyi de çok seviyordum. Kısa sürede -kendi annemden son derece farklı olmasına rağmen (ondan yirmi yaş daha gençti mesela)- annem gibi olmuştu.

Annem beni doğurduğunda kırk beş yaşındaymış, benim şu an olduğum yaşta ve o da babam da bana sahip olabileceklerine dair umutlarını çoktan yitirmiş vaziyetlelmiş. Her türlü testi yaptırmışlar ama neden bir bebek olamadığına dair tıbbi bir sebep bulamamışlar. Annem en sonunda hamile kaldığında babam onun düşük yapacağından o kadar korkmuş ki, annemin çalışmasına izin vermeyip muhtemelen onu çileden çıkarmış. Eminim beni de çileden çıkarırdı çünkü o zamanlar hiç de anne babama benzemiyordum. En azından on sekiz yaşındayken... Onlar Yeni Zelanda sınırlarını asla aşmamaktan oldukça memnunken, ben maceraya atılmak için can atıyor, dünyanın mümkün olduğunca çok yerini görmek istiyordum. Planım İngiltere'den başlayıp tüm Avrupa'yı, hatta belki Amerika'yı dolaşmaktı. Şimdi ise dönüp baktığımda ve bunu neden bu kadar çok istediğimi hatırlamaya çalıştığımda vardığım tek sonuç; o zamanlar aslında kendimi tam anlamıyla tanımıyor olduğum gerçeği. Şimdi daha yaşlıyım (ve her ne kadar o klişeden uzak durmak istesem de belki birazcık da akıllı) ve artık evimin rahatı ve güveni ile yanımda tanıdığım ve anladığım insanların olmasını tercih edeceğimi biliyorum. Değişim şimdi beni korkutuyor, on sekiz yaşındayken ise hayatta en çok istediğim şeydi.

Yine fena halde konudan saptım, değil mi? Bu benim en belirgin özelliğim sanırım. Neyse, hikâyeye geri dönelim. İşte ben Gündoğumu Kafé'de çalışırken hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan iki insanla tanıştım. Birinin adı Seth, diğerininki ise...

Mutfak kapısı birden açılınca Bonnie yerinde sıçradı, elindeki kalem sayfanın üzerinde kaydı ve son yazdığı birkaç kelimenin üze-

rini çiziverdi.

“İşlem tamam mı ördek?” Tracey, Bonnie’ye gülümserken pembe fularını çözüyordu. Evin etrafında uğuldayan rüzgâr her bir yanağında birer parlak renk halkası bırakmış gibi görünüyordu, ama içeri girdiğinde Bonnie bir çift allık darbesinin de yardımının olduğunu anladı. Tracey makyajda her zaman ‘ne kadar çok o kadar iyi’ anlayışını savunmuştu ve şimdi hatırı sayılır şekilde yetmiş yaşına gelmişken bile tıpkı yıllar önce olduğu gibi göz kamaştırıcı görünüyordu. Gündoğumu Kafe’ye gelen müşterilerin çoğu uzun gece mesailerinden sonra kahvaltı için uğrayan iş adamları ya da mühendisler olurdu ve Tracey her zaman onların çay fincanları ile pastırmalı sandviçlerine kendisinin gülen yüzünün de mutlaka eşlik etmesi gerektiği konusunda şakalar yapardı.

Bonnie mağlubiyet jestiyle avuçlarını havaya kaldırdı. “Neredeyse” dedi. “Ama sanırım umduğumdan daha uzun sürecek. Anlatmaya çalıştığım hikâye yolundan sapıp duruyor.”

Tracey elindeki poşeti mutfak tezgahına bıraktı, önce biraz süt sonra da bir sepet kırmızı üzüm çıkarıp Bonnie’nin önüne bıraktı. “Bunlar benden” diye açıkladı. “Sen devam et, bunlar iyi gelecek.”

Bonnie üzümlerden birini ağzına attı. “Teşekkür ederim. Kalmama izin verdiğin için de teşekkür ederim. Evet demek zorunda değildin, biliyorsun.”

Tracey ona bir bakış attı. “Sokaklarda aylak aylak dolaşmana izin verecek değildim, değil mi?” diye azarlayınca Bonnie kıkırdadı.

“Bir otele gidebilirdim, o kadar da çulsuz değilim.”

“Hah.” Tracey bir paket somon filetoyu buzdolabına koyarken harika manikürlü ellerinden birini havada salladı. “Biftek alacaktım ama dişlerim artık onları kesmiyor” dedi üzüntü içinde. “İnan bana hayatım, sana söylüyorum sakın yaşlanayım deme, bu bir tuzak!”

Bonnie onun gülüşünün titrediğini fark etti ve uzanıp bir üzüm tanesi daha kopardı. “Korkuyorum Tracey” dedi kısık bir sesle. “Ben buraya kadar gelmişken benimle görüşmeyi kabul etmemesinden korkuyorum.”

Tracey mutfakla ilgilenmeyi bırakıp bir sandalye çekti. Bonnie, ağzının kenarındaki çizgilerin -doksanlarda günde yirmi sigara içtiği zamanlardan kaldığı şüphesiz çizgiler- etrafına yerleşmiş fondöteni görebiliyordu. “Ah canım” dedi Tracey tek elini onunkinin üstüne koyarak. “Eminim kabul edecek. Senin onu merak ettiğin kadar onun da seni merak ettiğine bahse girerim; nasıl etmesin ki?”

“Muhtemelen benden nefret ediyordur.” Bonnie derin bir nefes verdi. “Eğer öyleyse onu suçlayamam.”

“Böyle düşüncelerle bir yere varamazsın” dedi Tracey. “Durum şu ki şu an buradasın. Buraya bir amaç için geldin ve gidip seni o kızın kapısına kendi ellerimle götürmem de gerekse onu gerçekleştireceksin. Ve sakın yapmayacağımı düşünme.”

Bonnie buna gülümsemek zorunda kaldı. “Biliyorum yaparsın” diye onayladı. “Umuyorum ki bunu okuduktan sonra” diye ekledi masanın üzerindeki kâğıt tomarını işaret ederek, “her şeyi daha iyi anlayacak.”

“Bunları yaşadığında çok gençtin” dedi Tracey, Bonnie’nin elini kurtarıp ayağa kalkmasına müsaade etti. “Nelerle baş ettiğini öğrendiğinde anlayışlı davranacağına eminim.”

Bonnie başını salladı, ama bu hareketi gerçekte çelişiyordu. Bonnie kendisinin bile neler olup bittiğini kavrayamadığı bir zamanda, onu vermek zorunda kalmasının sebeplerini kaybettiği kızının anlayabilmesini nasıl beklerdi ki ondan?

Gerçek annemin kim olduğunu düşünmediğim tek bir zaman dilimi bile hatırlamıyorum ve bu fikir konusunda en takıntılı olduğum zamanlar ise ergenlik dönemimdi. Makyaj masama oturur aynada kendimi izlerdim ve hangi özelliklerimi ondan aldığımı tahmin etmeye çalışırdım. Acaba benim gibi parlak mavi gözleri mi vardı? Aynı kalın telli, koyu renk saçlar? Onun üst dudak çizgisi de benimki gibi asimetrik miydi? Bir şeye konsantre olmaya çalışırken gözlerini kısıyor muydu? Sağ kulağının arkasında bir öbek ben var mıydı? O da kaşlarının ortasını o bölgede aniden inceldikleri için boyamak zorunda kalıyor muydu? Ergenken ne zaman aptalca bir şeye sinirlensem, davranışlarımın suçunu olmayan annemin üzerine atıyordum. Eğer mantıksız davranıyorsam bu muhakkak ondan bana geçen bir huydu; eğer okulda hoşlandığım çocuk tarafından reddedildiysem, bu da kesin ondan aldığım bir özelliğim yüzünden oluyordu. Kendimde sevmediğim özelliklerin sorumluluğunu üstlenmek yerine, onları bir yabancının omuzlarına yüklemek hep daha kolaydı. Bu da benim hayatımda annem olmak dışında bir varlığı olmayan, tanımadığım gölge bir figüre öfkeli kalmayı sürdürme yöntemimdi. Büyüyüp hormonlarımın yatıştığı ve kendi davranışlarımın sorumluluğunu almaya başladığım dönemde bile, bir zamanlar hiddetli ve öfkeli olan o hoşnutsuzluk ateşinin külleri için için yanmaya devam etti.

Beynim sürekli bana o kadın hakkında bir şey bilmeye ihtiyacım olmadığını, onun hakkında hiçbir şey bilmek istemediğimi söyleyip duruyordu. Ama kalbim... İşte o bambaşka bir konuydu. David ve

Anna, onun beni doğurduğunda çok genç olduğunu söylemişlerdi ama bildikleri bundan çok daha fazlaydı. İsmi biliyorlardı öncelikle, yani istediğim zaman adını Google’da aratabilirdim, bunu hâlâ yapmamış olsam da. Yeni Zelanda’da yaşadığını da biliyorlardı, onu bulma yolculuğuna çıkarken kullandığım bilgilerden biri daha. David’in söylediğine göre şimdiye kadar hiçbir detaydan bahsetmemelerinin sebebi, Bonnie’ye bu konuda söz vermiş olmalarıymış ama bana kalırsa hikâyenin tamamı bu değil. İkisi için de ne kadar değerli olduğumu biliyorum -özellikle de Anna için- o yüzden Bonnie ve beni birbirimizden ayrı tutma fikrinin ondan çıktığını tahmin etmek çok zor değil. Ama öyle bile olsa bu, Bonnie’nin niye gelip beni bulmaya çalışmadığını açıklamıyor. Acaba iz sürme işi neden bana kaldı?

Anna şimdi beni burada, Yeni Zelanda’da, bakıp büyüüttüğü kızını annesinin peşindeyken görse ne derdi? Bunu yapmaya ihtiyaç duymamı anlar mıydı, yoksa beni ayıplar mıydı? David de buraya gelmem için beni desteklemişti ama en sonunda karar yalnızca ve yalnızca bana aitti. Gelmeyi isteyen bendim, bunu inkâr edemedim.

Bu düşünceleri zihnimden kovabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya karar vererek Yeni Zelanda’daki ikinci tam günüm için hazırlanmaya konsantre oldum. Önce bol bol yüksek faktörlü güneş kremi sürmekle işe başladım, sonra binbir zahmetle saçıma alçak bir topuz yapıp hasır şapkamı başıma geçirdim. Dün dikkatli bir şekilde kremlenmeme rağmen burnumu ve kulaklarımın ucunu yakmayı başarmıştım; buradaki sıcaklık daha önce asla tecrübe etmediğim bir seviyedeydi. Mikrodalgadaki bir kumpir gibi hissediyordum kendimi. Kit’e numaramı bırakıp Bonnie beklediğinden erken gelecek olursa çaktırmadan bana bir mesaj atması için söz

almıştım; o yüzden bugün için basit bir planım vardı: Ağaç gölgesinde bir bank bulup oturmak ve Heathrow Havaalanı'ndan aldığım romanı okumak. Beni Bonnie'yi, Anna'yı ve duygularımın çalkalanmasına sebep olacak her şeyi düşünmekten alıkoyacak bir şey bulmaya kararlıydım ve güzel bir kitabın sayfaları arasında kaybolmak en iyi çözüm gibi görünüyordu. Queenstown'da daha keşfedilecek pek çok yer vardı ama sanırım bir başka günü bekleyebilirlerdi. Sonuç olarak yakın bir zamanda bir yere gidecek gibi değildim.

Gezi rehberimi, güneş kremimi, yedek tokamı (benimkiler saçlarımın ağırlığıyla kopup duruyorlar) ve bir şişe suyumun bir çantaya koyup yanıma aldım ve Queenstown Gardens'ın yanındaki göl kenarına gitmek üzere yola koyuldum. Saat daha on bile değildi, ama genç gezginler minik plajda sıra sıra uzanmışlardı. Tüm gün boyunca orada yayılıp kalmaları beni çok şaşırtıyordu. Çocukken Anna vücuduma krem sürerken hep ne söylerdi? "Sağlıklı bir bronzluktan daha iyisi yoktur."

Sonunda parka ulaştım ve başımı kaldırıp kırmızı siyah meşe ağaçlarının dallarına bakmak için biraz durdum. Yassı yapraklar sakin, durgun havada belli belirsiz kımıldıyorlardı ve ben oradan oraya gezen böceklerin ısrarlı vızıltılarını duyabiliyordum. Daha önce de olduğu gibi gölün cazibesi karşı koyulamayacak kadar güçlüydü, ben de yönümü yavaşça taşlı sahile doğru çevirdim ve bir söğüt dalından sallanan boş bir lastik salıncağın yanından geçip oturacak temiz bir alan buldum. Bugün soluk mavi kot şort ile belimde düğümlediğim ince yeşil bir gömlek giyiyordum. Hafif bir maskara dışında makyaj yapmakla uğraşmamıştım ve taktığım takılar yeşim taşlı yüzüğüm ile altın küpelerimden ibaretti. Anna bu parkı ne çok severdi, tıpkı burayı ilk gördüğüm anda olduğu gibi kendimi düşünmekten alamıyordum. Burayı hiç göremeyecek olması ne kadar

acımasız ve adaletsizdi. Bulunduğumuz yerleri şu an değiş ediyor olabilseydik, o yaşamaya devam ederken giden ben olabilseydim hiç düşünmeden yapardım bunu.

Tam çantamdan kitabımı çıkarmak üzereydim ki ağaçların bittiği bölgenin arkasından bir çığlık sesi geldi ve kızın biri bankın üzerinden fırlayıp elini kolunu sallayarak su kenarına koştu. Zıplayıp lastik salıncağın üzerine sıçrarken zar zor nefes alıyordu. Bir dakika sonra peşinden gelen köpek kızın yukarı kaldırdığı ayaklarına doğru heyecanla havlamaya başladı. “Tui” diye fısıldadım tanıyarak. Tam o sırada yüksek bir erkek sesi onun adını çağırdı ve bir an sonra Kit kocaman gülümsemesi ve elinde bir frizbiyle ağaçların arasında belirdi. “Yaramaz bir köpek yavrusu gibi koşmaya devam edersen” dediğini duydum Tui’ye, “sana tasma takmaktan başka çarem kalmayacak.”

Ayağa kalkmam ya da onlara seslenmem gerekiyordu ama ben hangisini yapacağıma karar vermeye çalışırken Kit kafasını çevirdi ve orada oturduğumu gördü. “Genie?” diye seslendi ve ben de başımla selam verip havaya kaldırdığım elimi ona doğru sallamaya başladım.

“Selam.”

Kit taşları ezerek bana doğru yürürken yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti.

“İt beni! İt beni!” diye haykırdı Tui ve Kit ansızın olduğu yerde durup ellerini havaya kaldırdı.

“Sorun değil!” diye seslendim. “Bir saniye bekle, ben geliyorum.” Ayağa kalkıp şortumun üzerindeki tozları silkeledim. Çantamı toplayıp sandaletlerimi giyerken yanaklarımın ısınmaya başladığını hissetmiştim. Bağcıklarımı bağlayıp doğrulurken suyun yanında Tui ile Kir’e iki kişinin daha katıldığını fark ettim, bir kadın ve

bir erkek; ben onlara doğru yürürken onlar da meraklı bakışlarını bana çevirmişlerdi.

“Genie” dedi Kit tekrar, büyük ellerinden birini bana uzatarak. Sonra dönüp Tui’nin salıncağını hafifçe bir kez daha itti. “Tui’yi biliyorsun” diye başladı, sonra ekledi: “Bu Allie ve abisi Griff.”

“Merhaba” dedim bakışlarım her birinin üzerinde gezinirken. İzlemesi en zor olan Tui’ydi, çünkü halkalar arasında öyle hızlı sallanıyordu ki, kahkahalar atan yüzü neredeyse bulanık görünüyordu. Kit’ten bile daha büyük ve geniş olan adam, Griff -ama siyah kıvrıkcıklar yerine düz sarı saçları vardı- bir adım öne çıkıp elini uzattı. “Selam” dedi bana gülümseyerek.

Tanıştırılırken bana kısa bir bakış atan ama göğsünde bağladığı kollarını kıpırdatmayan kız ise Hayley gibi uzun ve zayıftı. Açık kahverengi saçları zarif ve kalp biçimindeki yüzünü çevreliyordu. Hiç konuşmadan bakışlarını bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni süzdü.

“Merhaba demeyecek misin Allie?” diye takıldı Griff ve kız bunun üzerine gözlerini devirdi.

“Merhaba” dedi. “Bonnie’nin eski bir arkadaşısın değil mi? İngiltere’den?”

“Ben de çocuklara senden bahsediyordum” diye açıkladı Kit. “Tam da Bon’un basıp gittiği anda ortaya çıkman ne şanssızlık diyordum.”

Bonnie’nin lafı açılınca ağzım kilitlenmiş gibi hissettim ve bunun sorun olmadığına ve geri dönmesini memnuniyetle beklediğime dair bir şeyler mırıldandım. Allie kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. Yüzünde, söyleyeceği bir şeyi gizliyormuş gibi kurnaz bir ifade vardı. Bizi izleyen Kit, Tui’yi sallamayı bıraktı ve yavru köpeği kucağına aldı. “Bu küçük dostumuz da Beavis” derken o kadar

yaklaşmıştı ki köpek selam vermek için burnuma dil atma fırsatını bulmuş oldu. “Ahmaklıkta Allie’den aşağı kalır yanı yoktur.”

“Tam bir şirinlik abidesi değil mi?” diye mırıldandı Allie, Yeni Zelandalı aksanıyla. Ama bu defa azıcık olsun hareketlenmişti.

Tui salıncaktan inip köpeğine doğru uzandı; beni fark edişi ise ancak Kit, Beavis’i onun kucağına verdikten sonra oldu.

“Merhaba Tui” dedim kapalı bir yumruğa dönüşmüş boğazım yüzünden neredeyse boğularak.

Tui kirpiklerinin arasından bana dikkatle baktı. Hemen hemen benimle aynı boydaydı, oldukça koyu kahverengi yabani saçları, iri badem gözleri ve bir kedininki gibi küçük kalkık bir burnu vardı. Artık küçük bir kız değildi ama henüz bir kadın da değildi; yanakları hâlâ gençliğinin dolgunluğunu taşıyordu ve kalın dudaklarının iki yanındaki gamzelerini görebiliyordum. Üzerine Snoopy baskılı beyaz bir atlet ve yırtık siyah şort giymişti. “Sen çok güzel bir kızsın” deyiverdi birden, beni o kadar şaşırtmıştı ki bir kahkaha attım.

“Ee, teşekkür ederim” dedim çaresizce heyecanlanarak. “Bence sen de çok güzelsin.”

Tui omuzlarını silkti ve başını hızla aşağı yukarı salladı. “Evet” dedi, Beavis’i suratıma doğru kaldırmadan hemen önce beni açıkça onaylayarak. “Bu benim köpeğim” diye bilgilendirdi gururla, kelimeleri doğru telaffuz etmeye çalışırken bile ağzında yuvarlıyordu.

“Ne hoş” dedim ona. “Çok tatlı. İsmi de çok sevdim, sen mi seçtin?”

Tui büyük bir ciddiyetle başını salladı. “Hayır” dedi ve Kit kıkırdamaya başladı. “Evet demek için başını sallayacaksın, hayır demek için sağa sola çevirmen gerekiyor” diye hatırlattı ona Kit ve Tui bu defa hızla başını sağa sola çevirmeye başladı bir yandan sızlanırken. “Böyle şeyleri hatırlatmamdan pek hoşlanmıyor, öyle değil mi Tui?”

diye sordu ve Tui bir kez daha başını salladı, bu defa haylaz bir tavrı vardı.

“Kimsin sen?” diye sordu Tui bir an sonra, direkt olarak beni işaret ederek. Griff buna güldü ve ben de aynısını yapmak için gönülsüzce kendimi zorladım, doğru düzgün bir cevap bulabilmek için bana zaman kazandıracak herhangi bir şeye razıyım. Varlığından haberinin olmadığı üvey kız kardeşi olduğumu öylece söyleyemedim elbette.

“Adım Evangeline” dedim basit bilgilerden başlayarak. “Ama arkadaşlarım bana Genie derler.”

“Gee-nie.” Tui ilk ‘e’ sesini uzatarak kelimeyi birkaç kere tekrar etti. “Cinler lambalarda yaşarlar” dedi onaylaması için bakışlarını Kit’e çevirip. Ben cevap veremedim Tui kahkahalarla gülmeye başladı, o kadar yüksek sesle gülüyordu ki Griff korkmuş gibi yaparak elleriyle kulaklarını kapadı.

“Daha da kötüsü” diye bir espri patlattı Kit bu gürültünün üstüne. “Bu cin İngiltere’de yaşıyor!”

Tui bu defa daha da sesli gülmeye başladı, sonra öne gelip kolunu başımın arkasından doladı ve beni Snoopy’ye doğru çekip sarılıverdi. Şaşırtıcı bir biçimde güçlüydü ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Bir an için sendeleyip düşmemek için kendimi zorladım.

“Hadi ama, zavallı tavuğu bırak” dedi Kit, Tui’nin elini saçıma doladığı yerden kurtararak. Bu sırada şapkam yere düşmüştü. Kit eğilip aldığı şapkayı bana geri verdi. Tui söyleneni yapıp bana sırıttı. Artık yüz ifadesi daha samimi ve cana yakındı. Kendimi toplamaya çalışırken ona göz kırptım ve karşılığında aynı derecede coşkulu bir tanesini de ben kaptım.

“Mavi gözleri var” dedi şaşkınlıkla, kendi kahverengi gözleri benimselere kilitlenmiş haldeyken. “Tıpkı anneminkiler gibi.”

“Frizbi golf mü dedin sen?”

Kit’in gözleri köşelerinden kıvrılmıştı. “Aynen öyle” dedi, sırt çantasına uzanıp farklı renklerde üç plastik disk çıkarıp birini bana uzattı. “Şuradaki fileyi görüyor musun?” diye sordu, fazla uzakta olmayan ahşap direği işaret ederek. Üst kısmına monte lenmiş bir tel örgü düzeneği vardı; zincirsiz bir şekilde asılmış bir potaya benziyordu daha ziyade. Başımı salladım. “Oyunun amacı, işaretlenmiş yerlerden frizbini atmak” diye açıkladı Kit, direğin yirmi metre kadar ilerisindeki düz bölgeyi göstererek, “ve onu fileden geçirmek. Her seferde bir delikten geçirmen gerekiyor, tıpkı bir golf turunda olduğu gibi ama burada daha az sayı var.”

“Kendi adına konuş kardeşim” diye araya girdi Griff, bir yandan çatırdayana kadar parmaklarını esnetiyordu. “Buraya son gelişimizde sizi bu sahaya mıhlamıştım gençler.”

“Ah, kapa çeneni!” diye çıkıştı Allie ona surat asarak. Bir çeşit kadın dostluğu kurmak adına onun bakışlarını yakalamaya çalıştım ama o bakışlarını çabucak ileri çevirdi ve Griff’i hafifçe itip sendelemesine sebep olunca kahkahalar atmaya başladı. Tui kırmızı bir frizbi seçip iki eliyle onu sımsıkı kavradı; Kit Beavis’in tasmağını takmak için eğilirken o çok heyecanlı görünüyordu.

“Kusura bakma dostum” dedi Kit köpeğe. “Burada oyun oynamaya çalışırken koşup bütün frizbileri geri getirmene müsaade edemeyiz.”

Tui kahkahayla çığlık attı. Yüksek sesli, boğazdan gelen ve öyle neşe dolu bir çığlıktı ki bu kahkahaya katılmamak imkânsız gibi

geldi. Allie, Kit ve Griff'in de Tui'ye güldüklerini fark ettim. Ben hâlâ bu kızın benim üvey kardeşim olduğu gerçeğini idrak edebilmiş değildim. Benim kanımdan ve canımdan bir kardeş tam da burada, önümde duruyordu. Ben hâlâ şaşkınlıktan dilimin tutulmasını ya da paniğe kapılmayı falan bekliyordum ama şu an gerçekten hissettiğim tek şey merakı.

“Sen başla Gee-nie” dedi Tui bana, ilk işaretin yanına ulaştığımızda.

Kit'e belli belirsiz bir bakış attım.

“Griff'in başlaması daha iyi olur Tui” dedi Kit, kocaman ellerinden birini kızın omzuna koyarak. “Genie burada daha önce hiç oynamadı. O yüzden birkaç tur bizi izlemesi gerekir, öyle değil mi?”

“Aaaa” diye homurdandı Tui, açıkça canı sıkılmıştı.

“Doğruyu söylemek gerekirse” diye söze girdim hemen, Tui'ye gülümseyerek mümkün olduğunca içini rahatlatmaya çalışıyordum, “Kit haklı, ne yaptığımıza dair pek bir fikrim yok. Muhtemelen bunu fırlatacağım” dedim mavi frizbimi havaya kaldırıp “şuradaki ağaca.”

Tui tekrar kahkahalarla çığlık attı ve Kit'in onaylayan bakışları benimkilerle buluştu. Bu sırada Griff büyük bir gösterişle kollarını uzatıp esneme hareketleri yapıyor, uzaklara doğru gözlerini kısarak bakıyordu.

“İşine bak koca maymun” dedi Allie ve Griff bu defa kendi etrafında dönmeye başladı.

“Oo!” diye bağırdı Griff. “Birazdan o maymuna fena yenileceksin.”

“Siz ikiniz ağız dalaşını kesecek misiniz?” diye çıkıştı Kit. “Bunlar hep böyleler” diye dönüp bana açıkladı sonra. “Tek çocuk olduğuma bir kez daha şükrediyorum.”

Griffin atışını kaçırdı ve espriyle karışık lanet okudu, sonra Allie kendi atışını yapmak için öne çıkıp frizbiyi hedeften epey uzağa yollayınca, Kit'in bana bakarak kaşlarını havaya kaldırmasına sebep olan ağız dolusu bir küfür savurdu. Bir saniye sonra Kit atış çizgisinde pozisyon alınca, Allie onun arkasına geçip elini şortunun arka ceplerinden birine soktu.

"Çekil şuradan kadın" dedi Kit olduğu yerde kıpırdanarak. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Allie suratını astı. "Arkanı kollamamı istemiyorsan çıkıntı yapma" diye söylendi Allie, saçını tek omzunun üstünden savurarak. Bu kızda kesinlikle bir huysuz kısrak tavrı olduğuna inanmıştım ve keşke Suki'ye yaptığım gibi onu da bir Polo şekerle sakinleştirebilmem mümkün olsaydı diye geçirdim aklımdan.

Kit onun bu yorumunu görmezden geldi ve Allie, Kit'in havaya savurduğu sağ kolundan darbe almamayı son anda geri çekilerek başardı. Frizbi havada uçtu, ağaçların gövdeleri arasında kavisler çizdi ve düzgünce potadan içeri girdi. "Evet!" Kit neşesini gizlemekten bir zafer çılgılığı attı.

"Bu iş" dedi Griff inanamayan gözlerle bana dönerek "işte böyle yapılır."

Acemi şanssızlığı mıydı yoksa ciddi bir histeri vakası mı bilinmez ama kısa süre sonra benim frizbi golfte tam bir fiyasko olduğum ortaya çıktı. Tui'ye diskimi etraftaki ağaçlardan birine savuracağımın şakasını yaparken, oyunun ilk yarısında atışlarımın neredeyse tümünde tam da bunu yaptım ve her seferinde benim bu kaotik gösterim ona pek bir eğlenceli geldi. Tekniğe gelirsek onun da benden daha iyi olduğu söylenemezdi ama benim aksime onun arkasında Kit'in kılavuzluk eden kolları ve nazik desteği vardı. Oyun ilerledikçe Allie ve Griff'in özgüvenleri yerine gelmişti; benim içinse

tam tersi söz konusuydu. Kolumu hangi açıda tutarsam tutayım ya da rizbiyi hangi yöne yollarsam yollayayım disk inatla potanın dışına düşüyordu. On beşinci hedefe ulaştığımızda diğerlerinin o kadar gerisinde kalmıştım ki, artık benim puanlarımı hesaplamayı bırakmışlardı. Billy'yi havuzda daima alt eden ve bowling pistinde asla bir sayıdan fazla geride kalmayan biri olarak, bu beceriksizliğim egomda derin bir yara açmıştı ve kaçırdığım her sayı için kendime yüksek sesli kahkahalar atmak dışında bir seçeneğim yoktu, ki bu da her bir atışta aynısını yapmam anlamına geliyordu.

Kit bir noktaya kadar anlayışlıydı ama işe yaramazlığım karşısında o da epey eğleniyordu. Diğer yandan Griff ise tıpkı bir melek gibiydi; ne zaman mavi diskimi potanın on metre ötesine yollasam sevinçten etekleri zil çalıyor, kardeşi iğneli bir söz söylemeye kalkarsa onu azarlıyordu. Oyunun başında bana oldukça ilgi gösteren Tu-i'nin ise söyleyecek pek sözü kalmamıştı. Onun yerine Kit'e yakın durmayı ve yerden taş ve yaprak toplamayı tercih ediyordu.

Beavis kafasını yana eğmiş dördümüzü izliyordu; biz insan dostlarının rastgele görünen hareketleri karşısında kafası karışmış gibi görünüyordu. David, Anna'nın kazasından yaklaşık altı ay sonra bir yavru köpek almamızı önermişti ama benden pek olumlu bir yanıt alamamıştı. Bu bana açıkça bir taktik gibi görünmüştü ve acıma hak ettiği saygıyı göstermediğini hissetmiştim. Nasıl olur da bir hayvan ebeveynlerimden biriyle, büyük bir sevgiyle bağlandığım atımın kaybını telafi edebilirdi ki? Ona bağırıp kapıları çarpmış ve tüm öfkemi kusmuştum ama bu rezil öfke nöbetinin hatırası şimdi irkilmeme sebep oluyordu. David de sevgisini verecek başka bir canlıya ihtiyaç duymuş olabilirdi ve ben onun da acı çektiğini hiç hesaba katmamıştım. Kendiminkini bile görebilecek halde değildim ki.

Geçmiş zamanı bir tarafa bırakıp şu ana odaklanmak için kendimi zorladım. Dikkatimi ışıklı zemine, rüzgârda hışırdayan yaprakların sesine, gün ışığının çıplak kollarımdaki sıcak hissine ve tepedeki gökyüzünün parlak mavisine vermeye çalıştım. Acı, bir resmin üzerini karalayan siyah bir boya gibiydi; kapısı kilitli, boş ve soğuk bir oda gibi. Eğer sevgi ışıksa, keder gölgeydi; biri varsa diğeri de oluyordu mutlaka. Eğer Anna ve Suki'yi o kadar çok sevmeseydim -hâlâ sevdiğim gibi- yokluklarını da bu derece hissetmezdim. Ama sonrasında gelen ızdıraptan kurtulmak için o sevgiden vazgeçer miydim? Hayır, yapmazdım.

“Gemie.”

Kit hemen yanımda duruyordu. Yaklaştığını fark etmemiştim. “Pardon” dedim gözyaşlarından kurtulmak için gözlerimi kırpıştı-rarak. “Çok uzaklara gitmişim.”

“Aynı frizbin gibi” diye espri yaptı; ama sesi eğleniyor gibi değil tereddütlüydü. Diğerleri küçük bir tepenin üzerindelerdi ve Kit ile ben onlara doğru bakarken Allie sabırsızlıkla bize el sallamaya başladı.

“Sakin ol kızım” diye seslendi kaşlarını çatarak Kit; sonra bana döndü. “Bugün amma sinir bozucu” diye homurdandı.

Acaba benim erkek arkadaşım, bütün öğleden sonrayı bizimle geçirmesi için tanımadığı bir yabancıyı davet etseydi ne hisse-derdim diye düşündüm ve Allie'nin biraz aksi davranmakta haklı olduğuna karar verdim. “İkiniz uzun zamandır mı birliktesiniz?” diye sordum, birlikte benim yanlış yöne savrulmuş frizbime doğru ilerlerken.

“Ben ve Allie mi?” Kit yüzünü buruşturdu. “Sanırım üç yıl ci-varı oldu. Daha uzun gibi geliyor aslında” diye ekledi bir kahkaha atarken.

“Vay be” dedim nasıl cevap vereceğimi bilemeden. “Epey uzun zaman.”

Kit omzunu silkti. “Öyle sanırım. Biz birlikte okuduk; ben, Griff ve Allie. Sonra benim çiftliğe yardım etmeye başladığım sıralarda Allie de çiftlikte işe girdi. Sonra da kendiliğinden oluverdi işte, bilirsin. Ama ne oldu biliyor musun? Griff en yakın arkadaşının kız kardeşiyle birlikte olmasından pek hoşlanmadı.”

Bakışlarımı o sırada Tui’ye Beavis’i sopayla nasıl oynatacağını gösteren Griff’e çevirdim. “Uyumlu görünüyor” dedim, ‘uyumlu’nun pek iyi bir kelime seçimi olmadığını düşünerek; fazla sıkıcıydı.

Muhtemelen kız arkadaşı için ‘sinir bozucu’ dediğine pişman olarak Kit devam etti: “Allie rahat kızdır. Bu hali şımarık olduğundan değil, belki de ben bunu hak ediyorum. Yılın erkek arkadaşı ödülünü falan almam pek mümkün değil yani, bundan eminim.”

Yanaklarının içini ısırmasını izliyordum. Kit’in kollarını kaplayan o kadar çok dövmesi vardı ki, birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlamak imkânsızdı. Bir kuşun derinden gelen, yankılı ötüşü duyuldu. İkimiz de bakışlarımızı aynı anda tepede birbirine dolanmış ağaç dallarına çevirdik.

“Eğer seni rahatlatacaksa, ben de her zaman işe yaramaz bir kız arkadaş olmuşumdur” diye itiraf ettim gülümseyerek, Kit şaşkınlıkla açılan gözleriyle bana bakarken. “Kafam hep atlarla meşgul olmuştur” derken sesim bocaladı. “Hobilerle meşgul olmuştur, çok fazla hobim vardır benim.” Kit’in kafası karışmış görünüyordu. Ama ben aldırış etmeden devam ettim. “Ee şey, örgü örerim” dedim. “Çok okurum ayrıca.” En azından ikincisi doğruydı.

“Tui ile ortak noktanız bu öyleyse” dedi Kit tepeye tırmanmaya başlarken.

“Öyle mi?” diye sordum, onu takip ederken, üvey kız kardeşimin ilgi alanları hakkında daha fazla şey duymak istiyordum. Diğerleri ilerleyip çoktan gözden kaybolmuşlardı ama hâlâ onun bulaşıcı kahkahasını duyabiliyordum.

“Örgü örmez tabii” dedi hafifçe gülerek. “Öyle şeyler için hiç sabrı yoktur ama kitaplarını çok sever. Küçükken ona ben okurdum ama bu günlerde bu işi kendisi halledebiliyor.”

Tui hakkındaki sorum, boğazımda yutkundukça batan bir kak-tüs gibi hissettirmişti. Mill House Çiftliği’nde çalışırken “Engelliler İçin Binicilik” derslerini yürütüyordum fakat gelen engelli gençlerin hiçbiri Tui kadar yetenekli değildi. O çok özel konu hakkında Kit’e bir şeyler sormak için çok erken olduğunu hissettim. Fazlasıyla açık olan şey şuydu ki o Tui’yi çok önemsiyordu ve ben yanlış bir şey söyleyip yeni filizlenen arkadaşlığımızın hassas iplerini koparmak istemiyordum; yeni üvey kız kardeşimle daha fazla vakit geçirme şansını elimden kaçırmaktansa bahsetmiyorum bile.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda Griff, Allie ve Tui’yi yerde uzanmış uyuma numarası yaparlarken bulduk. Küçük kahkahaları arasında yüksek sesle horlama sesi çıkaran Tui tek gözünü açıp bize bir bakış attı.

“Biz gelene kadar uyuyakalmış olduklarına inanamıyorum” dedi Kit oyuna katılarak.

Attığı kahkahalar yüzünden vücudunun sarsılmasını engelleyemeyen Tui öyle gürültülü hıçkırdı ki, Beavis korkudan sıçrayıp sağa sola koşturmaya başladı. Sonra Tui uzanıp destek almak için benim elimi tuttu ve yalpalayarak ayağa kalkıp yol boyunca koşmaya başladı.

“Bütün kıcım toz içinde” dedi Allie, pek de etkisi olmayan bir biçimde üzerini silkelerken. “Şu kıza bir yardım edersin değil mi?”

dedi Kit'e ve Kit de ona doğru uzanınca bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

“Kahramanımsın sen benim” dediğini duydum ve başımı çevirip tam da dudaklarına bir öpücük kondururken onları görmüş oldum. Ve hayal mi görüyordum yoksa Allie tam da bunu yaparken gördüğümünden emin olmak için bana doğru mu bakmıştı? Bacağını kaldırıp Kit'in üzerine işese bundan daha zekice bir hareket olurdu diye düşündüm eğlenerek ve sadece bir ya da iki saniye için Allie'yi bir kenara çekip endişelenmesi gereken hiçbir şeyin olmadığını ona söylemek geçti aklımdan. Durumla hiç ama hiç alakam yoktu. Birkaç hafta önce Billy'yle çıktığım randevunun bir tekrarını yaşamaya da hiç niyetim yoktu. O sarhoş akşamım bana yalnızca herhangi biriyle romantik bir ilişki kurmaya asla hazır olmadığımı değil, birinde takılıp kalmaya hiç niyetim olmadığını da kanıtlamıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem

“Bir saniye, şunu anlamama izin ver” dedi Hayley bir nefes alarak. “Annen İngiltere’de miymiş?”

“Evet.”

Hattın diğer ucunda bir duraksama oldu. “Ve Tui adında bir üvey kardeşin olduğu ortaya çıktı. Bir dakika, şu seyahat şirketinin ismi gibi Tui mi?”

“Sanırım Yeni Zelanda’da bu ismin başka bir anlama geldiğini varsayabiliriz” dedim, bir yandan kulaklığımın kablolarını ekmek bıçağıyla dilimlemek üzereyken. Hayley’nin olduğu yerde akşam yemeği saatiyken, ben dairenin ortak mutfağında kahvaltı hazırlamakla meşguldüm.

“Ve” diye devam etti Hayley, “bütün bunlar yeterince karmaşık değilmiş gibi ikisini de tanıyan muhteşem bir adamla tanıştın.”

“E, pardon?” diye karşı çıktım. “Senin söylemek istediğin anlamda bir adamla tanışmadım.”

“Ama ondan hoşlandın” dedi Hayley, dişlerimi sıkma sebep olurken.

“Potansiyel bir arkadaş olarak evet.”

“Ve kendisi muhteşem biri” diye ekledi.

“Adamı çok az tanıyorum” diye üsteledim, buzdolabını açıp yumurta kutusunu geri koyarken.

“Ama ondan hoşlanacak kadar tanıdın” diyerek beni kızdırmaya devam etti. “Bana adından sonra ilk söylediğin şey ne kadar yakışıklı olduğuydu.”

“Öyle bir şey demedim!”

“Tamam, bunu ben uydurmuş olabilirim ama yakışıklı olduğuna eminim. Ondan bahsederken sesinin yumuşamasından belli.”

“Pek kuvvetli bir bağlantı olmadı bu” diye karşı çıktım, bunun üzerine Hayley kıkırdadı.

“Sen ve şu Kit’in kurduğu bağlantının tam tersine yani.”

“Hayley!” diye yalvardım, bir yandan yumurtaları çırpacak bir çırpma teli bulmak için çekmeceleri karıştırıyordum ama tek bulduğum yarısı dolu bir kibrit kutusu ile paslı bir meyve soyacağıydı. “Sana söyledim, durum öyle değil. Tanrı aşkına, bir sevgilisi bile var.”

“Billy çok üzülecek” diye ekledi. Bu da besbelli bir espriydi ama şakaları tatlı başlayıp kötü bitmişti.

“Kit konusunu kapatabilir miyiz artık?” diye rica ettim, Billy lafını duymazdan gelerek.

Hayley ümitsizce bir iç çekti, ben de çırpma teli aramayı bırakıp bulaşıklıktan bir çatal aldım.

“Peki nasıl biliyorsan öyle yap” dedi. “Ama hoş bir tatil aşkının senin keyfini yerine getirmesini uman bir kızcağızı bunun için suçlayamazsın.”

Bu defa iç çekme sırası bendeydi. “Sana son kez söylüyorum solucan beyin; ben Yeni Zelanda’ya bir erkek bulmaya gelmedim, gerçek annemi bulmaya geldim.”

“Biliyorum.” Hayley’nin sesi şimdi kısılmıştı, pişmanlıkla devam etti: “Özür dilerim.”

“Peki sence ne yapmalıyım?” diye sorarken, bir anda fırlayan kızarmış ekmeğe lanet okudum. Daha yumurta tavaasının altını yakmamıştım bile.

“Hımm” diye başladı Hayley, parmaklarını hafifçe bir yere vurduğunu duyabiliyordum. Bense boş yere ekmek kızartma makinesinin üzerinde bir yeniden kızartma düğmesi arayıp duruyordum. “Duruma göre değişir. Sen annenle ilgili nasıl hissediyorsun? Çünkü artık oradasın ve nerede yaşadığını görmüş oldun.”

“Pekala, o da bir at insanı olduğuna göre o kadar da kötü biri olamaz” dedim. “Ve Tui de kesinlikle çok tatlı biri, onun için de Bonnie’nin hakkını vermek lazım. Ama ben hâlâ onun nasıl biri olduğuna dair hiçbir şey bilmediğimi hissediyorum, anlıyor musun? Ayrıca çiftlikte hiç fotoğrafı da yok, en azından ben görmedim. Benim için neye benzediği hâlâ meçhul.”

Hayley beni anladığını belli eden birtakım sesler çıkarırken, ben kırdığım yumurtaları tavaya aktarıp onları karıştırmak için tahta bir kaşık aldım. Hazırladığım en iyi kahvaltı olmayacağı açıktı; çünkü tereyağı, tuz ya da biber almayı akıl edememiştim.

“Böyle bir yola çıkmak cesaret ister” dedi Hayley. “Ama sen bunu başardın, daha ilk günden en büyük korkunla yüzleştin.”

Atlara o kadar yaklaşmanın bana ne kadar tuhaf hissettirdiğinden Hayley’e bahsetmemiştim. Evdeyken ahırlardan uzak duruyordum, çünkü etrafımda geçmişî hatırlatan onca şey olmasına dayanamıyordum; yalnızca kazadan önceki hayatımı değil, Anna’yı ve benim canım Suki’mi de... Kuru Çiftliği’nde de aynısının olacağını düşünmüştüm; o tanıdık kokunun, görüntünün ve seslerin korkunç acımı bana yeniden hatırlatacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Ya da belki de buna ben izin vermedim. Gözlerimi yumdum ve hiçbir şeye dokunmadım. “Sanırım tahmin ettiğimden daha cesur davranabildim” diye onayladım. “Ama kabul etmeliyim ki, olan biten her şey koca bir delilik anı gibiydi.”

“Delilik değil” dedi Hayley hafifçe yükselerek. “Cesaret.”

Yumurtalar nihayet pişmişti; ben de tavanın içindekileri artık soğumuş olan ekmeğin üzerine kabaca aktarıverdim. Ben yemeğimi yerken Hayley’le konuşmaya devam ettik; onun yüksek sesi benim çiğneme seslerimi bastırıyordu. David’i görmüştü, bana kooperatifte karşılaştıklarını anlattı. Üvey babamı burada olduğum her gün aramam gerektiğini biliyordum, ama bir sebepten Kit ve Tui ile oynadığım frizbi golfün ayrıntılarını paylaşmaya hazır hissetmiyordum kendimi. Beşimizin Queenstown Gardens’da birlikte yorulup kahkahalar attığımız o birkaç kıymetli saat boyunca kalbimi kaplamış kapkara tozlar sanki silinivermişti. Anna’nın hatıraları tabii ki hâlâ oradaydı, ama her zaman olduğu gibi beni yiyip bitirmiyorlardı ve beni hiç tanımayan ya da Anna’nın kazasıyla hiçbir alakası olmayan insanlarla birlikte olduğum için, o hatıralar ilk defa çok doğal bir şekilde zihnimin gerisine çekilebilmişlerdi. Bunu dün yaşamıştım ama aldığım her nefesle o bildik kasvet beni kuşatmak için geri dönüyor gibiydi. Hayley’e her şey yolundaymış gibi davranıyordum, hatta Kit ile ilgili şakalar yapıyordum ama gerçek şuydu ki; kendimi duygusal bir uçurumun kenarında hissediyordum.

“Peki bugün ne yapıyorsun?” diye sordu Hayley, ben yemeğimi bitirirken.

“Muhtemelen yine dolaşmaya çıkarım” diye mırıldandım. “Belki bir hava dalışı rezervasyonu yaptırırım.”

“Çok komik” dedi Hayley ruhsuz bir sesle. Sonra o kadar kısık bir sesle konuştu ki bir an yanlış duyduğumu sandım: “Eninde sonunda gideceğin yer o ahırlar, sen de biliyorsun.”

Buraya, Cennet Vadisi’ne ilk gelişimde en azından bir amacım vardı. Bu defa tek sebebim ise bana üvey kız kardeşimi daha iyi tanımaya çalışmanın, yapabileceğim en mantıklı şey olduğunu söyleyen çok ikna edici bir arkadaşımın olması. Bir uçağın tepesinden

aşağı atlamaktan daha mantıklı olduğu kesindi, ama kendisine de gülerek söylediğim gibi bu öneriyi yaparken zaten ciddi değildim.

Hayley haklıydı ama burada, taşlı araç yolunun kapısında dururken fark etmiştim ki, çiftlikte karşılaşılabileceğim herhangi birine söyleyecek bir bahaneye ihtiyacım vardı. Çıkıp öylece gerçeği anlatamazdım, fakat bu iş nereye kadar devam edecekti? Yalanlar uydurup duruyordum, üstelik mecbur olsam bile yalan söylemeyi hiç de sevmezken. İş şansa bırakmaya karar verdim ve ağaçları aşır ana avlunun sağ tarafında kalan ofise doğru ilerledim. Belki cüzdanımı kaybettiğimi ve burada olup olmadığına bakmak için geldiğimi söyleyebilirdim. Kulağa mantıklı geliyordu ya da neredeyse mantıklı... Henüz oraya varmadan ilerideki en geniş pistlerden birinde Tui'yi gördüm. Bodur midillilerden birinin üzerindeydi ve atın dizginleri yerde sürünmemesi için bağlanmıştı. Biraz daha yaklaşıncı üzengilerinin de eyerin üstünden geçirilmiş olduğunu fark ettim. Arenanın ortasında duran Allie de elinde uzun bir yular ve kamçı tutuyordu; beni görünce basit bir selam vermek için kafasını eğdi. Bundan cesaret alarak dirseklerim çitlerin üzerinde, izlemek için birkaç dakikalığına durdum.

"Oturuşunu sağlamlaştı" dedi Allie; elindeki kamçıyı yere vurunca midilli, gönülsüzce de olsa tırıs gitmeye başlamıştı.

Eyerin üstündeki Tui yerinde zıplamaya ve sağa sola sallanmaya başladı; her zaman var olan neşesi bu defa çatık kaşlarıyla gölgelenmişti. Eyer kayışını parmakları beyazlaşana dek sıkıydı ve çaresizce yana doğru kayıyordu; Allie'nin ise midilliyi durdurmaktan başka çaresi yoktu. "Sakin olman gerekiyor" dedi Tui'yi rahatlatmaya çalışarak. "Eyeri dizlerinle sıkıştırma, bacaklarını serbest bırak."

"Anladım, anladım. Tanrım!"

"Tekrar deneyelim mi?" diye öneride bulundu Allie ve Tui he-

men başını salladı, ki hatırladığım kadarıyla bu onun için ‘hayır’ demekti. Daha ona seslenmeye fırsat bulamadan Allie elindeki kamçıyı tekrar yere vurdu ve bu defa irkilen at daha da hevesle hareketlendi. Neredeyse Tui’yi üzerinden atıp onun gözyaşlarına boğulmasına sebep olacaktı. Bu kadarı yeterdi. Artık müdahale etmeliydim. Çitin altından geçip hızlı adımlarla piste koştum ve şaşkına dönmüş Allie’nin elinden yuları alıp doru atı yavaş hareketlerle yürütmeye başladım. “Dur” diye komut verdim. At durdu. “Tui iyi misin?” diye sordum.

Parlak sarı Pokemon tişörtünün ucuyla yanaklarını sildikten sonra başını sağa sola çevirdi. “Evet, sanırım Genie, evet.”

Adımı hatırlıyordu. “Güzel” dedim yuları parmaklarıma daha sıkı sararak. Allie bir şey söyleyecek halde değildi, ama öfkenin sıcak muhallebi dumanı gibi tüm vücuduna yayıldığını tahmin edebiliyordum.

“Şimdi, poponu kendini rahat hissedene dek arkaya doğru kaydır, işte böyle. Sonra çeneni de bulutları görene dek yukarı kaldır. Görebiliyor musun?”

“Hı-hı.” Tui yine başını sağa sola sallıyordu.

“Pekala, şimdi de botlarının topuklarında çok ama çok ağır taşlar olduğunu hayal etmeni istiyorum, bunu yapabilir misin?”

Tui gözlerini kapattı, konsantre olmaya başlayınca dişlerinin arasından dili dışarı çıkmıştı ve umduğum gibi az sonra ayaklarını doğru pozisyona getirmeyi başarmıştı.

“Harikasın!” dedim. “Şimdi eyere sıkınca tutun ve önce kısa bir yürüyüş yapmayı deneyelim, tamam mı?”

Midilliyi biraz serbest bırakıp birkaç tereddütlü adım atmasına izin verdikten sonra, at rahatlayıp adımlarını genişletmeye başladı. Tui’nin dizleri eyeri hâlâ bir kısaç gibi sıkıyordu ama biraz

dolaştıktan sonra o da rahatladı. Ne zaman çenesini aşağı indirse ona hangi bulutların hayvanlara benzediğini soruyor ve ne zaman titremeye başladığını hissetsem topuklarının altındaki hayali ağırlıkları hatırlatıyordum. Aradan Allie'nin arkamdaki plastik atlama engelinin üzerinde oturduğu on dakika geçtikten sonra Tui'ye artık koşuya geçeceğimizi haber verdim.

“Bu sefer” diye devam ettim, korkmasına müsaade etmeden, “bacaklarının üzerinde bir yay olduğunu hayal etmeni istiyorum, stres yayı gibi. Stres yayının ne olduğunu biliyor musun?”

Tui heyecanla kafasını sağa sola salladı.

“Midilli koşmaya başladığında, hareket ettirmen gereken tek şey bu yaylar. Onun dışında vücudundaki her noktayı sabit tutabilirsin, tamam mı? Deneyelim mi?”

“Tamam Gee-nie” diye şakıdı Tui ama kaşlarını hafifçe çatıldığını fark ettim. Allie'nin kırbacını yere vurduktan sonra, dilimi dişlerimin arasında şaklatıp midillinin komutu almasını bekledim. Sonra yuları tekrar gevşettim ki, midilli başına buyruk hareket etmek için direnmesin. Bu yeni özgürlüğünün tadını çıkarmaya başlayan kuvvetli at fazla çaba harcamadan yavaş ve sakin bir koşuya geçti ve Tui de mucizevi bir şekilde doğru oturuşu bulup yerini sağlamlaştırdı.

“Daha iyi mi?” diye seslendim, o altıncı turunu atarken ve bu defa “Ever” diyen Tui başını doğru şekilde sallıyordu.

“İşini iyi biliyorsun” dedi Allie. Müdahale ettiğim için bana kızmış olmasını bekliyordum ama övgüsünde samimi görünüyordu, ki bu bana garip bir şekilde daha da samimiyetsiz hissettirmişti.

“Pek sayılmaz” dedim, bakışlarımı yere indirirken.

“Tui'yle çalışırken imgeler kullanmak çok zekice” diye devam etti. “Ben, basit oturuşu düzeltmesi için aylardır uğraşıyordum, sonra sen geldin ve on beş dakikada bu işi hallettin.”

“Özür dilerim” diye söze başladım, ama Allie bu sırada elini havaya kaldırdı.

“Özür dileme, Tui sonunda bundan zevk almaya başladığı için ben çok mutluyum. Öyle değil mi Tui?”

“Ne?” diye bağırdı Tui, ikimizi de güldürerek.

“Hadi yürü bakalım hanımefendi.” Allie yuları eline alıp Tui ve doru atla birlikte ahırlara doğru yürümeye başladı. “Sen de diğer hanımefendi” diye ekledi omuzlarının üstünden bana seslenerek. Birdenbire mutluluktan sersemlemiş bir halde, ben de tozlu yolda onların peşine düştüm.

Bonnie

Bonnie, Seth Cooper'ı düşünmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu. Ta 1992'de, İngiltere'den Yeni Zelanda'ya, evine döndüğünde tamamen değişmiş ancak neden her gün Seth ve Evangeline bebeği düşünerek kıvrandığını asla itiraf etmemeye yemin etmişti. Duyguları onu pişmanlıktan üzüntüye, rahatlamadan suçluluğa sürükleyip duruyordu ve bu karmaşık duygu sarmalı asla çözüleceğe benzemiyordu. Bonnie, hamilelik sonrası hormonlarının etkisinden kurtulmak şöyle dursun gitgide yoğunlaşan hisleriyle felaket bir ızdırap çekiyordu. Tam da o günlerde, Bonnie devasa bir umutsuzluk içindeyken anne babasına her şeyi anlatmaya yaklaşıyor, fakat korku onu her seferinde durduruyordu. Kendi kendisine onların çok sinirleneceklerini ve hayal kırıklığına uğrayacaklarını söylüyordu; en çok korktuğu şeyse ondan tüm bu olanları geri çevirmesini istemeleriydi. Ama bunu yapamazdı, istese de olmazdı. Kararını vermişti; her ne olursa arkasında duracaktı. Şimdi ise çabalamak ve tüm o karmaşık duyguları tekrar hatırlamak zorundaydı. Dahasını da yapmalı, Seth Cooper ile ilk karşılaştığı güne geri dönüp ardından olanları anlamaya çalışmalıydı. Kızının bunları anlamasını istiyordu, ama önce kendisi anlamalıydı.

Tracey bir fincan çay getirmişti; Bonnie büyük bir yudum alıp o uğursuz öğleden sonraya dönebilmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya uğraştı. Gözlerini kapatıp fırçalanmış Formica masaları ve cilalanmış ahşap zeminiyle Gündoğumu Kafe'nin o zamanki hoş,

fakat karışık halini hayal etmeyi denedi. Kahve makinesinin çalışmazken çıkardığı uğultuyu ve mutfaktan arka merdivenlere yayılan kızarmış pastırmaların kokusunu hatırlıyordu. Kapının üstünde bir müşteri içeri girdiği zaman çalan bir zil vardı ve Bonnie, o zilin Seth'in gelişini haber verdiğini de biliyordu. Karşılama için bakışlarını ona çevirmiş ve belki de ilk ve son defa o kadar samimi bir şekilde gülümsemişti. Çünkü o andan sonra hep çok utanmış, izlendiğini bilerek nasıl görüldüğüne ve ne yaptığına çok dikkat etmişti. Onun yanında hiçbir zaman çok rahat olamamıştı. "Bu işte" diye düşündü, sonunda kalemine uzanarak. Nasıl başlayacağını bulmuştu.

Seth'i görür görmez ondan etkilenmiştim. Sanırım Nirvana grubunu hatırlamak için fazla gençsin ama Kurt Cobain'i tanıyorsundur, değil mi? Şimdi onun daha az paspal halini hayal et, işte Seth tam olarak öyle görünüyordu. Benim on sekiz yaşındayken büyük bir Nirvana hayranı olmamın da onun cazibesine katkısı olmuştu elbette, ama Yeni Zelanda'da büyüdüğüm yerde tanıdığım erkeklere hiç benzemeyen biriyle karşılaşmak benim için inanılmazdı. Oradakilerin hepsi kalın kafalıydı ya da o zamanlar bana öyle geliyordu ama Seth ince ve uzun saçlıydı. Daha önce onun gibi görünen birini hiç görmemiştim, o yüzden de hemen dikkatimi çekti. Gündoğumu Kafe, Londra Üniversitesi kampüsünden fazla uzakta değildi, bu yüzden müşterilerimiz çoğunlukla kahve ya da tost almak için uğrayan öğrenciler olurdu. Ben de masalarını temizlerken konuşmalarına kulak misafiri olurdum; son moda kıyafetleri ve Silk Cut paketleriyle gözüme çok bilgili ve saygın görünürlerdi. Seth de beni bir o kadar etkilemişti, ama diğer öğrencilerin aksine o, kafeye profesörlerden biriyle gelirdi. İkisi cuma akşamüstleri muhakkak uğrar olmuşlardı ve ilerleyen haftalarda ben de onlara epey aşına olmuştum. Tracey'nin genç profesöre zaafı vardı, her seferinde ona muhallebili tart ikram ederdi ama benim gözüüm Seth'te idi.

Randevuya çıkmak daha önce yaptığım bir şey değildi. Ailem son derece korumacıydı ve okul dansında ya da onun gibi bir yerde aldığım garip öpücük dışında erkeklerle hiç tecrübem yoktu. İstemediğimden değil, istiyordum ama eve dönünce çıkacak kavga gürültüye değmezdi. Ben yolculuğa çıkarken annem ve babam artık erkeklerle görüşmeye başlayacağımı tahmin etmiş olmalıydılar, ama sanırım görmedikleri bir şey onları o kadar da endişelendirmiyordu. Ya da ben öyle sanmıştım. Şimdi ise çok iyi biliyorum. Anne baba olmak her zaman ama her zaman endişeli olmak demektir.

Her neyse, gördüğün gibi o zamanlar on sekiz yaşında son derece masum ve her ne kadar öyle değilmişim gibi davransam da saf bir kızdım. Herkesin, kafeye gelen yaşıtım kızlar gibi benim de özgüvenli ve olgun olduğuma inanmasını istiyordum, özellikle de Seth'in buna inanmasını arzu ediyordum. Bir erkekten her gün onun düşüncesiyle uyanacak adar çok hoşlandığın oldu mu hiç? Seth'in ağız dolusu bir gülümsemesi beni günlerce idare ederdi ve onun yanında olmadığım zamanları yanımdayken ona neler söyleyeceğimi düşünerek geçirirdim. Ama bir akşam kafeyi kapattıktan sonra gelip çıkma teklif etmesine kimse benden çok şaşıramazdı. Tracey o gün erken çıkmıştı ve ben de radyoyu son ses açmış etrafta çılgın gibi dans ediyordum. Kapıdan içeri girdiğinde o kadar şaşırdım ki elimdeki bezi savuruverdim ve onu tam gözünden vurdum. Aman Tanrım, o kadar utandım ki neredeyse ağlayacaktım. Ama Seth yalnızca güldü ve daha kötüsünün de olabileceğine dair şakalar yaptı. Böyleydi işte, görüyorsun ya, kendinden emin ve eğlenceli. Onun gibi birinin neden beni seçtiğini bir türlü anlayamıyordum ve işte sanırım benim en büyük sorunum da bundan kaynaklanıyordu.

İlk randevumuz bundan üç gün sonraydı. Seth beni Ulusal Gale-ri'ye götürdü, hani şu Trafalgar Meydanı'ndaki büyük galeri. Ne sanı-

yorum ki? Tabii ki biliyorsundur. Ne de olsa İngiliz'sin. Neyse, orada tabloların tarihi hakkında epey konuştuk. Çoğu zaman ne anlattığına dair hiçbir fikrim olmuyordu, ama bu bana göre bir pazar akşamüstünü geçirmek için harika bir yetişkin aktivitesiydi. Orada bulunduğumuz süre içinde aptalca bir şey söyleyip onu kaçırmamak için neredeyse hiç konuşmamıştım. Sonra Soho'da küçük bir barda akşam yemeğine gittik ve Seth masamıza bir şişe şarap bile söyledi. Daha önce hiç şarap tatmamıştım ve şu an bunu sana itiraf etmekten çekinmiyorum; ağzıma sürdüğüm en iğrenç şey olduğunu düşünmüştüm, tabii Seth'e bunu söyleyemedim. Kültürlü biri olduğumu düşünmesini istiyordum. Aptalca değil mi? Şu an bunları yazmak bile bana salak gibi hissettiriyor. Ama dürüst olmak da istiyorum. Aslında bu hikâyenin bütün meselesi bu; sana her şeyin nasıl olduğunu ve ne hissettirdiğini tüm açıklığıyla anlatmak. Bunu yapmaya başlarken kendime söz verdim, bu beni ne kadar korkutursa korkutsun sonuna kadar tamamen dürüst olacağım.

Bonnie, cep telefonu gelen mesajla titreyince durdu ve arka ucunu öfkeyle çiğnediği kalemini masaya bıraktı. Tui'ydi ve Bonnie kızından gelen neşeli mesajı okurken göğsünün şefkatle kabardığını hissetti.

“Bugün atla koşmayı başardım anne.

Bir Cini bana yardım etti.”

Tui, Disney'in Alaaddin DVD'sini bir kez daha dikkatle izliyor olmalıydı. Genellikle bir şeye kafayı takar ve en sevdiği filmi tekrar tekrar izlerdi. Bazen günlerce arka arkaya izlediği olurdu, ta ki filmin tamamını ezberleyinceye kadar... Bu alışkanlığı küçük yaşta başlamıştı ve Bonnie eninde sonunda bundan vazgeçeceğini düşünmüştü ama Tui şimdi on dört yaşında olmasına rağmen hâlâ çizgi filmlerine derinden bağlıydı.

Bonnie cevap yazmadan önce bir an düşündü.

“Harika haber!

O Cin bir lambadan mı çıktı yoksa?”

Hemen bir mesaj daha geldi.

“Hayır bir uçaktan anne.”

Pekala, bu yeni bir haberdir. Bonnie kendi kendine sıırıttı. Tui, bir yanlışı düzeltildiğinde huysuzluk edebiliyordu ama çoğu zaman bunu komiklik olsun diye yapıyordu. Bonnie’yi tuzağa düşürmeye çalışıyor olmalıydı.

“Aptal ben! Bütün cinlerin uçaklardan geldiğini unutmuşum.”

Buna uzun süre bir yanıt gelmemişti; sonunda Tui’den gelen cevapta ise kelimeler yerine iki sıra at emoji, üç mavi kalp, Paskalya Adası, İspanyol bayrağı ve kırmızı elbisesiyle dans eden kadın vardı.

“Ah Tanrım” diye geçirdi içinden Bonnie gözleri yaşlarla dolmuş halde. Küçük kızını çok özlemişti. Bir hafta sonundan daha uzun süre ayrı kaldıkları olmamıştı hiç ve yokluğu yavaş yavaş kendini hissettirmeye başlıyordu. Bir an için Kit’i arayıp kontrol etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Daha geleli bir hafta bile olmamıştı ve endişelenecek bir şey olsa Kit zaten haber verirdi. Önünde ilgilenmesi gereken bir iş olduğunu hatırlattı kendine. Dikkati ne kadar çok dağılırsa bu hikâyenin tamamlanması da o kadar uzun sürecekti. Bonnie, önündeki birkaç haftanın hayatının en zor zamanları olacağını farkındaydı, ama en azından evde her şeyin yolunda olduğunu bilmek içini rahatlatıyordu.

Ben Allie ve Tui'yi avluya doğru takip ederken, ne Kit'ten ne de Kuru Çiftliği minibüsünden bir iz vardı. İlk ziyaretimde olduğu gibi, çeşitli atların aynı ahşap direğe bağlanmış olduğunu gördüm; ama hiçbirisi çiviyle sabitlenmemişti, onun yerine atlar arka toynaklarından birini geriye doğru kıvrımış sessizce dinleniyorlardı, sallanan kuyrukları etraftaki sinekleri kovarken gözleri kapalı, yarı uyur vaziyetteydiler. Yarı açık ahır kapılarından birinin önüne dayanmış bir el arabası vardı ve her birkaç saniyede bir, kürek dolusu kirli talaş havada uçarak pat diye bir sesle birlikte arabanın içine konuyordu. İçerisi yoğun bir şekilde amonyak kokuyordu ama ben çok özlediğim bu tanıdık kokunun ciğerlerime dolmasına izin vermek için onu bol bol içime çektim. Ofisin kapısı kapalıydı ama içeriden gelen radyo sesini duyabiliyordum. Her şey Mill House Çiftliği'ni anımsatıyordu; şu an çıplak bacaklarıma sürünmekte olan benekli bir tekir kedi bile vardı. Çiftlikte elbise giymek yanlış tercih gibi görünüyordu; keşke şort giymiş olsaydım diye geçirdim içimden.

Tui takoz yardımıyla attan indi, ben de arkasında Allie midilisini büyük bir dikkatle ahıra yerleştirirken onu izledim. Onların peşinden içeri girip girmemekte tereddüt ettim, bu sırada muslukların yanında duvara dayanmış duran süpürgeyi fark ettim ve onu elime alıp yerleri süpürmeye başlamak için içimde müthiş bir istek duydum. Bunun yerine bir yem odasına girdim, bir varil ardından diğerinin kapağını açıp at yemlerinin tatlı kokusunu içime çektim; şekerpancarı ve saman. Dışarıdan bakıldığından epey tuhaf görünüyor olmalıydım, ama bu düşünce bile beni durdurmaya yetmedi.

Bir sonraki kapı alet odasına açılıyordu; burada da beni eyer sabunu, pirinç fırça ve derinin bildik kokusu karşıladı. Parmaklarımı desenli kenar takımları ve cilalanmış yularların üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyordum. Elime dizgin almalı, katlanmış kolumun üstüne eyer asmalı bir yıldan fazla zaman olmuştu, ama içten içe biliyordum ki ellerim ne yapacağını hâlâ çok iyi biliyordu, bedenim atın omuzlarının tam yanında durması gerektiğini, sağ elimde tuttuğum başlıkla dümdüz karşıya bakması gerektiğini bilirdi. Yuları kaldırıp atın hareketsiz, damla şeklindeki kulaklarının etrafından geçirir, sonra ağzının içindeki o gizli noktayı bulurdum, itaatle kalın kıllı dudaklarını araladığında ise metal gemi dilinin altına yerleştirirdim, önce burunluğunu bağlar, sonra yanak kayışını takar ve son olarak da iki parmak kadar dışarı çekip fazla sıkı olup olmadığını kontrol ederdim. Belki perçeminden birkaç tutam sıkışmış olurdu. Ben de onları büyük bir dikkatle kurtarıp, kalın telleri kafasından kirpiklerine doğru özenle tarardım. Suki'nin öyle kalın ve sık perçemleri vardı ki parmaklarımı tellerin arasından geçirirken uyuklamaya başlardı. Kafasının tatlı ağırlığı göğsümdeyken, kalbim ona duyduğum sevgiyle ve birbirimizle paylaştığımız o anların mutluluğuyla çarpardı. O anların her biri için minnet duymam gerektiğini biliyordum ama tek hissettiğim bir daha aynılarını yaşayamayacak olmanın verdiği öfkeydi.

“Genie?”

Korkudan küçük bir çığlık atarak dizginlerin yanından öyle hızlı geri sıçradım ki kafamı boş bir eyer rafına çarptım.

“Ah!” diye bağırdım kafamı ovuştururken. Kit aynı anda öne doğru bir hamle yaptı fakat tam bana dokunacakken durdu.

“Özür dilerim” dedi ama eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Seni korkutmak istememiştin.”

“Benim hatam” diye karşılık verdim, hâlâ kafamı ovuştururken. “Burada böyle gulyabani gibi gizli saklı dolaşmamalıydım.”

“Hah” diye güldü Kit. “Ben seni gulyabaniden ziyade kirpiye benzetirdim. Hani küçük ve dikenli olan.”

“Harika, teşekkürler” dedim ağır ağır ama ben de gülümsüyordum.

“Eğer Bonnie’yi arıyorsan” dedi “kendisi hâlâ burada değil.”

“Hayır” diye yanıtladım hemen. “Seni arıyordum, bir de Tui’yi tabii. Cüzdanımı burada unuttuğumu sanmıştım ama görünüşe göre burada değilmiş. Ayrıca geçen gelişimde etrafı görememiştim, belki bu sefer dolaşabilirim diye düşündüm, sizin için de sakıncası yoksa.”

“İstedliğini yapmakta özgürsün” diye yanıtladı, hâlâ çok eğleniyordu. “Ama Dart Nehri Vadisi’nin tamamını buradan göremezsin.”

Tam esprili bir karşılık vermek üzereydim ki Kit’in arkasında Allie göründü. “Hah, işte buradasın” dedi bana dönerek. “Tui seni soruyordu da.”

“Öyle mi?” diye sordum, aniden mutluluktan kabarmıştım. “Ben gidip onu bulayım o zaman.”

“Tatlım” dedi Allie, Kit’e dönüp “ögle koşusu için atı eyerleme yardımı eder misin lütfen? Tammy yine ortalıkta görünmüyor ve diğer kızlar da boş boş dolaşıyorlar” dedi.

Yardım etme teklifi dilimin ucuna kadar geldi ama ağzımı açmanın daha iyi olacağına karar verdim. Dizginleri elime alıp Tui’ye birkaç basit hareket göstermek de bir şeydi, ama atlara gerçek anlamda dokunmak bambaşkaydı. Tepkimin ne olacağını kestiremiyordum.

Kit, etrafımdan dolaşıp iki tane eyeri sanki kuş tüyünden yas-tıklarımış gibi tek eliyle kaldırıp diğer elini de dört yuları koca

omuzlarından birine yüklemek için kullandı. Dışarıda güneş gitgide yükseliyordu ama gökyüzünde yerini almak için birbirini iterek ilerleyen birkaç bulutun varlığı beni memnun ediyordu. Kit ile birlikte minibüs de ortaya çıkmıştı; eğitim alanının dış kapısına çok da uzak olmayan dev bir ağacın gölgesine park edilmişti. Ödünç aldıkları binici şapkaları ve parlak renkli taytlarıyla yeni bir grup turist geçici çitlerin arkasında sıra olmuşlardı. Güneşi arkama alınca, Tui'nin bineктаşının en üst basamağında oturmuş, gırtlğından gelen derin kahkahasıyla birlikte elindeki sopayı havaya kaldırıp Beavis'i oynattığını fark ettim. O beni gördüğünde ise neredeyse telaşla yere yuvarlanarak aşağı atladı ve iki koluyla birden boynuma sarıldı. "Gee-nie!" diye mırıldandı kulağıma şarkı söyler gibi, sonra da uzanıp eliyle yanağımlı okşadı.

Şaşkınlıktan söyleyecek söz bulamayıp gülümsemekle yetindim.

"Misafirleri ellemeyi bırak" diye seslendi iki eyer daha taşımakta olan Kit. Tui elini yanağımdan çekti ama bana bakmaya devam etti.

"Yeniden merhaba" dedim kısmen güçlü bir dokunuşla elimi kolunun üzerine koyarken. "Binişten sonra nasıl hissediyorsun kendini?"

"Harika" deyip sonra kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Seni tekrar görmek çok güzel" diye ekledim, bir yandan bunu söylerken ne kadar samimi olduğumu düşünerek. Tui bir şey söylemedi ama başını sallayarak onayladı, sonra da tek elini benimkinin üstüne koydu. Teni bir bebeğinki kadar yumuşaktı ve dokununca nemli bir hissi vardı.

"Gee-nie" dedi bir kez daha, neredeyse keyiften dört köşe halde ve ben söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım.

"Bütün bu atların isimlerini biliyor musun?" diye sordum ahırları işaret ederek. Tui bir kez daha başını salladı.

“Hı-hım.”

“Bana da söyler misin?”

Tui bir an için düşündü. “Belki sonra Genie” dedi, kolumu alıp öne arkaya kıkırdayarak savururken.

“Eminim hepsinin çok güzel isimleri vardır” diye devam ettim, başka bir yol izleyip.

Tui yine mırıldandı ama bu defa rahatsız olduğunu ve fazla ısrar etmemden endişelendiğini hissettim. Bir kez daha yardımına koşan Kit oldu. “Neden Genie’ye avluda bir tur attırmıyorsun?” diye öneride bulundu, bir yandan beyaz suratlı büyük bir doru atı eyerliyordu. “En sevdiğin atları gösterirsin ona.”

Bu işe yaramış gibi görünüyordu.

“Tanrım, Kit. Pekala, pekala. Tanrım” diye yakındı abartılı bir tavırla gözlerini devirerek. Sonra elimden tutup beni ahırların olduğu yöne doğru çekti. “Merlin” diye tatlı bir sesle seslendi Tui ilk kapının önünde, eli hâlâ benimkini tutuyordu. “Merlin bebeğim.” Küçük, şişman bir beyaz midilli saman yığınının başını kaldırdı.

“Merhaba Merlin” dedim, tüylü çenesini okşamak üzere uzanırken çılgınca atan kalbimi görmezden gelmeye çalışarak. Anna’nın kazasından beri dokunduğum ilk attı bu. Yanımda duran Tui öpücük sesi çıkarınca Merlin derhal düzgün sarı dişlerini ortaya çıkarak üst dudağını kıvırdı. “Ona bunu sen mi öğrettin?” diye sordum.

Tui kahkahalarının arasında başını sallayarak “Hayır” dedi.

“Bu senin en sevdiğin at mı?” diye sordum, bu sırada Merlin ikimizin de kendisine yiyecek bir şey getirmediğini anlayıp küçük toynaklarının arasına dönmüş, saman yığınının hatır hutur yemeye devam ediyordu.

“Sanırım hayır” dedi Tui bir an düşündükten sonra. “Emin değilim.”

Tui'nin Pokemon tişörtünde yeşil bir leke vardı ve taytının her iki dizinde de delikler açılmıştı. Haftalardır taranmamış gibi görünen kalın telli koyu renk saçları, sanki içinde kuşlar didişiyormuş gibi havaya dikilmişti ve elleri de keçeli kalem izleriyle kaplanmıştı. Bir sonraki kapıya geçtiğimizde Tui dilini şaklattı ve daha önce bindiği doru at ortaya çıkıp ona kafasıyla hafifçe dokundu.

"Bu yakışıklı oğlanın adı nedir?" diye sordum bir yandan kabine göz atarken. Midillinin sağlam bacaklarına ve muntazam kalçalarına hayranlıkla bakıyorum.

"Keith."

"Keith mi?" Şaşkınlıktan kekelemişim. "Emin misin?"

"Hı-hım." Tui kafasını sağa sola salladı.

"Keith, bir midilli için komik bir isimmiş" dedim ve Tui kahkahalara boğuldu.

Suki, önceden koyulmuş mükemmel uyumlu ismiyle bana geldiği için şanslıydım, çünkü adlarını sonradan değiştirmenin kötü şans getirdiği söylenir. Mill House Çiftliği'nde Mildred ve Trevor ile olan buydu. O yüzden Keith'in ismine söyleyecek bir şeyim yoktu, ama böylesine göz alıcı bir hayvan için kesinlikle çok ruhsuz bir isim seçimiydi.

Tui imzası haline gelmiş neşesiyle tura devam etti ve ben de karşılaştığım her bir atla birlikte gerginliğimin azalmaya başladığını hissettim. Hayvanların etrafında nasıl davranacağımı hep çok iyi bilirdim ve içgüdülerimin beni terk etmediğini görmek içimi rahatlatmıştı. Bir başka ata dokunmanın ihanet olacağını -hatta daha da kötüsü böyle bir şey yaparsam donup kalacağımı- düşünüyordum ama tam tersi oldu. Rahatlamaya başladım. Bütün atlar çok güzeldi ama bir tanesi gerçekten özel görünüyordu. Adı Ekara'ydı ve parlak kestane rengi tüyleri ile şiddetle büyüyen burun delikleri bana fena halde Su-

ki'yi anımsatıyordu. Tui sinirli kısırağa diğer atlara olduğundan daha temkinli yaklaşıyor gibi gelmişti, sonra bana büyük bir ciddiyetle bir keresinde Ekara'nın kabinine girdiğinde kendisini poposundan ısırdığını anlattı. "Yaram bile var" deyip bana göstermek için taytını sıyırmak üzereyken Allie kahkahalar eşliğinde onu durdurdu.

Sabah binicileri atlarına yerleşip Allie'yi takip ederek avlunun dışına çıkarlarken Kit bize katıldı ve Keith ismine dair sorgulamamı teyit ettikten sonra çiftlikte Pete, Tim ve Bob isimlerinde de atlar bulunduğunu açıkladı.

"Kit isminde de bir at yoktur, değil mi?" diye sorunca kafasını salladı.

"Fazla egzotik olurdu."

"Harika bir isim bence" dedim dürüstçe. Sonra Tui'ye dönerek "Ama en çok senin ismini sevdim" dedim.

"Bonnie ona doğduğunda yavru bir kuşa benzediği için bu adı verdiğini söylüyor" diye açıkladı Kit. "Pembe ve buruşuk bir şeymişsin, öyle değil mi?" deyince Tui, o görüntüyü gözünde canlandırmış gibi kıkırdadı.

"Hı-hım."

"A, Tui bir kuş öyleyse" dedim sonunda anlayarak.

"Sanırım İngiltere'de o kuşlardan yok" diye cevap verdi Kit, Tui'nin zaten karışık olan saçlarını karıştırırken. "Tui kuşlarının en iyi özellikleri taklit yetenekleridir, iki farklı gırtlakları vardır, bu çenesi düşük ufaklığa benziyorlar aslında" diye ekledi ve Tui onun elinden sıyrılıp kaçtı.

"Bonnie bana, Tui bebekken kendisi kapalı pistin içinde binicilik dersleri verdiği sırada, onu yanında bir sallanan sandalyenin içinde bıraktığını, Tui'nin de kendi kendine tüm gün cıvıldaşıp durduğunu anlatmıştı" dedi Kit.

Göğsümde canımı yakan bir ağrı hissettim. Anna da benim için benzer şeyler yapmış olmalıydı, belki de daha fazlasını, çünkü benimle ilgilenebilmek için eğitimciliği bırakmak zorunda kalmıştı. Beni ilginç yerlere götürmek ya da benimle eğlenceli oyunlar oynamak için özel bir çaba harcadığını da biliyordum. Ama yine de beni doğuran annemin ikinci çocuğuna gösterdiği sevgi ve ilgiye beni layık görmemesi canımı acıtıyordu. Beni sevmekte bu kadar zorlanmasının sebebi neydi?

“Anlaşılan harika bir bebekmiş” dedim, neyse ki ses tonum kafamın içinde çektiğim eziyete mükemmel şekilde ihanet edebiliyordu.

“Evet...” Tui önümüzde Beavis’i kovalarken Kit bir an durakladı. Küçük köpek bir yerden bir at fırçası bulmuş, onu dişlerinin arasında büyük bir gururla taşıyordu.

“Sanırım öyleymiş” dedi Kit. “Diğer çocuklar gibi olmadığı anlaşılan kadar en azından.”

“Neden öyle söyledin, eğer sormamın sakıncası yoksa?” diye sordum alçak sesle ve Kit bir anlığına gözlerini uzaklara dikti.

“Emin olmak için Bonnie’ye sorman gerek” dedi. “Ama hafif seviyede dispraksisi, bazı fiziksel güçsüzlükleri ve iletişim bozukluğu olduğunu biliyorum ve hepsi bu değil” diye devam etti. “Karmaşık bir aralıkta öğrenme güçlüğü de var, anlarsın ya, ama kesin teşhis koyacak somut bir şey yok ortada” diye ekledi, hâlâ bana bakmıyordu. “Tui pek çok açıdan zeki. Sana Yeni Zelanda’daki her bir çiçeğin, bitkinin, kuşun ismini sayabilir ama karşıdan karşıya geçmekte zorlanabilir.”

“Anladım” diye karşılık verdim, ama tam olarak anlayabilmiş değildim.

“Onun zihnini bir sünger gibi görmeyi seviyorum” diye açıkladı, ellerini birbirine kavuşturarak. “Verdiğin çoğu bilgiyi emiyor, ama

aynı zamanda bazı delikler var, bazıları da onlardan dümdüz akıp gidiyor. Tui daha yürümeyi bilmezken bir atın üzerine konmuştu, ama topuklarını aşağı indirmesi gerektiğini hâlâ hatırlayamıyor ya da dizginleri nasıl düzgün tutacağını. Ama konu yönlere gelirse bir pusuladan bile daha iyidir. Bu durum onun için çok sinir bozucu olmalı ama hiç şikâyet etmez. Yapabileceği en iyi şekilde baş ediyor bununla.”

Başımı salladım, kendime konuşabilecek kadar güvenmiyordum. Tui’ye olan hislerim ifade edemeyeceğim kadar karmaşıktı, benim için bile. Ona karşı anlayış besliyordum ama içimde küçük bir parça kıskançlık da vardı. Kabul etmesi çok zordu ama vardı işte; avlunun sınırlarının ardında kalan dağlar kadar somut bir şekilde görünüyordu hem de. Kit konuşmayı bırakınca, ikimiz de sessizce pembe yanaklarıyla binek taşının etrafında zıplayan Tui’yi ve onun ayaklarının dibinde havlayıp duran Beavis’i izlemeye başladık. Bir yerlerde bir at su kovalarını devirince bir gürültü duyuldu ve bu sırada ofisin kapalı kapısının ardında telefon çalmaya başladı.

Kit koluma hafifçe dokundu. “Buna baksam iyi olur” dedi. “Ama geri döndüğümde sen, ben ve Tui yürüyüşe çıkalım mı, ne dersin?”

Yapmam gereken, Queenstown’a geri dönüp ona günü kendi başına geçirmesi için izin vermektir ama Tui’yle geçireceğim zamanın sınırlı olduğunun farkındaydım. Bu kıymetli bir araya gelişlerin Bonnie’nin İngiltere’den dönüşüyle aniden sona ermesi kuvvetle muhtemeldi ve birdenbire anlamıştım ki benim tek istediğim burada kalıp kardeşimle daha fazla vakit geçirmektir. Anna’nın yeşim taşlı yüzüğünü parmağımda çevirdim; yapmam gerekenle yapabileceğim şeyler arasında ikilemde kalmıştım. Sonra David’i ve çocukluğumdan beri bana söyleyip durduğu o dört kelimeyi geçirdim aklımdan.

Evangeline olsa ne yapardı?

Evangeline olsa ne yapardı çok iyi biliyordum ve bir kereliğine de olsa onun yolunu izlemekten mutluydum.

Kit, Tui ve ben ahırlardan ayrılıp Allie'nin turist kafilesiyle birlikte gittiği yolu takip ettik; atların otladığı çayırları geçerek, ağaç sınırının bulunduğu bölgeden sola sapmadan önce taşlı bir patikayı izledik. Tui bir kez daha yakışıklı doru at Keith'in sırtındaydı; yüzünden tamamen konsantre olduğu anlaşılıyordu, ellerini de dizginlerin üzerinde yumruk yapmıştı.

Ben sağ tarafta dururken Keith'in gemine bir ip geçirmiş olan Kit midillinin sol yanında ilerliyordu. İşlerin ters gitmesi ihtimaline karşı Tui'yi ikimizin ortasına almış olmak daha güvenli hissettirdi. Fakat kendime hatırlatmam lazımdı ki Suki kaprisli, garip huylu bir kısraktı, kendi gölgesinin bile üstüne atlardı; diğer yandan Keith tam da bir binicilik okuluna uygun ağırbaşlı bir attı. Tui atın yanında yürüyor olsa muhtemelen üzerinde olduğundan daha güvende olamazdı.

"Endişelenme" dedi Kit, yüzümdeki korkmuş ifadeyi fark edince. "Görebileceğin en sakın attır, bu hayvan bir pireyi bile incitmez."

Tui için endişelendiğimi değil Keith'ten çekindiğimi düşünmüş olmalıydı. "Eminim öyledir" dedim çabucak. "Ben bir süredir atlarla yan yana gelmiyordum, hepsi bu."

"Yani eskiden biniyordun" diye tahminde bulundu, ben ise cevap vermeden önce bir saniye düşündüm.

"Evet çok eskiden."

"Tahmin edeyim" dedi. "Attan düştün?" Başımı iki yana salladım ama Kit umursamadan devam etti. "Eyerin üstüne geri dön-

men lazım” dedi, dünyanın en basit işiymiş gibi. “Düştüğünde yapman gereken budur, öyle değil mi?”

“Öyle derler.”

Kit, ona sığıttığım dişlerimin arasından cevap verdiğimi fark ediyorsa bile bunu belli etmiyordu. “Ben tek başıma binmem” diye ekledi. “Yeni başlayanlar için yeterince büyük bir at hiç bulamadım.” Ben burun kıvrırken o kahkahalarla gülüyordu. “Ben tuhaf işlerin kralıyım” diye söze devam etti. “Bon’un bana resmi bir iş unvanı verdiğini hiç sanmıyorum ama ben kendimi çiftlik direktörü olarak görmeyi tercih ediyorum. Bir atı anlamak için onun sırtına binmek gerekmediğini düşünüyorum, tıpkı en iyi arkadaşın olması için bir köpeğin sırtına binmen gerekmediği gibi.”

Tui “Merlin çok uslu bir çocuk” diye konuşmaya başladı. “Ben ona daha bebekken ve o çok küçükken binmiştim.”

“O zaman ben üstüne otursaydım ayaklarım yere değerd” dedim ve Tui neşeyle cıvıldadı. Yukarı bakınca başlığının gözlerinin üzerine indiğini gördüm. “Bir saniye” deyip onu burnu dizlerinin seviyesine gelene dek aşağı çektim, sonra uzanıp kepini düzelttim.

“Teşekkürler Gee-nie. Ah Gee-nie, canım” diye seslendi şarkı söyler gibi, dizginleri geri çekerken. Biri onları birbirine düğümlerse Tui kesinlikle daha rahat ederdi.

Kit bana acıyarak tekrar ata binmemle ilgili konuyu kapatıp izlediğimiz yol ile ilgili konuşmaya başladı. “Koru Çiftliği” diye açıkladı, “Mount Aspiring Ulusal Parkı ve meşhur Routeburn Pisti sınırında kurulu. Dart Nehri bölgeyi gümüş bir şerit gibi süslüyor. Buzullardan beslenen suları yaz aylarında bile buz gibi soğuk. Bize en yakın kente Cennet deniyor.”

Kit’in şu an yaşadığı yer de orası; her ne kadar çoğu gece Queenstown’ın dışında, Allie’nin dairesinde kaldığını itiraf etse de...

“Burada bir oda kiraladım” dedi sonra, Tui ve Keith’in geçmesi için alçaktaki bir dalı kenara iterek. “Bu ufaklığa bu kadar yakın olma sebebim de kısmen bu.”

“Kit benim oda arkadaşım” dedi Tui gururla. “O büyük odada kalıyor; ben de çadırdaki kalıyorum.”

“Çadır mı?” diye sordum Kit’e bakarak.

“Açılır kapanır yataktan bahsediyor” diye düzeltti Kit, Tui’ye sırtarak. “Nedense bu kelimeyle bir sorunumuz var, öyle değil mi?”

Tui başını iki yana salladı. “Evet.”

“Bon burada değilken Tui babası Simon ile kalıyor ve ben evde yalnız olmaktan hiç hoşlanmıyorum. Fazla büyük ve fazla sessiz hissettiriyor.”

“Ne kadar büyük?” diye sordum.

“Sadece bir bungalov” dedi Kit. “Bonnie’nin anne ve babası ona bırakmışlar, ama o yıllar içinde bazı değişiklikler yapmış; oraya buraya birkaç oda eklemiş.”

Bonnie’nin anne ve babası kelimeleri beynimde yankılanıyordu. Benim büyükanne ve büyükbabam... “Onlar taşındılar mı?” diye sordum umutla ve alacağım cevaptan korkarak.

“Onlar bir sonraki hayata geçtiler” dedi Tui mutlulukla. “Kit’in babasının da gittiği yerdeler.”

Kit bir şey söylemedi ama ifadesinden üzgün olduğu anlaşılıyordu. Demek ki o da ailesinden birini kaybetmişti, ama benim aksime, o acısını ikinci bir deri gibi üzerinde taşııyordu. Bir an için hiçbirimiz konuşmadık, Kit yüzüme bakmak istemiyor gibiydi ya da bakacak halde değildi. Tui bile sessizdi; dikkatini dalın birinden arkanızdaki çalıya hoplayan, kafasını yana eğmiş bir kuşa vermişti. Neredeyse hiç rüzgâr yoktu ve duyduğumuz tek ses Keith’in toynaklarının nazik darbelerinin kuru zeminde çıkardığı sestti. Burası

çok huzurlu ve çok sessizdi. Bunun yatıştırıcı olması gerekirdi ama ben kendimi çok karmaşık hissediyordum. Duygularımı bulundukları yerden çıkarıp tarafsız bir gözle incelemeyi ilk arzulayışım değildi bu. Onca ağrı ve acı arasında ne bulurdum acaba? Öfke, utanç ve karamsarlık da olmalıydı ama bunların dışında başka bir şeyin daha mırıltısı duyuluyordu sanki, daha az yıpratıcı bir şeyin. Bir duygunun bitip diğerinin başladığı noktayı tayin etmekte güçlük çekiyordum, ama belki de bu benim problemimdi. İçimde tek bir duygu yoktu ki; ruhumdan taşan kederin birbirine girmiş kırık dökük parçaları vardı.

Kendi düşüncelerim içinde kaybolmuşken çürümüş ısırgan otlarının arasına girdiğimi fark etmemiştim; neredeyse kayıp düşüyordum. Düşmemi önleyen Keith'in sağlam cüssesi oldu; bir saniye için düşünmeden onun sıcak gövdesine yaslandım. Atlar ve midilliler, Keith gibi küçük olanları bile ne kadar asil ve güçlü yaratıklardı. İlk kez ata bindiğim günü hâlâ hatırlıyorum; herkesten daha yüksekteki başımın ve omuzlarımın bana nasıl hissettirdiğini de. Yalnızca fiziksel olarak değil üstelik, mecazen de öyleydim. Oradayken bana hiçbir şey ve hiç kimse zarar veremez gibi hissetmiştim ve bu bana inanılmaz bir güç vermişti.

Yol o kadar daralmıştı ki Kit önden yürümek zorunda kaldı ve çok geçmeden parıldayan su şeridine ulaşan tepenin eteklerinden aşağı inmeye başladık. Çamurlu toprak, ayaklarımızın altında hoş çıtırtılar çıkaran pembe çakıllarla kaplıydı. Nehrin kenarına vardığımızda Keith'in kırmızı-sarı kulakları heyecanla dikilmişti.

“Girebilir miyim, lütfen, lütfen, lütfen?” diye sordu Tui, Kit'e, eyerinin üstünde yükselip alçalarak.

“Sadece yuların ipinin uzandığı yere kadar” diye cevap verdi, ileri doğru gitmesi için Keith'in kışına hafifçe vurarak. Midilli, bir

Lipizzan atı gibi toynaklarını kaldırarak ve zevkle homurdanarak cesurca suya doğru yürüdü. Dizginleri tamamen bırakan Tui, midilli ön ayağını kaldırıp hem kendine hem ona su sıçratmaya başlayınca sevinçle el çırpı.

“Keeeeeeeeeith” diye seslendi kahkahalarının arasında. “Beni ıslatıyorsun.”

Kit benim büyülenmiş bakışlarıma kendininkilerle eşlik etti; soluk yeşil gözleri, siyah buklelerinin altında ıslıl ıslıl parlıyordu. Kulaklarının ne kadar küçük ve düzgün olduğunu yeni fark etmiştim ve de boynunun ne kadar kalın olduğunu. Tıpkı bir at gibi, cüssesiyle gücünü ve kuvvetini belli ediyordu; ama aynı zamanda ona özgü bir yumuşaklık da vardı, insana güven hissi veriyordu. Bu adam hakkındaki her şey onun ne kadar iyi biri olduğunu anlatıyordu sanki.

“Burası çok güzel” dedim, Tui ve Keith suda oynamaya devam ederken etrafıma bakarak. “Bu açıklık, ferahlık ve renkler.”

“Beğendiğine sevindim” diye cevap verdi Kit, güneş ışıkları suyun yüzüne yansırken bana gözlerini kısarak bakıyordu. “İngiltere’ye hiç gitmedim ama buradan çok farklı olmadığını duymuştum.”

“Şunu söyleyebilirim ki, İngiltere Yeni Zelanda’ya oldukça benzer...” derken durakladım. “Eğer İngiltere’yi bol miktarda büyüme hormonuyla beslersek. Sizde ne varsa bizde de var tabii ki, ama çok daha küçük boyutlarda.”

“Yeni Zelanda dünyadaki en güvenli ülkelerden biri, biliyorsun” dedi açıkça gurur duyarak. “İstersen gidip ormanda bile yaşayabilirsin ve hiçbir şey seni yemeye kalkmaz. Burada yabani aslanlar, ayılar, kurtlar ya da Avustralyalıların katlanmak zorunda olduğu o büyük ve çirkin timsahlardan hiçbiri yok.”

“Peki ya zehirli bitkiler?” diye sorunca kafasını zafer edasıyla sağa sola salladı.

“Hayır, ayrıca sularından içmek de güvenlidir. Bir akarsu ya da nehir gördüğünde hiç çekinme.”

Keith toynağını kaldırıp onaylarcasına bir kez daha su sıçrattığında, Tui daha yüksek sesle gülmeye başladı.

“O yüzden mi burada bu kadar çok tehlikeli spor yapılıyor?” diye espri yaptım, ıslanmamak için bir adım geri çekilerek. “Arada biraz denge kurmak için?”

Kit’in yüzünde ufak bir neşe kıvılcımı yakalamıştım, o ise bir şey demeden önce kollarını bağladı. “Bir köprünün üzerinden atlamak varken neden evde oturup mideni büyütesin ki?” dedi. “Artık burada olduğuna göre, senin de mutlaka denemen lazım.”

“Ne yüksekten atlama mı?” Duyduğuma inanamayarak bir kahkaha atıverdim.

“Neden olmasın?” dedi Kit. “Kendini atmak zorunda bile değilsin, bir sandalyede oturabilir ya da üç tekerlekli bisiklete bağlanabilirsin. Bir keresinde kafasının üzerinde bir varille atlayan bir adam bile görmüştüm.”

“Tam bir çılgınlık!” dedim, tek elimi fazla heyecanlanan Tui’ye doğru sallamak için kaldırıp. Keith su sıçratmayı bırakıp su içmek için kafasını eğmişti. Dart Nehri öyle berraktı ki taşlı yatağını ve Keith’in toynaklarının etrafından akıp giden suyun topuklarının çevresinde oluşturduğu baloncukları görebiliyordum. Kıyı çürümüş bitkilerin kalıntılarıyla doluydu ama dönüp şaşkınlıkla Kit’e gösterdiğimde sadece omzunu silkti.

“Bence çürümenin de küçümsenemeyecek bir güzelliği var” dedi. “En azından beni rahatlatıyor. Çünkü bu gördüğün bitkilerin” hemen yanıımızdaki yığını ayağıyla işaret etti, “eninde sonunda

öleceğini bilmek, altından yeni bir tomurcuğun geleceğini de bilmek demek. Her şeyin bir zamanı var; doğacağı ve var olacağı bir zaman...”

“Bazıları bunun için yeterince zaman bulamıyor” diye mırıldandım yüzümün kızardığını hissederek.

Kit bana cevap vermeden önce bir saniye durdu. Onun yüzüne bakamıyordum. “Kimi kaybettin sen?” diye sordu sessizce, öyle ki ilk defa onu doğru duyduğumdan emin olamadım.

Ona gerçeği anlatamazdım, henüz değil. Tui’nin yanında hiç olmazdı. Rahatsız olduğumu hisseden Kit, yuların ipinin gevşeyip bana doğru hareket etmesine izin verdi. Kısacık bir an kolunu bana saracağını düşündüm ama onun yerine tek elini kaldırıp sakalını ovuşturdu.

“Ne kadar oldu?” diye sordu, ama benim tek yapabildiğim kafamı iki yana sallamaktı. “Ah, kahretsin” diye mırıldandı. “Yeni oldu öyleyse? Özür dilerim. Ben babamı on sekiz yaşındayken kaybettim. Bir süre için dizginleri bana vermişti ama ben onları geriye doğru çektim.”

Keşke ona yanıt verebilseydim ama onun ve Tui’nin önünde ağlama fikri beni sessizleştiriyordu. Kit ne kadar kibar olsa da ya da beni ne kadar iyi anlayabilecek olsa da acım bana özeldi. Henüz onu kimseyle paylaşmak istemiyordum.

“Zaman gerçekten en iyi ilaç” diye devam etti. “Biliyorum kulağa çok klişe geliyor ama aşmayı başardığın her bir gün daha az hasta hissetmene yardımcı oluyor. Başlarda tek yaptığım öfkelenmek, bağırmak ve zavallı annemi deli etmekti; ama aradan biraz zaman geçtikten sonra bütün o duygular geri çekilmeye başladı ve ben daha sakin bir üzüntüyle baş başa kaldım. Bu artık üzülmediğim ya da babamı her gün özlemediğim anlamına gelmiyor; sadece o acıyı nasıl taşıyacağımı öğrendim.”

Ben hâlâ başımı sallamaktan ve onu anladığımı gösteren ifadelerden öteye gidememiştim. Neyse ki bu sırada Keith'in boynuna konan bir kelebekle Tui'nin dikkati dağıldı.

"Döndüğünde Bonnie'yle bu konuyu konuşmalısın" diye ekledi sonra Kit ve ben o an göğsümün sıkıştığını hissettim. "Onun anne ve babası da Tui'nin doğumundan kısa bir süre sonra öldüler, o yüzden birini kaybetmenin ne demek olduğunu bilir. Ayrıca çok iyi bir dinleyicidir ve..."

"Bir saat içinde geri dönmemiz gerektiğini söylememiş miydin?" diyerek sözünü kestim ve Kit bunun üzerine saatini kontrol etti.

"Söylemiştim, kahretsin. Kızlarımızı kaldırsak iyi ederiz yoksa Allie beni tütsülenmiş et gibi ipe asar."

Allie'nin katı kurallarına şükürler olsun diye geçirdim içimden, Kit atı ve Tui'yi kıyıdan geri çekerken.

"Beni Genie'nin çekmesini istiyorum!" diye bağırdı Tui, Keith'i ileri doğru sürmek isterken bacakları atın iki yanına çarpıp duruyordu.

"Ama belki de o..." diye söze başladı Kit, ama ben çoktan yuların ipini elime almak için uzanmıştım.

"Sorun değil" dedim, gerçekten de öyle olduğunu fark edip kendi kendime şaşırarak. "Ben yaparım."

"Gerçekten istiyorsan?" diye tekrar kontrol ettikten sonra, geri dönüp tepeyi tırmanmaya başladığımızda "İhtiyaç duyarsan ben buradayım" diye ekledi.

Hâlâ annemin ölümüne sebep olan kaza hakkında açık açık konuşmasam da bazen bu konuda hissettiğim suçluluk beni fiziksel anlamda yerlere düşürse de ve beni dünyaya getiren kadınla anlamlı bir şeyler paylaşmak için kendimi hâlâ hazır hissetmesem de sonunda şu önümdeki yolu yanımda bir atla yürüyebiliyordum işte. Dahası bunu istiyordum da ve tüm bunlar eyerin üstündeki o kız sayesindeydi.

Bonnie

Yolculuk sonrası sersemlik, Bonnie'nin erken saatlerde uyanmasına sebep olmuştu; gözleri kaşıntılı ve bir diğer harika akşam yemeğinde içtiği iki kadeh şaraptan dolayı boğazı kuruydu. Tracey, Bonnie'nin bütün yardım ve para tekliflerini reddetmiş, tekrar yemek hazırlayabileceği birisi olduğu için çok memnun olduğu konusunda ısrar etmişti. Bonnie gibi Tracey de hiç evlenmemişti ama yıllar içinde beraber yaşadığı pek çok erkek arkadaşı olmuştu. Sonuncusunu ise kendisiyle birlikte başka bir kadını daha görmeye başladığı için kapı dışarı ettiğini anlatmıştı Bonnie'ye.

"Kerataya bak sen" dedi Bonnie'ye kızgınlıkla, bir avuç dolusu donmuş fasulyeyi kaynayan suya atarken. "Beni evde donlarını ütülerken bıraksın, kendisi gitsin belediye binasında diğer kadınlarla dans derslerinde sallansın."

"O olmadan daha mutlu olacaksın belli ki" dedi Bonnie, sonra kendisinin de yalnız olduğunu; Tui'nin babası Simon ile işleri düzeltemediklerini anlattı. Gerçi son ayrılıklarından sonra Bonnie incinmek şöyle dursun, Simon eşyalarını toplayıp gittiğinde rahatlamış bile hissetmişti kendini. Bu, neredeyse on yıl önce olmuştu ve o zamandan beri başka biriyle görüşmek için hiçbir istek duymamıştı. Hayatının ilk ilişkisinden güveninin zedelenmesinin ne kadar yaralayıcı olabileceğini öğrenmişti ve bu Bonnie'nin asla unutamayacağı bir dersti. Simon ile ayrıldıkları andan itibaren Tui söz konusu olduğunda işleri hep iyi yürütmüşlerdi; şimdi Bonnie

onu bir arkadaş gibi görüyordu. Çaresizlik içindeyken kendisini aldatmış, bunu Bonnie'ye söylemiş, böylece onun ilgisini yeniden çekebileceğini sanmıştı. Eğer Bonnie onu, onun sevilme istediği şekilde seviyor olsaydı belki bu saçma planı işe yarardı. Ama öyle değildi, hiç öyle olmamıştı. Simon, yeni eşiyle Bonnie ile olduğundan daha mutluydu ve Tui de iki farklı evde iki farklı aileyle vakit geçirmekten memnundu.

Bu hiç de iyi olmadı, diye düşündü kendi kendine, tekrar uyuyamayacaktı; zihninin çarkları dönmeye başlamışken yapamazdı. Masaya gidip kalem ve kâğıdını aldıktan sonra yatağa dönüp yorganın altına tekrar girdi ve yazmaya başladı.

Seth, ilk birkaç haftada her şeyi doğru yapmıştı. Cazibenin vücut bulmuş hali gibiydi, aynı zamanda çok da eğlenceliydi, beni Londra'nın çeşitli yerlerinde partilere götürüyor, bütün arkadaşlarıyla tanıştırtıyordu. Onlardan biri, Lavender adında bir kız, beni tanışır tanışmaz kanatlarının altına aldı. Hiç çaba harcamadan havalı görünebilen kızlardandı -ne kastettiğimi bilirsin- tamamen boyalı saçları, farklı bir moda anlayışı ve vücudunun beklenmedik yerlerinde korkutucu pirsingler vardı. Bana, Seth'e yaklaşmaya çalışan diğer kızlar konusunda endişelenmememi, çünkü bir gözüünün muhakkak onun üzerinde olacağını ve tehlikeli bir durum olursa haber vereceğini söyledi. Kızın biri vardı, Cece, Seth ile aynı üniversiteden. Seth'ten hoşlandığını açıkça belli ediyordu ve ben onu çok kıskanıyordum. Cece bende olmayan her şeye sahipti, bilirsin ya; ince uzun, sarışın, zengin ve son derece özgüvenliydi. Seth gibi birinin onun gibi bir kız yerine neden benim gibi bodur, tombik birini tercih ettiğini anlayamıyordum ama Lavender buna gülüp bana ne kadar güzel olduğumu ve Seth'in benimle olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyledi. Kısa sürede en çok güvendiğim insan oluvermişti.

Seth'e de güvendiğimi düşünüyordum, ama şimdi geri dönüp bakınca; aslında tabii ki de güvenmiyordum. Kıskançlık ve güven, yağ ve su gibidir, birbirlerine karışmazlar ve ben Seth'in benden sıkılmasından ya da daha iyi birini bulmasından o kadar korkuyordum ki bana olan ilgisini kaybetmemesi için her şeyi yapmaya hazırdım. Tabii o ilk birkaç haftada çok güzel anlarımız da olmuştu. Seth'in gece beni otele bırakması ve sokak lambalarının altında beni öpüşü ya da kafeye sırf benim seveceğimi düşündüğü için elinde çiçeklerle gelmesi... Bir gece yatağımda uzanmış gelinliğimden yapılacak konuşmalara kadar tüm ayrıntısıyla düğünümüzü hayal ediyordum. Babamın onun sırtına hafifçe vurduğunu ve annemin mutluluktan ağladığını hayal etmiştim. Seth, o hep bahsettiği romanlarını yazacaktı, ben de atlarla ilgilenecektim ve Yeni Zelanda'da sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Her şey kafamın içindeydi; sahip olmayı istediğimi düşündüğüm hayat ve tam merkezinde Seth Cooper vardı.

Tracey ve Lavender kadar güvendiğim bir kişi daha vardı. Seth'in kafeye yanında bir profesör ile birlikte geldiğini anlattığımı hatırlıyor musun? İşte o, bir gece, ben kapatmak üzereyken Gündoğumu'na geri geldi ve pencereden o kadar üzgün görünüyordu ki içeri girmesine izin verip ona sıcak çikolata ısmarladım. O zamanlar onun benden çok daha yaşlı olduğunu düşünüyordum, ama aslında sadece otuzlarının başındaydı. Her bir taraftan dışarı uzanan yabani saçları vardı ve gözlüğünün sapları bantla tutturulmuştu. Hayalimdeki çılgın İngiliz profesöre mükemmel şekilde uyuyordu ve ben onu yalnızca Seth'in dostu olduğu için değil, hiç niyeti yokken bile beni güldürdüğü için seviyordum. Profesör hep fıkralar anlatırdı ve bunlar genellikle kendi başına gelen komik hikâyeler olurdu. Bir keresinde neredeyse iş yerine kadar arabasının tepesinde komşusunun yaramaz kedisiyle gittiğini anlatmış, bir başka seferde ise içinde kayınvalidesinin ve bozuk karieslerin olduğu bir hikâyeyle Tracey ve beni kahkahalara boğmuştu.

Sana bütün bunları anlatıyorum ki, o akşam gelip oturduğu sandalyede ağlamaya başladığında ne kadar şaşırılmış olduğumu anlayabilesin. Daha önce hiç yetişkin bir adamın hıçkırıklarla ağladığına şahit olmamıştım -muhtemelen babam benim önümde asla ağlamazdı- ve ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tracey'nin lavabonun altında bir şişe acil durum brendisi bulundurduğunu biliyordum, ben de ona brendi ikram ettim ve profesör bir süre sonra konuşmaya başladı. Bana evliliğinin iyi gitmediğini, karısıyla sürekli tartıştıklarını ve en sonunda onun kendisini ayrılmakla tehdit ettiğini anlattı. Ona mümkün olduğunca nazik bir şekilde bunun nedenini sormaya çalışıyordum ama tek söylediği, karısına onun istediği şeyi asla veremeyeceği ve bu yüzden de çaresiz hissettiği idi. Onu rahatlatmak için ne söyleyebileceğimi bilmiyordum, bu yüzden bardağına brendi doldurup duruyordum ama içtikçe daha da üzgün görünüyordu sanki. Dikkatini dağıtmak için ona berbat kıskançlığım ve Seth'e olan güven problemimle baş etmeye çalıştığım gibi kendi endişelerimden bahsetmeye başladım. O da bana tavsiyeler verdi ve bunlar işe yaradı da; gerçekten işe yaradılar. Söylenecek her şeyi Lavender da söylemişti ama o gerçek bir yetişkin değildi, en azından profesörle karşılaştırıldığında... Onun sözleri bana Lavender'inkilerden daha çok anlam ifade etmişti ve o ilk geceden sonra biz ikimiz daha fazla konuşmaya başladık.

Aramızdaki romantik bir ilişki değildi -asla öyle bir şey değildi- ama onu önemsemeye başlamıştım. Benim için hem en yakın arkadaş, hem de bir abi gibiydi ve ihtiyaç duyduğunda gelip konuşmak için beni seçmiş olması özel hissettiriyordu. Kısa sürede profesör ben ve hayatım hakkında Londra'daki diğer herkesten daha çok şey öğrendi, Seth'ten bile. Ama tabii, ona anlatmadığım şeyler de vardı.

Bonnie sıradaki bölümün hangisi olacağını düşünmek için bir saniye gözlerini kapattı. Geri dönüp bakınca her şey bir anda olmuş

gibi geliyordu ama şimdi olayları tutarlı bir şekilde birbirinden ayırmak önemliydi. Kızının neyi duymak isteyeceğini hayal etmeye çalıştı ama onun hakkında çok az şey bilirken bu imkânsızdı. Elinde çok az şey vardı, yıllar içinde aldığı mektuplar ve internette yaptığı araştırmalar sonucu yakaladığı küçük parçalardı bunlar. Evangeline Nash fazla göz önüne çıkan biri değildi ama Bonnie internette onun bazı izlerini bulabilmişti: Film galasında kırmızı halı üzerinde surat asan bir ergen olarak görünüyordu, tek eli koruyucu annesi tarafından sıkıca sarılmıştı; yerel bir gazete ise bir binicilik etkinliğinde aldığı ilk ödülün haberini yapmıştı. Facebook profil fotoğrafında ise göz alıcı bir koyu renkte doru at vardı, diğer tıklamaları ise Bonnie'yi Evangeline'in kolları kahkaha atan bir sarışının omuzlarına dolanmış haldeki yeni bir fotoğrafına götürdü. Bu fotoğraf, tanıdıklığıyla şaşırtmıştı Bonnie'yi.

Acaba Evangeline, Bonnie'nin kim olduğunu anlar anlamaz kapıyı onun suratına kapatır mıydı? Peki ya Anna ve David? Hak ettiğinden daha fazlasını yapmış olmazlardı. Ve Evangeline biraz olsun Bonnie'ye benziyorsa, ne kadar berbat ya da incitici olursa olsun tüm gerçekleri duymak isteyecekti. Bonnie her zaman öyle olmuştu; daima araştırır, konunun peşinden gider ve gerçeğe ulaşana dek uğraşırdı. Bazı gerçeklerin onu arasan da aramasan da öğrenilmesi gerekti, Bonnie'yi en sonunda bu yolculuğa çıkmak için ikna eden de bu olmuştu. Çünkü yüzünü geleceğe dönmesi için önce geçmişle yüzleşmesi gerekiyordu.

Ahırdaki günlerimden bu yana sabah erken kalkmak için alarm kurmamıştım. Vücudun o tempoya uyum sağlaması harika ama bir kere bırakınca da bir o kadar hızlı kayboluyordu alışkanlıklar. Avludaki işimi bıraktığımdan beri sabah ondan sonra uyanıyordum ve günün geri kalanında da pek hareket etmiyordum. Bir zamanlar sıkı olan bacak kaslarım şimdi yumuşamışlardı ve bir zamanlar arpa şekeri gibi olan kalçalarım artık keşköl kıvamındalardı. Bu aralar merdiven çıkarken nefesimin daraldığını bile hissediyordum, halbuki eskiden onları ikişer ikişer çıkardım. Bunun benim için iyi olmadığını biliyordum ama bu berbat şeyi yapmıştım bir kere: “Kendimi salmıştım.” Ancak şimdi farkına varabiliyordum ki, işleri kendi haline bırakmak onları daha az önemsemene sebep olmuyordu.

Bacaklarım birkaç gün önce Kit ve Tui ile yaptığım uzun yürüyüşten dolayı hâlâ ağrıyordu ve ben tekrar form tutmak için bir şeyler yapmaya kararlıydım. Yeni Zelanda oturmak için gelinecek bir ülke değildi; burada görülecek çok yer ve yapılacak çok şey vardı; dört duvar arasında çürümeye vakit bulamayacağınız bir sürü güzellik... Burada olmak bana gezip keşfetmeye dair yeni bir arzu vermişti ve tam da bu yüzden uykuyu gözlerimden silip araba parkına doğru yola çıkmıştım.

“Günaydın!”

Griff otobüsün açık kapısından beni selamladı; elinde bir pano ve öbek öbek sarı saçlarının üstüne ittiği güneş gözlükleri vardı. Kit geçen seferki gezimizden sonra bugün Milford Koyu’na giderken

ona ve Tui'ye eşlik etmemi teklif edince çok sevinmiştim, üvey kardeşim bunun üzerine heyecanla zıplamaya başlayınca ise daha da mutlu olmuşum. Görünüşe göre Griff, Queenstown'ın dışına pek çok tur organize ediyordu ve bugün otobüste boş yerler vardı. Allie bize katılamayacaktı çünkü birinin çiftlikte kalması gerekiyordu; birlikte frizbi golf oynadığımız gün çiftlikle ilgilenen kız, bir düğüne katılmak için hafta sonu boyunca izin almıştı. "Her neyse" diye eklemişti Kit, "Allie o yerlerin hepsini daha önce zaten görmüştü"; bense taze bir turisttim ve Tui de oraya gittiğimizde göreceğimiz fokların büyük bir hayranıydı.

"Hey" dedim saatimi kontrol ederek. "Geç kalmadım değil mi?"

"Hayır" diyerek sırtıttı Griff. "Kit de birkaç dakika önce geldi, o ve baş belası daha yeni bindiler."

Yolda gelirken aldığım kahveyi tutarken, klimayla serinlemiş otobüsün içine girdim. Ortalarda bir cam kenarında oturan Tui, hemen beni görüp adımı çağırdı. Kit ile ikisine katılmak üzere ilerlerken gözleri mutlulukla parlıyordu. Kit kendi kahvesine benimkine hafifçe vurup selam verdi. Yüzü, benim sabahın erken saatlerindeki halime benziyordu. Tui bana bir keresinde Beavis'in nasıl bir tavşanı takip edip de onun yuvasına sıkışıp kaldığını anlatırken, Griffin son kez otobüsteki insanları saydıktan sonra neşeli bir korna sesiyle birlikte arabayı تنها sokaklara doğru sürmeye başladı.

Saat sabah altıya yaklaşıyordu ve şehirde ilerlerken gördüğümüz insanlar sadece kafe ve dükkânlarını açmakta olanlardı. Gökyüzü soluk deniz mavisiyken, güneş henüz tepelerin ardında gizleniyordu. Kuşkusuz bir başka kavurucu sıcak günü yaşayacaktık ama o an için sıcaklık, şafağın nemli parmaklarına teslim olmuş gibi sakindi.

"Şu an Wakatipu Gölü'nün doğu kıyısındayız" diye duyurdu Griff; boğazını temizleyip bölge hakkında bilgiler vermeye başlayınca, mikrofondan hafif cızırtılar yükseldi.

Suyun manzarası büyüleyiciydi. Beni bu kadar etkileyen göllerin ve dağların büyüklüğüydü. Kendimi boyut olarak küçücük ama bir şekilde daha güçlü hissetmemi sağlıyorlardı. Kendi ülkemdeki Cambridgeshire kırlarından çok başkaydılar. Burada, her şeyi yapabilmeye muktedir hissediyordu insan kendini. Kısacası inanılmazdı. Biz solmuş ot yığınlarını, dev çalılar ve tek tük evleri geride bırakıp otobanda ilerlerken Tui sessizleşmişti. Tüm görkemleriyle pelikanlar üstümüzde belirmişlerdi; hâlâ yükselmekte olan güneşin önünde sivri uçlu gagaları siluet şeklinde görünüyordu. Dalgın bakışlarla onları izledim; Anna'yı ve burayı tarif etmek için seçeceği güzel kelimeleri düşünmemeye çalıştım. Onun anı defterini açmaya hâlâ cesaret edemiyordum, ama burada bulunduğum her an kendimi daha cesur hissetmeye başlamıştım. Belki de biyolojik annemin burada olmaması, bir talihsizlikten ziyade şanstı. Tui'yle akraba olduğumuzu bilen birinin daha baskısı olmadan vakit geçirebilmem anlamına geliyordu; ayrıca kendime, şimdiye kadar ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim özel bir alan yaratmama da yardımcı oluyordu. Sonuç olarak David haklıydı; her ne kadar işler sorunsuz yürümüyor olsa da evden uzaklaşmak yaralanmış kalbime ilaç gibi gelmişti.

Göl kenarındaki güzel kasaba Te Anau'da kahvaltı için durduk. Tui elimi tuttu ve beni tam anlamıyla neşeye giden basamaklardan aşağı çekti, ikimiz pastanenin tentesinin gölgesinde beklerken Kit ve Griff içeri girip yiyecek bir şeyler aldılar. Bugün ördek yumurtası mavisi bir tayt ile hemen çıkarıp belinin etrafına bağlamaya yeltendiği kırmızı bir Mickey Mouse eşofman üstü giyiyordu.

"Sana yardım edeyim mi?" diye teklifte bulundum, ama o başını sallayıp hayır dedi.

"Ben yapabilirim Gee-nie" dedi sıkılmış dişlerinin arasından; ama orada öylece durup hiçbir şey yapmadan onun çabalamasını

izlemek çok zordu. Ona uzanmak için bir hamle yaptığımdaysa kızgınlıkla tiz bir çığlık atıyor ve erişemeyeceğim bir noktaya kaçıyordu.

“Bayan Huysuz’a bakma sen” dedi o sırada geri dönen Kit, elime sıcak hamur işiyle dolu bir kâğıt torba verirken.

“Bazen çok inatçı olabiliyor” diye ekledi Griff, bu sırada koca bir sosisliyi tek hamlede midesine indiriyordu. “Keçi Tui diyorum ben ona.”

“Üff!” deyip kollarını bağladı Tui, abartılı bir ifadeyle karşı çıkarak. “Ben keçi değilim Griff. Yavru köpeğim ben.”

“Öyle misin?” diye sordu Kit. “Peki öyleyse.” Bir başka paketi tutup kaldırırken, “O zaman bu kekten yiyemezsin çünkü içinde çikolata parçaları var ve köpekler için zehir demektir bu” dedi.

“Mmmm” diye mırıldandı Tui, çenesini öne uzatıp ağzını koca bir gülüşle açarak. “Çikolataaaaa.”

Kit, maharetli bir yolcu gemisi sihirbazı gibi bir yandan Tui’ye kek verirken, diğer yandan onun kazağını çözüp kalçasının etrafına tekrar bağlamayı başarmıştı. Hayranlıkla ona baktığını fark edince bir kahkaha attı. “Bu ilk seferim değil” dedi.

Dördümüz kahvaltımızı göl kıyısına karşı oturup yaptık. Su burada vernikli boyalar gibi katı ve yoğun, kapalı bir gökyüzünün o lekeli mavisinin renginde görünüyordu. Griff bir diğer sosislinin kırıntılarını aklını kaybetmiş gibi sakalından temizlemeye çalışırken; bir yandan ahşap bir banka oturmuş gözleri kapalı, güneşin tadını çıkarıyordu. Bu sırada Tui, kek canavarlarının başı Hayley’i bile etkileyecek bir hızda kekini bitirmiş, suya atacak taşlar seçmekle meşguldü. Attığı ilk taş, gizlenmiş bir martının gürültüyle kaçmasına sebep oldu.

“Çok iyi değil mi?” diye sordu Kit, ağzı pastırmalı çöreklerle dolu haldeyken.

“Çok huzurlu” dedim, kuştan değil de manzaradan bahsettiğini varsayarak. “Benim olduğum yerde en sessiz noktalarda bile genellikle trafiğin gürültüsünü duyarsın, ama burada neredeyse hiç ses yok. O kadar sakın ki.”

Sanki planlamış gibi, Tui tam o sırada uzun ve gürültülü bir gaz çıkardı ve sonra kahkahayla karışık hıçkırıklara boğuldu.

Kit gözlerini devirdi. “Ne diyordun?”

Ona sırtıtarak baktım. “Bence o harika” dedim basitçe. “Bir komedi dehası.”

“Bu kız, Bonnie’nin arazisindeki tatlı patates” diye onayladı Kit. “Bahse girerim onun için yapmayacağı şey yoktur, bilirsin.”

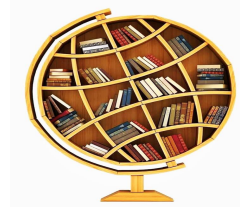
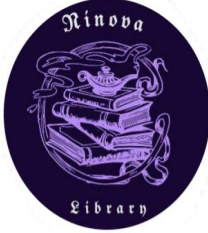
“Elbette” diye mırıldandım, ama sözleri nefesimin daralmasına sebep olmuştu. Tui’nin annesi tarafından el üstünde tutulduğunu -beni el üstünde tutmaya yeltenmeyen annem tarafından- duymanın mideme yumruk yemiş gibi hissettirdiğinin Kit pek farkında değildi. Yapamamıştı ya da yapmak istememişti, henüz bilmiyordum. Fakat görünüşe göre Tui’ye kızamıyordum, her ne kadar onu biraz kısıyor olsam da. Nasıl kızabilirdim ki? Herkesin -en çok da Bonnie’nin- ona gösterdiği bu bolca sevgiyi kesinlikle hak ediyordu. Elimin içinde parçalara ayırmaya başladığım peçeteme baktım, sonra bakışlarımı tekrar suya çevirdim. Tui suya taş atmayı bırakmış deniz kabuğu aramaya başlamıştı, suyun yüzeyi artık cam gibiydi.

“Yola geri dönme vakti çocuklar” dedi Griff, her iki kolunu da bir korkuluk gibi uzatıp esneterek. Kaşları o kadar soluk renkteydi ki güneş ışığı yüzünden şeffafmış gibi görünüyorlardı.

Dönüp göle son bir bakış attım, görüntü bulanıklaşana dek gözlerimi kısmıştım. Keşke bu görüntüyü bir anı olarak saklamaktan daha fazlasını yapabilseydim diye geçirdim içimden, böylece ihtiyaç

duyduğumda bu ana geri dönebilirdim. Burada olmanın, ferahlığa bu kadar yakın bir hissi yaşamamanın nasıl hissettirdiğini hep hatırlamak istiyordum.

“Hadi Gee-nie, hadi” diye bağırdı Tui ve bu defa elini benimkinin üzerine koyduğunda ben de onun parmaklarına sıkıca sarıldım.

Milford Koyu'na yaklaştıkça daha da büyülenmiş hissediyordum. Bu şehirde görülecek çok yer vardı. Griff otobüsü paylaştığı ilginç anekdotlarla eğlendirirken, onun esprili yorumlarına hayret ediyordum; esir aldığı dinleyicilerine Fiordland Ulusal Parkı'nı anlatıyor ve bunu Yeni Zelanda hakkında paylaştığı genel bilgilerle süslüyordu. Yeni Zelandalıların memleketleriyle gurur duyduklarına şüphe yoktu, ben olsam ben de duyardım. Ama sonra, aslında köklerimin buraya bağlı olduğunu hatırladım. Burada bu kadar huzurlu hissetmemin sebebi bu olabilir miydi? Ya da köklerimin nereye ait olduğunu bilmeden, Hayley ile yıllar önce planladığımız gibi sırt çantalarımızı alıp çıkacağımız bir macerada da aynı şeyleri hisseder miydim? Yıllardır, zihnimi yalnızca önemli olduğunu düşündüğüm şeylerle meşgul etmeye alışmıştım; bunların hiçbiri Yeni Zelanda kadar uzaklara erişmiyordu. Doğrusu, Mill House Çiftliği'nden öteye bile geçemiyorlardı. Kendimi o kadar kapatmıştım ve bunu o kadar uzun süre yapmıştım ki... Öylesine küçücük bir yaşamla nasıl yetinmiştim acaba? Şimdi burada olmak, her geçen saatle birlikte bir şeyler öğrenip keşfetmek benim için son derece şaşırtıcıydı ve eski yaşantım gözüme gitgide daha da küçük görünüyordu.

Kahvaltıdan beri yalnızca iki kere durmuştuk -biri Mirror Göl-
lerinin ağızları açık bırakan ihtişamını yakından görebilmek için,
diğeri de Homer Geçidi'ne devam etmek için beklerken- ve feri-
botu beklediğimiz sırada sahilde kısa bir yürüyüş yapmanın bizi
rahatlatacağı konusunda Kit ile hemfikiridik.

Geniş beyaz geminin üst ve alt güverteleri vardı ama herkes -Kit, Tui ve ben de dâhil- derhal yukarı çıkmak için metal basamaklara yönelmiştik; hem manzara, hem de gün ışığı için en iyi noktada olmak istiyorduk. Dışarıda temiz havada olmak ruh tazeleyiciydi, motorlar gürültüyle çalışıp gemi yavaşça hareket etmeye başlayınca neşeyle tırabzanlara tutundum. Milford Koyu hakkında tek bildiğim Rudyard Kipling'in oradan dünyanın sekizinci harikası olarak bahsettiği idi; buraya gelmeden önce David'in bana defalarca kez söylediği şey. Fakat tekne pat pat ilerlerken Kipling'in gördüğü şeyden neden o kadar etkilendiğini anlamıştım.

Fiyordun karanlık ve dalgalı suları göz alabildiğine uzanan zirvelerini kül rengine boyarken, pürüzlü eteklerine de ince sis kümeleri bebekler gibi tutunuyordu. Uçurumun tepelerinden şelaleler akıyor; her biri dev yükünü derin havzalara beni hem heyecanlandıran, hem de hayrete düşüren bir şekilde güçlü ama gamsızca boşaltıyordu. Tepemizdeki gökyüzü kusursuz bir turkuaz renginde, sadece minik bulutlarla lekelenmişti; bir kere daha muazzam genişliğinden şaşkına dönmüş halde izlemek için çenemi yukarı kaldırdım. Duygularım resmigeçitteki askerler gibi sıraya dizilmişlerdi sanki; her biri kendini göstermeye hazırdı. Buranın muhteşem güzelliğini görebiliyor ve duyabiliyordum ama aynı zamanda onu hissedebiliyordum da; tıpkı havadaki minik damlacıkları tadabildiğim ve saçlarımın arasından geçen rüzgârı hissedebildiğim gibi. Milford'un büyüklüğü ve kudretinden etkilenmemek, burada kendini ayrıcalıklı hissetmemek imkânsızdı.

Göz ucuyla Tui'ye bakmak için bir anlığına bakışlarımı manzardan ayırdım. Benim gibi üvey kız kardeşim de bu dinginlikten etkilenmişti; kendi kendine köpüren o karşı konulmaz karakteri geçici olarak şaşkınlıkla bastırılmıştı. Tui'nin ilerisinde duran ve su-

dan gözlerini ayıramayan Kit, düşünceler içinde tamamen kaybolmuş gibiydi. Ama sonra sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi kafasını çevirip beni ona bakarken yakaladı. Ben başımı çevirmeye fırsat bulamadan dudakları minik bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı bile. Billy ile birlikteyken sohbete hep ben yön veriyormuşum gibi hissediyordum, bu bir dereceye kadardı, en azından benim söylediklerime karşılık veriyordu tam tersini yapmaktansa. Bizim arkadaşlığımız, sadece yıllarını birlikte geçirdiğin ve tüm zaaflarını bilen biriyle olabilecek şekilde kolayca ilerliyordu. Kit'le ise bunun tam tersiydi; çünkü ne kadar uyumlu ve cana yakın olsa da ben hâlâ onun ifadelerini ya da diğer insanları kolayca ele veren o küçük hareketlerini çözemiyordum. Bana şu an yaptığı gibi bakarken, görünüşte çok samimi ama aynı zamanda o kadar şüpheliydi ki garip bir şekilde utanıp ne yapacağımı bilemememe sebep oluyordu.

Aniden topluca atılan çığlıklar neyse ki gerginliğime son verdi. Feribotun sürücüsü geminin pruvasını en büyük şelalelerden birinin altına sürüp üst güvertenin üçte ikisinin sıırıslıklam olmasına sebep olmuştu.

“Tui!” Griff geminin karşı tarafından bağıırıyordu. “Gel de ne bulduğuma bak” dedi, tek elini havada sallayarak ama Tui çoktan ıslak güvertede kayarak ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Dikkat et!” diye bağırdığım sırada Kit de “Önüne bak!” diyerek benimle birlikte öne atılıp Tui'nin kollarından birini aynı anda yakaladı ve böylece yere kapaklanmasını önlemiş olduk.

“Tanrım” diye homurdandı Tui, bir teşekkür bile etmeden silkinip ellerimizden kurtulmaya çalışırken.

“Güzel” dedi Kit. “Çok hoş. Memnuniyetsiz küçük kurbağa seni.”

Tam cevap vermek üzereyken Tui bana seslendi; çılgınca bir he-

yecanla elini feribotun kırmızı, beyaz, mavi bayrağından bile daha hızlı sallıyordu. “Ne oldu?” diye söze başlayıp telaşla yanına gittim, sonra ise bir sevinç çılgılığı atıverdim çünkü altımızda, düz bir kaya parçasının üzerinde küçük bir fok sürüsü duruyordu. “Muhteşemler!” dedim parlayan gözlerimle önce Tui’ye, sonra Griff’e bakarak. Kameramı kaldırıp küçük, meraklı suratlarını iyice görene kadar görüntüyü yakınlaştırdım; siyah boncuk gözleri ve gri kısa bıyıklarına bayılmıştım. Tekneye çok yakın olmalarına rağmen fokların çoğu uykuya dalmış gibi görünüyordular; ben de Tui’ye gösterdim.

“Tembel tenekeler” dedi gülerek ama mest olduğunu görebiliyordum.

“Aslında” diye anlatmaya başladım ona, “foklar gececi canlılardır, ‘gececi canlılar’ın ne demek olduğunu biliyor musun?”

Tui kafasını önce sağa sola sonra aşağı yukarı salladı.

“Pekala” diye devam ettim, hayatım boyunca sahip olduğum hayvan düşkünlüğüm bir kere olsun işe yarayacağı için mutluydum. “Onların geceleri aktif oldukları anlamına gelir. Bu, akşam yemekleri için balık yakalamayı tercih ettikleri zamandır ve bu iş oldukça zordur çünkü neredeyse bütün gün uyuduktan sonra epey yorgun olurlar.”

“Vay be” dedi, gözlerini kocaman açarak.

“Bunlar gibi kahverengi fokların tıpkı bizim gibi tırnakları vardır” dedim parmaklarımı oynatarak ve o da aynısını yapınca çaresizce duygulanıvermiştim. “Onları kayalara tırmanmak için kullanırlar.”

“Beni ısırırlar mı?” diye sordu Tui. O kadar ciddi görünüyordu ki neredeyse içime oturacaktı.

“Biraz huysuz olabilirler Tui” dedi hemen arkamızda beliren Kit. “Ama fazla yaklaşmazsan bir şey olmaz.”

“Bu günlerde daha da agresifler” diye ekledi Griff. “Çiftleşme mevsimleri.”

Gemi hareket edip açık denizde yol almaya başlayınca Tui karnını ovuşturup üç sandviç, iki paket çikolata ve bir adet fok yiyebilecek kadar aç olduğunu ilan etti ve böylece kahkahalara boğulan Kit ile beni öğle yemeği aramak için aşağı yolladı. “Biliyor musun” dedi Kit, sayfiyeye doğru giden çok uzun bir kuyruğun arkasına geçtiğimiz sırada, “Tui ona verdiği binicilik dersinden sonra ilerlemeyi hiç bırakmadı. Allie senin bir profesyonel olduğunu iddia ediyor” dedi.

“Tui zannettiğinden çok daha iyi” diye cevap verdim dürüstçe. “Bir ata ilk bindiğinde daha bebek olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Bence biri Bonnie’nin kızıysa bu iş genlere bakıyor demektir” dedi, benim irkildiğimi fark etmeden. “Ama senin de bildiğin gibi henüz tek başına binecek kadar yetkin ya da kendine güvenli değil. Dengesi biraz... Tabii bu, durumunun bir parçası.”

“O harika” diye ısrar ettim. “Baş etmeye çalıştığı böyle meseleler olması hiç adil değil.”

“Biliyorum” dedi Kit, ifadesi endişeliydi. “Her şeye rağmen o kadar tatlı ki. Bu durumun, istediğini yapmasını engellemesine asla izin vermiyor. Bonnie, onu bazı limitleri olduğunu anlayacak şekilde yetiştirdi ve Tui de çoğu arkadaşı gibi olmadığını kabullendi.”

Sıradan bir ‘Bonnie onu yetiştirdi’ cümlesi beni en çok acıtan olmuştu ve hem bir üzüntü, hem de anlayış dalgasıyla kuşatılmıştım. Elbette Tui için üzülüyordum ama Bonnie’nin karşılaştığı zorluklara anlayış göstermek de istemiyordum. Şimdiye kadar biyolojik annem söz konusu olduğunda beni ele geçiren duygu hep keder olmuştu ama o berrak sular öğrendiğim yeni bilgiler, buradaki in-

sanlar ve bu çiftlikle bulanmış durumdaydı. Şimdi Bonnie için ne hissedeceğimden bile emin değildim ya da ortaya çıkmasını istiyordum bilmiyordum. Herkes onu bu kadar çok severken ona kızmaya devam edebilir miydim? Gerçekten Kit'in anlattığı kadar harika biri miydi yoksa onu kandırmakta çok mu başarılı olmuştu? Belki de Kit onu sandığı kadar iyi tanımıyordu. Ve bir de Tui vardı, ortak annemizle bir bağ kurmadan da ona şefkat göstermeye devam edebilir miydim? Birini affetmeyi reddedersem diğerini de kaybeder miydim?

Aradan bir saat geçtiğinde ben hâlâ kara kara düşünüyordum, öğle yemeğimizi çoktan yemiştik ama Milford Koyu'nun manzarasını izlerken zihnimde hâlâ aynı sorular dönüp duruyordu. Belki bu karanlık, çalkantılı suların içinde bir yerlerde aradığım cevapları bulabilirdim. Bütün bunlarla tek başıma yüzleşmek istemiyordum; biri çıkıp ipleri eline alsın, bana ne yapmam gerektiğini ve ne hissetmem gerektiğini söylesin istiyordum. Ama herhangi birini istemediğimi fark ettim; gözlerimi kapatınca önümde belirivermişti. Ben annemi istiyordum.

Anna'nın anı defteri yatağımın başucundaki sehpa da açık dururdu, gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey oydu. Defterin sırtındaki deride çatlaklar vardı ve kurdele ayracın kenarları yıpranmıştı. Anna'nın bir şeyler yazarken farkında olmadan onunla oynadığını hatırlıyordum; yumuşak kumaşı başparmağının etli kısmıyla okşardı. Koruyucu annemin hep meşgul elleri vardı; her bir parmağıysa gezileri sırasında biriktirdiği yüzüklerle doluydu. İçlerinde en sevdiği, David'in ona ilk gerçek maaşıyla aldığı eski tip elmas nişan yüzüğüydü ama ben her zaman yeşim taşlı olanı tercih etmişim. Yirmi birinci yaş günümde onu bana hediye ettiğinde o kadar duygulanmışım ki sevinçten ağlamışım.

Dört gün önce feribottan Milford Koyu'na çıktığımızda ve tekrar otobüsümüze bindiğimizde Griff, yeşim taşını her ne kadar ona *pounamu* diyor olsalar da bu bölgedeki eski Maori halkının keşfettiğini ve manen onlar için çok önemli olduğunu anlattı. Anna, bana bu yüzüğü nereden aldığını hiç anlatmamıştı ya da ben sormayı akıl edememişim ama şimdi bunu öğrenmek benim için çok önemliydi. Anı defteri, maalesef Anna'nın bana yüzüğü hediye ettiği zaman kadar eskiye gitmiyordu ama onu tekrar okumaya başlamaya karar vermişim; en çok da Anna'yı çok özlediğim için.

Onun yuvarlak hatlı, düzgün harflerini görmek en başta çok zordu. 'Y' ve 'G' harflerinin kuyruğunu komik bir biçimde yukarı yuvarlamak gibi bir huyu vardı ve neşeli tabiatı ünlem işaretine olan düşkünlüğü tarafından esir alınmıştı ya da üç ünlem işareti demeliydim. Ama bu Anna'ydı, her zaman gülen, daima pozitif ve

sürekli şen şakrak. Onun nasıl bir ışık olduğunu daha önce fark edememiştim, ta ki o parıltı sönüp David ve beni karanlıkta bırakan dek. Onun küçük gözlemlerini, ilginç fikirlerini, aydınlatıcı düşüncelerini okumak özlediğim annemi geri getiriyor gibiydi ve kaçınılmaz kaybının hatırası hâlâ acıtsa da son birkaç gün içinde anlamıştım ki, aslında kazancım çektiğim acıdan çok daha fazlaydı.

Pazar gününden beri Koru Çiftliği'ne gitmemiştim. Tui hafta boyunca okuldaydı ve her ne kadar Allie son gidişimde beni iyi karşılamış olsa da ortada bir sebep yokken tekrar gitmeme ne tepki vereceğinden emin değildim. Bir çiftliğin ne kadar yoğun olabileceğini biliyordum ve Allie ile Kit, şimdi Bonnie'nin de yerini dolduruyorlardı. Biyolojik annemin tam da benim Yeni Zelanda'ya geldiğim gün İngiltere'ye gitmiş olması hâlâ çok garip geliyordu ve gitme sebebinin ne olabileceğini düşünüp duruyordum. Bir önceki gün David'i yoklamıştım ama ondan bir haber almadığı konusunda son derece ısrarlıydı. Bonnie ne yapıyor olabilirdi ki ve kiminleydi? Bu kadar korkak olmasaydım Kit'ten öğrenmesini rica edebilirdim ama sonra ona neden kendim sormadığımı açıklamam gerekirdi. Ayrıca, Bonnie'nin geri dönüp beni burada bulması düşüncesinden de korkmaya başlamıştım; böyle bir durumda sonucun ne olacağından emin olamıyordum, tepkisi buraya geldiğimden beri bulduğum huzurun bozulmasına sebep olabilirdi. Ne büyük karmaşaydı tüm bu tuhaf durumlar... Ama bazı güzel sonuçlar doğurduğunu da inkâr edemezdim. Mesela üvey kardeşimle tanışmam ve bilinç altımdaki o fısıltılar; yeniden atların etrafında olmak çok güzeldi.

Bugün için bir planım yoktu, geçen birkaç gün için de olmadığı gibi; ama bunu da sevmiştim. Evdeyken hep David'in iş başında, klavyesini tıkırdatarak zavallı Evangeline'i bir başka zaman yolculuğuna gönderdiğinin bilincindeydim. Onun bu hareketi, benim ha-

reketsizliğimi daha da körüklüyor ve hiçbir şey yapmıyor olmaktan ötürü iki kat suçlu hissetmeme sebep oluyordu. Hayley'nin annesinin köydeki diş kliniğinde danışmada çalışmayı denemiştim ama bütün hastalar beni tanıyorlardı ve gözlerindeki acıma duygusu bir süre sonra ağır gelmeye başlamıştı. Odamın güvenli ve ıssız kollarına koşmam yalnızca üç hafta sürmüştü. Ama burada her şey farklıydı. Kimse beni tanı mı yordu, kimse benden bir şey beklemiyordu ve gün içinde ne kadar çok ya da az şey başaracağım sadece beni ilgilendiriyordu. Sonuç olarak, kendimi yorulmak bilmeden Queenstown'ı ve etrafını keşfederken buldum, hatta bir halatla iniş turu ayarlamayı bile düşün dü m. Anna'nın anı defterini de alıp okumak için Queenstown Gardens'a gitmeyi düşünürken, kapının çalmasıyla birlikte çantama ancak birkaç parça bir şey atabildim.

“Selam.”

Başımı kaldırıp Kit'e baktım ve düşün dü ğüm ilk şey Bonnie'nin beklenenden erken döndü ğü, hatta buraya Kit'le birlikte gelip şu an kaldırım kenarına park edilmiş kırmızı cipin yolcu koltuğunda oturdu ğu ve buraya beni ülkesinde ya da hayatında istemediğini söylemek için geldiği oldu. Cevap verirken birkaç kelimeyi kekeleyerek söyle miş olmalıydım ki, Kit'in dostça yüz ifadesi değişip şaşkın bir hal aldı. “O da neydi?” diye sordu, kollarını tıpkı çiftlikte karşılaştığımız ilk gün oldu ğu gibi kavuşturarak. O kadar büyüklerdi ki insan uzvundan çok kesilmiş kütüklere benziyorlardı.

Öksür dü m. “Selam” dedim kendimi toparlayarak. “Hangi rüzgâr attı seni?”

“şey” diye söze başladı, benim tuhaf bir şekilde kıpırdanıp durmamın sona ermesini beklerken. “Sözde bugünü Griff'le birlikte geçirecektik ama koca sarı kafalı sersemin işi çıktı. Bense zaten buraya gelmiştim, bir uğrayıp seni gezintiye çıkarabilirim diye düşün dü m.”

“Gezinti mi?” Ne zamandan beri bir papağan gibi davranıyordum ben?

“Evet aynen öyle” dedi, gri tişörtünün önündeki ipliği alıp girişteki ahşap zemine atarak. “Bugünüm boş, ben de senin burada yalnız olduğunu ve muhtemelen çevrede ne yapacağın konusunda pek bir şey bilmediğini gördüğümünden, sana etrafı gösterebilirim diye düşündüm.”

“Aa” deyip hayali bir tutam saçı geriye attıktan sonra heyecanla çantamla oyalanmaya başladım. Nasıl oluyordu da bu adam bütün kelime dağarcığımın bir kara delikte yok oluvermesine sebep oluyordu?

“Ben Koru’da çalışmaya başlamadan önce Griff gibi bir tur rehberiydim, ister inan ister inanma” diye açıkladı Kit. “Yani işimi bilirim. Queenstown’da da görülecek çok yer var ve buraya kadar gelip hiçbirini görmeden geri dönersen berbat hissederim.”

Harika bir teklifti ama Allie buna ne derdi? İkimizin Tui olmadan birlikte vakit geçirdiğimizi öğrenirse sinirlenir miydi? Bu ikilinin benim yüzümden bir sürtüşme yaşaması istediğim son şey olurdu, üstelik ikisi de bana karşı bu kadar nazikken. Ama sonra, bana tüm gün eşlik edecek birinin varlığının çok iyi geleceği gerçeğini göz ardı edemedim, ayrıca Kit kesinlikle kız arkadaşını üzecek bir şeyi bile bile yapmazdı. Bunun için fazla düzgün biriydi.

“Sanırım gelebilirim” dedim, hâlâ tereddüt ederken. “Yani senin için de sakıncası yoksa?”

“Bana iyilik yapmış olursun” diyerek beni ikna etti. “Eğer gün içinde yapacak bir şey bulamazsam kendimi içkili bir mekânda bulurum ya da daha kötüsü çiftliğe dönüp istemeden de olsa kendimi işlere veririm. Çiftlikte içeri taşınmayı bekleyen bir kamyon dolusu talaş var ve çitler de kendi kendilerini tamir edemezler.”

“Gerçekten emin misin?” diye bir kez daha sordum ve bu defa Kit’in yanaklarının kızgınlıkla kızarmaya başladığını fark ettim.

“Gayet eminim tamam mı? Şimdi, ayaklarına bu topuklular dışında giyecek bir şeyin var mı?”

Kafamı eğip minik çivi topuklu espadrillerime baktım. “Bunlar topuklu sayılmazlar” diye karşı çıktım. “Bunlarla rahat yürüyebiliyorum.”

“Podyum yürüyüşü yapacaksan belki” dedi yavaşça ve daha makul görünen botlarıyla geriye doğru topuklarının üstüne eğildi. Bacakları kaslarla kaplı ve oldukça kalındı; üzerinde kısa kargo pantolon ve kül grisi bir gömleği vardı. “Queenstown’ın sunduğu tüm güzellikleri hakkıyla görmek istiyorsan daha sağlam bir şeyler giymek zorundasın.”

“Peki öyleyse...” dedikten sonra, onu kapıda bırakıp dairemin içine geri döndüm. Ben güzelim topuklularımı çıkarıp, David’in yanıma almam için ısrar ettiği son derece çirkin ve kalın tabanlı yürüyüş ayakkabılarımı ayağıma geçirip geri dönene dek Kit, dev omuzlarından birine astığı sırt çantası ve elinde büyük bir şişe su ile kaldırıma oturmuştu. Ben basamakları at gibi pat pat inerken Kit “Çok daha iyi” diyerek yeni ayakkabılarımı övdü.

“Bunların içinde kendimi tonlarca ağırlıkta bir at gibi hissediyorum” diye mırıldandım ve Kit koyu yeşil şortunun ceplerini yoklamaya başladı.

“Ah kahretsin, yanımda şeker getirmemişim.”

“Çok komik” diye cevap verdim ona ama gülümsüyordum.

Şehir merkezine ters yönde yol almaya başladık ve yürüyüş ayakkabılarımın içindeyken bile Kit’in koca adımlarına yetişebilmek için yürümek yerine koşmak zorunda kalıyordum. Yürüdüğümüz yolun eğimi medeniyetten uzaklaştıkça artıyordu ve yaklaşık on dakika

sonra nefes alıp verişimi toparlamak için durmak zorunda kaldım.

“İyi misin sen?” diye sordu Kit, omzunun üzerinden bana bakarak.

“İyiyim” dedim zar zor konuşarak. Ellerim dizlerimin üzerinde, ne kadar kırmızı ve terden parlamış göründüğümü aklıma getirmeye çalışıyordum. “Sıcaklıktan, hâlâ alışamadım.”

Kit bir iki dakikalığına dikkatini bana yöneltti. “İyi olduğuna emin misin?” diye bir kez daha sordu. “Çünkü bu gezinti gittikçe kolaylaşmayacak.”

“Eminim” diye üsteledim, bir yandan da şu an olduğumdan daha ham görünmeyi hiç istemiyordum.

Kit bana pek inanmıyormuş gibi baktı ama yorum yapmamayı tercih edip onun yerine ilerideki devasa bir tepeyi işaret etti. “Sıra-daki rotamız orası” dedi, benden bir tepki bekliyordu.

Onun ciddi olmadığından emin bir şekilde gülmeye başladım ama sonra yüz ifadesini görünce gayet ciddi olduğunu anlamış oldum. “Oraya kadar tüm yolu yürüyecek miyiz?” diye sordum, sesimden dehşete kapıldığımın belli olmaması için elimden geleni yapıyordum.

Kit başını salladı. “Evet, önce Tiki Patikası’nı takip edeceğiz, sonra da en tepeye çıkacağız.”

“Ne kadar yüksek?” diye sordum cevabı merak ederek; fakat Kit başını iki yana salladı.

“Söylersem korkup kaçarsın. Ama görüldüğü kadar yüksek değil, senin için çok kolay. Oraya zıplayarak bile çıkarsın.”

“Ben bir çeşit dağ keçisi falan değilim” diye homurdandım alçak bir sesle ve Kit bunun üzerine bir kahkaha patlattı.

“Hayır” dedi beni baştan ayağa süzerek. “Keçilerin bundan daha çirkin görüldüğüne eminim.”

Tepenin eteklerine doğru ilerlerken kendimi sebepsizce gülümserken buldum. Kit'in yanında kendimi düşündüğümünden daha rahat hissetmiştim ve Billy ile yaptığımız gibi karşılıklı şakalaşma seviyesine bu kadar hızlı gelebildiğimize memnundum. Evdeyken herkes beni yıllardır tanıdığı ve neşeli, sosyal biriyken hassas, içine kapanık birine dönüşmeme yakından şahit olduğu için kimsenin yanında kendimi yüzde yüz doğal hissedemiyordum; Billy, Hayley, hatta David'in yanında bile yüzde yüz değil... Bilakis, koruyucu babam belki de yanında en az rahat hissettiğim kişiydi. Eskiden, küçük ailemiz içerisinde üçümüz çok yakındık ama Anna'nın kazası, aramızda hiç kopmayacağını düşündüğüm o bağları koparıvermişti ve şimdi onları nasıl onaracağımı bilmiyordum. Kit bunun hakkında, kaza hakkında ya da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, gerçekten bildiği pek bir şey yoktu. Onun yanındayken kendimin başka bir versiyonu olabilirdim, belki de eski bana daha çok benzeyen biri...

Yeni Zelanda'ya gelirken burada kendimi nasıl hissedeceğim, ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim konusunda pek çok fikrim vardı ama bir saniye için bile bir Kit ve bir Tui'yle karşılaşacağımı düşünmemiştim. Bazı cevaplar almayı ve biyolojik annemin bıraktığı bazı boşlukları doldurabilmeyi umuyordum ama bir arkadaş kazanacağımı ve bir kardeşim olduğunu öğreneceğimi asla hayal etmemiştim. Kit beni dinlemiş ve kabul etmişti ve şimdi burada vaktini benimle geçirmeyi seçmişti. Görünüşe göre arkadaşlığımızda bir pürüz yoktu. Kendimi, çok uzun bir uykudan uyanıyormuş gibi hissediyordum ve o korkunç günden beri ilk defa anda kalmayı başarılabiliyordum. Tekrar yaşadığımı hissediyordum.

Bonnie

Partilere ancak yaban arılarına olduđu kadar dűşkün olsa da Bonnie'ye ařađı inip Tracey'nin her yıl dűzenlediđi meyveli turta ve sıcak řarap gecesine katılması sűylenmiřti. Gűzű kara ev sahibi aynı zamanda, eski kotu ve dev kazađının sorununun ne olduđunu merak ettiđini yűksek sesle ifade edince, ona űyle kederli bir bakıř atmıřtı ki bu gece için űzel bir řeyler giymeye de zorla ikna edilmiřti. Merak ettiđini sűylediđi sorunun karřılıđı ise řuydu: "Bu sorunun yanıtını gerçekten bilmiyorsan űrdek, ben sana yardım edemem."

řimdi Bonnie, Tracey'nin koltuk kolu ile nefesi bir parařűtű delebilecek kadar kuvvetli ve dıřarıda dondurucu bir sođuk varken, eskimiř kadife pantolonunun altına sandaletler giymiř olan komřu Bay Gregory'nin vűcudu arasında sıkıřıp kalmıřtı. Son yirmi dakikadır bűyűk bir ciddiyetle volkanik toprakların űzelliklerinden bahsediyordu, Bonnie ona nereli olduđunu hiç sűylememiř olmayı dilerdi. Yeni Zelanda'da onlardan tonlarca vardı.

"Yani her řey, yapı maddesi ve minerallerle ilgili" dedi coşkuyla, yakındaki bir tabaktan koca bir somonlu űrek kaparak. Sonra fosfatın meziyetlerinden bahsetmeye başladığında ise Bonnie kendisini ter bastığını fark etti ve bu kadarının yeterli olduğuna karar verip bir hava alması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı ve kibar ama kararlı bir tavırla kalkıp gitti. Mutfağın nispeten gűvenli kollarına kavuşunca Bonnie musluktan bir bardak su doldurdu ve arkasına yaslanıp onu ű yudumda midesine indirdi. Yanında getirdiği tek

elbise olan siyah, biçimsiz ve sağ kolunun altında küçük bir yırtık olan elbiseyi giymişti ama bu durum hiç de umurunda değildi. Karşı duvarda asılı olan, kedi biçiminde ve sarkacı da onun kuyruğu gibi görünen saate bakarken, Bonnie artık nasıl olsa misafire şöyle bir görüldüğü için yukarı odasına çıkıp saklanabileceğini düşündü. Hikâyesi kendi kendini yazamazdı.

“İyi misin tatlım?” Tracey bir şişe daha şampanya almak için mutfağa gelmişti ve Bonnie suç üstünde yakalanmış gibi zıpladı.

“Biraz daha abur cubur almak için gelmişim” diye mırıldandı, yarı dolu bir paket tortilla cipsine uzanarak.

“Saçmalama.” Tracey çenesini göğsüne indirdi. “Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun, tatlım etrafında insanlarla hiç rahat edemezdin zaten. Kafede dörtten fazla müşteri olduğunda saçlarının nasıl da dikleştiğini hatırla.”

Bonnie tam karşı çıkacaktı ama Tracey haklıydı. Partilerden, konserlerden, havaalanı terminallerinden -kısacası çok sayıda insanın bulunduğu her yerden- nefret ederdi. Londra’da onca ay bununla nasıl baş etmişti bilmiyordu. Bu günlerde Bonnie, kalabalık korkusunu çoğu vaktini çiftlikte geçirerek idare ediyordu. Kit’in her gün getirdiği bir otobüs dolusu binici turist dışında avluya pek uğrayan olmazdı. İş yerine dair en sevdiği şeylerden biri, oldukça uzakta olan konumuydu. Bonnie biniş için yer ayırtan herkesin ismini bilirdi, bu yüzden teoride sürpriz misafir ihtimali sıfıra yakındı. İngiltere ise bunun tam tersi, mayın tarlası gibiydi. Tracey, Kent’te yaşıyordu, burası Bonnie’nin bildiği kadarıyla hem Evangeline’in koruyucu anne ve babasıyla birlikte yaşadığı Cambridgeshire’a, hem de her şeyin olup bittiği Londra’ya uzaktaydı ama yine de kendini güvende hissetmiyordu. Buraya geri gelmek aradan geçen yılları silmiş gibiydi ve Bonnie gitgide kendini on sekiz yaşındaki

haline -o kayıp, korkmuş, uyum sağlamak için çaresizce çırpınan ve doğduğu yeri özleyen kıza- geri dönmüş gibi hissediyordu.

“Tracey” dedi, bu sırada arkadaşı içinde meyve şarabı olan bir sūrahiye azımsanamayacak miktarda rom eklerken. “O yıllardaki halime dair başka neler hatırlıyorsun?”

“Hımm...” Tracey bunu bir an düşündü. Partisi için gereken bütün hazırlıkları yapmış; yerlere kadar uzanan mor payetli elbisesini giymiş ve balyajlı sarı saçlarını geriye doğru tarayıp topuz şekli vermişti. Bonnie’ye bir Noel süsüne benzediğini söyleyerek şaka yapmıştı ama Bonnie onu tuhaf bir peri gibi görmeyi tercih ediyordu. Tracey birbirlerini tanıdıkları yıllar boyunca onun kesinlikle birkaç dileğini gerçeğe çevirmişti. “Çok kararlıydın” dedi Tracey, kontrol etmek için eğilip elindeki şişeyi koklarken. “Bunu istiyorum ve kahretsin, onu alacağım der gibi çeneni yukarı kaldırıp dişlerini birbirine kenetlediğinde harika şeyler yapardın. Üstelik farkına bile varmadan yapabiliyordun da. Kafenin iş adamlarıyla dolup taşıdığı zamanlar dışında hiçbir şey seni korkutamıyordu. Yani şeye kadar...” Coşkusu bir an sönmişti.

“Bebek” dedi Bonnie alçak sesle ve Tracey başını salladı.

“Evet tatlım, bebek.”

Ve bu doğruydı. Hamilelik Bonnie’yi fena çarpmış, olan bitenle yüzleşemeyecek kadar korkutup -ama yapılanı geri çevirmeye de cesaret edemeden- onu köşesine sindirmişti. Evangeline’i arkasında bırakıp Yeni Zelanda’ya döndüğünde sorun şişmiş, sızdıran göğüsleri ya da onu mahveden karman çorman hormonları değil kayıydı, yalnızca kızını değil, kendisini de kaybetmişti. Tracey’nin hatırladığı o becerikli kız Heathrow Havaalanı meydanında kalmış, bir savaştan çıkmış yeni hali ise dünyanın öbür ucuna gidip tamamen değişmişti. Bonnie ancak on üç yıl sonra Tui doğduğunda kaybetti-

ği gücünü geri kazanmaya başlamıştı. Bebeğinin diğer çocuklar gibi olmadığını ve kendisini her zamankinden daha büyük güçlüklerin beklediğini anladığında, bir adım atıp gerçek bir kadın gibi davranma vaktinin geldiğini fark etmişti. Tui'nin, hemen yanında duran annesine ve kendisinin giremeyeceği savaflara onun hazır ve nazır bir şekilde girişmesine ihtiyacı vardı ve yıllar geçtikçe Bonnie'nin cesareti de geri gelmişti. Bu da şimdi yeni bir maceraya girmek için ihtiyacı olan şeydi. O gücü yeniden bulması lazımdı, Tui için gittiği hastane randevuları ve testler için bulduğu kararlılığı, acımayla bakan suratlara gösterdiği cesareti yeniden bulması ve onu kullanması lazımdı.

“Yapmam lazım” dedi mutfaktan ayrılırken, ama Tracey zaten gülümsüyordu.

“Biliyorum ördek. Biliyorum.”

Düzenleme

Ny.ozlem

Kit, beni dik ve rüzgârlı patikaya sürüklerken terlememişti bile. Günün yoğun sıcaklığı ve Queenstown Tiki Yolu'nun zorlu eğimi ona işlemiyor gibi görünüyordu, fakat maalesef benim için tam tersi geçerliydi. Korumasız kaldırımdan gölgeli çalılığa geçtiğimizde hissettiğim rahatlama kısa sürmüştü ve çok geçmeden tişörtümün nemli ucunu çekip pek de işe yaramayan bir şekilde alnımdaki teri silmeye çalışıyordum. Tepeye çıktığımız çamurlu patika ağaç kökleriyle ve yoğun bir bitki kokusuyla doluydu. Kuşlar cıvıldıyor, yere düşmüş yapraklar ayaklarımızın altında çıtırdıyor, önümüzde uzanan dev köknarın dalları arasından şeritler halinde yansıyan güneş ışıkları yerde altın-beyaz ışık benekleri oluşturuyordu. Hazine avcısı bir ejderhanın devasa mağarasının içinde olmak gibi bir histi. Tırmanmaya devam ederken Kit dostane konuşmalarına devam ediyor, yürümek ne zaman zorlaşmaya başlasa yardım eli uzatmayı teklif edip, ileride kesilmiş kayın ağaçlarının geniş köklerinden oyulmuş taht benzeri oturakları işaret ediyordu. İlerledikçe iple çevrilmiş dar bir aralığa geldik ve Kit buranın bisiklet yolu olduğunu ve bir keresinde 'son hızda' buradan geçerken her iki köprücük kemiğini de kırdığını sakince anlattı. Kit'in boyutlarındaki birine herhangi bir şeyin hasar verdiğini hayal etmek güçtü, bunu ona da söyledim.

"Bir yaprak kadar hassasım oysa" dedi gülerek, yanımızdaki çalılardan birinden bir yaprak koparıp parmakları arasında ezerken.

"Başka yaralanman olmuş muydu?" diye sordum.

Kit kaşlarını çattı, ağaç tepesinden küçük aralıklarla görünen

mavi gökyüzüne doğru bakışlarını kaldırıp “Okulda rugby oynarken burnumu fena çarpmıştım” dedi burnuna dokunarak. “Birkaç yıl önce de kayak turunda birkaç kaburgamı kırdım, bir de on beş yaşında nehre atlarken kuyruk sokumum hasar görmüştü.”

“Aman Tanrım” dedim, ellerimi kalçalarımaya dayayıp. Benim yaşlarımda bir çift tepeden aşağı iniyordu, onlara yol vermek için durunca adamın protez bacağı olduğunu fark ettim. Onun da Kit gibi tepeye tırmanmakla ilgili hiçbir sorunu olmaması, korkunç durumdaki idman seviyem yüzünden kendimi daha da kötü hissetme sebep olmuştu.

“Yaşlılar da aynen böyle tepki veriyorlar” diyerek espri yaptı Kit gülerken çatlayan sesiyle. “Annem de bundan daha az nazik birkaç laf etmişti.”

“Zavallı annen” dedim, Anna’nın hastane yatağımın başucundaki halini yüzümü buruşturarak hatırlamıştım. On yaşındayken, hızlı koşan bir atın üstünden düşüp bileğimi kırmıştım ve ameliyat olmam gerekmişti. Anesteziden uyandığımda ilk gördüğüm şey Anna’nın yaşlı gözleri olmuştu.

“Seninkiler nasıl?” diye sordu Kit, yukarı tırmanmaya devam ederken dönüp bana bakarak. “Fazla korumacılar mı?” Nereden başlayacaktım ki?

“Sanırım öyleler” dedim çekimser bir tavırla, Dart Nehri kenarında ona Anna’yı anlatmak üzereyken nasıl titrediğimi hatırlamıştım. Ama modumuz öyle yüksekti ki bu konuya girip neşemizi söndürmek istemiyordum. Patikanın son yokuşu gibi görünen bölümü nefes nefese tırmanırken Kit bile terlemeye başlamıştı. Sırtında hilal şeklinde terlemiş bölgeyi görebiliyordum ve bana çevreyi göstermek için yaptığı bu fedakârlığa bir kez daha şaşıırıyordum. Benim aksime Kit, yanında bir şişe su getirecek öngörüye de sahipti ve suyundan

birkaç dakikada bir bana da ikram ediyor, kafa sallayıp reddettiğimde ise yüzünü buruşturuyordu.

“Su içmen lazım” dedi üçüncü kez onu reddettiğimde, şişeyi bana doğru uzatarak. “Yanımda bayılmanı istemiyorum.”

Sonunda mucizevi bir şekilde ağaçların arasından düz alana çıkıp büyük bir kafenin yanına vardığımızda, yorgunluktan ölüp bitikten sonra gelen rahatlama hissiyle gözyaşı dökcektim neredeyse. Aralık ayında yaz mevsimini yaşamak hâlâ çok garip hissettiriyordu. Noel’e beş gün kalmıştı, Anna’nın ölüm yıldönümüne ise dört... Şimdiden onsuz 361 gün geçirmiştım ve bir şekilde hâlâ yaşıyordum. Dünya hâlâ dönüyor; güneş hâlâ doğuyor ve batıyor; duyularım hâlâ tüm bu görüntüleri, sesleri ve kokuları algılayabiliyordu. Her şey yoluna onsuz devam edebiliyordu ve bu hiç adil değildi. Doğru değildi.

“Burada biraz soluklanıp sonra devam ederiz, olur mu?”

Dönüp Kit’e bir bakış attım, yanaklarım kıpkırmızı haldeydi. “Burası zirve değil mi?”

Kit, burayı ilk defa görüyormuş gibi etrafına bakındı.

“Ee hayır, kusura bakma.”

“Ama kızaklar buradan kaymaya başlıyor” dedim, biraz ilerideki tabelayı işaret ederek. “Gondollar da şurada.”

“Burası sahte zirve sayılır” diye karşı çıktı Kit. “Turistleri için öyle ama asıl zirve burası değil. Gerçek bir Yeni Zelanda deneyimi yaşamak istiyorsan daha yükseğe çıkmalıyız.”

“Ne kadar yükseğe?” diye sordum ama Kit belli belirsiz omuz silkti.

“Ben Lomond Dağı üç-dört saatlik uzaklıkta ama bahse girerim yelken kanat yapanların bulunduğu noktaya biz bir saatte ulaşırız. Senin hızınla belki iki saatte...”

“Hey!” dedim kibarca azarlamak için ve Kit bana sırıttı.

“A hadi ama seninle gırgır geçiyorum sadece.”

“Anlamadım pardon?” diye cevap verdim.

Neden bu derece kibar olmakta ısrar ediyordum ki?

“Gırgır geçmek. Anlarsın ya makara kukara yapmak, dalga geçmek.”

“Makara kukara mı?” diye tekrar ettim şaşkınlıkla ve Kit’in geniş ağzı sırıtmak üzere yeniden açıldı.

“Daha kötüsü de olabilirdi” dedi. “Taşak geçmek de diyebilirdim. Seni bilmem ama bence ben bir dondurmaya hak ettim.”

Küçük kafeden içeri girdiğimizde ona bir şeyler ısmarlamayı teklif ettim, centilmenliğin kaybolmuş bir meziyet olduğuna dair yarım ağızla söylendikten sonra kabul etti ve derhal üç toplu ve ekstra çikolata soslu bir külah dondurma sipariş edince kahkahalara boğuldum. “Ben büyüme çağında bir adamım” dedi midesine vurarak.

Ben karpuz dilimi şeklindeki meyveli çubuk dondurmaya seçmiştim, ki biz dışarı çıkar çıkmaz erimeye başlamıştı bile. Tamamını ağızıma atmaktan başka gerçekten bir seçeneğim yoktu, fakat bu Kit’i birazcık bile ürkütmüşe benzemiyordu. Sadece güldü ve beni kafenin etrafından dolaştırıp ahşap dar bir kapıdan geçirirken kendi dondurmasının üçte birini mideye indirdi. Kapıyı ayağıyla itip benim aralıktan geçmemi bekledikten sonra arkamdan geldi.

“Vay be” dedim bir nefes alıp manzarayı daha iyi görebilmek için geniş platforma doğru ilerlerken. Alçak bulutlar, temiz ve açık gökyüzünde sabun köpüğü gibi hareket ediyorlardı; ileride Wakatipu Gölü’nün koyu mavi suları, bulutların yansımalarına nazik bir ev sahibi gibi kucak açmışlardı. Sahilin etrafına dağılmış evler Monopoly parçaları kadar küçük görünüyor ve yüzük boyutundaki gemiler arkalarında silik beyaz izler bırakarak suda ilerliyorlardı.

Benim gözlerimi asıl alamadığım ise pelikanlardı; uzaklardaki uf-
kun bekçileri gibi kudretli ve kendilerinden emin görünüyorlardı.

“Çok iyi değil mi?” diye sordu Kit, bakışları benimkileri takip ediyordu. “Üstelik kışın tepelerinde karlarla daha da güzel görün-
yorlar.”

“Tahmin ederim” diye mırıldandım, altımızda uzanan manza-
ranın dinginliğiyle sessizleşerek. Yeni Zelanda’da reddedilemez, esir
edici bir şey vardı; manevi bir atmosfer... Uçsuz bucaksız bir alan
ve huzur vardı burada; zincirlerimden kurtulup sonsuz gökyüzünde
tüm kafa karışıklıklarımın ve acılarımdan kurtularak uçuyormu-
şum gibi özgür hissediyordum. Ancak Kit’in endişeli suratı manza-
ramı kapattığında ağlıyor olduğumu fark ettim.

“Hey, ne oldu sana?” diye sordu. Uzattığı peçeteyi alırken soluk
yeşil gözlerinin anlayışla bana baktığını gördüm.

“İyiyim” dedim burnumu çekerken, bir yandan hışımla suratımı
siliyordum. “Her zamanki salaklığım. Kusura bakma.”

Kit derin bir nefes aldı. Bakışlarımı yere indirdim, onun beni
daha fazla böyle görmesini istemiyordum. Bir kez gözyaşlarına bo-
ğulduğumda bunun ne kadar süreceğini hiç bilemiyordum ya da
tam olarak ne kadar zavallı göründüğümü.

“Ben iyi bir dinleyiciyimdir” dedi. “Bana defolup gitmemi de
söyleyebilirsin tabii ama eğer yapabilirsem yardım etmek isterim.”

O kadar içten görünüyordu ki bir-iki saniye boyunca ona tüm
gerçeği -yalnızca gerçeği değil sırrımı da- anlatmanın nasıl hisset-
tireceğini hayal ederek bocaladım. Beni acı limanına demirleyen
sırrımı...

“Genie.”

Bakışlarımı kaldırdım, yeniden akmakta olan gözyaşlarımı göz-
lerimi kırpıştırarak kovmaya çalışıyordum.

“Her neyse” dedi, “bana anlatabilirsin. Seni yargılayacak ya da onun gibi bir şey yapacak değilim.”

Buna neredeyse gülecektim, nasıl olur da yargılamazdı ki?

“Çok sevdiğin birini kaybettiğini biliyorum” diye devam etti, elleri balkonun ahşap tırabzanlarının üzerindeydi. “Konuşmak rahatlatır biliyorsun. Yemin ederim öyle” derken serçe parmağını havaya kaldırmıştı.

“Zirveye daha iki saat vardı, öyle değil mi?” dedim yanaklarımı hafifçe kurularken.

Kit başını salladı, ama yarım bir gülümseme vardı suratında. “En az.”

“Pekala, bir saatten az sürede varacağıma bir birasına iddiaya girer misin?”

“Bir bira?” dedi memnuniyetle, abartılı esneme hareketleri yapmaya başlayarak. “Bana bunlarla gel. Bu iddiayı kesinlikle kazanacağım!”

Kit, kendi şişesini benimkine vurup bir yudum almadan önce sıırıttı. “Hadi itiraf et” dedi. “Sabahki ilk yürüyüşümüzde beni kandırmıştın değil mi?”

Kendi biramdan bir yudum alırken kafamı iki yana salladım. “Hiç de değil. Enerjim sonradan yerine geldi, hepsi bu.”

“Hımm” dedi; kalın, koyu renk kaşlarından birini havaya kaldırarak.

“Düz zeminde daha da hızlıyım” diye espri yaptım ve Kit alaycı bir ‘hah’ ile karşılık verdi.

“Küçük bir Road Runner’sın sen” dedi.

“Bip bip” diye karşılık verince bir kez daha güldü. Kulağa hoş geliyordu; içten ve doğal.

Gölden çok uzak olmayan bir yerde, çimlerin üstünde oturuyorduk; uzattığımız bacaklarımızın arasında içkileri koyduğumuz torba, Kit’in şişelerimizi açmak için de kullandığı anahtar takımına dayalı şekilde duruyordu. Bira seçimini ona bırakmış ve marketten tekilalı bir dörtlü paketle dönünce şaşırmıştım. Kit’in standart bir bira erkeği olduğunu düşünürdüm.

Sonunda ayakta olmamak çok rahatlatıcıydı. Bob Zirvesi’ne ulaşmak, Kit’in önceden uyarıda bulunduğu kadar zorlayıcı olmuş ama yine de iyi hissettirmişti. Yarın hiç şüphe yok ki geç gelen kas ağrılarıyla uyanacak ve mobilyalardan destek alıp topallayarak yürüyecektim ama şu an halimden çok memnundum. Saat akşam altı civarıydı ve günün şiddetli sıcaklığı yatışmaya başlamıştı. Geniş

Queenstown kaldırımları her zamanki sırt çantalı gruplarla -çoğu Noel Baba şapkaları takmıştı-, aileler ve erken bir akşam yemeği için yollara düşmüş daha yaşlı çiftlerle doluydu. Barların ve restoranların açık kapılarından Noel şarkıları duyuluyordu ve etraftaki ağaçlar, yüzlerce minik lambayla süslenmişti.

Kit ilk birasını bitirdikten sonra arkasına yaslandı; ellerini kafasının altına koymuş, gözlerini kapatmıştı. Kendi bedeni içinde çok rahat görünüyordu bu adam. Dünyayla bu kadar iyi geçinen ve kendi yerini bu kadar iyi bulmuş biriyle karşılaşmamıştım daha önce.

“Ee?” dedim, hemen yanımdaki barın dışarıdaki masalardan birinde terkedilmiş cipse çullanan martıyı izlerken “Yeni Zelandalılar Noel’de ne yaparlar?”

Kit tek gözünü açtı. “Plaja giderler” diye cevap verdi. “Plajda her zaman güzel bir parti olur. Kimileri günü geçirmek için Wana Gölü’ne giderler ve nerede olurlarsa olsunlar herkes mutlaka barbekü yapar.”

“Kulağa eğlenceli geliyor” diye yorum yaptım ve Kit doğrulup tek dirseği üzerine uzandı. Tişörtünün tek tarafı baştan aşağı tozlanmıştı.

“Ben günü Allie, Griff ve onların ailesiyle geçiriyorum” diye açıklamaya devam etti. “Ama bir önceki gün avluda barbekü yapmayı düşünüyordum. Noel öncesinde hep öğle vakti kapatırız, emnim Tui’nin babası da onu almaya gelir. Sen de bize katılır mısın?”

“Ben mi?” diye sordum.

Kit bana her zaman olduğu gibi “Tabii ki senden bahsediyorum, seni ahmak” diyen bakışıyla baktı. “Eminim eğlenirsin” diye ekledi, çantaya uzanıp bir şişe daha çıkarırken. Şişenin kapağına gelişigüzel bir ısırık attıktan sonra, kafasını sağa sola sallayıp açmak için yine anahtarlarını kullandı.

Noel arifesi Anna'nın ölüm yıldönümü, usulen yalnız kalıp kay-bım ve onda nasıl bir rol oynadığım üzerine düşünmem gereken bir gündü. Ama kiralık dairemde, evimdeki arkadaşlarımdan tamamen farklı bir saat diliminde yalnız olma fikri dayanılmaz şekilde kasvet-li geliyordu. Belki acımı barbeküden sonra çekebilirdim, acı çekecek koca bir gecem vardı. "Aslında gelmeyi çok isterim" dedim ona, sonra biramın geri kalanını da içmek için durdum. "Ama benim de yiyecek içecek bir şeyler getirmeme izin vermelisin."

"Yeterli sayıda bira getir sadece" dedi Kit. "Griff tek başına bir fiçıyı bitirir."

Çimlerin diğer tarafındaki, oldukça temiz tuvaletlere uğramak için izin istedim; geri döndüğümde Kit telefonuyla ilgileniyordu.

"Bonnie" dedi, açıklama yapmak için. "Senin burada olduğunu söylemeli miyim?"

Oldukça makul bir soruydu ve normal şartlar altında "Evet" demek son derece mantıklı olurdu ama şu anki durumumuz sıradanlığa çok ama çok uzaktı. Kit'in fişimi hâlâ nasıl çekmediğine şaşıırıyordum, neden tereddüt ettiğim anda Bonnie'yi arayıp benden bahsetmiyordu?

"E, hayır sorun yok" deyiverdim, hiç de yardımcı olmayarak âdeta boşalmış beynimin içinde aceleyle söyleyecek birkaç kelime -herhan-gi birkaç kelime- ararken. "Senin de söylediğin gibi yakında dönecek nasıl olsa. Ziyaretimin biraz da sürpriz olmasını istiyorum."

Bir sürpriz diye düşündüm acıyla; çok uzun zamandır ortalarda olmayan annemle yüzleşmek için buraya gelmem eğlenceli ve heyecanlı bir şeymiş gibi.

Kit hâlâ telefonunu elinde tutuyordu ve parmakları bir şeyler yazmak üzere havada asılı kalmıştı. "Öyle istiyorsan" dedi, pek de umursamamış görünerek. Ani bir rahatlama yaşadım.

“İngiltere’de iyi vakit geçiriyor muymuş?” diye sordum, sıradan bir ilgi emaresi gösterebilmek için.

“Fazla bahsetmedi” diye yanıt verdi Kit. “Mesajlaşmakla arası hiç iyi olmamıştır. Doğrusu, Bon biraz eski kafalıdır. Tui bir tane istememiş olsaydı kendisinin de cep telefonu alacağını hiç sanmazdım. Ayrıca avludaki bilgisayarı kullanmaya çalışmasını görmelisin, yavru bir fokun step dansı yapmaya çalışmasını izlemek gibi bir şey.”

İçten içe temkinli davranmama rağmen resmettiği şeyin komikliğine karşı gülmeden edemedim. Sanırım bu, en sonunda aramaya karar verdiğimde bile sosyal medyada Bonnie Moon’a dair hiçbir şey bulamamamı ve adını Google’a yazdığım da işe yarar hiçbir sonuçla karşılaşmamamı açıklıyordu. Bu arada Koru Çiftliği’nin internet sitesi de pek gelişmiş görünmüyordu ve yıllardır güncellenmemiş gibiydi. Görünüşe göre biyolojik annemin teknoloji fobisi vardı ve doğruyu söylemek gerekirse bu özelliğimiz de ortaktı. Meşhur Evangeline’in gölgesinde büyümek beni kendimle ilgili bir şeyler paylaşmak konusunda oldukça temkinli bir hale getirmişti ve kimi takip edip kiminle arkadaş olduğum konusunda son derece katıydım. Bir gönderi paylaşmak ya da yorum yazmaktansa pusuya yatmayı tercih ediyordum ve Instagram’da ilgilendiğim gönderiler yalnızca atlara ait olanlardı. Teknolojinin kötü etkileri konusunda kulağa ilginç gelebilecek bir şeyler söylemek üzereydim ki, Kit’in telefonunun ışığı gelen mesajla tekrar yandı.

“Yine Bon olmalı” dedi, tek parmağını ekranın üstünde kaydırırken kaşları birleşmişti. “Ne oldu şimdi?” diye mırıldandı Kit alçak sesle ve benim paranoyak kalbimin atışı hızlanmaya başladı.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet” dedi bakışlarını kaldırıp. “Sanırım. Yani öyle umuyorum.”

“Aa.”

Kit yüzünü buruşturdu. “Evet.” Kit bir an için düşünüyormuş gibi görünüyordu sonra hızla ayağa kalkıp yavaş adımlarla yürümeye başladı; bu defa telefonunu kulağına tutuyordu. O telefonla konuşurken arkasından baktım; tişörtünün omuzları arasında nasıl gerildiğini ve bol şortunun altındaki çıplak baldırlarının ne kadar bronz olduğunu fark ettim. Belki onunla büyüdüğüm için belki de sakalsız ve ince bir vücudu olduğu için Billy bana hep bir çocuk gibi gelirdi. Kit ise tersine tam bir erkekti ve benim için bir bilinmezdi. Ve kesinlikle -ve de reddedilemez biçimde- çekici olmasına rağmen, onun bu apaçık kuvveti ve büyüklüğü beni ürkütüyordu. Aslında göz korkutucu olmanın sınırındaydı ya da bu kadar yufka yürekli olmasaydı öyle denebilirdi.

Üst güvertesinde kocaman bir Noel ağacı olan vapur, Kit’in hâlâ durmakta olduğu yerin ilerisinde sahile yaklaşıyordu ve limanda gemiye binmek için sıraya girmiş çiftleri görebiliyordum. Gölün üstünde bir akşam yemeği yemek ne hoş olurdu. Birkaç hafta önce Billy ile olan ‘randevumdan’ önce bile yıllarca kimse tarafından yemeğe çıkarılmamıştım. Şimdiye dek erkek arkadaşım olan insanlarla hep geceleri Hayley’i de yanıma alıp buluşmuştum; sarhoş öpücüklerle geçen randevular ise kısa süreli eğlenceler olarak kalmıştı. Tecrübelerime göre çoğu erkek, kız arkadaşının öncelikler listesinde atlardan sonra geliyor olmayı pek hoş karşılamıyordu ama olan hep buydu. Aslında kazaya kadar öyleydi. Anna öldüğünden beri aşk hayatım hakkında düşünmüyordum bile; çıkıp birini aramam mümkün değildi. Romantik çıkmazıma Billy’nin çözüm olacağını nasıl düşünmüştüm, gerçekten bilmiyordum. Düşünceler içinde kaybolmuşken Kit gelip tekrar yanıma çöktü.

“Bu Allie’ydi” dedi, ümitsiz bir şekilde çimlerin üstündeki dolu bira şişesine bakarken. Allie’nin ne dediğini sormayı düşündüm, ama biraz daha düşününce cesaretlendirici bir gülümsemede karar kıldım. Eğer bana açılmak isterse bunu yapabiliirdi, ama onu zorla-mayacaktım. “Gitmemizi istiyor” dedi hüzünlü bir şekilde.

“Gitmek mi?” diye karşılık verdim. “Nereden gitmenizi?”

“Buradan.” Kolunu sallayarak etrafını göstermişti. “Queens-town’dan.”

“Sana telefonda bunu mu söyledi?”

Bir saniye için kafası karışmış göründü. “Ee hayır. Sadece konuşmamız gerektiğini söyledi ama ben ne kastettiğini anladım. Hafta-lardır konuyu açmaya çalışıyordu ama ben hep bahaneler buldum.”

“Nereye gitmenizi istiyor?” diye sordum, Kit olmadan Kuru Çiftliği’nin epey hüzünlü bir yer haline geleceğini fark ederek.

“Wellington” dedi basitçe; bu kelimeyi küçümsercesine söyle-miştii. “Büyük şehir.”

“Ve sen istemiyorsun?” dedim boşlukları doldurarak.

Kit kafasını iki yana salladı. “Durum şu ki” diye kabul etti, sersem gibi görünüyordu. “Ona eğer burada bir yıl daha kalırsa, benim de Wellington’da bir yıl yaşamayı deneyeceğime dair söz ver-miştim.”

“Ve bu ne kadar zaman önceydi?”

Kit dişlerini birbirine kenetledi. “İki yıldan biraz daha fazla.”

“Anladım...”

Zavallı Allie diye düşündüm; Kit endişeyle elini saçlarının arasından geçirirken. Ama peki ya Tui ne olacaktı? Kit’in taşınmasıyla nasıl baş edecekti? Açıkça Kit, ona en yakın insanlardan biriydi, Tui ona hayrandı.

“O zamanlar gitmeye hazır olduğumu düşünmüştüm, anlıyor musun?” dedi Kit sızlanarak. “Eğer buna inanmasaydım asla söz vermezdim. Sorun şu ki; Koru Çiftliği’nde çalışmaya devam ettikçe orayı daha da çok sevdiğimi anladım. Olduğum yerde mutluyum ve Allie de mutlu aslında, gerçekten sadece öyle olmadığını sanıyor.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum. “Yoksa daha iyi hissetmek için mi kendine böyle söylüyorsun?” Gözleri meydan okunmasının verdiği şaşkınlıkla açılmıştı ama geri adım atmadım. “Çünkü” diye devam ettim ciddiyetle, “eğer Allie kalmayı kabul etseydi senin için daha kolay olurdu, öyle değil mi?”

Kit, öyle olacağını isteksiz bir şekilde de olsa kabul etti.

“Ve o da bunu biliyor, bu yüzden fazladan on sekiz ay daha geçirmene göz yummuş.”

“Sana söyledim.” Kit şimdi de şişesinin etiketini söküyordu. “O iyi bir insan.”

“Bence ikiniz de iyi insanlarsınız” dedim ama Kit, başını iki yana salladı.

“İyi bir adam, yaşlı bir ördek gibi ağlamayı bırakıp kız arkadaşını ne mutlu edecekse onu yapardı.”

“Ama o şey, eğer seni mutlu etmiyorsa...” Cümlemin tamamlanmamış halde havada asılı kalmasına izin verdim ve Kit dönüp bana baktı; ağzının kenarına tatsız bir çizgi yerleşmişti.

“Doğru” diye mırıldandı. “Şimdi sorunumun ne olduğunu anlıyorsun.”

“Annem bana hep ne derdi biliyor musun?” dedim ve kendimi bu hatırayla gülümserken buldum. “Diğer insanları mutlu etmek önemlidir ama bunu yapabilmek için önce kendini mutlu etmen gerekir.”

Kit hiç tereddüt etmedi. “Söylerdi mi dedin?” diye sordu yumuşak bir sesle ve kendimi geri çekmeme sebep oldu.

“Evet.”

“Kaybettiğin kişi annen miydi?”

Çenemi aşağı indirmişken Kit, çimenlerin üstünde yürüyüp yanıma geldi ve geniş kollarından birini etrafıma doladı. “Ah, gel buraya” dedi beni kendine doğru çekerken.

“İyiyim ben” diyerek kafamı iki yana sallıyordum, gözyaşlarımın ilk kez kendiliğinden akmaya başlamadığına şaşırmıştım. Yanımdaki barda çalan Wham!’dan Last Christmas şarkısının açılış müziğini duyabiliyor ve ben de bir gün kalbimi özel birine verecek kadar iyileştirebilecek miyim diye merak ediyordum.

“Ne kadar oldu?” diye mırıldandı Kit.

“Neredeyse bir yıl.” Sesim boğuk çıkmıştı.

“Kahretsin.” Bu defa bana daha sıkı sarıldı. “Zavallı küçük.”

“Sorun değil” dedim, ikimiz de öyle olduğunu bilsek de. Bana o kadar yakındı ki başımı omzuna dayamam gerekiyordu, ama sıcaklığını hissetmeye başlar başlamaz telefonunun titreşimini hissettim.

“Ah” dedi onu zorlukla cebinden çıkarırken. “Bon. İyi haber, avluda barbekü yapmanın harika bir fikir olduğunu söylüyor.”

“Yaşasın” dedim, ama coşkum fön makinesiyle karşılaşmış bir örümceğinki kadardı.

“Gerçekten çok üzgünüm” dedi Kit. “Annen için. Bok gibi bir durum bu, kelimelerim için kusura bakma.”

“Bakmam” dedim ve birden patlayan kahkahamla ne kadar da haklı olduğunu fark ettim, kesinlikle bok gibi bir durumdu bu.

“Lanet olsun ölüme!” diye bağırdım, çevremizdeki insanların te-laşla etrafa bakınmasına sebep olarak. Kit ise heyecanlanmışa benziyordu.

“Aynen öyle!” diye bağırdı ayağa kalkıp beni de yanına çekerek. “Ölüm, hey ahbap, sen bir bok çukurusun; buna ne diyeceksin?” Kit, orta parmağını havaya kaldırınca tükürükler saçarak bir kahkaha patlattım.

“Tam da senin suratına gülüyorum ölüm!” dedim, Kit iki elimden tutup beni döndürmeye başladığında çığlıklar atarak. Barlar, restoranlar ve gölün renkleri biz dönerken birbirine karışmıştı; birden muhtemelen kafadan çatlak gibi görüldüğümü fark ettim, ama bir süre sonra ilk defa bunu umursamadım. Sonunda kendim gibi hissediyordum, kimse izlemiyormuş gibi hiç düşünmeden dans eden ve nefesi kesilene kadar kahkahalar atan eski Genie gibi. “Dur!” dedim yorgunluktan ölmüş halde kıkırdayarak çimenlerin üstüne yığılırken.

Kit de bana katıldı, hepsini içtiğinden emin olmak için bira şişesine uzanıyordu. “Tüh” dedi ama benimkinden bir yudum almasını teklif edince kafasını salladı.

“Olmaz, Koru’ya geri dönmem gerekiyor.”

Nefes alıp verirken aniden gerilmiştim; ona ne söyleyebileceğimi bilmediğimi fark ettim. Sonuç olarak sessizlik rahatsız edici biçimde uzun sürdü ve Kit ile ben aynı anda oradan sıvışmaya koyulduk.

İşte o gün gelip çatmıştı. Anna tam bir yıldır yaşamıyordu. Bunu anlayabileceğim on iki uzun ay, 365 zor gün ve acı veren çok fazla saat, dakika, saniye geçmişti aradan. Bir kış sabahı orada; canlı, parlak yanaklarıyla odamın kapısında duruyordu; sonra aradan birkaç saat geçtiğinde artık yoktu. İngiltere’de hâlâ bir önceki gündelerdi ama yine de David’i aradım.

“Canım.” Telefonu ikinci çalışında açmıştı.

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama ağzımdan tek çıkan boğuk bir nefes oldu.

“Ah, Genie.”

Onun anlayışlılığına dayanamıyordum. Kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyordu. O berbat suçluluk hissini daha da şiddetlendiriyordu. Keşke bana bağıırıp çağırsaydı, başkası olsa öyle yapmak isterdi. “Üzgünüm” dedim ama devam edemedim beni böldü; her zaman güven verip içimi rahatlatmaya hazırdu zaten. Anlamadığı şey ise şuydu ki ben bunların hiçbirini hak etmiyordum. David’e gerçeği anlatmaya tam olarak ne zaman karar verdiğimden emin değildim -yavaş yavaş mı bu karara varmıştım, yoksa gözümü kapatıp açtığım bir anda mı bu düşünce belirmişti- ama bir kez karar verdikten sonra artık bunu yapacağımı biliyordum. Hatta hayal edilebileceğim en korkunç şey değilmiş gibi bunu yapmak için sabırsızlanıyordum. Yo hayır, hayal edebileceğim en korkunç şey zaten olmuştu ve sonra birazı daha... Tek bildiğim birine anlatmam gerektiği idi. Beni içten içe tüketirken onu kendime saklayamazdım.

Anna hakkında konuşmanın beni sadece kötü hissettirdiğini düşünerek David dikkatle konuyu değiştirdi. Şimdi bana Londra’da yayınevinde katıldığı bir partiyle ilgili bir hikâye anlatıyordu. Editörü ona özel olarak camdan yapılmış bir Evangeline biblosu hediye etmişti. Son kitabı Evangeline ve ... İlk Noel’in satışları kendi janrındaki diğer tüm kitapları ezip geçmişti ve bir animasyon dizisi hakkında planlar yapılmaya başlamıştı. Koruyucu babam an itibarıyla altın çocuktur.

“Harika” dedim, küçük dairemin duvarlarındaki sürtünme izlerine bakarken. Saat hâlâ erkendi, ama gün ışığı açık perdenin arasından altın dalgalarını içeri taşımaya başlamıştı bile. “David” dedim ama o beni dinlemiyordu.

“Sana sesli kitabın kaydını kimin yapacağını söylemiş miydin canım? Pazar geceleri televizyonda izlediğimiz dönem dizisindeki kız, onu biliyorsun. Anna, başroldeki İrlandalıyı o garip saçlarıyla çürümüş bir şeye benzetirdi. Neydi onun adı? Neyse fark etmez, kız görünüşe göre çok popüler geçen yıl Bafta kazanmış ya da bana öyle söylediler ve sonra...”

“David!”

“Evet?”

“Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Ne oldu sana bir şey mi oldu? Biri sana zarar mı verdi?”

“Hayır” dedim sabırla. Sonra neredeyse ekleyecektim: *Birine zarar veren benim.*

David’i aramadan önce Anna’nın anı defterine biraz daha bakmıştım. Birkaç gündür her sabah ve akşam bunu yapıyordum ve ne zaman bunu yapsam yazdığı son sayfaya daha çok yaklaşıyordum, Anna’nın son hatırasına... David’e gerçeği anlatmak bununla yüzleşmeme yardım edecek miydi? Anna’nın neredeyse her zaman

benim hakkımda bir şeyler yazdığını keşfetmiştim. Bunlar bazen kısa ifadelerden ibaretti; mesela “Genie bugün saçlarını örmeme izin verdi. Bu bana onun çocukluğunu hatırlatıyor.” Bazılarında ise aramızda geçen bir konuşmanın tamamı yer alıyordu, altına eklediği kendi düşünceleriyle beraber. Anna bir konuda laf olsun diye fikir birliği edecek biri değildi ama tartışmacı da değildi, yani çoğunlukla. Annabel Nash’in özelliği buydu, onu sinirlendirmek için epey uğraşmanız gerekirdi.

Şimdi David sessizleşmişti, bir kereliğine de olsa benim konuşmamı bekliyordu. Sakinleşmek için bir saniyeliğine gözlerimi kapattım ve gözlerimin önünde büyük, nazik suratı ve mahmur gözleriyle Kit’in hayali belirince şaşırdım. Beni burada, her şeyi itiraf etmek üzereyken görse acaba ne derdi? Nihayet bunu aşmam için beni cesaretlendirir miydi yoksa her şeyi kendime saklamamı mı söylerdi? Cevabı zaten biliyordum ve bu basit gerçek, ihtiyacım olan son cesaret kırıntısını da bana vermişti.

Queenstown’daki bolca süslemeye ve Glenorchy’ye doğru giden otobanda hızla ilerlerken taksinin radyosunda çalan tanıdık Noel müziğine rağmen bayram havasına girememiştim. Güneşli bir Noel doğru hissettirmiyordu. Tanrı aşkına, üzerimde yazlık bir elbise vardı -ne bir çorap ne bir panduf- bu tamamen yanlıştı. Fakat kırk dakika kadar sonra, taşlık yolun sonunda ağaçların başladığı alana girip Koru Çiftliği’ne yaklaştığımda, Noel Baba’nın kendisi gelip avlunun ortasında kendi dekorunu kendisi hazırlamış gibiydi. Her bir ahır kabininin tepesine asılmış renkli kâğıt zincirler ile dış duvarları ve pencereleri kaplayan yapay karlar vardı. Kabinlerin açık

kapılarının sürgülerinden süsler sarkıyordu ve Keith tüylü kestane rengi burnunu, bazı girişken ahır çalışanlarının başlığının üzerine geçirdiği havalı Noel şapkasını göstermek için kapılardan birinin üzerinden uzatınca neşeyle çılgılık attım.

Barbekünün kokusunu alabiliyor ama onu göremiyordum; içerideki eğitim bölgesinin arkasındaki otlaklardan hafif bir duman geliyordu. Ofisteki radyo çoktan çalmaya başlamıştı ve o tarafa doğru ilerlerken içeride dev bir Noel ağacı olduğunu fark ettim; dallarının tamamı minik lambalarla kaplıydı. Saat akşam dörde gelmiş ve öğlenin ağır sıcağı hafif bir rüzgârla yumuşamıştı. Ne zaman kalkıp buraya, Dart Vadisi'ne gelsem; dağların manzarasına ve gökyüzünün geniş, sonsuz mavisine bir kere daha hayran olmak için kendime bir dakika veriyorum.

Yüzümdeki deri öncesinde ağladığım için kuruydu ama aynı zamanda arınmış hissediyordum kendimi; sanki göğsümde uzun zamandan beri ve tüm ağırlığıyla oturan şey bir şekilde hafiflemişti. David en başta sessizleşmişti; bu defa beni rahatlatma telaşına düşmek yerine anlattıklarımı tam anlamıyla kavrayabilmek için kendine zaman vermişti. Ben, hayal kırıklığına uğramasından hatta belki öfke duymasından endişe etmiştim ama en sonunda koruyucu babam mantıklı davranmıştı. Benim gözyaşları içindeki itirafıma onun ölçülü tepkisi benim için neredeyse hayal kırıklığı olmuştu; çünkü bana göre suçum en azından bir cezayı hak ediyordu. Bu da David'in özelliğiydi işte; o da iyiliğin ve affediciliğin vücut bulmuş haliydi. Eğer benim gerçek babam olsaydı, belki ben de bu hayran olunası özelliklerinden birkaçını almış olurum.

Zihnim hâlâ Anna'nın düşüncesiyle dolu olsa da bu, bugün olacağını tahmin ettiğim kadar acı verici olmamıştı. Geçen onca gün içinde en kötüsünün bu olmasını beklerdim ama yeni yeni öğren-

meye başlıyordum ki, eğer baktığım yerde o kadar da acı yoksa benim de bir yerleri deşerek illa onu bulmaya çalışmama gerek yoktu.

Barbekünün yanında duran Tui ve Allie beni görüp el sallayarak olduğum tarafa yöneldiklerinde, aldığım hediyelerin olduğu torbayı ofiste bırakıp bırakmamayı düşünüyordum. Tui simli çiçeklerle bezeli ve kuyruklu parlak kırmızı bir elbise giyiyordu, hatta bir parça kumaşla da dağınık at kuyruğunu toplamıştı. Ona bir Noel perisi gibi görüldüğünü söyleyince gururla kabardı ve kendinden emin bir şekilde elini kaldırıp at kuyruğuna hafifçe vurdu. Siyah dar elbisesi ve gümüş rengi düz sandaletleriyle son derece şık görünen Allie iltifat karşısında kızardı. Görünüşe göre Tui'nin saçları -aynı simli kumaşı kullanma fikri kardeşime ait olsa da- Allie'nin eseri idi.

“Beavis nerede?” diye sordum Tui'ye ve o da kahkahalar arasında cevap verdi.

“Anlat ona! Anlat ona!” dedi kıkır gülerken ve Allie de eğlenerek tek kaşını havaya kaldırdı.

“Beavis, Kit'in ayaklarının dibinde, kendi salyasında oluşan bir havuzun içinde oturuyor” diye açıkladı. “Barbeküde sosisler var ve küçük dostumuz onlardan bir tane almadan oradan asla ayrılmayacak.”

“Mantıklı” diye karşılık verdim, sonra şingirdayan torbamı havaya kaldırdım. “İçkileri nereye koyayım?”

“Direkt olarak abimin midesine olabilir” dedi Allie umursamaz bir tavırla.

Kit ile Griff'in yanına gitmek için eğitim alanının etrafından dolaştık, ikisi de komik geyik boynuzları ve kardan adamlı önlükler takıyorlar ve bir elleriyle eti pişirirken diğer ellerinde bira şişesi tutuyorlardı. Otlığın çitlerinin yanına, üstü çeşit çeşit salataların, sosların ve dilimlenmiş çöreklerin bulunduğu kâselerle dolu bir masa

kurulmuştu; diğer tarafta ise üzerindeki şişeler, teneke kutular ve koca bir soğutucunun ağırlığıyla ezilen aynı büyüklükte bir başka masa vardı. Etrafta dolaşan bir sürü insan grubu vardı, bazılarının çiftlik personeli olduğunu hatırlıyordum, daha önce hiç görmediğim pek çoğunun da Kit ve Allie'nin arkadaşları olduğunu tahmin ediyordum. Herkesin elinde içkisi var gibi görünüyordu ve kimse aralarında bir yabancı olmasını umursamıyor gibiydi.

Bugün bir kenarda unutulmaktan endişeleniyordum ama tabii Tui burada olduğu sürece böyle bir şey olmayacaktı. Daha kendime bir içki alamadan ya da Kit ve Griff'e "Merhaba" bile diyemeden üvey kız kardeşim beni saman balyalarından yapılmış geçici oturma alanına götürdü.

"Babaaaa" diye şakıdı Tui, esmer tenli ve siyah saçlı bir adama yaklaşarak. Bu Bonnie'nin eski kocası olmalıydı, yani birlikte olup bir çocuk büyütmeyi tercih ettiği kişi. Biyolojik annemin tipi bu muydu yani? Eğer öyleyse, kendi biyolojik babamın da buna benzer tipte biri olduğunu mu varsaymalıydım? Ya da belki de değildi, artık bu adamla da -kendisi her kimse- birlikte olmadığına göre. Gerçek babamın benim varlığımdan bile haberi olmayabilirdi ve bu fikirle rahatlamalı mıydım yoksa bundan rahatsız mı olmalıydım emin değildim. Tui'nin babası dönüp bana baktığında, yüzünde kızına olan sevgisini görebiliyordum; üvey kardeşime olan benzerliği de hemen göze çarpıyordu ve ben de şimdiden ona ısındığımı hissetmiştim. Çabucak kendini tanıtan Simon, söylediğine göre geçtiğimiz birkaç hafta içinde benim hakkımda epey şey duymuştu.

"Gerçekten mi?" Bundan etkilenmiştim. "İyi bir şeyler duyduğunuzu umuyorum."

"Kesinlikle öyle" dedi yarı fısıldar halde bana güvence vererek. "Hatta dürüst olmak gerekirse Tui sana bayılmış."

“Hey!” dedi Tui kızarak. “Tanrım, baba!”

Simon, Tui’yi ciyak ciyak bağırana kadar gıdıklamaya başladı. Sonra içeceğim olmadığını fark edince ne kadar istemediğimi söylesem de Tui’ye bana bir içki getirmesini söyledi. “Bu senin ilk Yeni Zelanda’ya özgü Noel barbekün değil mi?” diye sorunca onu onayladım. “Bu durumda korkarım içmen şart. Ona bir bira getir Tui, benimkinin aynısından. Pardon Genie; bira olur değil mi?”

“Harika olur” dedim Tui’ye dönerek. Soğuk bir bira fikri şu an heyecan vericiydi.

Tui arkasında kuyruğuyla koştururken ikimiz de arkasından şefkatle onu izledik, sonra Simon dikkatini bana çevirdi. Düşündüğümünden daha yaşlıydı ya da Yeni Zelanda’nın UV ışınlarının tenindeki etkisi, geçen zamandan bile daha etkili olmuştu. Tui ince telli saçlarını, buğulu ela gözlerini ve yuvarlak burnunu ondan almıştı ama geri kalan her şey Bonnie’den geliyor olmalıydı. Hatları belirgin, sivri çene ikimizin ortak özelliklerinden biriydi ve aynısını Tui’de görmek benimkini de daha çok sevmemi sağlamıştı. Kabul etmem gerekirdi ki, eğer Tui’nin tüm bu özelliklerini seviyorsam -ki kesinlikle çok seviyordum- kendiminkilere de aynı hoşgörüyü göstermeliydim.

“Kit, senin Bonnie’nin eski bir arkadaşı olduğunu söyledi?” diye sordu bu defa Simon. Cevap vermeden önce tereddüt ettim, yalan söylerken çuvallamamak için tam da öyle yapmam gerekiyordu.

“Ailem onu tanıyordu” diye yanıt verdim. “Uzun zaman önce.”

“İngiltere’de değil mi?”

“Evet.”

Tui elinde benim için getirdiği birayla geri döndü, masadan yanıma gelene dek sakarlıkla yarısını üstüne dökmüştü. Şişeyi memnuniyetle ondan aldım ve o kadar büyük bir yudum içmeye çalıştım

ki bira neredeyse çenemden aşağı süzülecekti. Dalgınca Kit'i izlerken yanmış gibi görünen bir sosisi sinsice Beavis'in ağzına verdiğini gördüğümde sııttım.

"Biliyor musun" diye ekledi Simon, Tui yine hızla yanımdan uzaklaşırken, "Bon oraya -İngiltere'ye- geri gideceğini söylediğinde çok şaşırdım. Biz birlikteyken, oraya dair anlatacak pek hoş anıları yoktu."

"Orada ne kadar kalmıştı?" diye sordum kayıtsızca, fakat benim karıncalanmıştı.

"Epey kalmış, en az bir sene sanırım" diye cevap verdi Simon. "Oradan sonra da bir ya da iki aylığına Avustralya'ya gitmiş, hepsi bu. Bana bir zamanlar tüm dünyayı gezmeyi planladığını söylemişti, ama İngiltere macerası onu vazgeçirmiş. İstedığı ya da ihtiyacı olan her şeyin burada, evinde olduğunu fark etmiş."

"İngiltere o kadar da kötü değildir aslında" diye karşı çıktım, midemde kızgınlıkla sıkılan yumruğu görmezden gelerek. Durum belliydi: Bonnie, İngiltere'den orada başına gelen bir şey yüzünden nefret ediyordu, ki o şey de bendim. Ama rahatsız olmamın tek sebebi bu değildi, çoğu İngiliz gibi, ülkem hakkında yakınmaktan ben de hoşlanırdım ama bunu bir başkasının yapmasına pek de meraklı değildim. Bu basit bir İngiliz kuralıydı; tıpkı kriz anlarında çay içmek ya da sana saldıran kişiden özür dilemek gibi.

"Güzel olduğuna eminim" dedi Simon, ancak bir çöp adamla karşı karşıya gelmiş bir sanat eleştirmeni inandırıcılığında. "Ama Bon'a orada her ne olduysa onu epey değiştirmiş. Bana söylediği de buydu."

"Ne olmuş peki?" diye sordum aptalı oynayarak. Ama Simon kafasını iki yana sallıyordu.

"Hiçbir zaman anlatmadı. Ne zaman konuyu açsam sessizliğe

bürünürdü. Gözlerinin üzerine panjurlar inerdi âdeta.” Bunu hatırlayınca kaşları çatılmıştı. Biramdan birkaç yudum daha aldım.

“Anladım” dedim en sonunda. “Yani oradan nefret ettiği için İngiltere’ye neden gittiği hakkında bir fikriniz yok?”

Simon omuzlarını silkti. “En ufak bir ipucu yok” dedi iç çekerek. “Ama bir şeyle barışmak için oraya gittiğini umuyorum, anlıyor musun? Hep aklından çıkaramadığı bir şey vardı ve sanırım, o her neyse onu yine ele geçirdi. Kendi kendisinin tamamen mutlu olmasına ya da birilerinin ona yardım etmesine hiç izin vermedi. Ben ve karım...” yemek masasının diğer tarafındaki şık bir sarışını işaret etti “birbirimize her şeyi anlatırız. Ama korkarım Bon’la hiç böyle olmadı. O buna hep direndi ve sebebini kendisinin bile bildiğini sanmıyorum.”

Simon şimdi dalmış gibi görünüyordu, anıları içinde kaybolmuştu, muhtemelen o ve Bonnie’nin bir zamanlar yaşadıkları ama bir sebepten sürdüremedikleri ilişkinin anılarıydı bunlar. Tabii ben İngiltere’de ne olduğu hakkında onun bilmediği bir şey biliyordum; *ben* olmuşum. Bonnie’nin Simon’la arasına koyduğu mesafenin sebebi benim varlığım olabilir miydi, onlar birlikte bir çocuk yaptıktan sonra bile? Yoksa yıllar önce, biyolojik annemin kendini herkese karşı kapatmasına sebep olacak başka bir şey mi olmuştu? Bir çocuğu bırakmaktan daha kötü ve hayatını çok daha fazla değiştirecek bir şey? Ve eğer öyleyse neydi bu?

Bonnie

Bonnie 1992'de Londra'yı terk ettikten sonra Seth Cooper'ı düşünmemek için elinden geleni yapmıştı. Zaten onunla iletişim kurmak istese bile bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. O günlerde kimsenin cep telefonu yoktu ve Bonnie'nin bildiği tek numara, Seth'in Shadwell'de kiraladığı ortak kullanımlı dairenin sabit hattına aitti; bir kez aramayı denediğinde ise numara servis dışıydı. Yıllar ilerleyip herkesin hayatına sanal dünyaya taşındığında ise Bonnie onu araştırmayı denemişti ama gönülsüz bir araştırmaydı bu. Gerçek şuydu ki; onu bulmayı gerçekten istemiyordu. Sadece bütün o yaşadıklarının kendi rüyası olmadığına dair bir onaya ihtiyacı vardı. Ama işte şimdi; kütüphanenin köşesinde, önündeki masada duran defteri ve kalemle sert bir sandalyede otururken hakkında düşündüğü kişi Seth idi. Tracey'e bir kafeye gidip öyle yazmayı deneyeceğini söylemişti ama Noel arifesindeydiler ve civardaki tüm kafeler aşırı stresli anne babalar, telaşlı çocuklar ve şımarık ergen gruplarıyla doluydu. Sakinlik arayan Bonnie, şimdi bulunduğu kafeyi bulana dek Boughton'dan Blean'e tüm sokakları dolaşmıştı.

Sabah saatleriydi, daha on bile olmamıştı ama tezgâhın arkasındaki kadın onu öğlen kapattıklarını söyleyerek uyardı. Bonnie'nin hikâyenin bir sonraki bölümünü anlatmak için iki saati vardı, yeterli olması gerekirdi ama erteleyip dururken buldu kendini. Her şeyin kontrolden çıkmaya başladığı bölüme gelmişti ve şimdi olanları tekrar yaşamak, o zaman hissettiklerini yeniden hatırlamaya çalışmak

göğsünde huzursuzluğun tırmanmasına sebep oluyordu. Kalemimi alıp şöyle yazdı: “Aşkın, üzerinde bunca güce sahip olması çok sıra dışı değil mi?” Sonra bu yazdığının üzerini çiziverdi. Çünkü olanlar için suçlanması gereken aşk değildi; her şey başkasının suçuydu.

Seth ve ben çıkıyorduk -sanırım böyle demem gerekir- ve hafta sonunu geçirmek için beni Brighton’a davet ettiğinde henüz bir ay olmuştu. Bu önemli bir meseleydi çünkü ikimiz daha aynı yatakta uyumuş değildik ve ben henüz hiçbir erkekle aynı yatağı paylaşmış değildim. Benim akrabalarımın böyle bir şeye izin vermesi mümkün değildi ve ben de sanırım onların isteklerine saygı duyduğumdan beklemeyi tercih etmiştim, en azından o zamanlar bahanem buydu. Seth’in soğuk biri olduğumu düşünüp bana olan ilgisini kaybetmesini istemiyordum ama aynı zamanda bu eylemi onunla gerçekleştirmek de istemiyordum çünkü ne kadar tecrübesiz olduğumu anlamasından çekiniyordum. Kulağa ne kadar saçma geliyor, değil mi? Öyle olduğunu biliyorum ama o zamanlar bu çarpık düşünce bana mantıklı gelmişti. Diğer yandan, Seth bana pek baskı uygulamıyordu, beklemekten memnun olduğunu söylemişti. Ama Brighton’a gittiğimizde öpücükten daha fazlasını bekleyeceğini biliyordum ve kabul ediyordum ki bunun düşüncesi korkunçtu. Hayır, dehşet vericiydi. Bu konuda korkutucu pek çok şey vardı ama aynı zamanda beni heyecanlandırıyordu da. O gün bunun nihayet olacağını biliyordum ve kendimi hazırlayabilmişim. Ama sonuç olarak Brighton’a hiç gitmedim.

Tracey o sıralar düşmüştü -sakar ihtiyara şükürler olsun- ve o iyileşene kadar kafeyle benim ilgilenmem gerekmişti. Her şey, Seth ve benim buluşup romantik hafta sonu tatiline çıkmayı planladığımız günden bir gece önce oldu. Euston Terminali’nde buluşup ona gelemeyeceğimi söylediğimde çok sinirlendi. İlk defa tartışıyorduk ve Seth bana her çeşit küfrü savurduktan sonra kafedekinin aptalca bir iş olduğunu ve

yürüyüp gitmemi söylemişti. Pekala, bu beni oldukça kızdırdı çünkü benim yetiştirilme tarzımı böyle değildi. Yerine getirmem gereken bir görevim ve Tracey'e bir sadakat borcum olduğunu biliyordum. Bana ihtiyacı varken onu yüz üstü bırakmayı aklımdan bile geçirmezdim -Seth için bile olsa- ve şimdi dönüp bakınca, sanırım onu en çok öfkeliendiren de bu olmuştu. Ona göre ben, patronumun ihtiyaçlarını erkek arkadaşımınkilerin üstünde tutmuştum ve o gece öfkeyle gidip beni gözyaşları içinde terminalde tek başıma bırakmadan hemen önce bana ne kadar toy, sadakatsiz ve -daha da kötüsü- baş belası olduğumu söylemişti. Yıkılmışım.

O Brighton'a gittiğinde ben kalıp çalışmaya devam etmiştim ama onu düşünmekten ve beni affedip affetmeyeceğini merak etmekten hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Ama sonra, pazartesi günü çok garip bir şey oldu, Seth o öğleden sonra Gündoğumu Kafe'ye geldi; trenden yeni inmişti ve gözlerinin etrafında koyu halkalarla, saçları birbirine girmişken berbat görünüyordu. Bana uzakta olduğu süre boyunca kendini iğrenç hissettiğini ve bana söyledikleri için pişman olduğunu söyledi. Ben tabii ki mutluluktan havalara uçmuştum, hatta muhtemelen uzaya... Ve onu kaybetmediğim için o kadar sevinçliydim ki her şeyi kabul etmeye hazırdım. Öyle de yaptım.

O gece, 'beklenen gece'ye dönüştü ve sonra bana beni sevdiğini söyledi, ben de onu sevdiğimi söyledim. Buna inandım da gerçekten. Ertesi sabah işe giderken bulutların bile daha neşeli hareket ettiklerini hissettiğimi hatırlıyorum. Pis güvercinler bile birden gözüme cennetin kuşları gibi görünmüştü. Kayarak yürüdüğüme eminim, belki şarkı bile söylüyordum, sevdiğim erkek de beni seviyordu ve ben nihayet gerçek bir kadındım. İstedikim şeye sonunda kavuşacaktım ve Seth ile ben sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Bu his iki hafta kadar sürdü. Seth ile ne kadar çok vakit geçirirsek ona o kadar çok âşık oluyordum. Bağım-

lı hale gelmiştim. Ondan günlük dozumu almak zorundaydım yoksa kasılmaya başlardım. Ve yine o zamanlar artık hiçbir şey beni korkutamıyordu; Tracey'nin rahatsızlığı, işlerin yoğunluğu, boyumu aşan işlere girmem, memleket özlemim hiçbir şey. Lanet olası dünyanın sahibiymişim gibi hissediyordum.

Aşk sarhoşluğuma gölge düşüren tek kişi, dostum profesör olmuştu. Bir akşamüzeri kafeye geldiğinde berbat halde görünüyordu; bana karısının taşındığını anlattı. Söylediğine göre kavgalar çok artmıştı ve onun dönüp dönmeyeceğinden bile emin değildi. Bense; tüm hayatı boyunca sadece yaklaşık on iki defa seks yapmış tecrübesiz halimle, bu adamı rahatlatabilmek için ne kadar mümkünse o kadar akıl vermeye çalışıyordum. Hayat, ilişkiler ve evlilik hakkında ne kadar az şey biliyordum oysa ki. Demek istediğim, Tanrım hiçbir şey bildiğim yoktu ama kendimi öylesine sevgi pıtırıcığı gibi hissediyordum, ki tek istediğim başkalarının da öyle hissetmesiydi. Profesörü, karısına onu her şeyin ötesinde ne kadar çok sevdiğini söylemesi için cesaretlendirmeye çalışıyordum, çünkü bana göre bunu yapmak bu kadar basitti. Aşk, önemsiz kavgalardan çok daha yüceydi, her çatlağı iyileştirecek güce sahipti.

Profesör beni dinliyor muydu bilmiyordum ama ikimizin sohbet ettiği zamanlarda keyfi biraz olsun yerine geliyormuş gibi görünüyordu. Ona Brighton tartışmasından bile bahsetmiştim, muhtemelen bu tartışmayı onlarınkiyle karşılaştırmıştım ve bu da ne kadar toy ve ahmak olduğumu gösteriyor. Ama profesörün özelliği de buydu işte; bana hiçbir zaman kendimi aptal gibi hissettirmiyordu. Bana dengiymişim gibi davranıyordu ve onu bu yüzden çok seviyordum. Ailem ve onların arkadaşları tarafından bana çocuk gibi davranılmasına o kadar alışmıştım ki 'hakiki yetişkin' havuzuna katılmak çok iyi hissettiriyordu, her ne kadar onun lanet olası derin tarafında boğuluyor olsam da.

Derin ve manalı sohbetlerimizin birinde profesör bana evindeki boş odayı kiralamamı teklif etti. Karısıyla birlikte hep öğrenci pansiyoner alıyorlarmış ama son aldıkları pansiyoner dönem ortasında üniversiteyi bıraktığı için oda yakında boşalacaktı. Kira benim otele ödediğimden pek farklı değildi ve Seth'in de istediği zaman gelip kalabileceğini söyleyince heyecandan gerçek anlamda havaya zıpladım. Toplayacak fazla eşyam yoktu, o yüzden taşınmak da kolay olmuştu. Bir sonraki hafta sonu ise artık orada yaşıyordum ve profesörle olan arkadaşlığımız daha da güçlenmişti. Benim için bir dosttu, iyi bir insandı. Tanıyabileceğim en iyi insanlardan biri olduğunu düşünüyordum.

Yani özetlemem gerekirse mutluydum. Aynı zamanda harika bir arkadaş olan ev sahibimle birlikte yeni bir evim vardı, sevdiğim ve kendisi tarafında sevildiğim bir adam vardı ve bir süreliğine de olsa kafeye tek başıma ilgilenmekten memnundum. Her şey mükemmeldi.

Bir gece, hepsi tepe taklak olana kadar...

“Hayatımda bu kadar doyduğum bir an daha hatırlamıyorum.”

Kit, benimkinin hemen yanındaki saman balyasının üzerinde gerinip esneyerek sırttı; ayak bilekleri birbirinin üstündeydi ve başını çitlerin ahşap parmaklıklarına dayamıştı. İkimiz de şişelerce bira içmekteydik, sadece bu defaya özgü olarak tekila karıştırmak yoktu. “Yok” diye cevap verdi Kit. “Bugünkü yeme içme hiçbir şeydi. Sen bizim ihtiyarın giydiği dev giysileri görmeliydin.”

Şişmiş göbeğimi ovdum. “Belli ki seni de iyi eğitmiş.”

“Hediyen için tekrar teşekkürler bu arada” dedi. “Gerçekten çok incisin.”

Ona ne alacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama Kit ve Allie’ye ufak bir şeyler almak, Tui’ye de hediye alabilmek için bana harika bir bahane vermişti. En sonunda minibüsün ön paneline koyabileceği şu aptal, kafa sallayan köpeklerde karar kıldım, sadece benim seçtiğim bir köpek değil Gollum’du. Kit bunu açar açmaz bir kahkaha patlatmış sonra da şaşırtıcı şekilde iyi birkaç Gollum repliğini ezbere sunup bana da bundan sonra yalnızca “Kıymetlimis” diye hitap edeceğini duyurmuştu. Allie ise bir sepet tuvalet eşyası için bana kibarca teşekkür etmişti ve Kit’in sözlerine pek de bayılmış gibi durmuyordu.

Tui’yi şımartma isteğim oldukça baskındı, ama en sonunda, sanki Beavis model alınarak yapılmış gibi duran muhteşem bir pelüş köpek, önünde tıpkı Keith’e benzeyen bir midilli baskılı tişört ve -en iyisi- bir stres yayı almaya karar vermiştim. “At binerken yardı-

mı olur diye düşünmüştüm” diye geveledim ağzımda, Tui kollarını boynuma dolamış haldeyken ve Kit bana öyle sıcak gülümsüyordu ki, ikinci patates salatası tabağını almak bahanesiyle ondan uzaklaşmak için bir dürtü hissettim içimde.

“Kendimi kötü hissediyorum” diyordu şimdi de. “Sana bir şey almadığım için. Kızlara hediye almak konusunda pek iyi değilimdir, Allie’ye sorabilirsin.”

“Tanrım, sakın kötü hissetme” dedim. “Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok, bu kadar yemek hediye olarak yetti de arttı bile.”

“Bedava bir binişe ne dersin?” diye sordu, aniden canlanmış gibi görünüyordu. “Noel ertesinin ertesi günü için sadece birkaç kişinin ayırttığı bir tur var, istersen onlarla birlikte katılabilirsin?”

“Hayır teşekkürler.”

“Ah yapma, bütün bu atlardan faydalanmamak aptallık olur” dedi eliyle ahırları göstererek. “Ayrıca ikimiz de at binebildiğini biliyoruz. At meraklılarının neye benzediğini iyi bilirim, takıntılı olurlar. Şimdiye kadar eyerin üzerine atlamak için can atıyor olmalıydın.”

“Can atmıyorum” diye cevap verdim, sesimdeki paniği ele vererek. Kit fark etmiş gibi görünmüyordu. Ya da fark ettiyse bile bu onu caydırmış değildi. “Bon her zaman der ki; düştükten sonra ne kadar uzun süre beklersen atın üstüne geri dönmen de o kadar zor olur. Eğer endişelendiğin buysa seninle gelebilirim. Hatta istersen atın başını da çekebilirim.”

“Korkmuyorum” dedim dürüstçe, sesim bu defa kendimi savunur gibi çıkmıştı. Ona yalan söylemek istemiyordum ama neden artık at binmediğimi kazadan bahsetmeden açıklamam mümkün değildi. Belki de bunu bir gün yapabilirdim ama o gün bugün değildi, tam da olayın yıldönümündeyken yapamazdım.

“Peki o zaman” dedi. “Öyle olsun. Ben de Allie’ye söyleyeyim: Allie!”

“Hayır yapma!” diye yalvardım ama Allie çoktan olduğumuz tarafa yönelmişti.

Kit planını açıkladığında Allie bana döndü; kafasını sorgular bir biçimde yana eğmişti, bense kendi kafamı iki yana sallayıp ısrar etmemesini dilediğimi göstermeye çalışıyordum. Mucizevi bir şekilde işe yaradı çünkü bir saniye sonra Kit’e dönüp şöyle dedi: “Zavallı kızı duydun, hayır dedi ve bu hayır demektir. Zorbalık etmeyi kes.”

“Hey ben kimseye zorbalık etmiyorum!”

“Dinle” dedim, ellerimi havaya kaldırıp ortamı yatıştırmak istiyordum. “Sorun yok. Cidden, Kit yaptığın harika bir teklif ama ben zaten yanımda hiç uygun bir kıyafet getirmemişim ve...”

“Allie’den ödünç alabilirsin.”

Bu adam kolay kolay vazgeçirebileceğin tiplerden değildi. “Hayır.” Bu defa sesimin kararlı çıktığına emin olmalıydım. “Ama teşekkür ederim.”

Allie kollarını bağladı ve sırayla ikimize de birer bakış attı. Bugün elbisesiyle gerçekten çok hoş görünüyordu ve saçlarına da maşa yapmıştı. Benim tek yaptığımsa saçma derecede uzun buklelerimi tepede bir topuzla tutturmak ve sembolik bir makyajdan ibaretti. Güneşte o kadar çok kalmıştım ki fondöten sürmeye gerek duymamıştım ve atlarla ya da onlara ait diğer şeylerle çevrili bir ortama gireceğiniz zaman parfüm sıkma zahmetine girmek de anlamsızdı.

“Korkunu bir yara bandı gibi düşün” diyordu Kit şimdi ve Allie’nin gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. “Ne kadar hızlı söküp atarsan o kadar az canın yanar, atın üstüne tekrar binmek de aynıdır.”

“Hayır değildir seni salak” diye çıkıştı Allie. Sonra bana dönerek

“Kit hayatında bir kere at üstüne oturdu, bir daha da kalkmadı, o yüzden kışından sallıyor” dedi.

“Ben sadece söylüyorum” diye itiraz etti Kit gürültülü bir biçimde, “her an tedbirli olarak hayatı yaşayamazsın. Çocukken düştüğünde yeniden yürümeye yeltenmeseydin şimdi nerede olurdun?”

“Ben düşmedim.” Tartışmaktan kendimi alamamıştım. “Artık at binmememin sebebi bu değil.”

“Ne öyleyse?” diye sordu Kit ve bu defa Allie yardımına koşmamıştı. Cevabı duymak için onun da dikkat kesildiğini fark ettim; tıpkı benim gözlerime dolan hain yaşlar gibi onun gözlerinin de merakla dolduğunu görebiliyordum. Tam bu sırada Kit beni fazla zorladığını hissetti ve özür dileyen bir mırıltıyla ayağa kalkıp beni rahat bırakmak istediği çok açık olmasına rağmen Tui’ye bakması gerektiğini açıkladı.

“Onun kusuruna bakma.” Allie şimdi boş kalan saman yığınının üzerine oturdu. “İstakoz yakalamış bir fok gibi olabiliyor bazen, fazla acımasız.”

“Bugün gerçekten çok güzel görünüyorsun” dedim ona; konuyu değiştirmeye olan arzum bazen normalden daha açık sözlü olmamı sağlıyordu. Allie gülümsemeden önce bir-iki saniyeliğine utanmış gibi göründü.

“Fazladan biraz çaba harcamalıyım diye düşündüm” diye itiraf etti. “Buradaki çoğu insanla birlikte katıldığım son parti olduğunu hesaba katarsak...”

“Aa?” Gergin bir şekilde yutkundum.

“Evet” dedi, bir saman parçası alıp onu parmağının etrafında çevirirken. “Kit sana anlatmadı mı? Yeni yılda Wellington’a gideceğiz. Yani en azından ben gideceğim. Kit, Bonnie’nin geri dönmesini bekleyecek ama sonra gelip bana katılacak.”

“Harika” dedim ve sonra biradan aldığım yudum yanlış yöne gidince öksürmeye başladım. Allie güçlü bir şekilde sırtıma vuruyordu ama bu görünüşe göre işleri daha kötü bir hale sokuyordu. “Kahretsin” dedim soluğum kesilmiş vaziyetteyken. Gözlerim yaşlarla dolmuş halde nefes almaya çalışıyordum. “Özür dilerim. Kahretsin!”

“İçki bütün kötülüklerin anası cidden” dedi Allie ama yüzü endişeliydi.

Kendime gelmem birkaç dakikamı almıştı ve bu sırada Allie bana alkolsüz içecek ıslak yanaklarımı kurulamak için kullanacağım birkaç peçete getirmişti.

“Buraları özlemeyecek misin?” diye sordum, tekrar konuşabilir hale gelince. “Atları, insanları?”

O cevap verirken, bunun tam da buraya gelmeden önce Hayley’nin bana sorduğu soru olduğunu fark ettim. Ne cevap vereceğimi biliyordu, tıpkı şimdi benim de Allie’nin cevabını bildiğim gibi.

“Elbette” dedi. “Ama onlar burada olmaya devam edecekler. Wellington dünyanın diğer ucu sayılmaz.”

Bonnie’nin en iyi çalışanlarından birinin işi bırakması hakkında ne düşündüğünü merak etmiştim. Acaba biliyor muydu?

“Aslında” diye ekledi Allie. “Ben senden bir iyilik isteyecektim.”

“Aa?”

“Eşyalarımı ayırıp toparlamak için birkaç güne ihtiyacım var ve sen buradaki işlere yardım edebilir misin diye soracaktım. Endişelenme” dedi çabucak, yüzümdeki ifadeyi görünce, “biniş yaptırman gerekmeyecek, sadece genel işlere yardım edersin, eyerleme ve eyer çözme gibi işleri yaparsın, bir de belki Tui’ye...”

Bu son söylediği beni ikna etmeye yetmişti.

“**B**ir dakika, orada mı çalışıyorsun?” Hayley haklı olarak şaşır-mıştı.

“Çalışmıyorum, yardım ediyorum sadece” diye açıkladım; bir yandan da giyinmeyi tamamlamak için onu hoparlöre alırken. “Al-lie işlerini yoluna koyarken bir çift yardım eli uzatıyorum işte.”

“Ve bununla ilgili bir sorunun yok mu?” diye sordu. “Bütün gün atların yanında olacaksın biliyorsun.”

“O avluya ilk adım attığımda panik atak geçireceğimi sanmış-tım” diye kabul ettim. “Ama orada daha çok vakit geçirdikçe daha az tuhaf hissetmeye başladım. Hem sadece temizlik işleriyle ilgileni-yorum, böylece kıcıımı kaldırıp bir işle uğraşmış oluyorum. Burada yalnızca iki günümü boş boş dolaşarak geçirdim ve neredeyse kafayı yiyordum.”

“Tırlatmak gibi mi?” diye güldü Hayley.

“Aynen öyle.”

“Garipsin” dedi. Sonra ciddileşerek “Noel’i tek başına geçirmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Kimse böyle bir durumda kal-mamalı.”

“Yalnız kalmadım ki” dedim. “Seninle ve David’le Skype görüş-mesi yaptık ya, unuttun mu? Ve de Queenstown’da dışarı çıkıp dört bin sarhoş insan birden gördüm.”

“Biliyorum ama bu aynı şey değil.”

“Gayet iyi vakit geçirdim” dedim onu rahatlatmak için. “Gayet iyiyim, dahası sonunda işe yarar bir şey yaptığım için mutluyum.”

“Peki ya binicilik?” diye sordu tereddütle ve ben şortumdan tek bacağıma geçirmiş halde donakaldım.

“Onu yapmayacağım.”

Hayley bir şey söyleyecek oldu ama sonra vazgeçti.

“Neden sordun?” diye sordum, bir şişe güneş losyonunu sallayıp her bir bacağıma birer parça sıkmadan evvel.

“Babana söyledin mi diye merak ettim.”

“Henüz değil” dedim. “Aniden iyileştiğime dair birtakım umutlar beslemesini istemiyorum, o yüzden sen de onu görürsen bir şey söyleme lütfen.”

“Söylemem” diye cevap verdi Hayley. “Ama anlatman gerekmiyor mu sence de?”

“Neden?” diye karşı çıktım, botlarımı giymek için yatağa otururken. Minibüs sabah binicilerini şehirden almak için çok yakında gelecekti ve Kit ile birlikte Koru Çiftliği’ne giden arabayı yakalamak istiyorsam acele etmek zorundaydım.

“Bence bu onu mutlu ederdi” dedi Hayley kısıp bir sesle. “Orada iyi vakit geçirdiğini bilmek...”

“Bunu biliyor zaten” dedim hafifçe karşı çıkarak ve yalan söylüyor olmanın verdiği suçlulukla. Berbat sırrımı paylaştığımda David’in nasıl sessizleştiğini anımsadım birden. “Yani etrafı gezerek iyi vakit geçirdiğimi düşünüyor.” Bu kısmen doğrudu, Milford Koyu’nu ziyaret ettiğimi anlattığımda çok mutlu olmuştu.

“Ama ben anlamıyorum...” diye başlamıştı ki sözünü kestim.

“Eğer ona söylersem eve geldiğimde kesin Mill House’a geri dönmem için ısrar edecek” diye açıkladım. “Üstelik her zamankinden de fazla ve ben henüz bununla yüzleşebileceğimden emin değilim. Hâlâ zamana ihtiyacım var. Atlara yeniden yaklaşabilmek de önemli bir adım ama orada onlara yaklaşmak... Bunu yapabilir

miyim bilmiyorum.”

Ayrıca orada elimi tutan Kit ve Tui de olmayacak.

“Tamam, tamam” Hayley şimdi pişman olmuş gibiydi. “Bir daha bu konuyu açmayacağım. Söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim” dedim gülümseyerek ve bunu sesimden anlamasını umarak. “Noel ertesinin tadını çıkar, benim için bol bol kek ye. Şimdi çıkmam lazım yoksa Kit’i kaçıracağım.”

“Ah yine mi o nefis Kit” diye dalga geçti Hayley aniden neşelenip. “İşte şimdi tırlatmış bir kızı hak etti.”

Hayley-sonrası neşem üç saat sonra, son gübre yığınının da el arabasından boşaltıp sırtımdaki düğümleri çözmek için durduğumda bile yerindeydi. Tekrar çok çalışıyor olmak ve bedenimi yürüyüş dışında bir şey için kullanmak iyi hissettirmişti. Anna’nın kazasından sonra ahırda on iki saat çalıştığım bir düzenden yatağım-da ya da koltuğun üzerinde yatıp boşluğa bakmak dışında hiçbir şey yapmadığım bir düzene geçiş yapmıştım. Eğer yerimden kalkıp başka bir şey yaparsam bir şekilde acımın ağırlığını kaldıramamış ya da dikkatimi başka yöne çevirmiş olacağımı düşünüyordum ve bunu hak etmiyormuşum gibi geliyordu. Üzerime yas gömleğini geçirmiş, onu bağrıma basmıştım ve doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamamıştım bile; çünkü tek seçeneğimin bu olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi burada terlerken, nefes nefese kalmışken ve yorgunluğumu hissederken ne kadar yanıldığımı anlıyordum. Tekrar İngiltere’ye gittiğimde belki Mill House Çiftliği’ne geri dönmeyem bile başka bir binicilik okulunda çalışmayı deneyebilirdim. Son derece basit ve kaçınılmaz gerçek şuydu ki; ben işe yarar olmayı seviyordum. Odamda çürümek beni bir yere götürmüyordu.

Buradayken, sırtımda en yetkili ikinci kişi olduğum ve zamanımın çoğunu ekibin daha genç üyelerini dürtmekle geçirmem ge-

rekiyormuş gibi göründüğüm Mill House'daki gibi bir sorumluluğun olmaması da çok güzeldi. Allie etrafta değilken Koru'da kimse gerçekten yetkili gibi görünmüyordu ama hepimiz ne yaptığımızı biliyorduk. Ben de bu sabah buraya gelir gelmez en yakındaki bel ile el arabasını alıp işe koyulmuş ve yalnızca Simon'ın günün ilk binişinden kısa bir süre sonra bıraktığı Tui'yle muhabbet etmek için durmuştum. Benim yaygaracı üvey kardeşim bugün her zamankinden daha sessizdi; ayaklarının dibinde havlayan Beavis'le birlikte koşuşturmak yerine onu ofiste koltuğun üstünde kıvrılmış ve burnuna bir kitaba gömmüş halde bulmuştum. "Ne okuyorsun?" diye sordum ve göstermek için kitabı kaldırıncaya şaşkına döndüm.

"*Evangeline ve Zaman Makinesi*" diye okudu; kelimeler kısa fakat zahmetli dökülmüştü ağzından. Ben aval aval bakıp hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Bana sen okur musun, lütfen Gee-nie?"

"A, ben bilmem ki." Yalan söylemeden önce kendimi durdurdum. Tabii ki yeni en sevdiğim arkadaşşıma bir öykü okuyamayacak kadar meşgul değildim, o öykünün baş karakteri bizzat beni yansıtıyor olsa da. "Biraz kıpırda öyleyse Beavis" dedim ve Tui köpeği şefkatle kaldırıp yere bırakırken kıkırdadı. Sonra, neredeyse oturur oturmaz bana sokuldu ve başparmağını ağzına doktu; diğer elinin parmaklarıysa oynamak için uzun saçlarımdan bir tutam aramaya başlamıştı. Güç oldu ama boğazıma bir düğüm gibi yerleşen duygudan kurtulup öyküye başlamak için sesimi zorladım. Bu, David'in ilk yazdığı ve benim de en sevdiğim *Evangeline ve ...* kitabıydı.

"Zamanın birinde, yağmurun gökten boşandığı bir günde, bir trende çok garip bir olay yaşandı.

Bir bebek dünyaya geldi, oracıkta yerde, sanki gizli bir kapağın altından çıkıp gelmişçesine.

Saçları koyu ve gözleri maviydi ama ne bana benziyordu ne de size.

Bu çocuk çok özeldi, bir dileğin gerçek oluşu gibiydi ve yerine getirmesi gereken işler onu beklerdi.”

“Senin gözlerin gibi” dedi Tui, parmağını ağzından çıkarıp bana bir bakış atarken. “Mavi gözler.”

“Evet öyle” dedim boğuk bir sesle.

“Ve deniz gibi” diye ekledi, aynı anda düşünürken konuşuyor gibiydi ama ona cevap vermek yerine okumaya devam ettim.

“Motorun vınlaması ve frenlerin tiz çığlığı ile birlikte dev tren inledi ve sarsıldı.

Yolcular yerinden fırladı ve sağa sola kaçıştı; herkes telaş içindeydi, oyalanacak vakit yoktu.

İstasyon sessizliğe büründü, karanlık çöktü, sessizlik aniden ağlama sesleriyle bölündü.

“Bu da ne?” diyerek öttü ekmek kırıntılarını yemek için konmuş bir güvercin.

Ama kimse cevap vermedi; ne bir deve ne bir cin.”

Tui yeniden kahkahalar atmaya başlamıştı, çok haklı olarak güvercinlerin konuşamayacağını söylerken kelimeleri hıçkırıklarla bölünüyordu.

“Konuşabilselerdi ne söylerlerdi sence?” diye sordum ve Tui gözlerini sağa sola çevirerek düşünmeye başladı.

“Bana yemek ver?” diyerek fikrini söyledi ve aniden çok ciddileşince kendimi kahkaha atmaktan alamadım.

“Biraz daha okuyayım mı?”

“Hı-hım.”

“Bay ve Bayan Poppet, gazetedeki haberi görmüşlerdi: Bir bebek bulunmuştu ve kaybedecek vakit yoktu.

Oyuncaklar almak için dükkânlara koştular ve kâğıtlar üzerinde ona verebilecekleri isimlerin bir listesini yaptılar.

Evangeline seçildi ve bebeğe cuk diye uydu, anlamı iyi haber demekti ve belli ki işaret buydu.

Fakat Poppetler onu kendi çocukları gibi yetiştirse de tek başına bir yol çizmek, işte Evangeline'in kaderinde olan buydu."

Tui tam adımın Evangeline olduğunu hatırlasaydı da herhalde öyle söylemezdi. Ben okumaya devam ederken, arada bir uzanıp sanki onu gerçekten seviyormuş gibi edebi ikizimin çizgi suratına dokunuyordu.

"Aradan geçen seneler; tamı tamına altı. Bu sırada Evangeline öğrendi paten kaymayı.

Kaldırımları vın diye geçti, ağaçları tek tek aştı, ara sıra dizlerini de yaraladı.

Bir bahar vakti, Evangeline sokaktan geçerken; göğün gürültüsü duyuldu, yağmur düştü erken.

Yer öyle kaygandı ki saklanması gerekti; trenin biri gelince içine giriverdi..."

"Yine şu aptal, yaşlı tren!" diye kıkırdadı Tui ve üvey kardeşimin Evangeline'e ne kadar benzediğini düşünerek başımı salladım. Ortalıkta kayarak ve vınlayarak dolaşan biri varsa o Tui olmalıydı. Sanırım bugün, Milford Koyu'na olan uzun yolculuğumuz dışında onun birkaç dakikadan uzun bir süre oturduğunu ilk defa görüyordum. Yanımda kıvrılmış yatarken öylesine ev gibi hissettiriyordu ve bu yakınlık öyle rahatlatıcıydı ki... Birisi bana böyle sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Tui buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettirmişti bana.

"Bir bip sesi ve ıslıkla kapılar kapandı, Evangeline'in karnı komik bir hisle kabardı.

Şehri hızla aşarken korkuyla dışarı baktı, ağlamamak için dudaklarını ısırdı.

Bir sonraki durakta dedi Evangeline, elimden geleni yapacağım. Daha ‘çuf çuf’ demeye kalmadan bu trenden atlayacağım.

Tünele girince ortalığı karanlık kapladı, sonra uzakta bir ışık parladı; ama olacakları kimse önceden anlamadı...”

Sesli okuma etkinliğine iyice kaptırmıştım ki Beavis, sahibesini yeterince uzun bir süre tekeli altına aldığımı karar verdi ve kitabı ellerimin arasından dişleriyle kapıp avluya koştu. Tui ise kahkahalarla haykırdı.

“B-B-Beeeee!” diye seslendi Tui ve telaşla köpeğin peşinden koşarken neredeyse karşı taraftan gelen Kit’e çarpıyordu.

“Dikkat et küçük yaramaz” derken öyle hızlı kenara çekildi ki Kit bu defa kapıya çarptı. “Ahh, hay a...” diye küfrededecekti ki beni görünce “Aksi şeytan” diye bitirdi.

“Bana aldırış etme” dedim sırtarak. “Eminim daha beterini duymuşumdur.”

“Ne, ‘şeytan’dan beterini mi? Hiç sanmam.”

Yüzümü buruşturdum.

“Ne yapıyorsun bakalım?” diye sordu, masanın arkasına geçip sırayla tüm çekmeceleri açarak. “Kaytarıyor musun?”

“Ee hayır!” dedim, koltuktan kalkarken. “Şunu bilmelisin ki, ben Tui’ye hikâye okuyordum aslında.”

“Güzel miydi bari?” diye sorarken eğleniyordu. “Bahse girerim cep telefonunu kaybetmiş ve lanet olası şeyi nerede bıraktığını bir türlü hatırlayamayan bir adam hakkında değildir?”

“Hayır” dedim. “Ama bu sabah eyer odasında mavi bir telefon görmüştüm.”

“Gördün mü?” Kit ortalığı talan etmeyi bıraktı. “Ah, güzellik!”

Ne olup bittiğini bile anlamadan Kit masanın yanına geldi, koca

ellerini suratımın iki yanına yerleştirdi ve tam dudaklarımın üstüne bir öpücük kondurdu. şaşkınlıkla gülerken geriye doğru sendeledim ve neredeyse popomun üstüne düşecektim ki Kit uzanıp beni yakaladı ve dik durduğumdan emin olana kadar da bırakmadı.

“Bunun için kusura bakma” derken sanki o değil de başkası cecurca beni öpmeye karar vermiş gibi açıkça şaşkın görünüyordu. “Lanet olası cep telefonun kaybolunca nasıl hissedilir bilirsin” diye de ekledi.

Ben son bir yılda telefonuma nadiren bakmıştım -hatta önce-sinde de pek fazla kullandığım söylenemezdi- ama fazla düşünmeden ona katıldım, az önce olanlardan sonra Kit’in izinden gitmek niyetindeydim. At binmem hakkında bana başka bir şey söylemesinden ya da bu konuda birkaç gün önce yaptığımız hararetili tartışmanın arkadaşlığımıza zarar vermemesinden memnundum. Wellington’a taşınma kararından haberim olduğunu Kit’e söylememiştim ve tabii Tui’ye de bundan bahsetmemiştim. Sanırım en sevdiği dostunun gideceğini biliyor olsaydı morali epey bozuk olurdu ve ona kötü haberi veren kişi olmayı kesinlikle hiç istemezdim. Fakat tam olarak böyle bir şeyi yapmayı aslında ben de planlamıyor muydum? Yakında hayatından çıkıp gideceğimi bile bile ona yaklaşmamış mıydım? Bu gerçeği fark etmek beni Kit’in dikkatini çekecek kadar üzmüştü.

“Hey” dedi, tek elini bana doğru kaldırarak. “Bu kadar suratsızlık yeter, öyle değil mi? Buralarda ondan yeterince var.”

“Çok komik” dedim ifadesiz bir şekilde, ama her zamanki gibi beni neşelendirmeyi başarmıştı.

Konuyu değiştirip Tui için olan Noel hediyesi hakkında ne düşündüğümü sordu, ben de Tui’nin bana hiçbir şey söylemediğini itiraf etmek zorunda kaldım.

“Bu seni mutlu etmiş olmalı” diyerek güldü. “Birkaç gün içinde onu Oamaru denen bir yere götüreceğim, küçük penguen kolonisini görmeye.”

“Vay be kulağa muhteşem bir hediye gibi geliyor bu.”

“Ezelden beri oraya gitmek istiyor ama Bon’un hiç vakti olmamıştı ve doğruyu söylemek gerekirse Noel’i annesi olmadan geçirmeyi başardığına göre bir ödülü hak etti.”

Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu en iyi ben biliyordum. “Çok eğlenceli” dedim ona ama Kit şimdi de düşünceli görünüyordu; işaret parmağıyla köşeli çenesindeki oyuğu ovuyordu.

“Biliyorum” dedi. “Neden sen de bizimle gelmiyorsun?”

Ağzımı açtım fakat fırsat vermeden Kit konuşmaya başladı.

“Sen kıytırık bir bahane uydurmadan söyleyeyim, gelirsen bana çok yardımcı olursun. Tui seninle vakit geçirmeyi çok seviyor ve benim de akşam o uyduktan sonra birlikte içebileceğim birine ihtiyacım var. Ayrıca sen bu güzel ülkedeki başka yerleri de görmelisin” diye ekledi. “Hem sana bir Noel hediyesi borçluyum ve ne sıklıkla içinde penguenlerin olduğu bir teklif alıyorsun ki?”

Pek sık olmadığını kabul etmem gerekiyordu.

“Hadi öyleyse gel bizimle. Muhteşem olacak, sana söylüyorum.”

Hayley’le bu sabah yaptığımız konuşmayı ve Kit’ten nasıl ‘nefis’ diye bahsettiğini hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Bugün olanları anlattığımda Tanrı bilir nasıl tepki verecekti. “Peki” dedim; benim kabul gülümsemem onun zafer gülümsemesinin yansıması gibiydi. “Ama Tui de isterse.”

“İsteyecek.” Kit ona sormak için avluya doğru çoktan yola çıkmıştı ve cümlesini omzunun üstünden seslenerek tamamladı. “Tui sana bayılıyor.”

Bonnie

O telden profesörün evine taşınmak Bonnie için bir aydınlanma gibi olmuştu. Artık ortak banyoda duş almak ya da mikrodalgayı kullanmak için sıraya girmek zorunda değildi; ayrıca ev sahibi duvarlara fotoğraflarını yapıştırmasına ya da makineye bir araba dolusu çamaşır koymasına ses çıkarmıyordu. Ve bir de -profesörden başka birine itiraf etmeye çekinse de- orada yolculuğunun başlangıcından beri çok özlediği televizyon da vardı. Bohem sırt çantalı tiplerin *mahallede* neler olup bittiğiyle ilgilendikleri yoktu ama Bonnie, herhangi bir şekilde havalı biri olmamasını fazla umursuyordu. Hatta tam tersi biri olmasını... Pek çabuk keşfetmişti ki Bonnie evinin rahatlığına düşkün biriydi ve şimdi profesörle birlikte Kuzey Londra'daki bu küçük tatlı teraslı evde yaşadığına göre buna bolca sahip olacaktı. Seth'in bu yeni düzenden pek memnun olduğu söylenemezdi, ama Bonnie'den açıkça kalacak başka yer bulmasını da istememişti ve orada yanında kalmayı hatta ziyaret için uğramayı bile reddediyordu. Bunun ona tuhaf hissettireceğini çünkü profesörün onun hocası olduğunu ve birbirlerine karşılıklı saygı duyduklarını söylemişti. Bu yüzden Bonnie, haftada üç geceyi erkek arkadaşının kaldığı; lavabonun bulaşıklı tabaklarla ve her bir yüzeyin dolup taşmakta olan küllüklerle dolu olduğu; salonda ise ev arkadaşlarının seks zaferlerinin ganimetleriymişçesine flama gibi dikilmiş sütyenlerin bulunduğu ortak kullanımlı evde geçirmek zorunda kalıyordu.

Bütün bunları doğumundan beri hiç görmediği kızı için yazarken, Bonnie o günden bu yana dünyanın ne kadar değiştiğini düşünmekten kendini alamadı. Tui'nin bütün gün telefonuna bakmak yerine kitap okumaya ilgi duymasına memnundu; ilk kızının da öyle olmasını umuyordu. Koruyucu babasının mesleği göz önüne alınırsa küçüklüğünden itibaren bol bol kitap okuması için teşvik edilmemiş olması pek mümkün değildi; ancak Bonnie hep ondan ilham alan ünlü bir karakterin baskısının Evangeline'i olumsuz etkileyip etkilemediğini merak etmişti.

David Nash'ın *Evangeline ve...* kitaplarının popülerliği ve başarısının hikâyesi öyle popülerdi ki, Glenorchy'de dünyadan soyutlanmış olarak yaşayan Bonnie'nin bile duymaması imkânsızdı. İlk birkaç kitabı, gerçek Evangeline ile bir gün tanışacağını umut eden Tui için kendisi satın almıştı. Eğer Bonnie sıradaki adımı doğru bir şekilde yerine getirebilirse belki ablası onu bir ziyaret etmeyi düşünebilirdi. O iki kızın birlikte aynı odada bulunması, hatta daha da iyisi, birbirlerine arkadaş olmaları fikri Bonnie'nin yüreğinin hoplamasına sebep olmuştu. Ama bütün bunlar çok uzak hayallerdi. Bonnie'nin önce Evangeline'le yüzleşip hem onu neden terk ettiğini, hem de neden şimdi geri dönmeyi seçtiğini açıklaması gerekiyordu. Diğer yandan kızının onu dinlemeyi reddetmesi ve Bonnie'nin anlatacaklarını duymak dahi istemeyecek kadar öfkeli olması çok yüksek bir ihtimaldi. Korkunç bir ihtimal olsa da Bonnie en azından denemesi gerektiğini biliyordu; kendisi için değilse bile Tui için. Çünkü önündeki günlerin ne getireceği belirsizdi; orada sular karanlık ve dalgalıydı ve biliyordu ki her şey bir saniye içinde bile tamamen değişebilirdi.

Bonnie, Tracey'nin koltuğu üzerinde doğruldu. Eski dostunun evindeki çoğu mobilya gibi o da marşmelov gibi uçuk pembe ren-

ginde ve bir o kadar yumuşacıktı. Bu temanın devamı olarak, ön veranda penceresinin önünde gururla dikilen Noel ağacı da yalnızca pembe süsler ve parıltılarla dekore edilmişti. Tüm bu manzaranın son derece gösterişli olması beklenirdi ama Bonnie burayı garip bir şekilde rahatlatıcı buluyordu. Tracey ise "Vitrindekileri kap ve kaç" deyip çıkmış, hikâyesini bitirmesi için Bonnie'yi yalnız bırakmıştı. Ve Bonnie'nin bugün bu işi gerçekten bitirmesi gerekiyordu, Tracey'nin vaktini ve misafirperverliğini fazlasıyla harcamıştı -ve geceleri uyutmayan bir hasretle Tui'yi özlüyordu- bir de evini. Bağdaş kurup not defterini dizlerinin üstüne çekti ve yazmaya kaldığı yerden devam etti.

Seth'i görmediğim akşamlar genellikle profesörle kalıyordum. Karısı hâlâ ne istediğine karar vermeye çalışıyordu ve ben onun her geceyi yalnız geçiriyor olmasına üzülüyordum. Muhakkak başka arkadaşları da olmalıydı ama böyle bir durumda orada olmanın tuhaf olacağını düşünüyorum olmalılardı ya da belki de ne olup bittiğinden haberleri yoktu. Durum her neyse, profesör sadece benimle vakit geçirmek istiyor gibi görünüyordu ve bana yemek yapmayı öğretmeye başladı. Kabul etmem gerekir ki o zamanlar işe yaramazın tekiydim, bir patates haşlamayı bile beceremezdim ama profesör bana geleneksel pazar rostosu yapmayı ve spagettinin tam kıvamında olduğunu mutfak duvarına fırlatarak nasıl anlayacağımı öğretti. Akşam yemeklerimize kucagımıza alıp televizyon karşısında birlikte yerdik, sonra profesör kendini kırmızı şaraba verirdi. Bazen çok fazla içtiğini düşünürdüm, bir-iki kadehten fazla içtiğinde fazla ağlak olurdu ama bunu ona söyleyemezdim. Profesör koskoca adamdı, ona evliliğindeki problemlerle nasıl baş edeceğini beni öğretecektimi?

Ayrılmalarının arkasındaki sebepleri bana açması birkaç hafta sürmüştü ve doğrusunu söylemek gerekirse, şimdi dönüp bakınca bana

o zaman anlatması bile bir kaza sonucuydu diye düşünüyorum. Bana bir kitap ödünç vereceği için çalışma odasına gitmiştik ve oradayken bir rafın tamamının bebek kitaplarıyla dolu olduğunu fark etmiştim. İlk hamilelikte dikkat edilmesi gerekenlerden, gebeyken beslenmeye ve isimler antolojisine kadar her türlü konuyu kapsayan başlıklar vardı. Neden bu kadar geniş bir koleksiyona sahip olduğunu merak etmiştim ve profesöre bunu sorduğumda bütün hikâye açığa çıktı. Profesör ve karısı yıllarca bebek sahibi olmayı denemiş fakat başarılı olamamışlardı. Tüm testleri yaptırmış, tüp bebeği ve diğer tüm tedavileri denemiş ama bir bebek olasılığının hiç olamayacağını öğrenmişlerdi. Profesör başta kendisinden dolayı olduğunu düşünmüştü ama aslında tam tersiydi. Zavallı karısının vücudu bir bebek taşımaya, hatta rahim dışı döllenmeye bile müsait değildi. Ve profesör bir ebeveyn olamayacağı fikrini kabullense bile karısı bununla baş edememişti. Tüm kavgalarının ve karısının aldığı ayrılık kararının da sebebi buydu.

Bu konular hakkında biraz bilgi sahibiydim, çünkü benim annemle babam da beni dünyaya getirmek için epey uğraşmışlar. Bense ümitlerini kestikten uzun süre sonra doğmuşum; bu yüzden onlara ne ifade ettiğimi ve onlar için ne kadar değerli olduğumu çok iyi biliyordum. Profesörün karısını tanımıyordum ama onu anlayabiliyordum. Hâlâ da anlayabiliyorum -üstelik o zamankinden daha da fazla- çünkü bir çocuk sahibi olmanın nasıl muhteşem bir ayrıcalık olduğunu şimdi biliyorum. Ve bunu bana öğreten sendin Evangeline.

Gözyaşları kâğıdın üzerine düşmeye başlayınca Bonnie durdu; aceleyle parmağını sürdüğü yerde ise mürekkep dağılıvermişti. Tüm bunları hatırlamak, zihninin gerisinde o zamanlara geri dönmek çok zordu. Tui'nin geleceğini öğrendiğinde ne kadar mutlu olduğunu ve sonra o coşkunun iki katı bir suçluluk hissiyle yer değiştirdiğini anımsadı. Bonnie, Tui'yi ilk saniyeden itibaren istemişti ve

içinde inatçı bir alev gibi yanan sevgisi gittikçe daha da büyüyüp şiddetlenmişti. Evangeline'i de en az bu kadar sevdiğini biliyordu ama o daha karmaşık türde bir sevgiydi. Çünkü Bonnie ilk doğan kızını henüz tanımazken Evangeline yine de onun bir parçasıydı. Ve çok uzun zamandır istediği şeyi Bonnie şimdi daha da çok istiyordu. Kızının kendisini ve de Tui'yi tanıması gerekiyordu.

Bu sabah uyandığımda dünyanın en tuhaf şeyi oldu, kendimi mutlu hissettim. Parlak gıcır bozukluk türünde bir neşe değil ama bir şekilde, sanki omuzlarımdan bir yük kalkmışçasına hafiflemiş hissediyordum. Ve yüklerimden kurtulma ruhuyla sonunda saçlarımı kestirmenin de vaktinin geldiğine karar verdim.

“Kesip atmak için fazla uzunlar, emin misin?” Genç kuaför makasını havaya kaldırmış tam arkamda duruyordu; bakışlarımız aynada buluştu.

“Çok eminim” dedim. “Alt tarafı saç değil mi? Yine uzar.”

“Bugüne kadar gördüğüm en sık telli saç” dedi ama endişeli olmaktan çok heyecanlı olduğu belliydi.

“Zamanı geldi” dedim basitçe, çünkü öyleydi. Şimdiye dek saçlarımı yıllarca uzatmıştım çünkü Anna çok seviyordu, ama o öldüğünden beri saçlarım yalnızca onu kaybettiğimi tekrar tekrar hatırlatan bir şey gibiydi, aynı zamanda büyük, ağır ve kurutması da zordu. Yakında üzerine oturabileceğim kadar uzamış olacaktı ve burada, bu sıcaklıkta yoluma onlarla devam etmenin ne kadar anlamsız olduğunu fark etmiştim. Anna bile bu konuda bana katılırdı, bundan emindim. En başta saçlarımı bu kadar başıboş bırakmama kahkahalarla gülerdi muhtemelen.

“Hazır mısın?”

Kuaför kız kesim için hamle yapamadan öylece kalmış, benim koyu renk buklelerim tek kolunun üstüne dökülmüştü. “Yap şunu!” diye üsteledim ve başlayınca makasın bacaklarının saç tellerim üze-

rinde hareket ederken, kesip kırparken ve beni o ağırlıktan kurtarıırken çıkardığı sestten keyif alarak gözlerimi yumdum. Bu sabah uyanır uyanmaz yaptığım gibi gülümsüyordum.

“Saçını kesmişsin.” Kit o kadar şaşkın görünüyordu ki bir an için bocaladım ve elimle uzanıp çene hizamdaki tutamları çekiştirdim.

“Ben değil, kuaför yaptı.”

“Elbette” dedi, boş su kovasını alıp benimle birlikte ahır çeşmesine yürürken. “Makası kendi kendine kullanacağını düşünmedim zaten.”

“Çok kısa olduğunu düşünmüyor musun?” diye sordum, boşa olan eliyle saçıma dokununca utanıp büzüşmüştüm.

“Yoo” dedi sırıtarak. “Sana yakışmış.”

“Tui buralarda mı?” diye sordum çenemi aşağı eğerken. Böylece iltifatına ne kadar sevindiğimi göremezdi.

“En son samanlığı birbirine katıyordu.”

Tui’yi çatı katında Beavis ile kovalamaca oynarken buldum ve beni koca bir toz dalgasını üzerime savurarak karşıladılar. Saman tatlı ve keskin kokuyordu, ama bu defa anılarımı depreştirmesi beni rahatsız etmemişti. Burada geçirdiğim her bir günle birlikte atların yanında olmak daha da kolaylaşıyordu; öyle ki Kit bu sabah on civarında gelmemi ve fazla geçmeden Oamaru’ya yola çıkacağımızı söylemesine rağmen, Tui’ye bir ders daha verebilmek ümidiyle erken gelmeye bile karar vermiştim.

“Genie!” diye haykırdı Tui, samanların üzerinden kayıp poposunun üstüne otururken. “Yeni saç. Vay.”

“Hepsini kestirdim” diye ilan ettim gururla, bir yandan kollarını boynuma dolamak üzere üzerime koşan Tui’ye karşı kendimi kollarken. Her an sarılmaya hazırdı ve ben de o kucaklamaları karşılamaktan çok memnundum. Konu üvey kız kardeşimin sevdikleri

ve sevmediklerine geldiğinde ne kadar dürüst olduğunu artık öğrenmiştim ve beni etrafında görmek istemezse bunu anlayabileceğimi biliyordum. Tui'nin sahte davranması mümkün değildi -hamurunda böyle bir şey yoktu- ve böylece onunla olmak insanın ruhunu tazeliyordu. Yetişkinler ise -mış gibi yapmak konusunda çok yetenekliyidiler; Anna'nın ölümünden beri çoğu, gerçekte benim mutsuzluğum onları boğuyor olsa da yanımda olmak istiyormuş gibi davranıyordu. Aylar öncesinde bana yatalakmışım gibi davranmaları beni deli ediyordu, sonra ise durumumu hafife almaları ya da -daha beteri- artık yastan kurtulmam gerektiğini söyleyip durmaları beni öfkeliendirmeye devam etti. Beni ikna edemediler, buna izin vermedim, onlar da rol yapmaya başladılar. Sonra ben de aynısını yaptım.

Ama Tui'nin Anna'nın varlığından bile haberi yoktu ve benim yanımda, ne düşündüğümü önemsemeden nasıl isterse öyle davranıyordu. Kit de farklı değildi. Yakınım olan birini kaybettiğimin farkındaydı ama bana öylece acıyarak bakmıyordu. Herkese nasıl davranıyorsa bana da öyle davrandığına inanıyordum, sırf annem öldüğü için birtakım ayrıcalıklı davranışlara tabi değildim ve bunun için ona minnettardım.

"Ünlü bir kadına benzemişsin" diyordu şimdi de Tui. Kendi yabancı görünümlü saçları samanlarla kaplıydı.

"Çok naziksin" dedim, sabahın hafifliğinin bir kerte daha yükseldiğini hissederek. "Sana bir hediyem daha var" dedim, elimdeki paketi göstererek ve Tui hiç çekinmeden ona uzanınca bir kahkaha attım. Saman yığınının tepesinden aşağı dikkatle inerken açıkça Tui'den daha uzun bir yol kateden Beavis, hışırdayan paketin sesiyle kuyruğunu sallamaya başlamıştı.

"Hayır Bea, bu senin için değil" diye şakıdı Tui, paketi onun uzanamayacağı bir yükseklikte tutarken. Beavis minik kahverengi kafasını yana eğdi ve tozların arasında kuyruk sallamaya devam etti.

“Hadi açsana” dedim ve Tui derhal gözlerinin sımsıkı kapatıp tek elini paketin içine uzattı.

“Aa!” diye bağırdı elini çıkarırken. “Eldiven!”

Queenstown’da bir binicilik mağazasında bunları gördüğümde dayanamamıştım. “Bunlar, dizginleri daha iyi tutmana yardımcı olacak” dedim, Tui kafasını iki yana sallarken.

“Harika.”

“Beğendiğine emin misin?”

“Hı-hım.” Tui kestane rengi biniş eldivenlerini tek tek çıkarıp dikkatle inceledi. “Çok sevdim Genie. Teşekkür ederim, ah, teşekkür ederim canım.”

Tek kolunu boynuma dolayıp beni kendine çekti ve yanağıma kocaman ıslak bir öpücük kondurdu.

“Yavaş!” diyerek güldüm kendimi kurtarmaya çalışırken. “Şimdi gidip Kit’e sana Keith’le beraber bir ders verip veremeyeceğimi soralım mı? Hücum dizginlerini de takarız istersen?”

“Evet! Evet! Evet!” diye çığlıklar atıp zıplamaya başladı Tui. Beavis ise bu coşkuyla ezilmemek için sağa sola kaçıyordu. Sonra Tui elimi yakalayıp ikimizi birden ahırdan dışarı çıkardı.

Sarsıntılı bir başlangıçtan sonra, Tui tırıs giden ata alıştı hat-ta kendine öyle güvenliydi ki eşkin giden atla bir dönüş yapmayı bile denedi. Keith kestane kuyruğunu savurup adımlarını uzatırken neşeli çığlıklar atan Tui, nasıl ilerlediğimizi görmek için kontrole gelmiş olan Kit’e el sallamak için dizginleri bırakmıştı. Onu orada, bir hafta öncesinden çok daha özgüvenli, eğlenirken izlemek harika hissettiriyordu. Eğitim alanının sınırlarının çok ötesinde, her biri mavi gökyüzü okyanusuyla çevrelenmiş dik dağların silueti uzanıyordu. Hafif bir esinti, kuş seslerinin fısıltısını taşıyor; ağaçların içinde böcekler vızıldıyor ve ben hepsini birden içime çekiyordum,

güzelliğın, ferahlığın ve sakinliğın ülkesindeki tüm sesleri, görün-tüleri ve sabahın erken saatlerinden itibaren içimde yeşeren huzur hissini. Kit'in kalın, dövmeli kollarını çitlere dayayıp durduğı yöne tekrar bakınca onun da Tui'yi izlerken büyülenmiş olduğunu fark ettim. İkisinin beni kışkandıracak kadar basit, çetrefilsiz bir yakınlıkları vardı; samimiyet ve güven üzerine kurulu, yalnızca zamanla oluşabilecek bir bağ. Tui ona sahip olduğu için şanslıydı, ikisi de birbirlerine sahip oldukları için şanslılardı.

“Biraz atlayış denemeye hazır mısınız?” diye seslendim ve Tui kafasını öyle bir tutkuyla salladı ki neredeyse çamurun içine düşecekti.

“Heey!” diye bir çığlık attığım sırada Kit'in de aynı şekilde bağırdığını duydum. Tui ise kahkahalara boğulmadan hemen önce sırayla ikimize de birer bakış attı.

“Sizi korkuttum!” diyerek kıkırdarken öyle keyifli gülüyordu ki kendimi ona katılırken buldum. Kit ise çitlerin üstünden atlamış pis pis sırtarak bize doğru geliyordu.

“Bir çift ateşli çılgın tavuk görüyorum” diye takıldı Kit, Keith'in sıcak boynuna dokunarak. Bense durmaları için Tui ile midilliği çekiyordum.

“Kısa bir mola verelim” dedim Tui'ye. Sonra Kit'e dönerek “Engelleri kurmama yardım eder misin?” diye sordum. Uzak köşeye yığılmış olan blokları topladık, sonra ben doğru adımları sayarken Kit direkleri almak için geri döndü.

“Şimdiden bu kadar ilerlediğine inanamıyorum” dedi, direğin ucunu oturtmak için ayağını kaldıraç gibi kullanırken. “Onunla mucizeler yarattın.”

“Ben gerçekten bir şey yapmadım” dedim sözlerimi desteklercesine tek omzumu kaldırarak. “Bu işi farklı bir gözle görmeye ihtiyacı vardı, hepsi bu.”

“Hayattaki pek çok şey için geçerli bu aslında” diye cevap verdi Kit; sesi düşünceli gibi geliyordu. “Çoğu zaman bir soruna kafanın içinde farklı bir açıdan baktığında kendi kendine çözölüveriyor.”

Keşke böyle bir şey gerçekten olsaydı demek istedim ama böyle pozitif bir günde keyif kaçırmaya niyetim yoktu. “Hepsi tamam mı?” diye sordum, Kit son direği de çubuğa bağlamak için eğilirken. Tui ise bacaklarını Keith’in iki yanına boş yere çarpıp duruyordu.

“Sadece bileklerinle biraz sık” diye seslendim. “Aynen böyle, harika.”

Bodur at öne doğru hareket etti ve Tui’nin dizginleri birleştirmeyi hatırlamasını gururla seyrettim; ayrıca başparmakları üstte, dengeli bir şekilde tutuyordu onları. Keith boynunu bir engel atlama şampiyonuymuş gibi havaya kaldırmıştı ve bu bana kaçınılmaz bir şekilde Suki’yi hatırlatıyordu. Benim atım bir binicilik okulunda bulunmaya oldukça uzaktı ve düzgün bir çizgide koştuktansa sağa sola sallanarak kasıla kasıla yürümeyi tercih ederdi; aynı zamanda dizginlerle kalıp millete bakarak kirpiklerini kırptırmayı severdi. Utanmaz bir çapkındı ama öyle de güzeldi. Öldüğünde daha sekiz yaşındaydı. Küçücüktü.

“Atlalım! Atlalım! Atlalım!” diye tekrarlamaya başladı Tui ve Kit’in tatlı tatlı söylendiğini duydum.

“Hadi öyleyse” dedim ona doğru ilerlerken. Atlama ipini daha kısa olan bir tanesiyle değiştirip Keith’in gemine bağladım. “İlk seferde seninle birlikte bunları da zıplatacağım.” Birlikte ilk çiti aşarken Tui’nin neşeli çılgılığı öyle yüksekti ki Kit elleriyle kulaklarını kapatmıştı.

O amaru sahiline uzanan yolculuğumuz dört saatten biraz az sürmüştü ve şansımıza Griff'in de o tarafa giden ve geceyi geçirmek için Kaikoura'ya devam etmeden önce birkaç gezgini şehirde indirip bir sonraki gün geri dönecek bir tur otobüsü vardı. Böylece Kit, Tui ve beni oraya götürüp sonra da geri getirecek bir aracımız oldu. Otobüsün orta kapısının hemen arkasındaki koltuğu seçen Tui, benim de yanında oturmam için ısrar ederken, Kit ön tarafta bir arkadaşıyla kaldı. Bir önceki sefer olduğu gibi Griff, yolculuğun büyük bölümünü mikrofona konuşarak; bölgenin önemli yerlerini gösterip hikâyeler anlatarak geçirdi. Maori tarihinden bahsederken ve geçtiğimiz yerlerin isimlerini sayarken ben de ilgiyle dinledim. İncecik bulutlar gökyüzünde krem şanti gibi görünüyordu; onları Tui'ye gösterdiğimde büyük bir ciddiyetle 'Pofuduk frizbilere' benzediklerini söyledi. Sabahki başarılı binişinden sonra biraz yorgun görünüyordu; her zamanki neşesi, onu daha önce hiç görmediğim bir biçimde biraz dalgınlıkla gölgelenmişti sanki. Yolculuğumuza bir saatlik tuvalet ve kahve molası verdiğimizde Kit'i yanıma çekip Tui'nin iyi olup olmadığını sordum.

"Beavis'i bıraktığı için biraz morali bozuk sadece" diye açıkladı. "Bir de sanırım annesini özlüyor."

Boğazımdaki yumrunun gitmesi için yutkundum. "Özlüyordur tabii."

"Bana kalırsa Bon birkaç güne kadar döner" diye eklerken Griff'in el kol hareketleri tarafından benim betimin benzimin aktığını göremeyecek kadar dikkati dağılmıştı. "Bu sabah bizi kontrol etmek için bir mesaj göndermiş."

“Ya?” Terleyen ellerimi kot şortumun ceplerine soktum.

“Evet, orada işinin bitmek üzere olduğunu yazmış.”

Belki de bininci kez biyolojik annemin İngiltere’de ne yaptığını merak ediyordum. Gerçekten beni aramak için gitmiş olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, neden David bana anlatmıyordu? Son birkaç aramasını cevapsız bırakmıştım ve bunu neden yaptığımdan bile emin değildim. Muhtemelen olup bitenler hakkında çok fazla düşünmek yerine kendime anı yaşamak için izin vermek istediğimdendi ve bu inkâr halinden öyle memnundum ki kimsenin bunu sorgulamasını istemiyordum. Eninde sonunda eve döneceğimi elbette biliyordum ama burada, Yeni Zelanda’da Tui’yle ve yeni arkadaşlarımla ne kadar çok vakit geçirirsem geri dönme fikrini de o kadar az aklıma getiriyordum. Tekrar yola çıktığımızda ‘Nesi Var’ oyununu oynamayı önerdim ve bu fikir -özellikle de Ç harfi için “çok büyük bir ağaç” ya da K harfi için “kırmızı gibi bir kapı” gibi tuhaf seçimlerini bana kabul ettirdiğinde- Tui’yi epey neşelendirmişti. Söylemeye gerek yok ama elbette her turu büyük farkla Tui kazandı ve otobüs Oamaru’ya vardığında hâlâ bunun için sevinç çığlıkları atıyordu.

“Penguenler!” diye bağırdı Tui, koloninin tanıtımını yapan bir tabela görünce; parmaklarını bükerek birleştirip heyecanla mırıldanmaya başladı. Özellikle taklit yaparken harika bir sağa sola sallanma tekniği vardı ve şimdi de dağılmış örgüsü bir o yana bir bu yana savrulurken tam olarak onu yapıyordu. Üzerinde mavi bir tayt, ön cebinden ipler sarkan koyu renk Koru Çiftliği armalı bir polo tişört ve ayağında da bağcıklı Velcro spor ayakkabılar vardı. Tui’nin karmaşık bir düğümü çözemeyeceğini zaten biliyordum; bu yüzden bağcıklarının fazla sıkı bağlanmış olduğunu düşündüm. Bugün klasik şortum, düz siyah kolsuz bluzum ve sadık yürüyüş botlarımla

ona çok da farklı görünmemiştim. Bunlardan nefret ederken şimdi ayağımdan hiç çıkarmaz olmuşum ve artık buraya gelirken yanımda iki çift topuklu ayakkabı getirdiğim için kendimi budala gibi hissediyordum, Kit’le birlikte Tiki yoluna tırmandığımız günden beri onların yüzüne bile bakmamıştım. Saçlarımın kesildiğini unutup duruyordum ve elimle uzandığımda boynumun tamamen açık olduğunu fark etmek garip hissettiriyordu. Kötü anlamda bir gariplik değildi ama, doğrusu kendimi iki kilo hafıflemiş hissediyordum. Sadece, keşke bunu daha önce yapsaydım diye düşünüyordum.

Tui tahmin edilir bir şekilde, Griff’i uğurladığımız andan beri küçük penguen kolonisini görmek için can atıyordu ve onun sokak ortasında öfke nöbeti geçirmesini önleyen tek şey Kit’in sonsuz sabrıydı. “Penguenlerin hepsi şimdi denizdeler, gece olana kadar da yuvalarına dönmüyorlar” diye açıklama yapıp eğer doğru durursa ona dondurma alacağına dair Tui’ye söz vermişti.

“İstersen sana da bir tane alırım” diye bana takıldı. “Uslu bir kız olursan.”

Koya bakan güzel bir oda-kahvaltı pansiyonda yer ayırttıktan sonra tepeden aşağı, şehir merkezine indik. Dört şeritli ana cadde çeşitli dükkânlar, kafeler ve kıvrımlı kaldırımlarla doluydu; daha da ilerledikçe kireç taşından mimariyi ve parke taşlı yolları fark ettim. Benim gibi tarihe meraklı olmayan biri için bile Kuzey Otago şehrinin Viktorya temasını yansıttığı çok açıktı, ki o sırada bizi bir sanat müzesine götüren Kit de varsayımımı onayladı. Kit tur rehberliği yaptığı dönemde buraya pek çok defa gelmiş olmalıydı, çünkü her şeyin nerede olduğunu çok iyi biliyor gibi görünüyordu; öyle ki bir şişe almak üzere Yeni Zelanda Malt Viski Fabrikası’na uğramadan önce Tui ve beni bir antika dükkânına ve eski oyuncaklar satan bir mağazaya götürdü. Tui’nin dikkatini binalar arasına asılmış dalga-

lanmakta olan dev bayraklar çekerken, ben birinin küçük ahşap bir raf üzerine kurduğu minik ödünç kitap kütüphanesiyle büyülenmiştim. Rafı incelemeye devam ederken tanıdık bir kitabın görüntüsüyle afallamıştım ki henüz tepki veremedim Tui uzanıp kitabı aldı. “Evangeline ve Kızgın Kraliçe” diye dikkatli bir şekilde başlığı sesli okudu. Sonra bir kitabın kapağına bir de bana bakıp “Evangeline aynı sana benziyor” deyiverdi.

“Ne komik” diye yanıt verip daha yakından bakabilmek için kitabı ondan almaya çalıştım. Ama Tui bırakmak istemiyordu. “Bunu alabilir miyim?” diye sordu tereddütle, bir yandan kitap rafında asılı uyarılara göz atarken.

“Sanırım bunu başka bir kitapla takas etmen gerekiyor” dedim.

“Hımm” diye homurdandı Tui, bir yandan başını sallarken kitabı sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu. Evangeline’i gerçekten sevmiş olmalıydı, görünüşe göre benim hiç sevmediğim kadar.

“Güzel mi gerçekten?” diye sordum ve birkaç saniye boyunca bana temkinli bir bakış attıktan sonra Tui kitabı verdi. Serinin ikinci hikâyesi Evangeline dokuz yaşındayken geçiyordu ve zamanda yolculuk eden tren onu Viktorya çağına götürüyordu. Kapakta David’in D’sinden Nash’in N’sine hoş bir geçiş yapan yazıyı parmağımla takip ettim. Neden Tui canının istediği bir kitabı -üstelik içinde pek çok bilgi ve macera olduğunu bildiğim bir kitabı- alamıyordu ki? “Hadi alalım” diye fısıldadım, sevinçle el çırpırmaya başlayan Tui’ye gülümseyerek. “Senin için çantama koyayım mı?”

Kit, kocaman elinde şingirdayan bir torbayla görününce kitabı hemen göz önünden kaldırdım. “Bunlar sonrası için” dedi torbayı havaya kaldırarak. Oamaru şehir merkezini dolaşmaktan yorulmuş halde, üçümüz hoki-poki dondurmalarımızı -Yeni Zelanda’ya özgü vanilyalı ve üzeri karamel şekerlemeli bir dondurma- alıp sahile in-

dik ve alçak bir duvarın üstünde bacaklarımızı sarkıtıp suya batıp çıktıktan sonra her an bir gofret kırıntısı kapabilmek için bekleyip, tepemizdeki tellerde kukla gibi asılı kalan dev martılardan kendimizi korumaya çalıştık. Koydaki su, gösterişli bir tatil broşüründeki bir yüzme havuzu gibi parlak turkuaz rengindeydi; plaj ve soluk altın rengi taşlar tepedeki kızgın güneşle ısınmıştı. Kit, adına “kabatüy” dediği, suda yosunların oluşturduğu karaltıları takip ederek gezinen kuşları gösterdi ve ben aynılardan yaşadığım yerdeki sahilde de olduğunu anlatırken “kabatüy” yerine kullandığımız ve Kit’in pek aşına olmadığını tahmin ettiğim kelimeyi söylemedim. Tui dondurmasını ilk bitiren oldu ve Kit’le birlikte üzerinde oturduğumuz duvara fazla uzak olmayan çimenlik alanda kurulmuş parka doğru zıplaya zıplaya koşmaya başladı. Tui’nin görüş alanında olduğundan emin olunca Kit rahatladı ve bacaklarıyla tam bir tur atıp denize sırtını döndü. “Küçük maymun yerini buldu” dedi, Tui güçlkle fil şeklinde yapılmış kaydırağa tırmanırken. Park, Viktoryen temaya uygun olarak dizayn edilmişti ve tuhaf fil kaydırağa ek olarak dev bir bozuk para şeklinde bir salıncak seti ve gövdesiz at kafalarıyla süslenmiş bir atlıkarınca da vardı. Oamaru’nun Queens-town’daki gürültü ve keşmekeşten çok farklı bir havası vardı. Deniz ve sahil boyunca uzanan parlak mor baklaları saymazsak buradaki renk paleti griler, yeşiller ve bejin yumuşak tonlarından oluşuyordu.

“Şahane bir kız” dedim ve bunu ilk söyleyişim değildi. Kit gülümsedi.

“Evet, kesinlikle öyle. Ve seni gerçekten çok sevdi. İyi anlaştığınızı söylerken ciddiydim. Tui’nin yabancılara alışması genellikle zaman alır ama ikinizin arasında bir bağ oluştu, üstelik bir araya geldiğiniz ilk andan itibaren.” Sesimin titremeyeceğinden emin değildim, o yüzden sadece başımı salladım.

“Belki de tek çocuk olmaya özgü bir şeydir bu” dedi düşünceli bir halde. “Sen, ben ve Tui’nin ortak noktası bu, değil mi?”

Artık değil diye düşündüm. “Sen çocuk istiyor musun?” Bunu sorduğuma kendim de inanmamıştım. “Pardon bu beni ilgilendirmez sanırım.”

“Sorun değil” dedi basitçe ve dondurma külahının son parçasını da ağzına atıp çiğnemek için kendine bir müddet izin verdi. “Sanırım bu sorunun doğru cevabı ‘bilmiyorum.’ Aslında istiyor olmalıydım, gelecek sene otuz beş olacağım ve Allie’nin etrafta dolaşan minik bebekler fikrine düşkün olduğunu biliyorum; ama sıradaki planım bu mu olmalı emin değilim.”

“Anlıyorum sanırım” dedim, bir başka kaydırağın dibinde beliren Tui’yi izlerken. Bu seferki daha yüksekti ve iskele direklerinden bir çeşit piramit şeklinde inşa edilmiş, kendi etrafında kıvrılıyordu. “Ben de isteyip istemediğimden emin değilim.”

“Annemi kaybettiğin için mi?” diye tahmin etti, sonra yüzümdeki ifadeyi görünce çabucak özür diledi.

“Endişelenme” dedim ona dudaklarımı ısırırken. “Ondan değil. Hiç gerçekten bir çocuk istediğimi düşünmedim. Ama istemediğimi de düşünmedim, bilmem mantıklı mı? Belki de anaç tipte biri değilim.”

“Tui öyle düşünmezdi” dedi Kit ve benim buna bu kadar sevinmem gerçekten çok saçmaydı. Üvey kız kardeşim kesinlikle korumacı bir tarafımı ortaya çıkarmıştı. Tui’nin kendine özgü hiç karmaşık olmayan ve sevmesi çok kolay bir tarafı vardı, hiç hilesi, oyunu, içinde gizlediği gerçek bir Tui falan yoktu. Bize gösterdiği kişi tam olarak kendisiydi ve bununla ilgili hiç müdanası da yoktu. Onu özgür ruhu ve kocaman kalbi için seviyordum. Aynı özellikleri keşke ben de annemden almış olsaydım ama Tui’nin tersine ben

hep zırhımı kafamın tepesine dek kaldırmış olurdum. Çoğu insanın güvenimi ve sevgimi kazanmak için uğraşması gerekir, ama Tui'nin değil, o ikisine de zaten sahip.

“Bir gün bir erkek kardeşi ya da kız kardeşi olsun ister mi sen-ce?” diye sordum Kit'e.

“Ah evet, eminim ister” dedi. “Bir oyun arkadaşı en çok istediği şey. Bonnie hep çok meşgul, bu yüzden Tui çoğu vaktini benimle geçiriyor ve bu yüzden bir köpek almasına izin verildi. İçinde çok fazla sevgi var onun, küçücük bir şansı olsa bütün dünyayı aynı anda sevebilir bence.”

“Şahane bir kız” dedim tekrar ve bu defa Kit tek elini nazikçe kolumun üzerine koydu.

“Bana kalırsa o da senin için aynı şeyi söylerdi.”

Steampunk Genel Merkezi, hiç şüphesiz bulunduğum en tuhaf ama en muhteşem yerlerden biriydi. Girişte bizi karşılayan, zeminden tavana dek uzanan görkemli buhar makinesinden içi sanat eserleri ve garip objelerle dolu kasvetli odaya kadar tüm müze inanılmaz biçimde yaratıcı ve son derece ilginçti.

“Kendimi Mad Max setine gelmiş gibi hissediyorum” dedim Kit’e dönerek; duvarlardan birinde asılı devasa metal böceği incelerken ağzım açık kalmıştı. Tui ise koşup geçici bir aletin anahtarlarını denemeye başladı; her bir anahtarın çıkardığı korkunç notalar ya da ses efektleriyle eğlenip çılgınlık atıyordu. Etrafta hortlak kafaları, araba hurdalarından yapılmış bir gorille bir kurbağa, oturma kısmındaki derisi yırtılıp fosilleşmiş bir tekerlekli sandalye ve duvarların tepesinde sabit bir görüntüye ayarlanmış televizyon ekranları vardı. Yanıp sönen ışıklarla parıltılı teller dekorun bir parçası mı yoksa Noel süsleri mi anlamak zordu; ama kesinlikle en iyi şekilde yerleştirilmişlerdi. Daha da büyük ve daha da tuhaf yaratıklarla dolu arka avluyu da gezdikten sonra Kit, Tui’yle beni tepesinde ışıklarla “Geçit” yazılı bir kapının yanına çağırdı. “Bunu görmemiz lazım” derken her zamankinden daha canlı görünüyordu. Büyük kırmızı bir düğmeye bastıktan sonra bizi çabucak içeri sokuverdi.

İçeri girdiğimiz anda ise karanlık ortam, ışıklarla parıldayan yüzlerce sicimle aydınlandı. Ürkütücü bir müzik çalmaya başladı; başta alçak ve sakinken ışıkların kırmızıdan maviye, yeşilden sarıya ve pembeden tekrar beyaza dönmeye başlamasıyla kadının kıvrak sesinin perdesi gitgide yükseldi. Üçümüz arka arkaya, iki yatay çubuk

arasında kalan metal bir platformun üstünde duruyorduk; etrafımızdaki duvarlar, zemin ve tavan çok daha geniş, yüksek ve derin bir alan hissi yaratır şekilde aynalarla kaplıydı. Daha yakından inceleyince pek çok ışığın plastik kuru kafalar içine yerleştirilmiş olduğunu gördüm; yarattıkları etki rahatsız edici bir şekilde güzeldi.

Önümde duran Tui sessizleşmişti; bakışları ışıklardaydı ve elleri kıvrılan parmaklarıyla havaya yükselmişti; tümüyle büyülenmiş gibiydi. Keşke üçümüz burada, bu sihirli geçitte kalabilseydik. Yapabilseydik belki başka bir zamana da yolculuk ederdik, Evangeline'in treninde olduğu gibi. Yalanların, sırların olmadığı bir zamana ve benim bu kadar kaybımın olmadığı, belki kaybedecek o kadar fazla şeyimin de olmadığı bir yere...

Tui'yi kaybetmek istemiyordum, onu yeni bulmuşken değil. Derin bir nefes alarak bir adım geri çekilirken neredeyse Kit'in üstüne düşecektim. Kit beni itmek yerine tek elini belime koydu, duruşumu düzeltti ama uzaklaşmak için hiçbir hamlede bulunmadı. Yaptığı basit bir hareketti ama ben neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Müzik durdu. "Bir daha! Bir daha!" dedi Tui, tepemizdeki ışıklar yanınca bize doğru dönerek. Gösterinin bu kadar çabuk birmesine üzülmüştü. Kit ve ben içinse, o an artık geçmişti. Yine bilimkurgu temalı, pas rengi oluklu saclardan kurulmuş bir kafede oldukça geç bir öğle yemeği yedikten sonra tekrar sahile indik. Ben Wakatipu Gölü'nün kıvrılan dalgalarına nasıl karşı koyamadıysam Kit de denize doğru çekiliyor gibiydi. Tui ise elindeki hamburger, patates kızartması ve dev boy çikolatalı sütle yanımızda sekerek yürürken pek mutluydu; yerden taş ve Kit'in etrafını sarmak için kullandığı kocaman yapışkan yosun topakları topluyordu. Koyun kıvrımı boyunca ilerlerken büyük taş penguen heykeline hayranlıkla bakarak

durduk ve Kit, Tui'yle birlikte heykelin yanında poz vermemiz için ısrar etti. Biraz ilerideki sarı tabela bizi yavaşlamamız gerektiği konusunda uyarıyordu, çünkü penguenlerin geçtiği bir bölgeye gelmiştik; kardeşiminse acemi bir sevinç taklası atmasına sebep olan bir uyarıydı bu.

“Koloni biraz ileride” diye açıkladı Kit, kırmızı çatılı bir yapıyı işaret ederek. “Ama biletimiz kapıların sekiz civarı açılacağını söylüyor, o yüzden bir süre beklememiz lazım.”

“Aaa” diyerek surat astı Tui, ama Kit ona güldü.

“Kapa çeneni bakalım ukala şey” dedi ve Tui bunun üzerine ona bir ahududu fırlatıp önümüzde uzanan taşlı yolda koşmaya başladı.

“Fazla uzaklaşma” diye seslendi Kit çileden çıkmış bir halde. “İskelenin yanında bekle!”

Tui'nin denize düşmesinden endişelendiğini sanmıştım ama uzun taş iskeleye vardığımızda anladım ki daha başka ve beklenmedik bir tehlike varmış.

“Foklar!” diye çığlık attı Tui kolumu yakalayarak.

Milford Koyu'nda tekneden gördüğümüz, neredeyse bir kilometre ötedeki fokların aksine bu bıyıklı yaratıklar Kit, Tui ve benim durduğumuz yerin yalnızca birkaç metre ötesindeydiler. En yakınıımızdaki sırt üstü yatmıştı; gözleri kapalı ve ağzı yarı açık vaziyetteydi. Kafası boyunca uzanan ıslak tüylerinin dokusunu ve arka yüzgeçlerinden birindeki tırtıklı yara izini görebilecek kadar yakındık.

“Foklarla ilgili hatırlaman gerekenler nelerdi?” diye sordu Kit, elini rahatlatıcı bir tavırla Tui'nin omzuna koyarken.

“Dokunmak yok” diye cevap verdi Tui.

“Ve?” diye sordu Kit.

“Koşmak yok.”

“Doğru.” Kit, Tui’nin kafasını okşadı. “Yanlarından geçerken yavaşça yürü ve onları korkutacak bir ses çıkarma.”

Üçümüz ilk sıradaki fokun yanından usul usul yürümeye başladık; bize bakmak için tek gözünü açtı ama kıpırdamadı. Onu öyle dikkatle izliyordum ki arkamızdaki kayaların arasından başka bir tanesinin çıkıp geldiğini fark etmedim ve hayvan bağırınca korkuyla bir çığlık attım. Tek koluyla Tui’yi sarmış olan Kit, diğer koluyla da beni sarıp ikimizi de kendine doğru çekti.

“Hadi canım!” dedi Kit. “Bu dostumuz amma büyükmüş.”

Foklar, Mill House Çiftliği’ndeki parlak siyah Labradorlar kadar büyüklerdi -yalnızca bacakları yoktu- ve yuvarlanıp taşlı yolda kendilerini rahat bir pozisyona taşıırken çok komik görünüyorlardı. İki tanesinin aynı yere yerleşmek için birbirlerini itip kaktıkları garip bir an yaşandı; birbirlerine karşı yükselip homurdanıyorlardı, fakat Tui onları çok eğlenceli bulduğundan öyle yüksek sesle kıkırdıyordu ki dikkatlerini dağıtmıştı. T şeklindeki taş iskelenin diğer ucuna ulaştığımızda fokların çoğu tekrar suyun içine kaymaya başlamıştı ve bunu yaparken mucizevi bir şekilde o çaresiz hantal şeylerden şahane dansçılara dönüşüvermişlerdi.

Telefonumu çıkarıp suyun parlak kahverengi gövdeleri üzerinde nazikçe akışına izin vererek, büyülenmişçesine birbirleri ardında mükemmel bir döngü halinde yüzen iki tanesini filme almaya başladım. Daha önce bir hayvanat bahçesinde fok görmüştüm ama böyle özgür bir alanın keyfini çıkardıkları doğal ortamlarında onları ilk kez izliyordum. Buralara ara sıra ayak basan bir veya iki turist dışında varlıklarını son derece rahat sürdürüyorlardı ve bu harika bir şeydi. Yas duygumun mutlu olmama izin verecek kadar azaldığını bilmek güzeldi, çünkü bir süredir bu yeteneğimi kaybettiğimi düşünüyordum. Kendim dışındaki herkes ve her şey beni kızdırıyor

gibiymi. Acımı hem içimden atmak, hem de daha fazlasını yüklenmek istiyordum. Onu hayatımın akışını kesen bir engel gibi kullanmaya alışmıştım.

Güneşin sıcaklığı altında foklar gibi arkama yaslanmışken bir an gözlerimi kapattım. Burada, dünyanın en uzak köşelerinden birinde, günün pek çok yerdekenden daha önce başlayıp bittiği noktada olmam ne kadar hayret vericiydi. Bu sert yüzeyi ayaklarımın altında benim hissetmem, havadaki tuzu benim koklayabilmem, rüzgârın yanaklarıma düşen saçlarımı dalgalandırması ne kadar adildi? Aynılarını o da hissedebilecekken neden ben?

“Lanet olası bir güzellik, öyle değil mi?” dedi yanımda oturan Kit. Tui birkaç adım ötemizde, iskelenin kenarında oturuyor; Kit’in telefonuyla güneşlenen fokların fotoğraflarını çekiyordu.

“Lanet olası bir güzellik” diye katıldım, bakışlarımı yeniden suya çevirmeden önce korkunç Yeni Zelandalı aksanı taklidime kendim de gülerek.

“Babamdan sonra burada birkaç hafta geçirmiştım...” diye söze başladıktan sonra, ona bakınca bir an durdu. “Evde onu hatırlatan her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu ve burası bunun için başka herhangi bir yerden çok daha iyiydi.”

“Buranın vahşi bir tarafı var” dedim, buradaki dik kayaların ve kıyıya çarpan dalgaların Wakatipu Gölü’nün sakinliğinden ne kadar farklı olduğunu düşünürken.

“O zamanlar bu, ruh halime mükemmel uyum sağlıyordu” diye açıkladı Kit. “Bu tiplerden bile daha öfkeliydim.”

“Sen en azından atikliğini korumuşsun” diye espri yaptım, sudan çıkmak için çabalayan fakat başaramayıp geri yuvarlanan foklara bakarak.

“Peki sen ne yapmıştın?” diye sordu ve aramızda bir sessizlik oldu.

“Hiçbir şey. Çok uzun bir süre hiçbir şey yapmadım” dedim ona bakmadan. “Sonra da buraya geldim.”

“Biliyor musun” diye devam etti söze. “Ne zaman bir şey için üzülsem babamın hep söylediği bir Maori deyişi vardı. Beni dışarı çıkıp şimdi senin de yaptığın gibi güneşe bakmamı sağlar ve şunu söylerdi: *Hurihia toaroaro ki ter a tukuna to atarangi kia taka ki muri i a koe*: Yüzünü güneşe çevir ve gölgelerin nasıl arkanda kaldığını fark et.”

Boğazımdan minik bir ses çıktı sadece.

“Üzüntün seni öylece terk edivermez biliyorum ama onu arkanda bırakabilirsin. Gün ışığı, gelecek günleri temsil eder ve geçmişte çektiğin acılar gölgede kalır.”

Bir kez daha tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

“Ah kahretsin.” Kit yanaklarımdan akan yaşları fark etmişti. “Genie özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim. Ama bunu yapıp duruyorum değil mi? Lanet olası bir aptalım.”

“Sorun değil” dedim, ağlamak yerine kendimi gülmek için zorlayarak. Onun haklı olduğunu biliyordum ama ben ne kadar güneşe dönmeye çalışsam da arkamda çok fazla gölge vardı. Şu an bulunduğum yer ikisinin tam ortasında bir yerdi ve bu çok belirsiz hissettiriyordu.

“Hey” dedi tekrar ve bu defa iki koluyla birden beni sarıp yanağım neredeyse göğsüne değene dek kendine çekti. Kit o kadar uzundu ki çenesini başımın üstüne koyabiliyordu ve ben de bir yandan sessiz gözyaşlarım onun tişörtünü ıslatmaya devam ederken, sarılışıyla beni rahatlatmasına izin verdim.

“Üzülmeye hakkın var” dedi sessizce, Tui’nin ağladığımı fark etmemesi için çabalıyordu.

“Biliyorum” diye mırıldandım. “Sadece çok yoruldum hepsi bu. Üzülmek çok yorucu.”

“Yazık sana” dedi saçımı okşayarak. Kalbinin atışlarını duyabiliyor, sırtımdaki güçlü kollarının sıcaklığını ve göğsümün üstündeki karnının sertliğini hissedebiliyordum. Kucağında öylece kıvrılmak istiyordum. Yapraklar bozarıp dökülene, Tititea Dağı karlarla kaplanana ve Dart Nehri’ndeki bitkiler ölüp tekrar canlanana kadar burada uyuyup kalmak istiyordum. Burada herkesten saklanıp güvende olabilirdim. Bonnie’yle yüzleşmek, David’in gözlerinin etrafındaki yas çizgilerini ya da kendi içimdeki suçluluk hissini görmek zorunda kalmazdım.

“Biliyor musun, eminim annen seni böyle görmekten nefret ederdi” dedi Kit sonra. “Senin mutlu olmanı isterdi, öyle değil mi?”

Keşke o kadar basit olsaydı. Böylece yeniden mutluluğa biraz olsun yakın bir şey için çabalayabilirdim, Anna’nın ölümünden kendimi sorumlu tutmazdım; eğer daha doğru davransaydım, daha az zorlasaydım ve daha çabuk özür dileseydim. Anna beni affedecek kadar çok seviyordu ama ben kendimi onun beni sevdiği gibi sevmiyordum. Hiçbir zaman da sevmemiştim. Bonnie’yle aramızda en azından bir ortak nokta var diye düşündüm ahmakça, ikimiz de beni sevmiyorduk.

Kit, Tui tekrar ayağa kalkana dek beni bırakmadı; sonra başparmaklarıyla yanaklarımda kalan yaşları sildi. Ne düşüneceğini ya da nasıl görüldüğümü umursamadan, yalnızca rahatlama ihtiyacıyla yüzümü memnuniyetle onun ellerine bıraktım.

“Şimdi penguenlere mi gidiyoruz?” diye sordu Tui umutla, olduğu yerde sallanırken.

Kit saatine bakmak için ellerini yüzümden çekti.

“Fazla bir şey kalmadı.” Başını yana eğip bir iki saniyeliğine Tui’ye baktı. “Ama önce belki misafirhaneye uğrayıp üstümüzü değiştiririz.”

“Hı-hım” diyerek kıkırdadı Tui ve kafasını sağa sola sallarken elimden tuttu.

“Koşmak yok!” diye seslendi Kit fakat, Tui ve ben iskele boyunca geriye doğru koşarken sesi esen rüzgârla birlikte dağılıyordu. Fokların yanından sıçrayarak geçiyor ve biri ayaklarımızın yanında bağırırken çığlıklar atıyorduk. Kit bize yetişene kadar biraz önceki kederim uçup gitmişti. Daha iyi hissetmemin küçük bir nedeni etraftaki yabancı foklar olsa da en büyük payın hemen yanımdaki insanlara ait olduğunu çok iyi biliyordum.

Akşam için daha kalın bir şeyler giymek üzere pansiyona geri döndük, çünkü gündüzler ne kadar kavurucu olsa da gece deniz kenarı epey serin olacaktı. Ayrıca Kit'in şehir merkezine yakın bir restoranda pizzamızı paylaşırken Tui'yle bana anlattığına göre, iş penguenleri izlemeye geldiğinde epey sıra beklememiz gerekiyordu ve aynı zamanda onları ürkütmemek için mümkün olduğunca sessiz ve hareketsiz olmalıydık. Koloninin olduğu yere, sekizde kapılar açılmadan hemen önce vardık, sonra kavisli bir ahşap iskele üzerinde ilerleyip küçük bir tribüne geldik. Kit paraya kıymış ve alandaki en güzel koltukları satın almıştı; böylece sudan çıkıp paytak paytak yürüyen küçük penguenleri en ön sıradan izleyebiliyorduk. Gördüklerimiz, kayaların arasındaki birkaç yuva ile başlayıp istedikleri gibi gelip giden ufak deniz kuşlarıyla da birlikte sağlam bir küçük penguen topluluğuna dönüştü.

Kalabalıkta öyle büyük bir beklenti vardı ki ilk penguen kümesinin ortaya çıkmasıyla birlikte herkes heyecanla nefeslerini tuttu. Her biri, arkalarında minik sivri yüzgeçleriyle bir düz ayaktan diğerine büyük bir sabırla geçerek paytak paytak sessizce yürüyorlardı. Hemen altımızdan geçerlerken Tui korkuyla yüksek sesli bir nefes verince Kit ve ben çaktırmadan birbirimize gülümsedik.

Kuşların bazıları telaşla ahşap yürüme yolunun altındaki güvenli boşluğa gizlenirken, diğerleri gruplar halinde durup balık tuttukları bir günün ardından keyifli bir dedikodu yapıyorlarmış gibi ciyaklıyorlardı. Şimdi yalnızca Tui değil üçümüz birden onları hayranlıkla izliyorduk. İlk grubun tamamı yuvalarına geri döndükten sonra di-

ğer bir grup kıyıya çıktı, sonra bir diğeri ve sonra bir diğeri daha; böylece çok geçmeden yüzlerce penguen karanlıkta fark edilebilir biçimde karşımızdaydı. Yaptıkları şamata ve onlardan gelen koku da oldukça fark edilirdi ve Tui de açıkça burnunu tutmaya başlamıştı.

“Çok gürültücüler” dedim Kit’e fısıltıyla, o da güldü.

“Bundan sonra Tui’yi ‘penguen’ diye çağırabilirim” diye cevap verdi, kızın birinden öfkeli ve gayet duyulabilir bir “Hey!” işitmeye sebep olarak.

“Şışş” diye tısladı arkamızda oturan bir kadın ve Kit, alaycı bakışlarını gökyüzüne doğru yuvarladı.

Bakışlarımı aşağı indirince Tui’nin benimkiyle birlikte Kit’in de elini tuttuğunu fark ettim, fakat bir saniye sonra yerinden havaya fırlarken bizi de çekiştirdi; yeni gelen penguenleri daha iyi görebilmek için neredeyse üstüme çıkmıştı.

“Yerine otur!” diye buyurdu öfkeli kadın, ben de nazikçe Tui’nin bacağını dürttüm.

“Tanrım!” diye yakındı Tui, tiz sesi sessiz tribünde yankılanmıştı. Önce Kit’in Tui’yi paylayacağını düşündüm ama o birden arkasını döndü.

“Biraz sakın ol tamam mı?” dedi arkamızdaki kadına alçak bir sesle. Sonra üzerimden Tui’ye uzanıp onu taytının belinden kavradı.

“Kıçını yere koy bakalım ufaklık” dedi. Tui oturdu, ama oturak yerine kucağıma oturmuştu; bu da sağa sola yalpalayıp arka tarafın görüşünü tekrar engellemesine sebep oldu. Arkadan rahatsız homurdanmalar gelmeye başlayınca hızla Tui’nin altından sıyrılıp yana kaydım ama bu sefer de kalçam Kit’inkine dayandı. Onun yana kayacağını düşündüm ama yapmadı, ben de yapamadım ve dırdır eden bir Tui’yle arasında sıkışıp kaldım. Bu şekilde oturmaya

devam ettikçe de Kit'in bedenini daha çok hissetmeye başladım ve ona bu kadar yakın olmak hazza benzer bir duygu kırıntısının içimde belirmesine sebep oldu. Arzuya dair en ufak bir şeyi bile hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. O duygunun Anna'nın ölümüyle birlikte tamamen yok olduğunu düşünüyordum ve şu ana kadar bu konu üzerine kafa yormamıştım bile. Benim için önemli bir mesele dahi değildi. Şimdiyse duygularım yalnızca dünyanın öbür ucunda yaşayan değil, aynı zamanda başka bir kadına uzun zamandır bağlı olan bir adam için yeniden uyanıvermişti. Bunları aklımdan bile geçirmemeliydim, bu Allie'ye haksızlıktı.

Şimdi daha da fazla penguen gelmiş ve burnum yoğun balık kokusuyla gıdıklanmaya başlamıştı.

"İğrenç!" dedi Tui yüksek sesle ve yine gösterişli bir hareketle burnunu kapattı. Hemen yanımda, Kit'in tutmaya çalıştığı kahkahalarla omzunun sarsıldığını hissettim.

"Birileri bizi kovmadan gitsek iyi olacak" diye mırıldandı ve ben de onu başımla onaylayıp Tui'nin elini yakaladım.

"Hadi" dedim ona. "Yuvalarına geri gidişlerini yürüme tahtasından da izleyebiliriz."

Sonuç olarak, umduğumuzdan daha da iyi bir manzaramız oldu; çünkü merkeze giden sahil yolunun yarısında birdenbire, kıyının hemen kenarındaki uzun çimlerin arasından tek başına yaramaz bir penguen çıkıp bir metre uzağımızdan geçiverdi.

"Penguen!" diye çığlık atan Tui, iki kolunu birden öne uzatarak hızla onun olduğu tarafa fırladı. Minik hayvanı kucaklayıp bizimle beraber pansiyona getirmesini engelleyen tek şey Kit'in hızlı refleks hareketleri oldu.

"Lanet olası pengueni yakalamaya çalıştığına hâlâ inanamıyorum."

Paylaştığımız odada, yorgun düşmüş Tui'yi yatağına yeni yatırmıştım ki Kit'in mutfak masasında oturduğunu gördüm. Gündüz aldığı viski şişesi açılmış ve bir kısmı tükenmişti; yanında ise benim yaklaştığımı görünce havaya kaldırdığı boş bir bardak vardı.

“Y-ya-yakalamak demek istiyorsun herhalde” diye düzelttim onu ve başımı sallayarak içki teklifini kabul ettim.

“O da neydi?” Kit'in kafası karışmıştı.

“Penguen çikolatalı bisküvileri için yapılmış bir reklamdan” dedim yanına bir sandalye çekerek. “Senin İngiltereli olmadığını unutup duruyorum.”

Henüz oturmamışken Kit başıyla açık balkon kapısını işaret etti. “Gidip bunları dışarıda içelim mi? Bu tarafta havanın çok soğuk olduğunu sanmam.”

“Kulağa güzel geliyor” dedim ve Kit sandalyesini geriye itti. Birkaç parmak kalınlığında viskiyi benim bardağıma döktükten sonra bardağı bana doğru kaydırды.

“Biraz suya ihtiyacın olabilir” diye uyardı beni. “Bu şey, dilinde makas darbeleri bırakacak kadar keskin.”

Beni hafife almasını istemiyordum ama yakın zamanda sarhoş olmak gibi bir niyetim de yoktu; bu yüzden balkonda Kit'e ve şişesine eşlik etmeden önce bardağımı soğuk musluğun altına götürdüm.

“Uzun bir gündü.” Kit bardağını havaya kaldırdı.

“Harika bir gündü” diye karşılık verdim, kendi bardağımı onun-kine çarparak. Seyreltilmiş viski bile boğazımdan alev alev yanan bir iz bırakarak aşağı inmişti ve neredeyse yutar yutmaz şiddetle öksürmeye başladım.

“Eyvah.” Kit sırtıma vurmaya başlamıştı. “Bunun yerine ikimize bira almalıydım. İstersen tekrar içki dükkânına gidebilirim? Hiç

sorun olmaz.” Kit neredeyse ayağa kalkmıştı bile ama havaya kaldırdığım elimle onu durdurdum.

“Sorun yok” dedim tekrar öksürerek. “Bu gerçekten güzel, sadece uzun zamandır viski içmemiştim, ne kadar sert olduğunu unutmuşum.” ‘Uzun zamandır’ın aslında ‘hiç’ olduğunu bilmesine gerek yoktu.

“Tui sorun çıkardı mı?” diye sordu.

“Bir ışık gibi sönüverdi. Okuduğum hikâyeyi tamamlamama bile fırsat olmadı.”

“Yorgunluktan ölmüştür.” Kit bardağını tekrar eline almıştı. “Çok yorulduğunda biraz huysuz oluyor, Bonnie gitmeden önce beni bu konuda uyarmıştı.”

“Ama onunla ilgilenmekten mutsuz değilsin?” diye sordum, cevabını zaten tahmin ederken.

“Hem de hiç.” Kit içkisinden bir yudum daha aldı. “Onun için üzülüyorum bazen biliyor musun? Bu durumu yüzünden değil ama anne babası ayrı olduğu için. Onun için kolay olmasa gerek, hiçbirimiz için kolay olmazdı.”

“Tui planlı bir bebek miydi?” diye sordum, Kit kaşlarını çatı.

“Bon’a bunu hiç sormadım, beni ilgilendirmez gibi geldi. Ama o ve Simon’ın hiç evlenmediklerini biliyorum. Annem, ayrıldıklarında Simon’ın yıkıldığını söylemişti. Bon’a deli oluyormuş, ama Bon aynı şekilde hissetmiyordu sanırım.”

“Üzücü” dedim, Simon’ın barbeküde Bonnie’nin birini hayatına kabul etmek konusunda ne kadar isteksiz olduğunu söylediğini hatırlayarak.

“Öyle galiba.” Kit bu konuda daha pragmatikti. “Ama Tui’nin prognozuyla baş etmek ikisi için de kolay olmamıştır. Hâlâ da değil.”

Kit armut koltuğun üzerindeki pozisyonunu değiştirdi, gözleri karanlıkta siyah birer havuz gibiydi. “Tui harika bir çocuk. Hepimiz onu çok seviyoruz. Ama tamamen yalnız bırakılması mümkün değil. Asla öğrenemeyeceği bazı şeyler olduğu kesin ve maalesef bunlar onun başını belaya sokabilecek şeyler, o yüzden gözümüzün sürekli üzerinde olması lazım.” Durdu ve bir tepki bekleyerek yüzüme baktı.

“En azından bir miktar öğrenebilir” dedim tereddütle. “Son zamanlarda binicilikte çok ilerledi.”

“Muhtemelen senin sihirli dokunuşun sayesinde” dedi ama ben çoktan kafamı iki yana sallamaya başlamıştım.

“Ben birkaç isabetli tahminde bulundum o kadar.”

“Neden bunu yapıp duruyorsun?” diye karşı çıktı. “Neden kahrolası her fırsatta kendini küçümsüyorsun?”

“Öyle bir şey yapmak istemedim” dedim, viskimden öyle sağlam bir yudum almıştım ki neredeyse tekrar boğulacaktım.

“Yapmasan iyi olur” diye ısrar etti. “Sen mükemmel birisin Genie ve böyle düşünen tek kişi ben değilim. Tui açıkça sana tapıyor ve Allie’yle Griff de harika biri olduğunu düşünüyorlar.”

Ona Wellington’a gitmek konusunda ne hissettiğini sormak üzereydim, bozuk bir arabayı ittirircesine anlamsız bir soru olsa da. Beni ilgilendirmezdi ama içimde bir parça bu haberin doğru olmasını diliyordu. Allie’ye korkunç bir haksızlık ettiğimi hissederek viskimden biraz daha aldım. Keşke Kit bana bu kadar iyi davranmıyor olsaydı, keşke o gün çiftlikte beni öpmemiş olsaydı. Duygusal bir şey olmadığını biliyordum ama o anı kafamda tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyordum. “Griff de harika biri” dedim daha güvenli bir konuya geçiş yaparak. “Milford Koyu gezimizde bizimle çok güzel ilgilendi.”

“Evet tabii, öyle yaptı” dedi yapmacık bir gülümsemeyle.

“Neden öyle söyledin?”

“Bir sebebi yok.” Kit tek parmağıyla bardağının etrafındaki buzu siliyordu. “Sadece Griff başka bir kızdan söz edeli çok zaman geçmemişken senden bahsedip durmaya başladı.”

Kısa bir an için kendimi, kıvrıkcık sarı sakalları ve koca yamuk burnuyla Griff’in kollarında hayal ettim. “Gurur duydum” diye kabul ettim. “Ama benim tipim değil.”

“Zavallı Griffcik” diye sızlandı Kit, sesinde arkadaşı için asla bir acıma duygusu olmadan. “Senin tipin ne peki?” diye sordu.

“Bilirsin işte, klasik” deyip bir yudum viski almak için durdum. “Uzun boylu.” Bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım. “Esmer.” Saçlarının uçuşmasını izledim. “Yakışıklı.” Bakışlarımı bilerek geniş göğsüne indirmeden önce tehlikeli bir şekilde gerekenden uzun süre yüzüne bakmıştım. Ne oluyordu bana böyle? Doğrusu cevabın ne olduğunu fark edemeyecek kadar sersemlemiş ve yanıtı bardağımın dibinde arıyordum.

Kit önce bardaklarımızı yeniden doldurmak bahanesiyle göz temasını kesip bakışlarını uzaklara çevirdi. Cırcır böceklerinin altımızdaki bahçeden gelen boğuk seslerini duyabiliyordum, balkonumuzun tepesinde ise yıldızlar, lacivert gökyüzünde simden kuşaklar gibi uzanıyorlardı. Hava artık sakindi; akşamüstü rüzgârı geceyle birlikte yatışmıştı; taşları yerinden oynatarak çer çöpü süpüren, kayalara çarpıp geri dönen dalgaların uzaklardan gelen sesini işitiyordum. Keşke okyanus kadar devasa bir güç benim hayatımdaki çer çöpü de süpürüp onları olmaları gereken yere taşıyabilseydi.

“Griff’e bir saç boyası almam gerekecek” dedi Kit, sessizliği bölerek. “Ama yüzü için yapabileceğim fazla bir şey yok.”

“O kadar düşünüp *bunu* mu buldun?” diye sordum ve Kit gülmeye başladı.

Birbirimize çocukluk hikâyeleri anlatırken ve sonra günümüze dönüp tekrar tekrar Tui'den söz ederken viskimiz azalmaya devam ediyordu. Kit'le ne kadar çok vakit geçirirsem -bunda her ne kadar alkolün de biraz payı olduğunu bilsem de- onunla kendimi o kadar rahat hissediyordum. Sohbet etmesi o kadar kolay biriydi ki çok geçmeden kendimi ona, uzun zamandır hiç yapmadığım bir biçimde tamamen açılmışken buldum. Evlat edinilmiş olduğum gerçeğini ve Tui'nin en sevdiği kitabındaki Evangeline ile olan bağlantımı anlatmadan ona yaşadığım kimlik karmaşasından ve konuşkan, dışa dönük bir insandan büyüdükçe nasıl çekingen ve içe dönük birine dönüştüğümünden bahsettim.

Kit başını yana eğdi. "Görünenin ardında çok daha canlı bir ruhun gizlendiğini anlamıştım" dedi. "Zaman zaman onun kıvılcımlarını görebiliyorum."

"Alkolle birlikte serbest kalmış olabilir" diyerek espri yaptım bardağımı kaldırırken.

"Sessizleşmene anneni kaybetmenin sebep olduğunu tahmin etmiştim" diye ekledi ve sanki bir anda patlayıvermişim gibi kendini koltuğunda geriye bıraktı.

"Öyle oldu" diyerek onayladım alçak sesle. "Ama tamamen buna bağlayamam. Gerçek şu ki; ben eskiden bakılmayı, fark edilmeyi seven biriydim. Şimdi ise tam tersiyim."

"Ben seni fark ediyorum."

Kit'in yüz ifadesini seçebilmek için hava artık fazla karanlıktı ama ben tıpkı penguen kolonisini izlerken olduğu gibi titrediğimin farkındaydım. Bana o kadar yakın oturuyordu ki uzanıp onu öpmek ne kadar da kolay olurdu.

"Seni bugün fark ettim" dedi. "Ne kadar cesur olduğunu gördüm."

“Ben cesur değilim” diye karşı çıktım istemsizce ama Kit beni bakışlarıyla susturdu.

“Bir şeyi itiraf edeceğim” dedi; bakışları öyle yoğunlu ki kendi bakışlarımı aşağı indirmem gerekiyormuş gibi hissettim. “Seni Oamaru’ya davet etmemin bir sebebi de bunun sana yardım edeceğini düşünmemdi. Burada tuhaf bir şey var, babamın ölümünden sonra geldiğimde hissettiğim bir şey ve bunu senin de hissetmeni istedim.”

Viskinin boğazımı yaktığını hissettim.

“İşe yaradı mı?” diye sordu ve ben de başımı salladım.

“Ben yaradığını düşünüyorum, en azından birazcık. Genellikle sanki gittiğin her yere yanında bir ölüyü taşıyormuşçasına hayaletli gibi görünüyorsun. Bugünse daha... Bilmiyorum, daha canlı görünüyordun sanırım; bir şeyleri arayıp duruyormuş gibi değil de anı yaşıyormuş gibiydin.”

“Sen bir çeşit büyücü falan mısın?” dedim, ortamı neşelendirmeyi pek de beceremeyerek. Beni bu kadar iyi anlayabiliyor olmasına, benimle bu kadar yakından ilgileniyor olmasına inanamıyordum.

“Hayır” dedi Kit ve viski şişesini kaldırdı ama ben elimle bardağımın üstünü kapattım.

“Biraz daha içersem burada uyuyup kalacağım.”

“Fena olmazdı.” Kit uzun bacaklarını öne uzattı ve ellerini başının arkasında kenetledi. Bense yatak odasındaki dolapta bulduğum eski ve ağır bir battaniyeyi üzerime almama rağmen üşümüş, koltuğumda bir kirpi gibi kıvrılmıştım. Biyolojik annemle buluşmam fikri Anna’yı memnun eder miydi, hâlâ emin değildim ama hiç şüphesiz Kit’e ve de Tui’ye bayılırdı. Bunca zamandır koruyucu anneme ihanet ediyormuş gibi hissediyordum ama belki de onun affediciliği, anlayışı ve sevgisinden şüphe ederek onun anısına zarar

veriyordum. Çünkü gerçek olan şuydu; Anna sonsuz bir sevgiye sahipti ve eğer şimdi burada olsaydı ne olursa olsun kalbimin sesini dinlememi isterdi.

Bonnie

Seth'in beni aldattığını öğrendiğim gün, aynı zamanda ona onu sevdiğimi söylediğim gündü. Onun evinde uyanmıştık; bacaklarımız birbirine dolanmış ve çarşaflar kırıışmış haldeydi ve ben mutluluktan serseme dönmüş haldeydim. Gitmesi gereken bir dersi vardı ama ektiğini hatırlıyorum. Ona aşkı, Shakespeare'in yazdığı herhangi bir şeyden daha iyi öğrettiğimi söylemişti ve bunun çok romantik olduğunu düşünmüştüm. Ailemden başka kimseye onu sevdiğimi söylemiş değildim ve bu, aslında onlara da çok sık söylediğim bir şey değildi. O yüzden o sabah Seth'e o iki kelimeyi söyleyebilmek benim için çok önemliydi. Gerçekten çok önemliydi.

O günün geri kalanında Londra'da dolaşıp durdum. Kendimi yenilmez biri gibi hissediyordum, anlıyor musun? Sanki tüm hayatın sırrını çözmüştüm ve benim dışımda geri kalan herkesin de benim kadar iyi hissetmesini istiyordum. Tanrım, muhtemelen şarkılar bile söylüyordum, o kadar mutluydum. O akşam işlerimi bitirdikten sonra otobüse binip doğru Camden Town'a gittim. Dünyanın Sonu isimli bir barda Seth'le buluşmayı planlıyordum -görünüşe göre oldukça ironik bir yer seçimi olmuştu- fakat yolda Lavender ile karşılaştım. O an bir şeyin döndüğünü anladım. Sırtında bir yuva dolusu karınca geziyor-muşçasına gergin görünüyordu ve gözlerimin içine bakamıyordu. Kendimize iki elma şarabı aldıktan sonra Seth'in arkadaşlarıyla oturduğu masaya gittik ve oturur oturmaz Lavender, Seth'in kendisine söylediği yalanlardan bahsedip küçük iğneleyici sözlerle onun üstüne gitmeye ve

kendi ailesine karşı onun yüzünden zor durumda kaldığını anlatmaya başladı.

Çok tuhaf bir durumdu, çünkü ikisi genellikle çok iyi anlaşırlardı. Yani Lavender Seth'e takılır ve zaman zaman onu azarlardı ama bunlar hep şaka yollu olurdu. Çabucak anladım ki, kız Seth'e bir sebepten gerçekten çok öfkeliydi. Ve bunu fark eden tek kişi de ben değildim, herkes birbirine "Bu kızın derdi ne?" der gibi bakıyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse ne yapmam gerektiğini bilemedim. Sadece bir şeylerin ters gittiğini biliyordum, bir şeyler çok ters gidiyordu, bunu hissedebiliyordum. Bu durum bir süre devam ettikten sonra Lavender kalkıp tuvalete gitti ve ben de onu takip ettim. Belki keyfini yerine getirebilirim diye düşünmüştüm, anlıyor musun? Belki onu sakinleştirebilirdim. Bütün gün boyunca olduğum gibi mutlu kalmak için elimden geleni yapıyordum, fakat ona ne olup bittiğini sorduğumda ne kadar aptal olduğumu ve Seth'in beni nasıl maskara ettiğini söyleyerek üstüme gelmeye başladı.

Pekala, bu kadarı beni gerçekten sinirlendirmişti, o ana kadar zaten birkaç kadeh de içmiş olduğumdan ilk defa ona karşılık verdim. Ona Seth'in böyle bir şeyi asla yapmayacağını çünkü beni sevdiğini ve bunu bana daha o sabah söylediğini anlattım. Bunu söylediğimde ise yüzü buruştu. Onun zırhını elinden almış ve sanki son zerresine dek onu parçalara ayırmıştım. Yüzünün halinden ağlamaya başlayacağını düşündüm ama o yalnızca kahkaha attı. Son derece zalim ve acımasız bir kahkahaydı.

Buz kesmiştim. Şu an hatırlarken bile buz kesiyorum. Verdiği tepki beni korkutmuştu ve konuşmaya devam edeceği sırada derhal oradan çıktım. Seth'in yanına gittim ve oradan çıkmamız gerektiğini, artık orada duramayacağımı söyledim. Sadece başka bir şey söylemesine izin vermeden Lavender'den uzaklaşmasını istiyordum ama o beni dinle-

medi. Sarhoştı ve çok içtiğinde hep yaptığı gibi üste çıkmaya çalışıyordu. Arkadaşı olacak diğerleri ona göz devirerek bakarken bir şeyler saçmalayıp duruyordu.

Lavender o tehlikeli edasıyla geri geldi. Kısa bir süre önce saçlarını parlak maviye boyamıştı, o gece ise saçları Jack Frost'unkilere benziyordu. O gece keskin köşeler ve buz gibi renkler vardı üstünde ve kendini beğenmiş bir öfkeyle köpürüyordu. Kafasından dumanlar tüttüğünü görebiliyordum. Seth belli ki göremiyordu ya da görmek istemiyordu, çünkü Lavender'e sadece onu küçümseyerek ve önemsemeyerek güldü. Lavender'in dönüp bana Seth'e Brighton'da ne olduğunu sormamı söylerken attığı bakışı asla unutmayacağım.

Kafam karışmıştı, çünkü bildiğim kadarıyla benim onunla gidemediğim gün Seth, Brighton'a yalnız gitmişti. O hafta sonundan sonra da bana son derece tatlı davranmaya başlamıştı. Lavender'a çenesini kapatmasını söyledim. Günümü berbat etmesinden sıkılmıştım ve Seth'in cevabını duymak isteyemeyecek kadar korkmuştum. Sonuç olarak Seth tek kelime etmedi. Lavender bir iç çekti ve bana anlatması gerektiğini düşündüğünü söyledi, öyle de yapmıştı. O masada oturan herkese Seth'in son dakikada onu nasıl Brighton'a davet ettiğini ve o hafta sonunun tamamını nasıl birlikte yatakta geçirdiklerini anlattı.

Kusmak üzereydim. Kan beynime sıçramıştı ve ağlamamaya çalışıyordum ama sanki zehirlenmişim. İnliyor, çığlıklar atıyor ve ikisine birden bağıırıyordum. Seth beni kollarımdan yakalamaya çalıştı ama o sırada kendimde insanüstü bir kuvvet buldum ve ellerinden kurtulmayı başardım. Tek düşündüğüm ikisinden de uzaklaşmam gerektiği; Lavender'in açıklanamaz şekilde beni incitmeye çalışması ve Seth'in o kızın bir oyun oynadığına dair beni ikna etmeye çalışan işe yaramaz yalanları, bütün hepsi bir çeşit kahrolası şaka gibiydi.

Bardan ceketimi bile almadan çıktım ve otobüs tam da durakta

bekliyordu; hemen bindim ve arka pencereden Seth'in sokak boyunca arkamdan geldiğini gördüm. O adamı o kadar çok seviyordum ki o otobüsten inmekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu; ama Lavender'in doğruyu söylediğini biliyordum. İşaretlerin hepsi gözümün önündeydi ama ben kör olmayı tercih etmiştim. Seth'in istediğini yaptırmak için beni manipüle ettiğini bildiğim halde onu affetmiştim. Aşkın böyle bir şey olması gerektiğini ve onun beni kontrol etme ihtiyacının sevgisinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama içimde bir yerde bana işlerin yolunda gitmediğini söyleyen cılız bir ses hep vardı, ona bunu borçlu olduğumu hissetmektense kendim onunla sevişmek istiyor olmalıydım. En kötü kâbuslarım gerçek olmuştu ve korkunç güvensizliklerimin böyle acımasız bir şekilde haklı çıkması beni üzmüştü elbette, ama aynı zamanda öfkelenlendirmişti de. Dumanı tüten bir öfke vardı içimde.

Doğruca güvende olacağımı ve iyi bakılacağımı bildiğim evim saydığım eve gittim. Profesör, eminim şimdiye dek onun David olduğunu anlamışsındır, halimi görünce çok şaşırmış; sonra da sinirlenmişti. İçinde bu kadar öfke duygusunun olduğunu bile bilmiyordum ama onun da gücenmiş olması bana iyi hissettirmişti. Seth belli ki öyle düşünmese de bana değerli olduğumu hissettirmişti. Ağlamayı kesip her şeyi en baştan konuştuktan sonra eskisinden de kızgın hissediyordum, bu sefer David adına. İlk defa onun karısına kıızıyordum. Çünkü nasıl olur da onu terk edip giderdi? Ortada kimseye ait bir kabahat yokken nasıl onu suçlardı? Düşündüklerimi ona da söyledim. Ona karısının bir aptal olduğunu söyledim -Seth'e güvenen benden bile daha aptal- ve yapabileceği en garip şeyi yaptı. Kahkahalarla gülmeye başladı, sonra beni ayağa kaldırıp kendi etrafımda döndürdü ve o güne kadar onun tarafını tutan ilk kişi olduğumu, ayrıca benim sinirlenmemin onun da sinirlenebileceği anlamına geldiğini söyledi. Avaz avaz bağırmaya ihtiyacı vardı -ikimizin de vardı- ve öyle de yaptık. Birlikte haykırdık,

küfürler ettik ve sanırım birkaç bardak bile kırdık. İçimizde ne varsa boşaltmıştık ve o gün hayatımın en kötü gününü olmasına rağmen bir şekilde en iyilerinden de biriydi.

Bonnie derin bir nefes aldı. O kadar hızlı yazmıştı ki kolunun altı ve dudağının üstü ter damlalarıyla ıslanmıştı. Tracey sıcaklığı yine arttırmış olmalıydı. Arkadaşı soğuğa katlanamazdı ve evdeki her bir koltuğun sırtına ilıştırılmış yumuşak pembe battaniyeler de bundandı.

Hikâyenin bu noktasına gelmiş olmak iyi hissettirmişti, Bonnie'nin ayrıntısına inmekten çekindiği acıklı bir hatıraydı bu; o yüzden onu korktuğu kadar üzmemiş olmasına memnundu. Ve hepsi de gerçektir işte, o gün hayatının dönüm noktalarından birine dönüşmüştü.

Kaleminin kapağını kapatan Bonnie boş kahve fincanını da alıp mutfığa gitti ve Tracey'i yerel gazetede bir şeye ağlarken buldu.

"Kahretsin." Bonnie, bir-iki saniye içinde arkadaşının yanına gitti. "Sorun ne? Ne oldu?"

"Ah hiçbir şey." Tracey, Pembe Panter desenli önlüğünün ucuyla gözlerini sildi. "Çok kötü bir olay hepsi bu. Her zamanki gibi salaklık ediyorum ördük."

Bonnie gazetede başlığa göz attı. Küçük bir çocuk trafik kazası sonucu yetim kalmıştı. "Korkunç" diyerek katıldı Bonnie. "Çok üzücü."

Tracey'nin sesi çatladı. "Ufaklık için çok üzüldüm" diyerek hıçkırdı. "Hiçbir çocuk annesini ya da babasını kaybetmek zorunda kalmamalı." Sonra, yanında duran Bonnie'ye bir bakış attı: "Ah Tanrım, özür dilerim canım, seni eleştirmek için söylemedim."

"Sorun değil." Bonnie onu rahatlatmak için omzunu sıktı. "Bu yüzden buradayım ya, biliyorsun. Geçmişini telafi edebilmek için."

Tracey, gazeteyi kapatıp ikiye katlarken hafifçe ürperdi. “Bu haber bana geçen Noel’deki korkunç olayı anımsattı” dedi Bonnie’ye. “O beni gerçekten mahvetmişti. Çay?”

Tracey su ısıtıcısına doğru ilerlerken Bonnie onaylayarak başını salladı. “Bir kadın, Noel arifesinde kızının atını sürerken ölmüştü ve at da telef olmuştu. Düşünsene, kutlamalardan hemen önce, Noel ağacının altındaki onca hediyeye açılmadan öylece kaldı. Kız ve babası için çok üzülmüştüm.”

“Çok acıklı” diye katıldı Bonnie, kendi atlarına bir şey olması düşüncesi midesine taş gibi oturuyordu. “Nerede olmuş? Buralarda mı?”

Tracey iki tane poşet çayı kenara ayırırken durdu. “Hayır, sanırım Cambridgeshire ya da o civarlarda bir yerde. Kadının kocası ünlü bir yazardı, eğer doğru hatırlıyorsam, o yüzden bütün gazetelere çıkmıştı.”

Bonnie aniden boğazında bir yumru hissetti. Telefonunu eline alıp internette arama sayfasını açtı ve birkaç anahtar kelime yazdı. Önüne çıkan haberler ve fotoğraflar Bonnie’nin öyle büyük bir korkuyla haykırmasına sebep oldu ki, Tracey elindeki çay fincanını yere düşürdü ve fincan döşemelerin üstünde parçalara ayrıldı. “Tanrı aşkına ne oluyor?” diye bağırdı Tracey ama Bonnie çoktan mutfaktan çıkıp gitmişti.

Herhangi birinin “Tanrı aşkına ne düşünüyordun ki” -metresinde güçlü bir on puan edecek viski deneyiminin sersemliği iki gündür sürüyor olsa da- Oamaru gezimizden sonra kendimi epey iyi hissediyordum. Queenstown, Noel zamanı olduğundan bile daha işlekti; sırt çantalı gezginler ve tatil yapan Yeni Zelandalılar Güney Adası’nın parti merkezinde, yeni yılda yeniden buluşmak üzere birleşmişlerdi.

Kit ve Tui’yi dönüşte beni evime bıraktıkları günden beri görmemiştim, ama onları düşünüp duruyordum, en çok da eve geri döndüğümde onları ne kadar özleyeceğimi düşünüyordum. Buraya geleli on sekiz gün geçmişti ama çok daha uzun zamandır buradaymışım gibi geliyordu ve henüz bir geri dönüş bileti bile almamışken zincirlerimden kurtulmuş gibi hissediyordum. Ve içimi ısıtan yalnızca kış güneşi değil, burada tanıdığım insanlar ve yeniden olmaya başladığım insandı, daha az kırılgan, daha huzurlu, her türlü durumda da eğlenecek bir şeyler bulabilen bir insan. Kendimi ne kadar çok özlemiş olduğumun, üzüntü ve umutsuzluktan başka bir şeyler hissetmeye ne kadar ihtiyaç duyduğumun farkında bile değildim. Şimdiyse en büyük endişem, İngiltere’ye döndüğümde neler olacağıydı.

Bugün için beni pervasız düşüncelerimden alıkoyacağını umduğum bir görev edinmiştim; alarmımı erken bir saate kurup güneş henüz yükselmeden dairemden çıktım ve otobüs terminaline gidip Wanaka’ya bir bilet aldım. Queenstown’ın kuzeyinde, iki saatlik uzaklıkta doğa harikası bir bölgeydi burası. Otago’nun pek çok bel-

desi gibi, Wanaka da evlerin, dükkânların ve iş yerlerinin ilginç bir dağılımına sahipti ama bu yeri tanımlayan asıl özellik muhteşem bir gölünün olmasıydı. Otobüs bölgeye yanaşır yanaşmaz uzaklarda, aşağıdaki manzarayı onu gururla seyreden ve pencere kenarlarındaki çiçeklik ve saksılardan çıkan rengarenk çiçek kümelerine hayranlıkla bakan ebeveyniymişçesine uzanan Güney Alpleri'ni fark ettim. Gölün karşısındaki yol kenarında bir avuç kafe vardı ama her zamanki gibi oturup bir şeyler yemek yerine, uzun bir yolculuk sonrası ilerlemeye devam etmek istediğimden yanıma bir sütlü kahveyle bir çörek aldım.

Gölün üzerinde yükselen gökyüzünün bir kısmı bugün kabarık gri bulutlarla gizlenmişti; onların arkasında kalan güneşin verdiği sıcaklık da böylece hafifliyordu. Ayaklarımın altında çıtırdayan rengarenk taşlarla sahil; doğanın ağaç kökleri, zümrüt yeşili dağ çimleri, parlak sarı ve onlarla uyumlu leylak rengi kır çiçekleriyle dolu yabani çalıların düzenli aralıklarla böldüğü bir akordeonu gibiydi. Kahvemden yudumlar alarak ve çöreğimden parçalar kopararak yavaş yavaş yürüyordum; yıpranmış eski Converselerim zaman içinde gelgitlerle yumuşamış çakıllar üzerinde rahatça ilerliyordu. Budaklı ağaçlar, kamburlaşmış ihtiyar hanımlar gibi eğilmiş yapraklarıyla suyu okşuyorlardı. Dişlerinin arasında zaferle sıkı sıkıya tuttuğu neredeyse benim kadar uzun bir sopasıyla, dalgalarla oynamakta olan siyah bir köpeğe gülümsedim. Kırmızı ve turuncu kanolar, tütsü çubukları gibi yukarı uzanan kürekleriyle kıyıyı renklendiriyor ve hemen ileride çatlamış boyalarla yamanmış ve muhtemelen eskiden beyaz olan gövdelerini sergileyerek güneşleniyormuş gibi uzanmış ahşap kayıklar duruyordu.

Burada, Wanaka'da çok daha cilalı duran Queenstown'da olmayan bir tazelik vardı ve böylece buradaki güzellik çok daha gerçek hissettiriyordu; bir gece öncesi değil de ertesi sabahmışçasına daha

az zorlayıcı, tozun dumana katıldığı değil de ortalığın yatıştığı bir yerdi sanki. Bir süre durup düşünmek için daha güzel bir yer seçmezdim. Yeni Zelanda'ya annemi bulmaya gelmiştim, ama onun yerine bir kız kardeş bulmuştum. Ve Kit'le tanışmıştım. Ona nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyordum. Onu bir arkadaş olarak kabul ettiğim kesindi ama Bonnie geri döndüğünde ve benim gerçekte kim olduğumu anladığında da öyle kalacak mıydık? "Önümüzdeki birkaç gün içinde" demişti Kit. Önümüzdeki birkaç gün içinde beni bırakıp giden kadınla nihayet karşılaşacaktım. Tüm bunlarla çevrili bir yaşantım olabilirdi ama onun yüzünden ben şu an etrafımda olan her şeyi daha yeni keşfediyordum.

Suyun üstünde hızla ilerleyen bir kuş sürüsünü izledim; minik bedenleri önce yukarı sonra aşağı doğru uçarken havada bir yazı yazdıklarını bilmeden birbirleriyle mükemmel bir uyum içinde süzülüyordu. Birbirlerine sahip oldukları için ne kadar şanslılardı ve kim bilir onlar için hizaya gelip kendi bedenlerinden çok daha büyük bir şeyin parçası olmak ne kadar kolaydı. David olsa bu düşünceme karşı çıkardı; koruyucu babam bana derdi ki tek başına bir birey olmak çok daha önemlidir ve bir kişi bile eğer isterse bin kişiymiş gibi bir kuvvetle koşabilir. Bazıları için bu doğru olabilirdi ama benim için öyle değildi. Ben tek başına olmaktan yorulmuştum. Ben etrafımda insanlarla kendimi çok daha iyi hissediyordum ve burada, Yeni Zelanda'dayken Anna'yı kaybettiğimden beri kendimi hiçbir yerde hissetmediğim biçimde bir yere gerçekten ait hissediyordum. Eve dönersem bu duyguyu kaybedecek miydim? Yeniden yapayalnız mı olacaktım?

Tam o anda bakışlarımı yukarı çevirdim ve tek başına duran ağacı fark ettim. Kıyıdaki arkadaşlarından ayrılmış, köklerini gölün sığ tarafına salmıştı; suda oynamak için ailesinden ayrılan bir çocuk

gibiydi. Etrafta fotoğraf çeken bir avuç insan kalabalığı vardı; arkasında uzanan dağlar ve tepede artık birbirinden ayrılmaya başlamış bulutlarla ise küçük ağaç kaybolmuş ve savunmasız kalmış gibi görünüyordu. Kendimi ona böylesine yakın hissettiren hissin büyü-
süyle ağacı daha yakından incelemek için yakınlaştım; kabuğunda-
ki hoyrat budaklarını, göz alıcı bir yeşil renkteki henüz açılmamış
tazecik yapraklarını ve tüm görkemiyle Doğa Ana'ya reverans yapar
gibi yana eğilmiş gövdesini seyrettim. Kraliçeyi karşılamak için yola
düşmüş yalnız bir piyon, savaş meydanındaki bir borazancıydı o;
dünyaya tek başına kafa tutmaya yeltenen herhangi bir ruh gibi
cesur ve aptaldı.

O an anladım ki önümde bir seçim vardı; ya kendimi kayıp ve
yalnız görmeye devam edecektim ya da ileri doğru bir adım atmak
için içimde o cesareti bulacak ve bir anlaşma yapmak için uzatılan
o eli kabul edecektim. Evangeline de öyle yapmaz mıydı? Anna ve
David de tam olarak böyle yapmamı istemez miydi?

Gölün, daha fazla ilerleyemeyeceğim bir bölümüne gelene dek
yürümeye devam ettim. Narin dalgaların kıyıya vurduğu yere çok
da uzak olmayan bir noktada devrilmiş bir ağaç vardı ve gidip ta-
mamen çürümekte olan görkemli gövdesinin ağarmış kabuğunun
üstüne oturdum. Bundan yalnızca birkaç hafta önce, ölümüne bu ka-
dar yakın olmak beni rahatsız ederdi fakat Kit bana hayatın devam
ettiğini, biten her şeyin yeni başlangıçlar getirdiğini, geleceğin de-
ğişmekte olduğunu ama asla yok olmadığını hatırlatmıştı; o güneşe
yüzünü dönmeyi ve gölgeleri arkasında bırakmayı başarmıştı ve ni-
hayet şimdi ben de belki bir gün aynısını yapabileceğime inanmaya
başlamıştım.

Bulunduğum yer ve buradaki insanlar sayesinde daha az acılı ve
daha az korkulu yollar bulmuştum kendime. Yeniden atlara yak-

laşmanın benim için çok acı verici olacağından korkuyordum ama Tui'yle vakit geçirmek için olan arzum bunu başarmamı sağlayacak kadar güçlüydü. Bu yolculuğa, en ufak zerreme kadar etrafımdakilere vererek çıkmıştım ve şimdi uzaktaki dağlardan birinin tepesine tırmanıp oradan bir kız kardeşim olduğunu haykırmak istiyordum; tanıdığım en güzel ve en cesur çocuktu o üstelik. Bundan sonra ne olursa olsun emin olduğum tek bir şey vardı: Tui'yi hayatımda tutmalıydım. Onun bana ne ifade ettiğini ve her durumda onun yanında olacağımı bilmesini istiyordum. Eğer Tui'yle olursam başıma gelen her şeyle mücadele edebileceğimi biliyordum; onunla ilgilenmek beni daha güçlü biri yapıyordu. Bu düşüncenin aklımda yer etmesiyle birlikte onu bir diğeri takip etti: Daha fazla Bonnie'nin dönüşünü beklemek istemiyordum; Tui'nin aslında kim olduğumu hemen öğrenmesini istiyordum. Çıplak dizlerimin üstüne düşene dek gözyaşlarımın aktığını fark etmemiştim bile ve onları yanaklarımdan silerken gülümsedim. İlk defa gözyaşı döktüğüme üzülüyordum çünkü biliyordum ki bu kez onların hüznüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Tui'ye kim olduğum konusundaki gerçeği söylemeye karar verdikten sonra kendimi bunun için sabırsızlanırken buldum. Derhal Queenstown'a gidip bir taksiye atladıktan sonra soluğu çiftlikte alma isteğim ne kadar yüksek olsa da daha mantıklı seçeneğin en azından bir gece beklemek olduğunu biliyordum. Ayrıca önce David'e söylemek istiyordum. Buraya geldiğimden beri onu geçiştiriyor olmaktan dolayı kendimi kötü hissetmişim ve her şeyi olup bittikten sonra anlatırsam onu üzebilirdim. Anna ile benim çok fazla ortak ilgi alanımız vardı ve birlikte çok vakit geçiriyorduk; bu yüzden David'i istemeden de olsa dışarıda bırakıyorduk ve ne kadar belli etmese de eminim bunu dert ediyordu. Ona yeniden kucak açmak istiyordum. Ben küçükken birbirimize çok yakındık, eminim tekrar olabilirdik.

Otobüsteyken telefonumu çıkarıp onu aradığımdaysa cevap alamadım. David'in sesli mesajı neşeyle "Muhtemelen okuyor, yazıyor ya da uyuyor" olduğuna dair bilgilendirme yaparken ev telefonu yalnızca çalıp durmuştu. İngiltere'de saatin henüz yedi olduğunu biliyordum -ve de pazar günüydü- ama koruyucu babam erken uyananlardandı. Her zaman öyle olmuştu. Biraz sinirlenerek ve endişelenmeye başlayarak bu defa Hayley'i aradım.

"Alo." Sesi uykulu geliyordu.

"Ben Genie. Seni uyandırdım mı?"

"Evet."

"Tüh. Özür dilerim ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

“Bir saniye bekle.”

Yorganı kaldırırken çıkan hışırtıyı duydum, sonra ise bir sorun olup olmadığını soran bir erkeğin sesi geldi. Hayley'nin yıllardır erkek arkadaşı yoktu ve bir an öylesine şaşırdım ki neredeyse onu neden aradığımı unutacaktım. “Yanıdaki kim?” diye sordum, Hayley telefona döner dönmez.

“Ne? Hiç kimse. Başka bir şey duymuş olmalısın.”

“Duyduğum şey bir erkek sesiydi, hem de senin yatak odanda!”

Bir sessizlik oldu. “Yorum yok” dedi Hayley ve ona koruyucu babamla ilgili sorunu anlatmadan önce yalnızca “Hımm” diye karşılık verdim.

“Belki hâlâ uyuyordur” diye cevap verdi.

“Yediye kadar asla uyumaz” diye karşı çıktım. “Ve asla telefonunu kapatmaz. İkisini de denedim hem cep, hem de ev telefonunu.”

“Ne yapabilirim senin için?” Sesi endişelenmişten çok teslim olmuş gibi çıkıyordu.

“Sanırım, eğer sakıncası yoksa eve uğrayabilirsin. Sadece düşüp kalmadığından ya da başına bir şey gelmediğinden emin olmak için.”

“Daha altmışına bile gelmedi” diye söylendi. “Kayıp düştüğünü sanmam.”

“Lütfen” diye yalvardım, gözlerimi kapayıp kabul etmesini dileyerek. “Biliyorsun, çok önemli olduğunu düşünmesem asla bunu istemezdim.”

“Ah peki, öyle diyorsan.”

Sonraki yarım saat bir hafta gibi geçti ve pencerenin önünden hızla geçip giden manzaralar bile dikkatimi dağıtamadı. Çok aptalcaydı ama David'i doldurduğu banyo küvetindeki suyun altında

kalmış ya da merdivenlerin dibinde yığılmış halde hayal edip duruyordum. Bana yolladığı son mesajın tarihine bakmak için telefonumu kontrol ettim, üç gün önceydi. Ben Oamaru'ya gitmeden öncesi. Ona gideceğimi bile söylememiştim. Şimdi ise aniden ona her şeyi ama her şeyi söylemek istiyordum. Hayley beni geri aradığında telefonumu hâlâ elimde tutuyordum ve kulak tırmalayan zil sesiyle yerimden sıçrayınca neredeyse telefonu düşürüyordum.

“Söyle” dedim, hoşbeşle vakit kaybetmeden.

“Pekala, bu gerçekten garip” dedi Hayley, sesi şimdi önceki konuşmamızdakinden çok daha canlı geliyordu. “Kapıyı çaldım ve posta kutusundan seslendim ama cevap vermedi.”

“Kahretsin! Pencereden bir şey görebiliyor musun?”

“Perdeler kapalı” dedi, evin etrafında dolanırken ayaklarının altında ezilen taşların sesini duyabiliyordum. “Hayır, mutfakta da ondan bir iz yok.”

“Yatak odasının penceresine bir taş atmayı dene” dedim ama Hayley buna pek yanaşmadı.

“Bağırdığımı duymadıysa taşı hiç duymayacaktır. Bekle başka bir fikrim var.”

Tek duyabildiğim yürüyüş yolunda ilerleyen ayaklarının sesi idi ve bu kadar uzakta olduğum için kendimden nefret ediyordum. En son onu aradığımdan beri günler geçmişti, çok uzun zamandır zor durumda olabilirdi.

“Aa” dedi Hayley ve telefona sıkıca yapıştım.

“Ne var?”

“Posta kutusundan tekrar baktım da halının üstünde bir yığın mektup var.”

“İçeride olması lazım!” diye inledim, otobüsteki diğer yolcuların meraklı bakışlarını üstüme çekerek. Queenstown'a çok uzak

değildik, uzaktan Wakatipu Gölü'nün küçük bir kısmını görebiliyordum.

“Sanırım alarm kurulu” dedi Hayley. “Işığının yanıp söndüğünü görebiliyorum.”

Korkunun solunum yollarımın etrafını saran soğuk parmakları biraz olsun gevşemişti.

“Emin misin?”

“Emin olmanın tek yolu deneyip içeri girmek ama güzel bir pazar sabahının bu saatinde tutuklanmaya hiç niyetim yok ya da herhangi bir zamanda. Aa bekle, Bayan Gilbert geliyor.”

Meraklı fakat iyi kalpli komşumuz şamatayı duymuş olmalıydı. Ayağında pembe terlikleriyle araba yolundan aşağı yürüyüşünü hayal edebiliyordum, beyaz İskoç Terrier'i Boris de David'in gül ağaçlarına işemek için bir fırsat bulmuş olmalıydı. “Ben konuşsam daha iyi olur” dedim ve Hayley telefonu ona verdi.

“Merhaba Genie hayatım, gerçekten sen misin? Yeni Zelanda'da olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim” dedim. “Burada da telefonlar çekiyor.”

“Evet tabii ya, ne aptalım.”

“Sizi bu kadar erken uyandırdığımız için özür dileriz” diye başladım, “ama babamı bulmaya çalışıyordum. Onu bu hafta hiç gördünüz mü?”

“Evet canım, dün sabah uğrayıp bana yedek anahtarını verdi.”

“Neden?” deyiverdim, pek de kibar olamadığımı fark ederek.

“Tatile çıkacağı zaman bana hep yedek anahtar bırakır” dedi Bayan Gilbert. “Gittiğini bilmiyor muydun?”

Belli ki hayır. “Sanmıyorum” diye cevap verdim, ihtiyatlı bir şekilde hafızamı tekrar tararken. David bana bir yere gideceğini söy-

lemiş miydi? Yılın bu zamanında nereye giderdi ki? Bir arkadaşına mı?

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Bayan Gilbert.

“Evet tabii, teşekkür ederim” dedim, herhangi bir ipucu bulabilmek için beynimi zorlarken Bayan Gilbert saat farkı hakkında bir şeyler mırıldanıyordu.

“İşte bak” dedi Hayley. “Sorun çözüldü. Şimdi yatağıma geri dönebilir miyim?”

“David bana bir yere gideceğini söylememiştii” diye söylendim, otobüs bir iniltiyle Shotover Sokağı’nda dururken ayağa kalkarak. Queenstown’a gelmenin eve dönüş hissi vermesi tuhaftı.

“Belki son dakikada karar vermiştir?” diye sordu Hayley, tekrar arabasına binerken. Sileceklerin sesini duyabiliyordum.

“Tanrım, seni yataktan kaldırdığım için çok üzgünüm. Ondan haber alamayınca çok panikledim.”

“Sorun değil” diyerek beni rahatlattı Hayley. “Bunun için endişelenme. Sen de benim için aynısını yapardın.”

“Nereye gittiğini merak ediyorum” dedim, Taylandlı tenleri ve örgüleriyle içeri girmek için birbirlerini cesaretlendirmeye çalışan iki kızın durduğu Nzone Hava Dalışı Merkezi’nin yanındaki duvara yaslanıp. Anna’yla paraşütle atlamak hakkında konuştuğumuzu hatırlıyordum; eğer böyle bir şey yapacak olursam ona bunu sağ salim karaya konduktan sonra söyleyeceğime dair bana söz verdimişti.

“Güneşli bir yere gitmiştir, eğer biraz akli varsa” dedi Hayley düşünceli bir halde. “Burada hava berbat.”

Bakışlarımı yukarı kaldırıp küçük bir bulut kümesinin arkasından henüz çıkan güneşe baktım ve burada havanın mükemmel olduğunu arkadaşımın yüzüne vurmamaya karar verdim. “David

güneşten nefret eder” diye ısrar ettim. “Benimle aynı ten rengine sahip o, güneş bize göre değil. Hem” diye ekledim, bir yandan da düşünürken, “bana söylemeden böyle bir şey yapmazdı, şeyden beri beni endişelendireceğini bilir...”

Tam o anda son derece korkunç bir düşünce geçti aklımdan. Belki de David ona Noel arifesinde itiraf ettiklerimden sonra bana gerçekten kızmıştı. O sırada güven vermiş ve beni rahatlatmıştı, ama sonra düşününce o kış sabahında yaptığım şeyin tam da korktuğum gibi suçlanmaya değer bir şey olduğunu fark etmişti ve şimdi ne beni görmek ne de benimle konuşmak istiyor, çünkü buna dayanamıyordu.

“David bile bile seni üzecek ya da endişelendirecek bir şeyi asla yapmaz” dedi Hayley, kelimeler ağzımdan hiç düşünmeden çıkıvermiş gibi. “Kesin haklı bir sebebi vardır.”

“Bir açıklaması vardır” dedim, ondan çok kendimi rahatlatarak. “Hadi kapat, bu arama sana bir servete mal olacak.”

Ancak birbirimize hoşça kal dedikten sonra ve daireme giden yokuşu dalgın dalgın tırmanırken duyduğum erkek sesini hatırlayabildim. Şanslı kız diye düşündüm, yüzümde çatılmış kaşlarımla tezahür eden kıskançlığımdan utanarak. Arkadaşım için mutluydum ama daha çok da bu sabah birlikte uyandığı kişi için; çünkü çok şanslı bir adamdı o. Sadece ben birine bu şekilde yaklaşmayalı çok uzun zaman geçmişti ve ancak Kit, Oamaru’da, iskelede bana sarıldığında ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmiştim. O anda, her ne kadar içimden keder akıyor olsa da bir arzu duyduğumu hissettim, aynı heyecan kıpırtısı geçitteki ürkütücü ışıklar arasındayken ve Kit çok yakınımda dururken de vardı. Balkonda oturup viski yudumlarımız arasında birbirimize hikâyelerimizi anlattığımız geceyse o kıpırtı öyle şiddetlenmişti ki bir bahane bulup yatmaya

gitmek zorunda kalmıştım. Ya böyle olmuştu ya da alkolün beni ikna etmesine olan ihtiyacıma teslim olmaktan kaçmıştım. Çünkü olan biten sadece buydu, daha fazlası olmayacaktı.

Biliyordum, asla sahip olamayacağım bir şeyin özlemini çekmek mantıklı değildi, geçen yıl boyunca hatta daha öncesinde de yaptığım şey buydu. Sanırım her zaman bir şeyin ya da birinin özlemini çekip durmuştum ben. Ama bu gece, üzerimdeki örtüyü çeneme çekip uykunun gelmesini ve beni yalnızca kafa karışıklığımdan değil, David'in nerede olduğuyla ilgili endişelerimden de kurtarmasını beklerken beni kollarıyla sarmasını istediğim tek bir kişi vardı.

Bonnie

Kapıyı açıp da Bonnie'yi karşısında gördükten sonraki birkaç saniye boyunca profesör sadece ona baktı. Bonnie onun eksilen saçlarını, nazik gözlerinin etrafındaki çizgileri ve altında oluşan torbaları fark etti. Zorlu bir sınavdan geçmiş bir adam vardı karşısında; Bonnie ne olduğunu bilmeseydi bile onu görür görmez tahmin edebilirdi.

“Bonnie” dedi en sonunda, tuttuğu nefesini bırakarak. “Sen...” Sustu, belli ki yoğun duygular içerisindeydi; Bonnie onu rahatlatmak için kendisinin konuşması gerektiğini düşündü. Yıllar önce de dostlukları işte böyle başlamıştı. Profesör üzgündü ve Bonnie ona destek olmak için yanındaydı. Onları çok zaman önce birleştiren bu olmuştu.

“Özür dilerim” dedi Bonnie başını öne eğerek. “Önce aramam gerekirdi biliyorum, ama bana gelmememi söylemeden korktum. Anna'yı yeni öğrendim ve ah kahretsin Dave, çok ama çok üzgünüm. İnanamıyorum.”

David başını salladı, ilk kez gözyaşlarıyla savaşıarak alt dudaklarını ısıırıyordu. “Bazen ben de inanamıyorum” dedi iç çekip, bakışlarını Bonnie'nin arkasında kalan araba yoluna çevirerek. O sabah don vardı ve ön bahçedeki çimler cansız güneşin altında hâlâ parıldamaktaydı. Bonnie, David'le aralarındaki boşlukta kendi nefesini görebiliyordu ve hafifçe titredi.

“O günler bir şekilde en kötülerini oluyor” dedi dalgın bir halde. “Uyanıyorum ve bir mutlu saniye boyunca Annabel’in gidişini unutmış oluyorum, bazen ona dokunmak için uzanıyorum bile. Ama sonra gerçek dünyaya dönüyorum ve...” Sesi gitgide kısıldı; yüz ifadesi kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

“Çok üzgünüm” dedi Bonnie bir kez daha hiç de yardımcı olmadığını hissederek. “Keşke daha önce öğrenseydim. Eğer bilseydim ben...”

“Takma kafana.” David gözlüklerini burnunun üstüne itti. “Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Olan oldu.”

“Bilseydim daha erken gelirdim” diye karşı çıktı Bonnie, bunu söylerken ne kadar doğru olduğunu kendisi de merak etse de. Anna’nın ölümünü öğrenmesi bir uçağa atlamaya kendini ikna etmesi için yeterli olur muydu? Öyle olmasına inanmak istiyordu. Tracey’nin mutfağında, Anna’yla ilgili haberin ilk birkaç satırını okur okumaz aklından geçen tek şey mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya gelmek olmuştu. Hazırlanıp tren garına gitmek için bir taksiye binmesi on dakika sürmüştü.

“İçeri gel lütfen” dedi David. “Pardon kabalığımı bağışla. O kadar yıl sonra seni görmenin şaşkınlığından olsa gerek. Çok iyi görünüyorsun bu arada. Bunu söylemiş miydin?” David bir adım geri gidip geniş döşemeli holü ve kenardaki açılmamış mektup yığınıyla dolu bir masayı ortaya çıkararak kapıyı biraz daha araladı.

Bonnie tereddüt etti. “Evangeline?” diye söze başladı fakat David kafasını iki yana salladı.

“Burada değil ve nerede olduğunu söylediğimde çok şaşıracaksın.”

Bonnie ne demek istediğini soracaktı ki telefonu mesaj sesiyle

öttü. Bunun Kit için tayin ettiği melodi olduğunu hatırlayarak telefonunu çantasından çıkardı ve özür dileyerek içeri yürüyen David'i takip etti.

"Penguen görevi başarıyla tamamlandı" yazan mesajı okudu ve Kit'in beraberinde gönderdiği fotoğrafa baktı. Tui, büyük bir penguin heykelinin yanında kocaman gülümsüyordu ve elini tuttuğu kişi hayır bu gerçek olamazdı! Genç kadının çene hizasında koyu renk saçları ve düzgün, yuvarlak bir çenesi vardı. Başını eğmiş üvey kız kardeşine sevgiyle gülümsüyordu. Evangeline Yeni Zelanda'daydı. Bonnie, elini ağzına götürmüş koridorun ortasında kalakalmıştı.

"Her şey yolunda mı?" David onun yanına geri gelmişti.

Bonnie söyleyecek bir şey bulamadan telefonu ona verdi.

"Ah Tanrım!" dedi David, gözlüklerini burnunun üstünde kaymış olduğu yerden yukarı ittirirken. "Bu Genie mi? Evet o! Çok hoş görünüyor. Tüm saçını kestirmiş. Yanındaki kim?"

"Kızım" dedi Bonnie boğuk bir sesle. "Tui."

"Aha." David tekrar fotoğrafa baktı. "Evet, Genie onunla tanıştığından bahsetmişti. Birlikte çok mutlu görünüyorlar, öyle değil mi?"

Bu konuda nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Bonnie aptala dönmüş gibiydi. Ama sonra David Nash'in şok olması epey zor biri olduğunu hatırladı. O gerçekçi biriydi, sorunlarından çok çözümleri olan bir adamdı. Ve muhtemelen bu konuda ön bilgisi de vardı. Evangeline düzenli olarak onunla iletişim kuruyor ve Bonnie'nin Yeni Zelanda'daki hayatından bir şeyler paylaşıyor olmalıydı. Fakat bu fotoğraf, Tui'nin bir kardeşi olduğunu öğrendiği anlamına mı geliyordu? Hayır olamazdı, Kit böyle bir durumda Bonnie'yi mutlaka arardı ya da Simon. Evangeline kim olduğunu açıklamadan önce Tui ve Kit ile dostluk kurmuş olmalıydı. Kim bunun için

onu suçlayabilirdi ki? Bonnie olmadığı kesindi, gerçekleri saklama kraliçesi...

“Genie gerçekten çok iyi görünüyor” dedi David memnuniyetle, Bonnie’ye telefonunu geri verirken.

“Adının Evangeline olduğunu sanıyordum” diye mırıldandı Bonnie, yakın zamanda oturacak bir sandalye bulamazsa bayılacağını düşünüyordu. David belki de bunu hissederek, onu oldukça modern döşenmiş mutfığa götürdü ve bir iskemle çekti.

“A evet” dedi neşyle. “Ama kısaca Genie diyoruz. Anna ve benim için her zaman için gerçeğe dönüşen bir dilek gibiydi, bu yüzden bize anlamlı geldi. Bu arada kahve ya da çay ister misin? İkisini de demleyebilirim.” Bütün bu olanlar son derece normalmiş ve neredeyse otuz yıldır görmediği kadın çocukları almak için kapısına her gün uğruyormuş gibi su ısıtıcısına uzandı.

“Çay” demeyi başardı ve kendini oturduğu yerde daha rahat bir pozisyona taşıyıp iki kızının birden olduğu fotoğrafa tekrar baktı. Bu nasıl olabilirdi? Bonnie buradayken Evangeline nasıl Yeni Zelanda’da Tui ve Kit ile birlikte penguen izinde olabilirdi ki? Evangeline onu bulmaya, tam da Bonnie’nin kızını aramak için yola çıktığı zamanda gitmişti, bu bile Bonnie’nin başını döndürmeye yeterdi.

David suyu kaynamaya bırakarak sessizliği bozdu, iki tane fincan hazırladı ve buzdolabından sütü çıkardı. Bonnie onu görmeyen gözlerle seyretti ve o ancak oturup her şeyi idrak etmeye çalışırken David’in yapacak bir şeyleri olmasına gıpta etti.

“Genie ne kadar zamandır Yeni Zelanda’da?” diye sordu ve David hafifçe kaşını çattıktan sonra arka kapının yanında asılı duran takvime baktı.

“Ayın on birinde yola çıkmıştı” dedi yanaklarını şişiren havayı üfleyerek. “Tanrım, epey zaman olmuş değil mi?”

“Benim buraya uçtuğum gün” diye cevap verdi Bonnie hissiz bir şekilde.

“Öyle olduğunu tahmin ettim.” David dumanı tüten bir fincanı onun önüne bıraktı. Bonnie, Anna’nın haberini aldığından beri hiç durmadan titriyordu; biraz daha sıcaklık ihtiyacıyla iki elini de fincanın etrafına sardı.

“Genie vardıktan bir gün sonra seni bulmak için yola çıktı” diye açıkladı David, Bonnie’nin karşısındaki tabureye çıkarken. “Birisi ona senin buraya geldiğini söylemiş ama o kalıp senin dönüşünü beklemeye karar verdi.”

“Ne karmaşa.” Bonnie inanamayarak kafasını iki yana salladı. “Demek istediğim, bunca zamandan sonra ikimizin de tam olarak aynı kahrolası günde birbirimizi bulmaya çalışması nasıl bir şans?”

“Sen geldiğinden beri neredeydin?” diye sordu David.

“Buraya Evangeline’i görmeye geldim” dedi Bonnie. “Ama uçaktan indiğim zaman kendimde buraya gelecek cesareti bulamadım. Çok korkmuştum ve düşüncelerimi toparlamak için biraz daha zamana ihtiyacım vardı; o yüzden ben de Tracey’nin yanına gittim.”

“Gündoğumu Tracey mi?” diye sordu ve Bonnie ilk kez gülümsedi.

“Ta kendisi.”

“Tanrım! O nasıl?”

Bonnie ona anlattı; Anna’nın kazasını nasıl öğrendiğini açıkladı.

“Tabii.” David çayından bir yudum aldı. “Tracey soyadımı hiç öğrenmemişti değil mi? Bana ‘profesör’ diye hitap ediyordu.”

“Senin için ne kadar berbat bir durum olduğunu hayal dahi edemiyorum” dedi Bonnie alçak sesle. “İkiniz için de.” Bonnie kalın kışlık montunun manşetleriyle oynuyordu; neredeyse onları sökecekti. Mutfaktaki yapay sıcaklığa rağmen Bonnie hâlâ iliklerine dek üşüdüğünü hissediyordu.

“Genie bundan çok kötü etkilendi” dedi David; gözlerini öyle sert ovuşturuyordu ki gözlükleri düştü. “Bu yolculuğa çıkıp seni bulmayı denemesi benim fikrimdi, belki faydası olur diye düşündüm. Sana yazmalı ya da telefon etmeliydim ama ben de senin gibi onu görmek istemeyeceğinden korktum. O kapıyı hiçbir zaman tamamen kapatmak istemedik ama korkarım Anna da ben de öyle olmasına izin verdik. Anna, Evangeline için şaşılası bir sevgiyle doluydu ve senin bir gün gelip onu isteyeceğine dair sıkıntılı düşüncelere sokardı kendini. En sonunda sanırım araya mesafe koymak daha kolay geldi. Ama Genie hep bir yerlerde bir annesi olduğunu biliyordu, ona evlatlık olduğu konusunda asla yalan söylemedik.”

“Doğum sertifikasını görmeyi hiç istemedi mi?” diye sordu Bonnie; çünkü biliyordu ki eğer onun yerinde kendisi olsaydı gerçeği bulana dek dünya üzerindeki her bir taşın altına bakardı.

“Tam tersi” dedi David, tereddütsüz bir şekilde bakışlarını mokesen tarzı terliklerine çevirerek. “Ona evlatlık edinme işlemlerine dair hiç belge olmadığını, çünkü senin bir arkadaşımızın arkadaşı olduğunu ve böylece resmi kanallara gidip başımız ağrımadan Anna’yı annesi ve beni de babası olarak daha kolay kaydettirdiğimizi söyledik.”

“Size inandı mı?”

David omuzlarını silkti. “Sanırım inandı, bana bir kez gerçek babasının kim olduğunu sordu ama ona bilmediğimizi söyledim.”

Bonnie çayından bir yudum aldı, aniden David’e bakamaz hale gelmişti. “Ondan hiç haber almadın değil mi? Biliyorsun kim olduğunu?”

David başını iki yana salladı. “Hayır, hiçbir şey. Zaten kimse, yaptığı şeyden sonra bir haber almayı ummuyordu.”

“Peki neden şimdi?” Bonnie, sormaktan kendini alamadı. “Neden Genie şimdi beni bulmak istedi?”

“Anna gidişinin ardında benim dolduramayacağım kadar büyük bir boşluk bıraktı” dedi David. “Geçmişte Genie seni arama fikrine pek sıcak bakmıyordu ama şimdi bunu yapma sebebinin Genie’nin kendisinden çok Anna’yla ilgili olduğunu düşünüyorum. Genie, Anna’ya çok sadıktı” diye açıkladı. “Seni bulmaya dair bir arzu göstermesinin annesini incitebileceğini biliyordu; bu yüzden buna yanaşmamıştı.”

“Bu mantıklı sanırım” diyerek kabul etti Bonnie. “Ailesini hayal kırıklığına uğratmayı istemez insan, değil mi? Benim aileme Evangeline’den bahsetmememin sebebi de buydu, bunun onları perişan edeceğine dair aptalca bir inancım vardı; halbuki muhtemelen tam tersi olurdu.”

David’in rengi soluklaşmıştı. “Üzgünüm” dedi. “O günlerde seni daha çok desteklemeliydim, anne ve babanla kendim konuşmayı teklif etmeliydim belki de.”

“Hayır.” Bonnie oldukça katıydı. “Değişen bir şey olmazdı. Kahrolası bir inatçıydım ve Evangeline’in mutlu bir hayatı olmasını istiyordum. Onu da Anna’yla siz verdiniz. Ve mutlu da oldu öyle değil mi? Benim kızım?”

Son kelimelerini söylerken Bonnie’nin sesi çatladı ve David yanıt vermek için birkaç saniye beklemeyi tercih etti. “Sanırım onu mutlu ettik” diyerek onayladı David; kendini de onaylamak ister gibi başını sallayarak. “Ama şu sıralar mutlu olmadığı kesin. Sorun şu ki; Genie kazadan kendisini sorumlu tutuyor, bu çok saçma elbette ama bunu bir türlü aşabilmiş gibi görünmüyor. Yeni Zelanda’ya gidene kadar bir yıl boyunca evden neredeyse hiç çıkmadı. İşini bıraktı -çok sevdiği işini- ve yalnızca birkaç arkadaşıyla görüştü. Onun için berbattı.” Bonnie onu teselli etmek üzereydi ki David gülümsemesiyle onu şaşırttı. “Bu yüzden bu fotoğrafı görmek çok

güzel” diye devam etti. “Yeniden eski haline dönmüş gibi görünüyor ve çok uzun zamandır görmediğim kadar mutlu.”

“Tui’nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır” dedi Bonnie ona; şimdi kızının delişmen hallerini hatırlayıp kendi kendine gülmüyordu. “Onun yanındayken uzun süre mutsuz kalmak pek mümkün değildir.”

“Annesine benziyor demek ki” dedi David sessizce. “Eğer doğru hatırlıyorsam, senin de benim üzerimde hep böyle bir etkin olurdu. Anna geri dönmeden önce senden çok güç almıştım. Bunu asla unutmuyorum.”

“O zamanlar nasıl biri olduğumu hayal meyal hatırlayabiliyorum” dedi Bonnie açık yüreklilikle. “Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bunu hatırlamayı deniyordum aslında.”

Çantasına uzanıp bir tomar çizgili kâğıt çıkardı ve onları havaya kaldırdı. “O günlerde yaşanan her şeyin bir hikâyesini yazmaya başladım Evangeline’e vermek için.”

“Her şeyin mi?” David hevesli gözlerle ona bakıyordu.

“Hikâyenin sonuna henüz gelmedim” dedi dikkatli bir biçimde. “O yüzden hayır, her şeyin değil.”

“Kahvaltı ettin mi?” diye sordu David. Konunun ani değişimiyle afallayan Bonnie tutarsız bir cevap vererek kekeledi. “İkimize yumurta pişireyim” dedi David, taburesinden kalkıp karşıya ilerlerken. “Nasıl seversin, kızarmış, poşe, çırpılmış?”

“David.”

“Omlet de yapabilirim istersen? Noel’den kalan kaliteli peynirim var. Stilton sever misin?”

“David lütfen.” Bonnie, şimdi onun etrafta dolaşıp durmasına sinirlenerek ayağa kalkmıştı. Yolculuğu sırasında dev bir endişe dalgası onu tüketmişti ve şimdi de aniden yıkılmış hissediyordu

kendini. Bunca zaman Tracey'nin misafir odasına kapanarak kızıyla -her iki kızıyla da- geçirebileceği o değerli zamanı boşa harcamıştı. Kendisine kızılıyordu ve bu David'e de kızmasına sebep oluyordu. Onu son kez görelî, her şeyin olup bittiği o zamandan beri çeyrek asırdan fazla olmuştu ve David ona omletinde hangi peyniri tercih edeceğini soruyordu. "Benim eve dönmem lazım" dedi ona. "Yeni Zelanda'ya. Hem de mümkün olduğunca çabuk."

"Anlıyorum." David yenilgiyle kaldırıyormuş gibi tuttuğu tavayı aşağı indirdi. Sonra, bu fikre henüz kapılmış gibi kollarını bağladı ve Bonnie'ye sorgulayan bir bakış attı. "Bana her şeyi anlatmadın" dedi. "Bir şey saklıyor gibisin."

"Ne gibi?" Bonnie kâğıt tomarını tekrar çantasının içine koyuyordu.

"İngiltere'ye geliş sebebin gibi" diye karşılık verdi David. "Anna'dan henüz dün haberin olduğunu söyledin."

"Bu doğru." Bonnie kalbinin daha hızlı çarpmaya başladığının farkındaydı. Endişe hissi geri gelmişti ve hızla koşan bir at gibi bastırıyordu.

"Neden şimdi?" diye sordu David, Bonnie'nin biraz önceki sorusunu tekrar ederek. "Bunca zaman sonra neden Genie'yi görmek istedin?"

Bonnie sakın kalmaya çalışarak gözlerini kapayıp ellerini mutfak tezgâhının üzerine koydu. Doktorun merhametli yeşil gözlerini düşündü ve masasının üzerinde duran çerçevelenmiş aile fotoğrafını. Bonnie'ye geçen zamanın en kıymetli şey olduğunu, hayatın karşına ihtiyacın olan şeyi nasıl çıkardığını ve korkularına teslim olmamanın ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Bonnie şimdiye dek hiç kimseye İngiltere'ye gelişinin gerçek sebebini söylememişti. İlk defa iki kızını bir arada görmenin şaşkınlığı mıydı, yoksa sade-

ce yeniden güvenilir bir dostun yanında olmanın rahatlığı mı bilmiyordu ama aniden daha fazla yalan söylememeye karar vermişti. Derin bir nefes aldıktan sonra David'e her şeyi anlattı.

Koru iftliği'ne sabah 11'den biraz sonra vardığımda avluda binicilerden oluşan bir kalabalık vardı. Kit ve Tui'den bir iz yoktu ama minibüsün büyük ağacın altındaki her zamanki yerinde park edilmiş olduğunu gördüm. Ofise ilerlemek üzereydim ki birkaç gün önce Wellington'a gitmek üzere toparlanmak için gelmiş olan Allie eyer odasından çıktı; yanakları ve çıplak omuzları güneş yanığıyla pembeleşmişti.

"Selam" dedim ve bir sonraki sözümü yutmak zorunda kaldım; çünkü Allie sanki orada değilmışim gibi başka bir noktaya bakıyordu. Nasıl tepki vereceğimi bilemeyerek, iki tane eyerlenmek üzere bağlı bekleyen atın yanına doğru onu takip ettim. Keith beni tanıyınca hareketlendi ve hemen kadife burnunu tişörtüme sürdü. "Seni görmek de güzel" diye seslendim fakat Allie'nin yüz ifadesini görünce bütün neşem söndü. "İyi misin?" diye sordum ve Allie başıyla Keith'i işaret etti.

"Benim için eyerleyebilir misin onu?" diye karşılık verdi ve merakımı gidermeme fırsat olmadan oradan uzaklaştı. Bir şeye üzöl-müş gibi görünmekten çok dikkati dağınık görünüyordu. Belki de çiftlikteki günlerinin sonuna yaklaşmış olması onu keyifsiz yapı-yordu. Keith'in eyerini sıkılaştırıp ağızlığını bağlayana kadar, Allie ödemelerle ilgilenmek üzere ofise girip gözden kaybolmuştu bile. Ben de cebimden nane şekeri çıkarıp doru atın güzel ağzına uzat-tım; dudaklarını kıvrarak bana büyük sarı dişlerini göstermesine gülerek. Bir dakika sonra Tui'yi bulmak için samanlığa doğru yürümeye başladığımda, onu eğitim alanının önünde Beavis'le kova-

lamaca oynarken buldum. Sağa sola koşarken başı geriye düşüyor, kolları ve bacakları tasasız bir şekilde savruluyordu; benim kederli gözlerim için öyle harika bir manzaraydı ki, ona seslenmek yerine öylece durup tadını çıkardım. Benim kardeşim.

“Daha önce insandan çok yel değirmenine benzeyen biriyle karşılaş mıydın?” Gelen Kit’ti; kızarmış ve gübre kokuyor olmasına karşın her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu.

Ona dönüp Kylie Minogue’dan “Dönüp Duruyorum” şarkısının birkaç dizesini mırıldanınca Kit sırttı.

“İşleri savsaklayayım deme sakın.”

“Çok geç” diye cevap verdim, Mill House Çiftliği’ni düşünerek. Kit ise hâlâ şaka yaptığımı düşünüyor olmalıydı, bu yüzden sadece burun kıvırdı.

“Kafaya diktiğimiz viski şişesinden sonra sersemliğin kaç gün sürdü?” diye sordu ve iki gün olduğunu söylediğimde etkilenmiş göründü.

“Ben hâlâ sarhoş olduğuma eminim” dedi. “İlerlemiş yaş adama bunu yapıyor işte.”

“Kit!”

İkimiz birden arkamızı dönüp koca bir alacalı midilliye binmek üzere olan Allie’yi gördük.

“Binişe ben çıkıyorum, uzun turdayız, geri dönmemiz iki saati bulur.”

“Tamamdır.”

Hayal mi görüyordum, yoksa Kit bariz bir şekilde mahcup mu duruyordu? Ve Allie de bugün oldukça sinirliydi, belki de kavga etmişlerdi. Biniciler tek sıra halinden avludan ayrılırken ikimiz sessizce durup onları izledik. Eğitim alanının yanında bağırıp kahkahalar atan Tui’yi hâlâ duyabiliyordum, bir kez daha buraya neden gel-

diğimi hatırladım. Ona gerçeği anlatmak istiyordum, aynı şekilde Kit'e de. Belki de önce Kit'e söylemem daha iyi olurdu ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Dün bunun için fazlasıyla hevesliydim ama şimdi onunla yüz yüze gelince ve her zamanki gibi onu böyle cana yakın ve nazik görünce korkuyla susup kalmıştım. Ya bana sinirlenirse -daha da kötüsü- ya benden nefret ederse?

Saman yuvalarını doldurmasına yardım etme bahanesiyle onu avludan ahıra kadar takip ettim, içimde köpüren duyguları görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bugün için büyük Noel planları var mı?" diye sordum; saman yığınlarına uzanmak için eğilince ortaya çıkan karnını ve esmer sırtını görünce kızarmıştım.

"Yok." Kit benimle pek göz göze gelmiyordu. "Allie'nin yanına gidecektim ama..."

"Geeee-nie!" Tui bana sesleniyordu.

"Bir dakika Tui işimiz var" diye geri bağırdı Kit.

"Genie!" diye seslendi Tui tekrar, bu defa daha sabırsızdı.

"Gidip iyi mi diye bir bakayım" diye söze başlamıştım ki beni kaşını çatarak uyardı Kit.

"O iyi" dedi. "Sana bir sürprizi var, hepsi bu."

Kısacık, mideme yumruk yemiş gibi hissettiğim bir an için o sürprizin Bonnie olduğunu düşündüm; ama sonra Kit ekledi: "Ama önce üstünü değiştirmek isteyebilirsin."

Üstümdeki şorta ve kolsuz tişörte baktım. "Neden? Sakın bana yem odasına ya da başka bir yere jakuzi kurduğunuzu söyleme."

"Aslında çok iyi olurdu" diye cevap verdi Kit alay ederek; ilk saman yığınına hazırlamış onu zemine fırlatıyordu. "Ama hayır, daha fiziksel bir şey."

"Daha fazla frizbi golf oynamayacağız değil mi?" diye yakındım espriyle karışık. "O oyunda çok kötüyüm."

“Kendimi o duruma tekrar sokmazdım, seni saymıyorum bile” dedi gülerek. “Hayır, bir kez daha tahmin et.”

“Geeee-nie!”

“Halinden bezmiş gibi geliyor sesi” dedim Kit’e; o sırada ahırdan avluya çıkıp Tui’ye seslenerek “Horoz gibi ötmeyi kesmesini” söyledi. “Sürpriz için çok heyecanlı” dedi. Kurnazlık ediyordu.

“Hadi söyle!” dedim, hâlâ eğleniyordum fakat biraz da sinirlenmeye başlamıştım.

“Tui ata binmek istiyor” diye açıkladı.

“Aa tamam...” diyerek onayladım, buradan nereye varacağını bilemeden.

“Seninle birlikte” diye devam etti, sesine heyecanlı bir tonlama katarak.

“Ona öğretmemi mi istiyor?”

Kit kafasını sağa sola salladı.

“Yuları tutmamı mı istiyor? Geçen seferki gibi, nehre kadar.”

“Yaklaşıyorsun.”

“Hadiiii Genie. Tanrım!”

Tui hâlâ beni çağırıyordu. Keşke Tui acele edip bir an önce söyleseydi, benimle oynamaktan müthiş keyif alıyordu. “Bu kadar.” Elimdeki yarım saman yığınının yere bıraktım. “Tui’yi bulmaya gidiyorum, nasıl olsa o bana söyler.”

Kit asma köprü gibi kocaman kolunu beni durdurmak için uzattı. “Onunla birlikte binmeni istiyor seni şaşkın tavuk” dedi sakince. “Atın sırtında. Allie gitmeden önce senin için Ekara’nın eyerini taktı.”

“Ama yapamam ki” diyerek karşı çıktım; moral seviyem dolu tanelerinden bile daha büyük bir hızla yere çakılmıştı. “Ben artık at binmiyorum.”

“Ama yapabilirsin” dedi Kit kibarca. “Nasıl yapıldığını biliyorsun.”

“Ne fark eder ki!” dedim kısa keserek; sert tonumdan irkilmesini umursamadım. “Sanırım bu aslında senin fikrin öyle değil mi? Beni kandırmak istedin, bu yüzden Tui’ye bu onun planıymış gibi davranmasını söyledin.”

“Tamamen onun fikriydi” diye cevap verdi Kit; hâlâ sakın kalması benim huysuz tepkimi daha da anlamsız kılıyordu. “Ciddiyim.”

“Ah Tanrı aşkına!” diye bağırdım, kolunun tutuşundan uzaklaşarak. “Neden benim tekrar ata binmem fikrine bu kadar kafayı taktın ki? Sana söyledim, artık binmiyorum.”

“Evet söyledin” diye kabul etti; savunmaya geçtiğini gösteren tek şey bağladığı kollarıydı. “Ama hiç neden olduğuna dair iyi bir sebep vermedin.”

“Vermedim, çünkü yapamam” dedim ona, sesimi yükselterek. “Çünkü bunu hak etmiyorum.”

“Hak etmiyorsun da ne demek?” Kit şaşkın görünüyordu. “Elbette hak ediyorsun, eğer ata binmek seni mutlu ediyorsa bunu yapmalısın. Tanrım Genie, hayatın ne kadar kısa olduğunu senin çok daha iyi bilmen gerekir. Kendini boş yere neden cezalandırıyorsun?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimelerim öfkeli bir hıçkırıkla birbirine girdi. Kit beni rahatlatmak için yaklaşıırken telaşla geri çekildim. “Lütfen yapma.” Terslenince öyle kırgın göründü ki ona bakmaya dayanamadım; onun yerine yüzümü çevirip oradan kaçtım ve kendimi eyer odasına atıp kapıyı arkamdan kapattım. Ona ata binmeyi her şeyden daha çok istediğimi ama tam da bu yüzden bunu yapmadığımı nasıl açıklayabilirdim ki? Anna’nın

ölümüne kendi atımı çalıştırmayacak kadar tembel ve disiplinsiz olmam sebep olmuştu. Benim zavallı biricik Suki'm de hayatını sahibi yüzünden kaybetmişti. Ata binmem gereken tek günde bunu yapmadığım için benim cezam, ne kadar canımı yakıyor olsa da bundan sonra ata binmemekti.

“Genie.” Kit kapıyı yumrukluyordu.

“Bana bir saniye ver” diye rica ettim.

“Tui yanında mı?” diye sordu ve o an sesinin endişeli ya da kızgın olmak yerine ne kadar korkulu geldiğini fark ettim. Kapının sürgüsünü kaydırdım, telaşla içeri girerken Kit'in yüz ifadesi müthiş bir soğukluk yayıyordu. “Kahretsin” dedi, odanın her köşesine tek tek bakarken. “Onu en son ne zaman gördün?”

“Görmedim” dedim telaşlanmaya başlarken. “Sadece duydum, o da en az on dakika önceydi.”

“Endişelenme.” Kit tek eliyle omzuma dokundu. “Sen avluya bak. Ben otlakları kontrol edeceğim.”

İkimiz ayrılıp farklı yönle ilerledik. Yem odasından içerideki eğitim alanına, oradan ofise ve tekrar aynı noktaya dönene kadar Tui'nin adını çağırarak koşturuyorduk. Küçük köpek neredeyse sahibi de ondan fazla uzakta değildir diye umarak Beavis'in de ismini çağırmaya başladım; ama ikisinden de tek bir iz yoktu. Ekara avlunun ortasında ahşap bir direğe bağlı duruyordu ve beşinci ümitsiz turumda bir an için durup alnımı onun koyu kahverengi boynuna yasladım.

“Bir iz var mı?” Kit yorgun bir halde eğitim alanından çıktı.

“Hiçbir şey” dedim dudaklarımı ısırırken. “Başka nereye gidebilir ki?”

“Bilmiyorum.” Kit huzursuzca elini saçlarının arasından geçirdi. “Yanında biri olmadan uzaklaşmaması gerektiğini biliyor ama eğer

çok sıkıldıysa... Of, kahretsin!" Aniden çılgına dönmüş gibiydi. "Keith yok" dedi. "Burada Tui için eyerlenmiş bekliyordu ama gitmiş. Ah lanet olsun! Sence olabilir mi..."

"Nehre giden yolda sürmüş olmalı" diyerek sözünü kestim, düşünce değil bir umuttu. Diğer seçenek otobana giden yoldu ve bunu düşünmek bile istemiyordum.

"Hadi gidelim öyleyse" dedi Kit; yürümeye başlamıştı ki onu durdurdum.

"Yürüyerek ona asla yetişemeyiz." Ekara'ya döndüm. "Ata binmem lazım."

"Ama ya..." diye kekeledi, ama ben çoktan üzengileri indirmeye başlamıştım. "Ben gideceğim" dedim. "Sen yolu kontrol et, sonra bizi takip edersin." Bir şapka arayacak vakit yoktu. Dizginleri kapıp hissettiğimden daha emin göründüğümü umarak Kit'e son kez bakmak için ona döndüm, derin bir nefes alıp Ekara'nın sırtına tırmandım.

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" Kit uzanıp elimi tuttu. Öyle korkmuş görünüyordu ki neredeyse eğilip onu rahatlatmak için bir öpücük verecektim. Sevdiğim biri orada tehlikede ve yalnızdı ve bu sefer ben ona yardım edecektim. Bu defa bir şeyler yapabilirdim. Parmaklarımı onunkilerin etrafına sarıp elini sıktım. "Eminim" dedim. "Ama eğer kız kardeşim de iyiye." Sonra Kit cevap vermeye vakit bulamadan Ekara'yla ileri atıldım ve ikimiz geri dönüp bakmadan avludan uçarak uzaklaştık.

Yolun ilerisindeki kapı kapalıydı ama onu açmak için yavaşlamak yerine topuklarımı kararlı bir şekilde Ekara'nın iki yanına bastırdım ve o da ayaklarını açarak havaya doğru sıçradı. Dizginleri tek elime alıp boşta kalan elimle cesur atın parlak boynunu okşayarak ona teşekkür ettim. Duruşumu kontrol etmek için yalnızca bir anlığına durduktan sonra, atı sağa çevirip Dart Nehri'ne giden ağaçlı yola doğru koşturdum. Ekara'nın kuru zeminde giden toynaklarının sesini dinliyor; çıplak kollarıma ve bacaklarıma batan dikenleri, saçlarımin arasında onu bir o tarafa bir bu tarafa savurarak dağıtan rüzgârı hissedebiliyordum. Duyularım tek tek canlanıyor, bedenim zaten alışık olduğu o pozisyona zahmetsizce uyum sağlıyordu ama benim tek düşündüğüm şey Tui'yi bir an önce bulabilmektir. O buralarda bir yerlerdeydi, muhtemelen umutsuz ve korkmuştu, çünkü Kit de ben de onun bağırışlarını umursamamıştık. Onun başına kötü herhangi bir şeyin gelmiş olduğu düşüncesi Ekara'yı daha da hızlı sürmeye başlamama yetti; alt bacaklarım atın iki yanına sımsıkı bastırıyordu.

Çalıkların arasındaki yarı gizli bir aralığa doğru son hızımızla giderken, alçak bir dalı son anda fark edip korumasız kafamı yüzüm atın uçuşan yelesine değene dek aşağı eğdim. Tek umudum, muhtemelen Tui'nin sürmekte olduğu Keith'in bu hızda gitmiyor oluşuydu. Döndüğüm her virajdan sonra onu yerde bilinçsiz bir şekilde yatarken bulacağımı sanıyordum ve bu düşünce korkuyla inlememe sebep oluyordu. Dart Nehri'ne vardık ve Ekara'yı ancak bir daire çizerek durabileceği bir mesafedeyken yavaşlattım. Etrafı

gözlerimle tarayarak Tui'den bir iz bulmaya çalışıyordum. Öfkeli bir şekilde dizginleri yeniden çektim ve Ekara'yı topuklarımla akan nehre doğru sürdüm. Beline kadar nehre giren kısrağın sıçrattığı su çok fazlaydı; başını öyle hızlı havaya kaldırdı ki burnum boynuna çarptı. Fazla önemsemeden yoluma devam ederken tişörtümle burnumu silmeye yeltendiğimde akan kanı gördüm.

"Kahretsin!" diye küfrettim; üzengilerin üstünde yükselip öne doğru eğilerek uzakları görmeye çalışıyordum. Hiçbir şey yoktu; sadece nehir, dağlar, ağaçlar ve sonsuz gökyüzü. Yeni Zelanda'ya geldiğimden beri ilk kez manzaranın açıklığına ve genişliğine lanet ettim. Sonu gelmeyen çayırlardan ve hiç çit olmamasından nefret etmiştim; kaybolmanın ve birini kaybetmenin bu kadar kolay olmasından nefret etmiştim. "Lütfen" dedim yüksek sesle ve dişlerimi sıkarak. "Onu kaybedemem, Tui'yi kaybedemem. Beni duyuyor musun? O olmaz." Artık ağlıyordum ve Ekara, o güzel ve şefkatli haliyle gerginliğimi hissediyor gibiydi. Yavaşlayıp hafif bir koşuya geçtiğimizde nehir kenarından kuru zemine geçti; sonra üstünde kalan suyu silkelemek için sallandı; burun delikleri yorgunluktan kızarmıştı. Bu kadar mola kontrolü yeniden sağlamam için yeterliydi ve ileride ağaçların birleştiği noktaya baktığımda farklı bir patikaya çıkan küçük bir aralık fark ettim.

"Hadi" dedim Ekara'ya dönüp; tek elimle çarptığım burnumdan akan kanı durdurmak için oraya bastırıyordum. Yeni bir koşu için yüreklenmiş olan Ekara bir dakikadan kısa bir sürede girişe ulaştı ve bu defa ağaçların diğer tarafına geçtiğimizde büyük bir rahatlamayla bağırıverdim, çünkü ileride biraz ümitsiz, biraz da şaşkın görünse de Tui tek parça halinde duruyordu.

"Gee-niel!" diye seslendi, Keith'in dizginlerini tutmayan eliyle çılgıncasına el sallarken. Beni gördüğüne sevinmiş olsa da bir şey-

lerin ters gittiğini anlamıştım; hemen atla birlikte nehrin kenarına, yanına koştum.

“Nereye gittiğini bilemedik” dedim nefessiz kalmış bir halde. Ekara’nın sırtından aşağı kayıp Tui’yi göğsüme çekerek ona sarıldım. Kollarım, ellerim ve bacaklarım tir tir titriyordu ama onu yeniden bulmak ve kollarımda tutmak harika hissettiriyordu.

“Aptal çocuk Beavis’i bulmaya geldim, hepsi bu” dedi, oyuncak bebeği andıran koyu renk gözleriyle bana bakarak. Rahatlama duygusuna öyle bir kapılmıştım ki başta ne demek istediğini anlayamadım ve Tui sinirle sözlerini tekrar etti.

“Beavis mi?” diye tekrar ettim, etrafıma bakarak küçük kahverengi köpeği ararken. “Nerede o?”

“Bilmiyorum” dedi Tui ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

“Şışş” dedim onu göğsüme bastırırken. Saçları binici şapkasından dolayı ısınmış ve düzleşmişti; bunlardan birini takacak öngörüye sahip olduğu için Tanrı’ya fısıltıyla bir teşekkür yolladım. “Sakin ol” dedim onu yatıştırmaya çalışarak. “Ağlama, onu bulacağız.”

“Ama ya nehirde boğulduysa?” diye inledi, artık epey perişan görünüyordu.

“Köpekler çok iyi yüzücülerdir” diyerek onu temin ettim, Beavis için de aynısının geçerli olması umuduyla. Su korkutucu bir biçimde hızlı akıyordu ve onun gibi küçük bir köpekçik için fazla derin olabilirdi.

“Bir tavşanı takip ediyordu” diye anlattı Tui, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

“Sen de onu takip ettin?” diye tahminde bulundum, Tui başını salladı.

“Kaybolacağını düşündüm, hepsi bu.”

“Sonra da sen kayboldun?” diye sordum ve Tui kafasını iki yana salladı.

Çiftlikte Kit ve bana ona Beavis konusunda yardım etmemiz için sesleniyor olduğu düşüncesi bir bıçak gibi saplandı. O doğru olanı yapmıştı ama kimse yardıma gelmemişti. “Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için çok üzgünüm” dedim ona, ıslak yanaklarına yapışan saçlarını geriye tarayarak. “Sana söz veriyorum; bir daha olmayacak asla.” Sözümde nasıl durabileceğimi bilmesem de bu konuda ciddiydim. Eğer Bonnie beni hayatında istemediğine karar verirse Tui’nin hayatında nasıl kalabilirdim ki?

“Hı-hım.” Tui tırnaklarından birini ısırmaya başladı ve sanki o an görmüş gibi şaşkınlıkla “Bu Allie’nin atı” dedi.

“Ona binmemi istediğini sanıyordum” dedim sırtarak.

Tui bana şaşırarak baktı. “Şapkanı unutmuşsun” dedi; elime kafa götürerek şaşırmış numarası yaptığımdaysa anormal şekilde zorlama bir kahkahayla feryat etti.

“Evet, öyle yapmışım” dedim yüzümü silmek için tişörtümü kıvrırken. En azından burnumun kanaması durmuştu. “Aptal ben.”

“Aptal Genie” diye çılgılık attı Tui neşeyle ayakları üzerinde zıplayarak. Belli ki planlanan at binişi seansımızda değişiklik yapacak vakit yoktu; çünkü Tui Snoopy tişörtünü ve şortunu giymişti. Çıplak bacaklarında muhtemelen Keith’in eyerinin sebep olduğu kızarıklıkları görünce irkildim.

“Çiftliğe geri yürümeye ne dersin?” diye sordum fakat başını öfkeyle sallayıp yüksek sesle homurdanmaya başladı. “B-b-beeaa” diye mırıldandı; köpeğinin kaybolduğunu hatırlayınca sesi çatlamıştı.

“Beavis!” diye seslendim; benim sesim onunkinden çok daha yüksek çıkmıştı. O olmadan Tui’yi çiftliğe geri götürmek imkânsız değilse bile çok zor olacaktı; ayrıca sahip çıkmam gereken iki de at vardı.

“Sen burada bekleyip Keith ve Ekara’ya göz kulak olur musun?” diye sordum Tui’ye, her iki yuları da ona doğru uzatarak. Pek emin değil gibiydi; tek elimi omzuna koydum. “Ben Beavis’i arayacağım” diye açıkladım. “Ama uzağa gitmeyeceğim, hemen şurada olacağım, görüyor musun?”

İleride, nehrin büyük gri kayaların oluşturduğu setin etrafından hızla aktığı noktayı işaret ettim ve Tui bana şüpheyile baktıktan sonra kafasını yavaşça sağa sola salladı. “Tamam” dedi ama ne kadar isteksiz olduğunu görebiliyordum. Ben de onu yalnız bırakmak istemiyordum ama başka seçenek yoktu. Yerdeyken atın sırtında olduğundan daha güvenliydi ve eğer acele edersem bütün bölgeyi yarım saat içinde arayabilirdim. “Hemen döneceğim” dedim onu rahatlatmaya çalışarak. “İstersen atlara ot yedirebilirsin.”

Uzaklaşırken beni seyretti, ben de nehrin kenarına varana dek arkamı dönüp onun uzaklaştıkça küçülen silüetine baktım. Artık onu bulduğuma göre rahat bir nefes alabileceğimi hissettim ama arkamızda bizi bekleyen Kit’in nasıl çılgına dönmüş olabileceğinin farkındaydım. Buraya kadar bütün yolu koşarak gelse bile en az yirmi dakika daha sürerdi ve eğer Beavis’in başı beladaysa ya da bir tuzığa takıldıysa çok geç kalmış olabilirdik. Köpeği ne kadar çabuk bulup onu, atları ve Tui’yi çiftliğe ne kadar erken götürürsem o kadar iyiydi. Beavis’in adını aralıksız bir şekilde o kadar çok çağırmıştım ki, başta kısık havlama sesini duymakta zorlandım; ancak nehrin diğer kıyısında onu gördüğümde fark edebildim. Su burada çok hızlı akıyor ve çok derin görünüyordu ama tanıdık bir yüz görmenin heyecanıyla Beavis tereddüt bile etmedi. Neredeyse zarafetle kendini beyaz taşların üzerine attı; minik burnunu suya soktuğu andaki korkusunu ve derhal zıplayıp suyun altına girişini izledim.

“Beavis!” diye bağırarak kıyıdan hızla suyun içine kaydım ve yapışkan çamur ile balçık ve ağaç köklerinin arasına düşüverdim. Ayağa kalkmayı başarinca suyun küçük köpeği sürüklediği noktaya ilerlemeye başladım; endişeyle bana doğru yüzmeye çalışırken ufak siyah burnu zar zor görünüyordu. Avluda Ekara’yla birlikte havaya sıçrarken nasıl ikinci kez düşünmediysem, şimdi de hareketlerimi ölçmek için kendime bir saniye bile zaman tanımadan kendimi suyun içine bıraktım. Suyun soğukluğunun şokuyla inleyerek bir nefes verdim; artık Beavis’in birkaç metre ötemde çırpındığını görebiliyordum. Ona ulaşmam gerekiyordu, Tui’nin hayatta en çok değer verdiği hayvanı kaybetmesine göz yumamazdım. O kaybın nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordum ve Tui’nin yaşamasına asla izin veremeyeceğim bir duyguydu bu; elimden bir şeyler gelmesi ihtimali varken olmazdı.

“Hadi ufaklık” diye seslendim cesaret vermek isteyerek, nehrin gürültüsünün üzerinden. Akan su bacaklarıma çarpıp kaymama sebep oluyor, bir yandan da gözlerime ve boğazıma doluyordu. Sahip olduğumdan bile habersiz olduğum insanüstü bir güçle akıntıya karşı koydum ve ayağa kalkmayı başardım ama bu sefer de panikle Beavis’in ortalıkta görünmediğini fark ettim. Burnumu tutarak ve gözlerim açık vaziyette suyun altına dalıp çaresizce ondan bir işaret aramaya başladım. Bir şey görebilmenin imkânı yoktu ama yine de suyun altına bir kez daha inip bir ağaç köküne tutunarak dengemi sağladım ve boşta kalan elimle taşları, çubukları, dalları ve küçük bir köpeğin bacağı ya da kuyruğu olabilecek her şeyi yakalamaya başladım.

“Beavis!” diye haykırdım, suyun içinde zar zor ilerlemeye devam ederek. Bir dalış daha yapmak üzereydim ki bir duyduğum bağırtıyla arkamı döndüm ve bileğim iki kayanın arasına sıkışınca sert

bir şekilde yere düştüm. Ağaç kökünü elimden kaçırmıştım ve su üzerimden akmaya devam ediyordu. Hareket ettiğimi hissedebiliyor fakat duramıyor, hiçbir şey göremiyor ve nefes alamıyordum. Çığlık atmak için açtığım ağzıma nehrin suyu girince nefesim kesildi. Göğsüm yanmaya ve gözlerim batmaya başlamıştı. Burada öleceğim diye düşündüm hissiz bir şekilde ve yine gözlerimin önüne Tui'nin suratı geldi. Buna izin veremezdim, onun hayatında verdiği sözleri tutamayan kişi ben olamazdım.

“İmdat!” diye çığlık attım, tek elimi suyun yüzeyine kaldırarak ve bir şekilde başka bir el benimkini yakalamak üzere orada beliriverdi; güçlü, kuru ve sıcak bir el. Beni nehrin altında tuttuktan sonra dirseklerime uzanmak için aşağı doğru kayan ve sonra da kolumun altından kavrayan bir el. Dev bir kükreyişle birlikte o elin sahibi beni suyun altından yukarı çekti, sonra ikinci bir el diğer kolumun etrafını sardı ve ben yuvarlanarak kendimi sırt üstü attığım çamurlu nehir kenarında yarı yukarı çekilmiş, yarı suya batmış bir halde soluk soluğa kalmıştım.

“Genie!” Kit üzerime eğilmişti ve yüzlerimi arasında iki santimlik bir mesafe vardı. “Genie beni duyabiliyor musun? Bir şey söyle.”

“Beavis” diye boğuk bir sesle tekrarlarken öksürerek boğazımda suyu boşalttım. Kit, hızla beni yan çevirip daha fazla çıkaracağım su kalmayana dek sırtıma kuvvetle vurdu.

“Beavis'i kurtarmam gerek” dedim bir kez daha ayağa kalkmaya çalışırken ama Kit beni nazikçe aşağı doğru itti.

“Bu Beavis'ten mi bahsediyorsun?” diye sordu, meraklı tüylü kahverengi suratı ikimizi ilgiyle izleyen köpeciği işaret ederek.

“Çıkmayı başardı mı?” diye inledim. “Ah şükürler olsun.”

“Lanet olası köpek!” Kit eğleniyor gibi görünüyordu. “Sen iyi olduğuna emin misin?”

“Sanırım” dedim, bakışlarımı indirip kendime bir göz atarken. Kıyafetlerim sırlıslıkla olmuş üzerime yapışmıştı, kollarımın ve bacaklarımın her yeri çiziklerle kaplıydı ve bileğimde pis bir yara açılmıştı ama bunların dışında hayatta kalmayı başarmış gibi görünüyordum. “Ah” dedim hasar kontrolü yapmak için elimi uzattığımda.

“Ne oldu?” Kit, ellerimi kendi elleriyle çevirip bir yara aramaya başladı.

“Yüzüğüm” dedim. “Düşmüş olmalı.”

Kit susup etrafımızdaki zemini araştırmaya başladı. “Ben bir şey göremiyorum” dedi. “Pahalı mıydı?”

“O yüzden değil” dedim bir nefes alarak. “Annemin yüzüğüydü.”

“Tüh, kahretsin.” Kit, kalçalarının üzerine çöktü. “Çok üzgünüm.”

“Önemli değil” dedim zayıf bir sesle. “Alt tarafı bir yüzük, bunu aşabilirim.”

Kit ayağa kalkmama yardım etti ve ikimiz, şimdi son derece neşeli olan Tui’nin Beavis’le hasret giderdikleri yere doğru yürümeye başladık. Titrememi durduramıyordum, Tui’yi Keith’in eyeri üstüne yerleştirdikten sonra Kit gömleğini çıkarıp omuzlarımın etrafına sardı.

“Gerek yok” diye kuvvetsizce karşı çıkıyordum ki Kit’in bronz ve kaslı gövdesi beni susturdu. Her iki kolunda başlayan dövmeler, göğsündeki -tıpkı Kit’in şimdi olduğu gibi- gururlu ve asil duran bir kartal dövmesine dek uzanıyordu.

“Aaaah seksi Kit. Seni seksi adam” dedi Tui, büyük bir sevinçle bana doğru bakarak. Yapılabilecek tek şey buna gülmekti. Kit de bize katıldı ve Tui kendine has o kahkahasını çınlatmaya devam

etti. Kit'le ikimiz hem onu, hem de Ekara'yı yürütürken Tui'nin Keith'in sırtında Beavis'i de taşımasına izin verilmişti ve altımız çiftliğe giden yolda ağır ağır ilerlerken sürekli köpeği havaya kaldırıp burnundan öpüyordu. Onu böyle mutlu ve güvende görmek yaşadığım her şeye değerdi. Yine olsa gözümü bile kırpmadan aynılarını yine yapardım.

Ne Kit, ne de ben bir laf ediyorduk ama ne zaman gözlerimi ona çevirsem bakışlarımız buluşuyordu. Kim olduğum ve neden burada olduğum hakkında ona anlatacak çok şeyim vardı ama şimdilik ikisiyle de sahip olduğumdan bile habersiz olduğum kız kardeşim ve ona ihtiyacım olduğundan bile habersiz olduğum adamla birlikte anın tadını çıkarmak en iyisiydi. Çünkü gerçek şu ki Kit'e ihtiyacım olduğu belliydi, değilmiş gibi yapmanın artık bir anlamı yoktu. Çiftlik binalarının taş damları nihayet ileride görüldüğünde yorgunluktan bitmiş bir haldeydim. Biniş ve nehir bütün enerjimi tüketmişti ve artık tek istediğim bir yerlerde yumuşak bir yatak bulup uzanmaktı. Belki de ahırdaki tavan arasında bir kedi gibi kıvrılır, başımı saman yığınlarının üstüne koyup kardeşimin ait olduğu yerde ve güvende olduğunu bilerek huzurlu bir uykuya dalardım.

"Anne!"

Tui üzengilerin üstünde aniden yükselip tek koluyla Beavis'i sıkı sıkı tutmaya devam ederken, diğer elini heyecanla sağa sola sallamaya başladı.

"Anne! Anne bana bak ata biniyorum. Anne!"

Bir kadın, uzun araç yolunun sonunda duruyordu; siyah saçları güneşin altında parlıyordu. O da kızına sallamak için elini kaldırmıştı fakat beni görünce eli aşağı düşüverdi. Bacaklarım beni ileri götürmeye devam ediyordu ama ben onları hissedemiyordum. Ekara'nın yularını tutan ellerim bembeyaz olmuştu. Bonnie bize doğru

bir adım attı ama yaklaştıkça arkasından gelen bir adamın olduğunu fark ettim; güneşe karşı elini yüzüne siper etmişti. Gözlüklerinin parıltısını, pürüzsüz kafasının parlaklığını ve omuzlarının o tanıdık eğimini görebiliyordum. Birden ikisi yan yana öylece durdular ve bir şekilde ben yürümeye devam ettim. Tui ve Kit'ten güç almaya çalışıyordum ama doğrusu şu ki bunda tamamen yalnızdım. Sırrım açığa çıkmıştı. David bana gülümseyerek bakıyordu ama Bonnie hâlâ benim burada olduğuma inanamıyormuş gibi sakindi.

Onların yanına vardığımızda ağzımı açtım; ilk konuşanın ben olmam gerektiği konusunda kararlıydım ama biyolojik annem benden önce davrandı. "Hey" dedi; bakışlarına karşılık verdikçe gülümsemesi yüzüne yayılıyordu. "Seni burada görmek ne güzel."

"Ve beni anne!" diyerek araya girdi Tui.

Bonnie bir ilk kızına, bir de ikinci kızına bakarken bakışları yumuşamıştı; sonra tekrar bana döndü. Gözleri tıpkı benimkiler gibi benziyordu, tepemizde sonsuzluğa uzanan gökyüzü gibi parlak mavi; olasılıkların, umudun ve buraya geldiğimden beri yeniden inanmaya başladığım her şeyin rengi.

"Evet Tui, canım benim" diye katıldı. "İkinizi de görmeyi çok uzun zamandır bekliyordum."

Ben içimdeki çaresiz duygu karmaşasını Bonnie'ye karşılık verecek düzgün kelimelere çeviremeden önce Kit, Ekara'nın dizginlerini almak için uzandı ve Tui de annesinin kollarına koşmak için dengesiz bir şekilde Keith'in sırtından aşağı kaydı.

"Anneciğim, anneciğim!" diye bağırdı Tui, Bonnie'nin suratını öpücüklere boğarken. "Neredeydin anneciğim? Özledim seni. Bana bir sürü hediye ve sürpriz getirdin mi?"

Bonnie ona sıkıca sarıldı; yüzü pervasız bir mutlulukla parlıyordu. Ona bakmaya çekiniyor ama aynı zamanda da gözlerimi ondan alamıyordum. David'in kenarda beklediğinin son derece farkındaydım; vücudundan bu tuhaf anın rahatsızlık dalgaları yayılıyor gibiydi; bense onun bir şey söylemesini bekliyordum, bu durumu daha az garip bir hale getirecek herhangi bir şey. Kendimi umutsuz hissederek Kit'e döndüm; koca kollarını çıplak göğsünde bağlamış koruyucu babama dostça bir merakla bakıyordu. Üstümü temizlemem gerektiğine dair bir şeyler mırıldandıktan sonra yürümeye başladım, omzumda bir el hissedince durdum.

"Bekle" dedi Bonnie; davetkâr gülümsemesine karşılık verince kendine olan güveni sarsılmış gibiydi. "Lütfen bize konuşmak için bir şans vermeden çekip gitme."

"Tamam" dedim boğulur gibi, onun elinden kurtulmaya çalışarak. Bacaklarım kaskatı kesilmişti. Avluya doğru yavaş yavaş yürümeye başladığımızda David de yanıma geldi, saçlarımı ne kadar sevdiği hakkında esprili bir şeyler söyledi ama cümlelerini anlamakta zorlanıyordum. Onu görmek beni ne kadar sevindirmiş ve iyi

olması beni ne kadar rahatlatmış olsa da bana karşı bu kadar nazik olmasıyla baş edemiyordum, öylece dinliyordum hepsi bu. Tek istediğim kendimi babamın kollarına bırakmak ve ona her şeyin geçip gitmesi için yalvarmaktı ama aynı zamanda nasıl buraya geldiğini de merak ediyordum. Bonnie'yle birlikte mi gelmişti yoksa bu tamamen tesadüf müydü? Ve eğer Bonnie'yle geldiyse neden beni önceden uyarmamıştı? Neden ortadan kaybolmuş ve beni çok endişelendireceğini bildiği halde hiçbir mesajıma yanıt vermemişti?

Güneşin sıcaklığına rağmen dişlerim birbirine çarpmaya başladı ve ben de kollarımla kendimi sarıp Kit'in dev gömleğiyle ısınmaya çalıştım. Her şey yeniden değişecek diye düşündüm umutsuzca. Bonnie şimdi meraklı görünüyor olabilirdi ama beni tanıyıp merakını giderdikten sonra etrafında olmam ve hayatında bir yer kaplamam fikrinden hoşlanmayabilirdi. Muhtemelen seçim yapma şansım olmadan İngiltere'ye geri dönecek ve Tui'yi -ya da Kit'i- bir daha göremeyecektim.

Ofise önce David ile ben vardık ve tek kelime etmeden kendimi eski püskü sarı koltuğun üzerine attım; ellerimi birbirine kenetlemiş ve titreyen çenemi sıkımdım. Dışarıda maceralarını anlatan Tui'nin sesini duyabiliyordum; "Keith çok ama çok hızlı koşarken bile" yerinde yükselmeyi nasıl hatırladığını anlatıyordu. Başka zaman olsa bunu çok sevimli bulurdum ama şimdi gülümsemeyi bile başaramıyordum. Annem o kapının diğer tarafında duruyordu, beni bırakıp giden o kadın. O eski bildik kızgınlığın gelip beni kuşatmasını, annemi ve yaptığı şeyi her düşündüğümde olduğu gibi bu duygunun beni alıp sıkı sıkı göğsüne bastırmasını bekliyordum. Ama şimdi içimde hiçbir şey yoktu sanki, belki birkaç fısıltı o kadar.

David beton zeminin üzerinde ağırlığını bir ayağından diğerine verdi; bense onun yalvaran bakışlarını görmemek için solgun ve kıl-

lı bacaklarına bakıyordum. Bu davranışlarımız, acı verici bir şekilde hastanenin bekleme odasında, o soğuk Noel gecesindeki halimizi anımsatıyordu. David oraya benden önce gitmişti; vardığımda öyle sarsılmış bir haldeydi ki beni rahatlatacak ya da temin edecek bir şey söyleyememişti; onun yerine ikimiz de diğerini boşluğa itmekten imtina ederek birbirimizin etrafında dönmeye başlamıştık. Doktor nihayet bize katılıp soğuk ve anlayışlı bir tavırla haberlerin iyi olmadığını söylediğinde yere yığılırken beni kollarımdan yakalayan babam değil o olmuştu.

Bana saatler gibi hissettiren birkaç dakika sonra Bonnie'nin Tui'ye Kit'le gitmesini ve fazla geç kalmayacağını söylediğini duydum. Kapı gıcırtyla açıldı ve Bonnie içeri girdiğinde bakışlarımı ona doğru kaldırmak için kendimi zorlayarak derin bir nefes aldım. Bonnie benden daha uzun ve daha zayıftı ama koyu renk saçları benimkilerin aynısıydı; tıpkı belirgin çenelerimiz gibi. Paçalarını kahverengi botlarının içine soktuğu soluk renkte bir kot ve göğüs cebinde Kuru Çiftliği arması olan düz yeşil bir tişört giyiyordu. Göz altlarındaki torbalar ne kadar yorgun olduğunu gösterse de ofise girerken hareketlerinde müthiş bir akıcılık vardı; elleri doğrudan su ısıtıcısına gitti. Burası onun mekânıydı elbette. Onun evi, kendini en çok güvende ve emin hissettiği yer. Bunu ayırt edebiliyordum, çünkü ben de bu şekilde büyümüştüm.

“Birer içecekla başlayalım mı?” diye sordu ve David hevesli bir “Evet” ile karşılık verdi. Ben bir şey söylemeyince dönüp omzunun üzerinden bana baktı. “Kahve mi tercih ederdin?” diye sordu, dışarıda atlarından birine binip sonra içeri giren bir turistmişim gibi. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu? Nasıl oluyor da çay mı yoksa kahve mi istediğimi düşünebiliyordu? Sinirle kafamı iki yana salladıktan sonra Bonnie'yi, David'i ve hatta kendimi de şaşırtarak derhal ayağa kalktım.

“Yüzümü yıkamam lazım” diye mırıldandım. “Birazdan dönerim.” Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra avluyu koşarak geçip samanlığa yöneldim ve içeri girer girmez saman yığınlarının üstüne tırmanıp tepedeki ahşap kirişlere uzandım. Hâlâ üşüdüğümü hissediyordum ve saçlarım nehrin suyundan keçeleşmişti. Tüm o çalıların ve taşların bıraktığı çizikler canımı acıtıyordu ama aslında içimde, telaşlı kalbimin göğsüme çarptığı yerde daha derinden gelen bir acı vardı. Hepsi bir yağmur gibi üzerime yağıyordu sanki; çalılıktaki umutsuz yarış, nehre dalışım, Kit’in beni dışarı çeken kolları, annemi görmem ve David. Boğazımın kilitlendiğini hissettim ve güçlükle nefes almaya başladım. Sanki yeniden suyun altında gibiydim ama bu defa beni aşağı çeken saf bir korkuydu; beni karanlığın içinde döndürüp duruyordu. Gözlerimin önünde siyah noktalar uçuşmaya başladı ve ağızımdan bir korku çığlığı salarak arkamdaki sert samanların üstüne düştüm.

“B-b-beea!” diye çınladı bir ses ve pütürlü, kuru bir dilin tüm suratımı yalamakta olduğunu fark ettim. Gözlerimi açınca Beavis’in, başını endişeyle yana eğmiş bir halde göğsümde oturduğunu gördüm; beni bulmanın heyecanı ile kuyruk sallıyordu. Burnumdan derin bir nefes alıp onu ağızımdan verdim ve Tui’nin suratı aşağıda belirdiğinde arkama yaslanarak oturmayı başarmıştım.

“Beeeeeee!” diye bağırdı kıkırdayarak. “Nereye kayboldun Bea? Kaçma artık.”

“Sanırım beni bulmaya geldi” dedim ona. “Bana iyilik borcunu ödüyor galiba.”

Tui anlayamayarak kaşlarını çattı, sonra yanıma oturmak için aramızdaki mesafeyi sürünerek aştı.

“Büyük macerandan sonra iyi hissediyor musun?” diye sordum ve Tui başını mutlulukla sağa sola salladı. “Evet Genie” diye mırıl-

dandı. “Ben kayboldum değil mi?”

“Öyle ortadan kaybolarak beni çok endişelendirdin” dedim ona. “Beavis’in kaçması ve onu bulamaman ne kadar korkunçtu hatırlasana.” Tui kafasını salladı, şimdi çok ciddi görünüyordu. “İşte ben de seni bulamadığımda öyle hissettim ve korktum.”

“Özür dilerim.” Tui bana utançla aşağı eğdiği kirpiklerinin arasından bakıyordu. “Bir daha yapmayacağım, tamam mı?”

“Tamam” dedim, onu neşelendirmek için sırtarak. “Söz mü?”

“Evet, Tanrım!” dedi yüksek sesli bir çığlık atıp beni güldürerek. Bu kız, benim bile en karanlık bulutlarımı gümüşlere boyamakta asla başarısız olmuyordu. Beavis, sahibinin çıplak olduklarını yeni fark ettiğim ayaklarını yalamakla meşguldü.

“Tui” dedim alaycı bir korkuyla. “Çorapların ve ayakkabıların nerede?”

“Bilmiyorum” dedi kahkahalar atarak.

Onu avluya inip endişelenmiş olması ihtimaline karşı Kit'i bulmaya ikna etmeliydim ama içimde bencil bir taraf onunla kalmaya devam etmek istiyordu. Onu kaybettiğimi düşündüğüm anlar hayatımın en kötü anlarıydı ve şimdi onu şiddetle kollarıma çekip asla bırakmamak için kendimi zor tutuyordum. Tui sabahki kötü maceralarından sonra hayranlık uyandırıcı bir biçimde sakin görünüyordu ve şimdi de bir şempanze gibi saçlarımdan saman parçaları toplayıp onları havaya bırakıyordu. Keşke burada onunla, kaygısız bir mutluluk baloncuğu içinde sonsuza dek kalabilseydim.

“Bu minik domuzcuklar da kimin?” diye seslendi aşağıdan bir ses. Aramıza katılan Bonnie'yi görünce ben aniden gerilirken, Tui ayak parmaklarını ona doğru uzatarak kahkahalar atmaya başladı. “Sanırım bunlar senin?” dedi, gökkuşağı renklerinde çizgileri olan bir çift kirli çorabı bize doğru sallayarak. Tui dudaklarını birbirine

bastırıp Wacky Races'taki Muttley gibi kıkırdadı. Artık neredeyse bizimle aynı seviyede olan Bonnie, tek elini uzatıp Tui'nin çıplak ayaklarını gıdıklamaya başladı ve onun çığlıklar atarak üzerime devrilmesine sebep oldu.

“Yardım et Genie!” diye bağırdı Tui. “Olamaz, annem beni yemeye çalışıyor!”

“Genie sana yardım edemez” dedi Bonnie, ama yüzünde sıcak bir ifade vardı. “Eğer senin çıplak parmaklarını yemek istersem beni kimse durduramaz!” Tui yerinde öyle hızlı zıpladı ki kafasını tavandaki kirişlerden birine çarptı; bense hiç düşünmeden yerimden fırlayıp bir şeyi olup olmadığını kontrol ettim. “Aptal sıpa” dedi Tui'nin diğer yanında duran Bonnie kızının başını okşayarak. “Ayaklarını gerçekten yemeyeceğimi biliyorsun.”

Konuşurken bana doğru bakıyordu ve bu defa bakışlarına karşılık verebileceğimi hissettim. Bu defa ona daha yakındım; onun benden çok Tui'ye benzediğini fark etmiştim ve bu benzerlik beni gafil avlamıştı. Öncesinde gerçek annemi yargılamaya çok hazırdım ama burada onun hayatı içerisine geçirdiğim haftalar, onun beni öylece terk edip giden kadından çok daha fazlası olduğunu; onun Tui'yi yetiştiren kadın olduğunu anlamamı sağlamıştı.

Üçümüz arkamıza yaslanarak oturduk ve Bonnie, onları gübreye dönüşmeden bir an önce alması gerektiğini söyleyerek Tui'ye çoraplarını verdi. “Daha önce de olmuştu” dedi bana dönüp gözlerini devirerek. “Pek çok defa hem de.”

“Bazen böyle pis şeyler olur” diye mırıldandım ve Bonnie gülmeye başladı.

“O konuda haksız değilsin ve bu tam da Kit'in söyleyeceği bir laftı. Onunla ne kadar çok zaman geçirdiğini anlayabiliyorum.”

“O harika biri” derken sesim titriyordu.

“İyi adamlardandır” diyerek onayladı Bonnie.

Tui çoraplarını tekrar giyip samanların üstünde uzandı; Beavis ise onun gerilmiş kolları üzerinde yukarı tırmanıyordu.

“Teşekkür ederim” dedi Bonnie, parmaklarını kızının yabani saçlarının arasından geçirirken. “Onu bulduğun için. Kit, Beavis’i kurtardığın için de sana teşekkür etmem gerektiğini söyledi.”

“Sorun değil” diye mırıldandım ama Bonnie bunu reddederek dudak büktü. Dürüst olmak gerekirse halim ortadaydı. Korkunç görünüyordum.

“Sen Genie’ye seni kurtardığı için teşekkür ettin mi?” diye sordu Bonnie, yüzünde koca bir gülümsemeyle oturan Tui’ye.

“Hı-hım.”

“Onu seviyorsun değil mi?” dedi Bonnie, yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle ve Tui kafasını iki yana salladı.

“Bence de öyle evet” diye karşılık verdi Bonnie, bana değil Tui’ye bakarak.

“Hı-hım.”

“Genie senin kardeşin.”

Tui’nin bunu anlaması için bir saniye durması gerekti; annesine kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak bakıyordu. Beavis benim kucağıma zıplayınca ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemeden dalgın bir şekilde onu okşamaya başladım. Duyu barajımın ötesinde müthiş bir duygu sağanağı vardı ve ağzımı açarsam, gözümü kırparsam, hareket bile edersem onun kaybolacağından korkuyordum.

Tui ayak bileğindeki bir yarayı kaşıyarak kendi kendine bir melodi mırıldanıyordu. Sonra bana dönerek tek parmağını alnımda ve yanağımda gezdirdi. “Annemin gözlerinin aynısı” dedi merakla.

“Doğru” dedi Bonnie. Sesi titriyordu; gözyaşları akmak üzere gibiydi ama ben kendimde ona dönüp bakacak cesareti bulamıyordum. Kendimi, benimle işi olmadığını söyleyeceği ana hazırlamıştım ama bu sözleri öyle düşünmediğini gösteriyordu. Samimi bir kabulle karşılaşmak beni tuhaf hissettirmişti; suçluluk duygusu muydu yoksa memnuniyet mi emin değildim.

“Gee-nie kardeşim, neden üzgünsün?” diye sordu Tui, tek koluyla beni kendine çekip sıkıca sarılırken. “Ağlama. Şışş, şışş.”

Çok sevdiğim bu muhteşem çocuğa sarıldım ve hayatının kaçırdığım her anı için, onun varlığından bile haberim olmadan onu beklediğim yıllar için gözyaşı döktüm. Tui hıçkırıklarım kesilene kadar beni bırakmadı, sonra da Beavis’i kalan gözyaşı damlalarını yalaması için suratıma kaldırdı.

“Özür dilerim” diye mırıldandım, kendimi Kit’in gömleğiyle biraz daha sıkı sararken. “Çok tuhaf bir gündü.”

“Kesinlikle öyleydi” diye karşılık verdi Bonnie ve Tui belli belirsiz kıkırdadılar.

“Kakamı yapmam gerek” deyiverdi. Kendimi tutamayarak gülmeye başladım.

“Pekala” dedi Bonnie, ciddileşmiş gibi yaparak. “Öyleyse acele etsen iyi olur.”

“Peki anneciğim.” Tui ayağa kalktı. Saman yığınının üzerinde popo üstü aşağı kaymak üzereydi ki dönüp bana bir kez daha baktı. “Artık üzülme Genie” dedi. “Ben ve annem sana çok iyi bakacağız, tamam mı?” Bunu söyledikten sonra heyecanlı kıkırtılar ve saman tozu bulutu eşliğinde gözden kayboldu; Beavis de çok geçmeden onun peşine takıldı. Başta Bonnie de ben de hiç konuşmadık, onun yerine avludaki sesleri dinledik; toynaklarıyla yeri eşeleleyen atları, çiftlik çalışanlarından birinin kayıp bir burun bandı hakkında bir

şeyler bağırmasını ve telefonun uzaktan gelen çınlamasını. Sonra David'in ofiste tek başına kaldığını hatırladım. Şüphesiz nerede olduğumuzu merak ediyordu ama dışarıda beklemesi çok nazik ve garipti.

"Öyle çıkıp gittiğim için özür dilerim" dedim en sonunda, Bonnie'ye bir bakış atarak.

"Sanırım bu huyunu benden almışsın" dedi, mahcup bir tavırla tek omzunu kaldırarak.

Yine bir sessizlik oldu.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum" diye itiraf ettim bu duraksamadan sonra. "Birkaç hafta önce hepsini planlamıştım ama buraya geldiğimde sen yoktun."

"Bunun için üzgünüm." Bonnie dişlerini sıkıyordu. "Hep lanet olası bir zamanlamam olmuştur."

"İngiltere'ye beni görmeye mi gittin?"

"Ever" dedikten sonra bana döndü. "Ama oraya vardıktan sonra yan çizdim. Onun yerine bir arkadaşımın yanma kalmaya gittim, sonra da Anna'yı öğrendim. Çok üzgünüm."

"Teşekkürler." Gülümsemeyi denedim.

"Sen benden çok daha cesursun" diye ekledi Bonnie. "Neredeyse uçaktan iner inmez buraya, çiftliğe gelmişsin."

Kafamı iki yana salladım. "Ben cesur değilim."

"Ah yapma" diye karşı çıktı kibarca. "Yalnızca buraya ek başına gelmekle kalmadın, Tui'yi de kurtardın. Baban bana şeyden beri hiç at binmediğini söyledi." Tereddüt ediyordu.

"Anna öldüğünden beri" diye tamamladım cümlesini. "David haklı. Yani bugüne kadar öyleydi. Bunu yapamayacağımı düşünüyordum ama o an bu fikri aklıma bile getirmedi. Tui için o kadar endişelenmiştim ki düşünmeye vakit ayırmadan harekete geçtim."

“Ve hâlâ cesur olmadığını mı söylüyorsun?” diye yumuşak bir tavırla azarladı Bonnie.

Alçak dalların altında eğilerek koşuşumu ve nehrin altına dalışımı düşündüm. “Tamam” dedim. “Belki birazcık öyleyimdir.”

“Gerçekten çok üzgünüm” dedi Bonnie bir kez daha. “Anna için. O harika bir kadındı ve olanlar çok korkunç.”

“Öyleydi” demeyi başardım. Sonra ne demek istediğini kavrayarak “Onu tanıyor muydun?” diye sordum.

“Muhteşem bir annenin nasıl olacağını öğrenecek kadar tanıdım” diye onayladı Bonnie. “Bana da bir süre için annelik yaptı sayılır.”

“Öyle mi?” Şaşkınlıkla yerimde doğruldum.

“Sana hamileyken onunla ve David’le birlikte kalmıştım” diye açıkladı.

Beynim devamlı dönmekte olan bir çamaşır makinesi gibi hissettiriyordu. “Ne?” dedim kekeleyerek. “Onlarla birlikte mi yaşadın? Seninle tanıştıklarını biliyordum ama birlikte *yaşamak*? Ben...” diye başladım, kafa karışıklığından ne diyeceğimi bilemeden. “Ben anlamıyorum.”

“Sana anlatmam gereken çok şey var” dedi. “Bunca zaman İngiltere’de yaptığım da buydu; senin için hikâyemi yazıyordum.”

Söylediği şeyi anlamaya çalışırken kafamı sağa sola sallıyordum. “Hikâyeni mi yazdın? Benim için mi?”

Bonnie başını salladı. “Sana yardımcı olacağını, işleri kolaylaştıracağını düşündüm.” Durakladı. “İkimiz için de. Önce hepsini okursun, sonra da gerektiği gibi konuşuruz.”

“Bir saniye” diyerek onu böldüm. Neler hissettiğimi kelimelere dökmekte zorlanıyordum; korku, rahatlama ve şaşkınlığın tuhaf bir karışımı gibiydi. “Ben aslında... Ben bütün bunlara nereden

başlayacağımı bilemiyorum.” Sorgulamaları başlatan kişinin hep ben olacağımı sanıyordum; ilk konuşmamızda üste çıkan kişi ben olacaktım ama Bonnie benden önce davranıyordu. Kendimi yarışın son saniyelerinde kaybeden bir koşucu gibi hissediyordum.

“En baştan başlamaya ne dersin?” diye önerdi Bonnie. “Bence bütün hikâyeyi dinlemenin vakti geldi, tabii istersen?”

Anna’nın yanımda olmasını diledim; bana hep yaptığı gibi komik bir başparmak havada işareti yapar, her şeyin çok güzel olacağını ve gerçekler ne kadar acı olsa da onları duymam gerektiğini söylerdi. Onları duymaya hakkım olduğunu... Ama o burada değildi ve cesur davranma işi bana düşüyordu. Nihayetinde bu benim hikâyemdi ve bunu dinleyip dinlememeye karar verecek olan bendim.

“Haklısın” dedim yüzümü anneme dönerek. “Tam vakti.”

Bonnie ve ben samanlıktan döndüğümüzde ikindi olmuştu. Güneşin ısrarlı ışıkları avlunun tembel gölgelerine dek uzanıyor ve atlar ahırlarının yarım kapılarının ardında şekerleme yapıyorlardı. Tui, Beavis'le birlikte binek taşının tepesinde oyun oynamaya kendini kaptırmıştı; son turundan yeni dönmüş olan Allie ise midilli atları süngerle temizliyordu. Ruh hali şimdi daha iyi gibi görünüyordu, yanından geçerken bana dostça el salladı. Hâlâ Kit'in verdiği gömleği giymekte olduğumu fark edince o yaklaşırken gömleği üzerimden çıkardım ve bir barış hediyesi olarak ona doğru uzattım.

“Aa” dedi havayı koklayarak. “Bir kere daha düşündüm de...”

Alaycı tavrından derhal cesaret alarak sözlerime nereden başlayacağımı bile bilemediğimi gösteren bir tavırla, mahcup mahcup önce Bonnie'ye, sonra da Kit'e baktım.

“Sorun yok” dedi Kit. “Babanla hoş bir sohbet ettik ve bana gereken her şeyi anlattı.”

“Ah.” Yüzümün yandığını hissedebiliyordum. Kit'in gerçek kimliğini sakladığım için bana kızacağını düşünüyordum, ama aksine hiç de farklı görünmüyordu. Hatta bu durum hoşuna gitmiş gibiydi. Bir yerlerden bir tişört bulmuştu ama üzerine en az iki beden küçük gelmişti.

“Gidip şunu getireyim senin için” dedi Bonnie bana dönerek ve minibüsün olduğu tarafa yürümeye başladı; kırmızı arabanın da onun yanına park etmiş olduğunu fark ettim.

“Yani...” Kit çenesini büyük ellerinden birinin arasına almıştı.

“Yani...” diye karşılık verdim ben de yanaklarımın içini ısıtır-ken.

“Yani bu oldukça sıkı bir gündü” dedi. “Yeni yıl arifesinde havai fişekler olması beklenir biliyorum ama bizimkiler başlangıçta değil günün sonunda patlamaya başladı.”

“Bana kalırsa bir güne sığabilecekten çok daha fazla heyecan yaşadım” diye kabul ettim. Sonra Kit bir şey söylemeyince “Sana en başından dürüst davranmadığım için özür dilerim, yalan söylemek istememiştim, sadece çok fazla panik oldum ve sonra...”

“Şışş, sakın ol seni salak tavuk” diyerek eğlendi. “Bon’la bir ilişkin olduğunu tahmin etmiştim.”

“Etmiş miydin?”

“Tabii.” Başını yana eğip soluk yeşil gözleriyle beni incelemeye başladı. “Tıpkı ona benziyorsun.”

“Neden bana doğrudan sormadın?” diye sordum. “Ya da Bonnie’yi arayıp ona sormadın?”

Kit dudaklarını birbirine bastırdı. “Beni ilgilendirmiyordu” dedi basitçe. “Bon döndüğünde birlikte halledeceğinizi düşündüm ve bu iş burnumu sokarak seni korkutup kaçırmak istemedim. Durum şu ki; senin etrafta olmandan hoşlanıyorum ve Tui de seni çok seviyor” diye ekledi çabucak, şüpheyle dolu gözlerime bakarak.

Bonnie yanımıza geri geliyordu; tek elinde bir yığın katlanmış kâğıt tutuyordu.

“Ben...” diye başladım ve Kit bana gülümsedi.

“Tabii ki. Evet, herkese iyi seneler öyleyse. Sen yılı kesinlikle tarz sahibi tamamlamış oldun.”

Bir kahkaha attım. “Sana da iyi seneler ve de beni nehirde tutup yakaladığın için tekrar teşekkürler.”

“Ne zaman istersen” dedi neşeyle ve eyer odasına doğru giderken uzaklaşan sırtını seyretmekten kendimi alamadım.

“İşte burada” dedi Bonnie, kâğıtları ellerime uzatarak. “Umarım el yazımı okuyabilirsin, epey kötüdür.”

“Senden aldığım bir özellik daha” dedim kibarca ve bakışlarındaki rahatlamayı gördüm.

David hâlâ Bonnie’yle bıraktığımız yerde, ofisteydi ve yıpranmış karon kapaklı bir Penguen’i okuyup muhtemelen masanın arkasındaki teneke kutuda bulduğu çikolatalı bisküvilerden yiyordu. Beni görünce hemen ayağa fırlayıp iyi olup olmadığımı sordu; ki elbette iyi değildim. Duygularım, yarı ıslak saçlarımdan bile daha karmaşık bir keçe haline gelmiş gibiydi. Aramızdaki saygılı mesafeyi hâlâ sürdürmekte olan Bonnie, bizi Queensown’a bırakmayı teklif etti ama David, Bonnie’nin de uzun uçuşu sonrası yorulmuş olduğunu ve hepimiz için dinlenmenin en iyisi olduğunu söyleyerek bir taksi çağırmanız konusunda ısrar etti.

Koruyucu babamın epey gergin olduğunu anlayabiliyordum çünkü dönüş yolumuz boyunca saçma sapan gevezelik etmiş, benden birkaç kelimedenden fazlasını alamayınca şoförle muhabbet etmeye girişmişti. Onlar bölgenin manzarasını tartışırken ancak yarı kulağımla dinleyebiliyordum, büyük Wakatipu Gölü görüş alanımıza girince David onu işaret etti. Birkaç haftadır Yeni Zelanda’daydım ama buranın güzelliğinden sıkılmaya yetecek kadar uzun bir süre değildi bu. Yeşil tepeler ve göller beni nasıl hâlâ kendine çekiyorsa, uzaklardaki dağlar da beni büyülemeye devam ediyordu. Arabanın açık pencerelerinden içeri dolan hava, tıpkı o ilk günkü gibi temiz ve tazeleyiciydi; güneş ise ısrarla üzerimize vurmaya devam ediyordu. Evden o kadar uzaktaydım ki ev artık olduğum yerdi. Olup biten her şeye rağmen bu düşünce bile beni gülümsetmeye yetti,

gözlerimi kapatıp beni buraya getiren her neyse ona fısıldayarak teşekkür ettim.

Aşırı dar tişörtüyle Kit'i düşündüm ve görüntüsü öyle gerçektir ki bedeninin kokusu neredeyse burnuma geldi. Kit bana en az Yeni Zelanda kadar ev olmuştu ve Tui ve hatta atlar her biri beni yeniden toparlamak için kendi rollerini oynamışlardı. Buraya ilk geldiğimde parçalanmış gibiydim ama şimdi eskiden olduğumdan bile daha tamamlanmış hissediyordum kendimi, Anna yokken bile. Onu kaybetmek, bende hiç iyileşmemesinden korktuğum bir yara bırakmıştı ama şimdi o yaranın neden bu kadar uzun süre açık kaldığını anlayabiliyordum. Çünkü yapmam gereken ona sevgiyle dikiş atmakken, ben onu korkuyla, acıyla ve kendime olan nefretimle doldurmuştum.

Bonnie'nin hikâyesini okumaya başlamadan önce yapmam gereken başka bir şey vardı; çok daha uzun zaman önce yapmam gereken bir şey. Taksi bizi daireye götürene kadar bekledim, sonra David bagajdan valizini alırken Hayley'e hızlı bir mesaj yazdım. David, muhtemelen benim de öyle olduğumu hatırlatarak açlıktan öldüğünü söyledi. Birlikte yemek yememizi istiyordu, sonra da belki konuşurduk. Enine boyuna. Reklam yapan bir el broşürünün arka yüzündeki basit haritadan gördüğüm yazıya bakarak onu Fergburger yönüne yolladım ama kuyruğun onu en az bir saat oyalayacağını fark edince suçlu hissettim. Ama benim de zamana ihtiyacım vardı, işimi yaparken David'in burada olmasını istemiyordum.

Duş ferahlamamı sağlamıştı; kurulanır kurulanmaz taytımı ve sahip olduğum en büyük beden kapüşonluyu üzerime geçirdim; Anna'nın anı defterini ve bir fincan çayımı da yanıma alıp koltuğa kuruldum. Korkunun beni ele geçirmek üzere harekete geçtiğini hissedince kendime düşünme fırsatı vermeden annemin son yazısını yazdığı sayfayı açıp okumaya başladım.

*Anna**23 Aralık 2017, Cumartesi*

*B*ir kez daha neredeyse Noel arifesi geldi, bu nasıl oluyor? Yemin ederim, ben yaşlandıkça zaman daha hızlı geçmeye başlıyor. San-ki göz açıp kapayıncaya kadar Genie bebeklikten beş yaşına, sonra bir ergenliğe geçiverdi ve şimdi de çok güzel bir genç kadın oldu. Bunu ona söylediğimde bana inanmıyor, Genie'ye göre başka kimsenin poposu o kadar büyük ve çenesi de bir kano biçiminde değil. Keşke benim gördüğümü o da görebilseydi, her açıdan o kadar mükemmel ki; tıpkı Mary Poppins gibi.

Bugün daha erken saatlerde dünyanın en aptalca kavgasını ettik. Tam bir Genie hareketi olarak alışverişi son dakikaya bıraktı. Dürüst olmak gerekirse o ve Davey bu konuda birbirlerine benziyorlar, bir keresinde hediyemi Noel sabahı almıştı! Bu durumda, Genie yarın Su-ki'ye egzersiz yaptırmak yerine alışverişe gidiyor olacak; o iş de bana kalıyor. Benim için sorun değil elbette -o güzel minik atı çok seviyorum- ama zavallı Genie bunun için söylenip durdu.

Kenldini suçlu hissettiğinde böyle yapar -Dave'i ve beni azarlamaya başlar- ama yarına kadar pişman olup kötü hissedeceğine eminim o şapşalın. Kabul etmeliyim; ben de karşılık verip benim çitamın çok yu-karıda olduğunu ve onu teleskopla bile göremeyeceğimi söyledim. Üste çıkmamdan nefret eder; bunun üzerine kan beynine sıçradı ve asla

söylemek istemediğini bildiğim bir sürü kötü laf etti. Doğrusunu söylemek gerekirse yüz ifademi korumak çok zordu. İçimden kahkahalarla gülerken sert ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım. Yarın çiftlikten döndüğümde bunu ona da söyleyeceğim ve ikimiz birlikte güleceğiz. Ve ata binmek de harika olacak. Anneciğinin gelememesini telafi etmek için Suki'yi bütün bir paket Polo şekerle besleyeceğim.

Belki Genie için bir hediye daha alırım, yüzüğüne uyacak bir kolye belki... Onu hiç çıkarmaması ne tatlı ve Davey, onun bir zamanlar Bonnie'ye ait olmasının bir önemi olmadığı konusunda haklı. Beni üzeceğini düşünmüştüm ama aslında yüzüğü Genie'nin parmağında görmek beni mutlu ediyor, bir şekilde sanki Bonnie hâlâ burada, bizimleymiş gibi hissediyorum. Onu ve yaptığı fedakârlığı sık sık düşünüyorum. Belki de bencil davranmayı bırakıp Genie'ye ondan daha çok bahsetmeliyim. Ona daha çok güvenmeliyim. Evet, yarın Davey ile bu konuyu konuşacağım.

Yarının anı sayfasına kızımın iyiliği için cesur davranma kararı aldığımı yazmak harika olmaz mı? Her şey bir yana, bunu ona borçluyum ve Bonnie'ye de...

Bunca zaman... Bütün o ayları Anna'nın bana kızgınken, tartışırken ona ettiğim o korkunç laflardan incinmişken öldüğüne; üzüldüğü için yola ya da Suki'ye dikkatini veremediğine inanarak geçirmiştım. Ve başından beri onun düşündüğü, bunun sadece komik olduğu muydu? Ağlasam mı gülsem mi bilemedim ve sonuçta kendimi beni duyanların delirmiş ya da dengesiz olduğumu düşüneceklerini umursamadan ikisini de yüksek sesle ve isterik bir biçimde aynı anda yaparken buldum. Nasıl o kadar aptal olabilmiş-tim? Aklım bunu asla yapmayacağını söylerken bana kin tutmuş olabileceğini nasıl düşünmüştüm?

Cevabı biliyordum ama kendi kendime bile itiraf etmesi çok zordu. Gerçek, şimdi önümde apaçık duruyordu: Buna inanmıştım çünkü böylece Anna'nın ölümüne bir sebep bulmuştum. Kazanın tüm suçunu kendi üzerime yüklemiş, böylece gidişinin sebebi ben olmuştum; *ben*; kahrolası bir kötü şans, kader ya da elle tutulamaz herhangi bir şey değil, sadece ben. Eğer hatalı bensem kendimi cezalandırabilirdim; yapmayı sevdiğim işleri bırakıp kendimi dünyadan soyutlayabilirdim. Böylece acımı katlanılması daha kolay bir hale getirebilirim sanmıştım ama zavallica ve çarpık bir düşünceydi bu. Suçluluk hissine tutunmam, ızdırabımı uzamaktan başka bir işe yaramamıştı. Ve olup biten her şeyin hissettirdiği tam olarak buydu; ızdırıp.

David, üstüne hamburger sosu bulaşmış büyük boy bir kese kâğıdı ve içki dükkânından getirdiği şingirdayan bir poşetle geri döndüğünde beni yatağımda cenin pozisyonunda buldu. Ağlamalarım

dinmişti fakat tenimin acıdığını ve boğazımın zonkladığını hissediyordum. Beni görünce elindekileri yere bırakıp koşarak yanıma geldi.

“Ne oldu sana böyle?”

Uyuşmuş bir halde, Anna’nın anı defterini uzatıp okuduğum ve sonra harfi harfine ezberden söyleyebilecek şekilde tekrar tekrar okuduğum bölümü ona gösterdim. David sayfaya göz atarken kaşlarını ovdu; sonra karısının son kelimelerini okudukça ifadesi yumuşamaya başladı. “Ah Anna” diyerek iç çekti. Sonra neredeyse aklına yeni gelmiş gibi “Tanrım onu çok özledim” dedi.

“Ben de öyle.” Bizi mahveden acıyla ağızımızdan çıkan kelimeler zar zor duyuluyordu. Ya da bu, acı mıydı? Belki de artık o kadar basit bir şey değildir. Bunu ilk yaşadığımızda büyük bir üzüntüydü, şimdi ise daha çok bir hüsrân gibi hissettiriyordu. Kederden çok yorulmuştum; böylesine büyük bir kaybın ağırlığını taşımak çok yorucuydu. “İnanamıyorum” dedim David’e, defteri işaret ederek. “Bana kızmamış bile, senin dediğin gibi kızmazdı da zaten.”

“Elbette kızmadı.” David, bana gülümsüyordu ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. “Sen onun kutusundaki en büyük hazineydin, Genie en mutlu anlarının hepsinin değilse bile çoğunun sebebiydin. Sana söylemiştim; sana asla küsmezdi ufaklık. Yapamazdı ki.”

Başımı salladım çünkü o an konuşmak çok zordu. Barbekü yapığımız günün sabahında David’e tartıştığımız gerçeğini itiraf ettiğimde de aynı şeyi söylemişti, böyle bir şey düşündüğüm için bile aptal olduğumu söylemişti. Ama ben yine de dinlememiştım; söylediklerini duyabilecek halde değildim. Bunu Anna’nın kendisinden duymaya ihtiyacım vardı.

“Sanki o bir kez daha ölmüş gibi hissediyorum” diye mırıldandım.

David nasıl cevap vereceğini bilemediğinden mi, yoksa kendi duygularıyla savaşmakla meşgul olduğundan mı bilmiyorum ama bir süre ikimiz de hiç konuşmadık. Hamburgerlerin kokusu, hâlâ nemli olan saçlarımın şampuan kokusunu bastırıyordu; David'in getirdiği paket hâlâ yatak odasında yerde duruyordu.

"Yemek yemelisin" dedim en sonunda, oturur pozisyona geçerek. "Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Sen yersen ben de yiyeceğim" dedi; ben de omuz silktim. Yemek yeme fikri imkânsız gibiydi; en son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlayamıyordum. Sanki bugünün sabahı, baka bir zaman dilimine aitti. Saatler önce simit tost yiyip kahve içen Genie bir başkası gibiydi, şu an bu yatakta oturan kişiden tamamen farklı biri. Sonra aç kurt gibi davranmam ise bana da sürpriz oldu. Çizburger beş büyük lokmada tükenmiş ve patates kızartmasıyla da işim oldukça çabuk bitmişti. David kafasıyla onaylayarak beni seyrediyor, bir yandan da her bir lokmayı ağzına atmadan önce yemeğini küçük parçalara ayırıyordu. Oturup birlikte yemek yemek aslında çok basit ama çok rahatlatıcıydı; güzel bir yemeğin kendi numarasını yapması fazla uzun sürmüyordu. Gerinip rahatlamaya başlamışım; bir esnememi diğeri takip ediyor, çenem açıldıkça çatırdıyordu. Daha önümde okunmak için bekleyen Bonnie'nin hikâyesi vardı; bunu David'e söylediğimde bana şaşkın şaşkın baktı.

"Neden bu gece uyuyup beklemiyorsun?" diye sordu. "Sadece bu gece. İnsanın bir günde kaldırabileceklerinin bir sınırı var."

"Nasıl uyuyabilirim ki?" diye karşı çıktım kibarca. "Bir makine dolusu kahve yapacağım ve sonra da yazdıklarının hepsini okuyacağım. Hem" diye seslendim mutfığa doğru yürürken omzumun üstünden, "bugün şu ana kadar gördüklerimden -ve okuduklarımdan- sonra beni ne şaşırtabilir ki?"

Okumak iki saatimi aldı. Bonnie'nin eğri büğrü yazdığı sayfa-
lardaki hikâye beni sersemletmiş, dışarıda gökyüzünün parlaklığını
yitirip karanlığın bastırdığını fark etmemiştim. David titrediğimi
söyleyip bana bir battaniye getirene kadar da farkına varamadım.
Kahvem soğumuş, saçım kurudukça kıvrırcıklaşmıştı ve on sekiz
yaşındaki annemin Londra'ya gelişini, iş buluşunu, bir adamla ta-
nışıp âşık oluşunu, ona güvenişini ve onu hayal kırıklığına uğratan
diğer her şeyi okurken önce tek tırnağımı, sonra da hızla diğerlerini
ısırmaya başlamıştım. Bütün bunların evinden uzaktayken ve o ka-
dar uzun süre özlemini çeken bir ailen varken nasıl hissettireceğini
hayal etmeye çalıştım. Bonnie'nin yalnızlığını, saflığını ve masumi-
yetini -hiç ummazken aramızda bir ortak nokta bularak- gözümde
canlandırdım ve onu anladığımı hissettim.

Hikâye beni, profesör ve karısıyla birlikte evin içine soktuğun-
da, bebek bakım kitaplarıyla dolu raftan bahsederken gerçek beni
öyle güçlü çarptı ki bakışlarımı kaldırdığımda David'in de beni iz-
lemekte olduğunu ve sorabileceğim herhangi bir soruya karşı tetik-
te beklediğini gördüm. "Sen üniversitede profesör müydün?" diye
sordum ve yüzünün çekingen bir tavırla buruşmasını izledim.

"Evet, bir süreliğine. Sen doğmadan kısa bir zaman önce bırak-
tım, onun yerine ortaokulda eğitim vermeye başladım."

"Neden?" diye sordum, ama yanıtlamasına fırsat vermedim. "Ha-
yır, söyleme Seth'in benden haberi olmasını istemedin, değil mi?"

Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Hayır, Tanrım hayır. Hepi-
miz Seth'i bulmak için uğraştık. Bonnie hamile olduğunu anladık-
tan sonra onu bulabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama
Evangeline'in treni gibi sanki buharlaşıp havaya karıştı. Sonradan
keşfettik ki sahte bir soyadı kullanıyormuş. Lavender'in ailesinden
büyük miktarda para çalmış. Sanırım dolandırıcının tekiydi."

“Kızın hak etmediği şey değil” diye homurdandım ama David sadece iç çekti.

“Lavender da o zamanlar çok gençti” dedi. “Seth usta bir manipülatördü. Başta ben de dâhil hepimizi kandırdı.”

“Yine de” dedim, “lanet olası bir madalyayı hak etmiyor.”

David buna güldü ve ben sorgulayan bir tavırla tek kaşımı kaldırıncı “Sen asla küfür etmezsin, argo bile konuşmazsın. Bu alışkanlığı buralardayken kapmış olmalısın” dedi.

Kit'tendi.

“Pekala” dedim kahveme uzanarak; ne kadar soğuk olduğunu fark edince ise geri koydum. “Sonra ne oldu?”

“Seth ortadan kaybolduktan sonra mı diyorsun?” diye sordu David. “Kusura bakma, Bonnie hikâyede ne kadar ilerledi bilmiyorum.”

Elimdeki son birkaç sayfayı ona uzatıp okumasını izledim. Çocukluğumda David bana yatmadan önce hikâyeler okurken, oradaki kelimeleri daha iyi uyacağını düşündüğü başkalarıyla değiştirirdi ve şu an da aynısını yapıp yapmadığını merak ediyordum. Kontrol edemediği bir başka yazarlık dürtüsüydü bu.

“Nasıl oldu da Bonnie, Seth'ten hamile kaldıktan sonra çocuğunu -yani beni- sen ve Anna'ya vermeye karar verdi? Bunun nasıl olduğunu anlatmıyor” dedim, David kâğıtları kucağına bırakınca öne doğru eğilerek. “İkinizin arkadaş olduğunu biliyorum ama yine de mantığını anlayamıyorum. Peki ya Seth? O hikâyenin neresinde? Bonnie'nin hamile olduğunu hiç öğrenebildi mi?”

Konuşmaya başladığım andan itibaren David'in rengi de çekilmeye başlamıştı ve şimdi neredeyse şeffaf görünüyordu. “Hikâyenin başka bir bölümü daha var” dedi kâğıt tomarını havaya kaldırarak. “Bonnie'nin yazmaya vakit bulamadığı bir bölüm.”

“Anladım...” diye yanıt verdim, tenim huzursuzluktan karıncalanmaya başlamıştı. Koruyucu babamı pek çok halde görmüşlüğüm vardı -sinirli, üzgün, hayal kırıklığına uğramış ya da mutlu- ama bu yüz ifadesini daha önce hiç görmemiştim. İlla tahminde bulunmam gerekse, korkmuş görüldüğünü söyleyebilirdim.

“Bu, aslında sana uzun zaman önce söylemem gereken bir şeydi ama yapmamamın bir sebebi vardı. Doğrusu pek çok sebep vardı. Ama sanırım artık öğrenmenin zamanı geldi. Gerçekten önceden bilmen lazımdı.”

“David” dedim, sesimin titremesini duyarken “anlat gitsin lütfen.”

“Bu babanla ilgili” dedi; gözlük camlarının ardındaki gözleri parlıyordu.

“Seth’i mi kastediyorsun?” diye karşılık verdim fakat bana bir sonraki bakışı, kendimden eminliğimi silip götürmüştü.

“Hayır Genie.” Sesi fısıltı gibiydi. “Kendimi kastediyorum.”

Yeni yılın ikinci öğleden sonrasında birlikte an binmeye çıktık. Aynısını Anna ile sık sık yapardık; ben sarhoşluğumdan ayılmaya çalışırken, Anna ise mutluluktan zıplayarak yanıma konmuşken, dizlerimizin üstünde battaniyemiz ve bir kâse patlamış mısırla birlikte koltuğa yayılarak geçirdiğimiz yılbaşı gecesinden sonra tekrar eyerin tepesine oturmak için can atardık. Ocak'ın ikinci gününü atları hazırlayıp onları sürerken birbirimize yeni yıl kararlarımızı açıklamakla geçirirdik; çikolata yemeyi bırakacağımıza, yeni bir dil öğrenmeye başlayacağımıza ya da -benim için- üç haftadan daha uzun süren bir ilişki sürdüreceğime dair saçma sapan olanlarsa bizi kahkahalara boğardı.

O zamanları özlemle hatırlıyordum ama bu, şu andan keyif almadığım anlamına gelmiyordu. Bonnie, Anna değildi belki ama burada yanımdaydı ve benimle dürüstçe konuşmak konusunda istekliydi. Ayrıca nasıl bir yere gelmiştim ben böyle? En parlak günlerinde bile Cambridgeshire, Yeni Zelanda'nın muhteşem güzelliğiyle yarışamazdı ve bugün sanki güneş ikimizin şerefine daha da kuvvetli parlıyordu. Bonnie hikâyesinde buradan kaçmak için can attığını yazmıştı ama ben burası için öyle hissettiğimi hayal bile edemiyordum, ergen olsam bile. Belki de gitmek istemesinin derinlerde yatan başka bir sebebi vardı? Bu ona sormak istediğim sorulardan yalnızca bir tanesiydi -soracaktım da- sadece doğru zamanı bekliyordum. Burada, Yeni Zelanda'da olmak bana yavaşlamanın ve her şeyin gerektiği zaman gerçekleşmesine izin vermenin önemini hatırlatmıştı. Belki Anna'yla olan zamanım dolmuştu ama ona dair

anılarım, dağların tepesinde alabildiğine uzanan lekesiz gökyüzü kadar geniş yer kaplıyordu ve ancak onu hatırlamaktan vazgeçersem onu kaybetmiş olacaktım.

“Bunu kabul ettiğin için teşekkür ederim.” Bonnie, benim olduğum tarafa çekingen bir bakış attı. Uzun, koyu renk saçlarına tek örgü yapmış; kalanını ise beresinin altına sıkıştırmıştı ve binici pantolonu yerine tozlanmış gri bir tayt ile üzerinde Rolling Stones logosu olan bir kazak giyiyordu. Şöyle bir bakınca gelişigüzel bir araya gelmiş parçalar gibilerdi; biraz karmaşık ve beni cezbeden bir şekilde Tui’yi anımsatıcı bir görüntüydü. Bonnie, bugün Brian adındaki büyük bir doru ata biniyordu, bense Tui’den izin alarak sevgili Keith’i almıştım.

“Ona göz kulak ol, tamam mı?” demişti. Öyle yapacağıma söz vermiştim ama doğrusu, bu güçlü küçük midilli bana göz kulak olmak konusunda harika iş çıkarıyordu. Dün çalılarının arasında gösterdiğim milli yarış koşusu performansına rağmen, bugün at üstünde olmak hâlâ tuhaf hissettiriyordu ve Keith de bunu anlamış gibiydi. Birkaç dakika önce Bonnie’yle nehre doğru ilerlerken ön bacaklarıyla beni sıçratmak için durmamıştı bile, ki bunun en meşhur numarası olduğunu biliyordum.

“Ne demek” dedim Bonnie’ye, aşağı sakmış bir daldan korunmak için başımı eğerken. “Dışarıda olmak iyi hissettirdi, dairemin içinde bunalmaya başlamıştım.”

Bir önceki gece David’le yaptığımız konuşmadan sonra -en azından bir süre için- dış dünyayla karşı karşıya gelemeyecek kadar gergin hissediyordum. Başta öfkelenip bağırıp çağırmıştım, sonra ise gözyaşlarına boğulmuştum. Kendimi hem kazanmış, hem de yenilmiş gibi hissetmişim ve hâlâ da o konuda tam olarak ne hissettiğimi anlamlandırmak için savaşıyordum.

“Seni dünyaya getirip buraya geri geldikten sonra” dedi Bonnie, Brian’ın otlara eğilmesini engellemek için dilini dişlerinin üzerinde şaklatırken “Auckland’da bir aylığına bir oda kiraladım ve o sürenin tamamını yapayalnız geçirdim. Hayatımda bir daha hiç o kadar yalnız ya da zavallı hissettiğimi sanmıyorum” dedi.

Daha fazlasını söylemek istediğini düşündüğüm için sessiz kaldım ve birkaç dakikalığına duyulan tek ses ağaçlardaki kuşlar ile taşlı yol üzerindeki nal sesleri oldu. Keith avluyu terk ettiğimizden beri gürültülü bir şekilde burnundan hava üflüyordu ve şimdi de güzel kafasını uzattığı ön bacaklarının üzerinde dinlendirmek için durmuştu.

“Öylece eve gidemezdim” diye açıkladı Bonnie, bakışlarını elinde tuttuğu dizginlere indirerek. “İyileşmek için zamana ihtiyacım vardı; hem fiziksel olarak, hem de şuradan.” Eliyle kepinin yan tarafına hafifçe vurdu. “Ama aptalın tekiydim çünkü bununla tek başıma baş edebileceğimi sanmıştım, fakat öyle olmadı.”

“Bu bana tanıdık geliyor” dedim, Anna’nın kazasından sonra nasıl kapalı kapılar ardında gizlendiğimi hatırlayarak.

“Seni arkamda bıraktıktan sonra en büyük pişmanlığım ne oldu biliyor musun?” diye sordu ve ben başımı iki yana salladım.

“Hayır.”

“Aileme senden bahsetmemek. Büyüyüp de onların aslında beni -ve seni- destekleyeceklerini fark ettiğimde ne olursa olsun her şey için çok geç kalmışım gibi hissettim. İngiltere’ye dönüp seni geri almam için ısrar ederlerdi ama ben bunu yapamazdım. David’e ve Anna’ya söz verdiğimden geri gitmek istemiyordum.”

“Beni severlerdi diye mi düşünüyorsun?” diye sordum; sesim öyle kısıp çıkmıştı ki beni duyabilmesine şaşırdım.

“Sana bayılırlardı” dedi hüzünle. “Ben çok inançlı biri değilim

biliyorsun ama eğer beni bir yerlerden bir şekilde izliyorlarsa olup biten her şeyden sonra bizi böyle birlikte görmek onları mutlu ederdi diye düşünüyorum.”

“Anna’yı da öyle” diyerek katıldım ve bunun üzerine Bonnie derin bir iç çekti.

“Anna harika biriydi” dedi.

“Siz üçünüz çok yakındınız sanırım” diye tahminde bulundum ve Bonnie başını salladı.

“Öyleydik. David âdeta bir azizdi ve Anna da benim için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Onun muhteşem bir anne olacağından -benden çok daha iyi bir anne- bir saniye bile şüphe etmedim.”

Bir yanıt vermek için söze başladım fakat ben kekelerken Bonnie, Brian’ı durdurdu ve onları yakalamamı bekledi. “Devam et” dedi.

“Onlara neden yardım etmek istediğini anlayabiliyorum” diye başladım, “ama beni neden istemediğini hâlâ anlayamıyorum. Neden beni yanına almak istemedin?”

Bu öyle büyük bir soruydu ki konuşurken sesim çatladı ve saniyeler boyunca gözyaşlarımın akmaması için bir savaş verdim. Daha fazla ağlayamazdım, şimdiye dek yeterince yapmıştım bunu.

“Korktum” diye itiraf etti Bonnie. “Kulağa çok acınası geliyor farkındayım, öyle de zaten ama gerçek bu. Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan korktum, koca dünyayla baş edemeyeceğimi söyleyen insanların haklı çıkışını ispat etmekten korktum. İyi bir anne olmayıp seni mutsuz etmekten korktum. Seni olması gereken şekilde sevmeyeceğimden bile korktum ama tabii ki seviyordum. Seni ilk tekmeni hissettiğim o andan itibaren çok seviyordum.”

“Beni hiç düşündün mü?” diye sordum.

“Her gün” dedi Bonnie hemen.

“Geri dönmeyi hiç düşündün mü?”

“Her gün.”

“Ama hiçbir zaman yapmadın.”

“Kendime, senin sahip olduğun aileyle daha iyi bir durumda ve mutlu olduğunu söyleyip durdum. David’in kariyerinin nasıl yükseldiğini izleyip sahip olduğun hayatı, bütün o imkânları ve güzel şeyleri hayal ettim. Bunları elinden almak acımasızlık olur diye düşündüm. Ancak Tui’yi doğurduktan sonra nasıl bir fedakârlık yaptığımı ve nasıl büyük bir kaybım olduğunu fark edebildim. Ama o zamana kadar sen genç bir kız olmuştun ve bense bebeğimle birlikte senden bir dünya kadar uzaktaydım, imkânsız gibi geldi.”

“Anna bana seninle görüşmemi söyleyecekti” dedim. “Ölmeden hemen önce, aslında bir gün önce. Bunu günlüğüne yazmış. Senin yüzüğünü de bana yirmi birinci doğum günümde hediye etmişti ama ben onun sana ait olduğunu o zamanlar bilmiyordum.”

“Yeşim taşlı yüzük mü?” dedi Bonnie birden canlanarak.

“Evet. Ama onu kaybettim. Beavis’i kurtarmaya çalışırken nehirde düşürdüm.”

“Pekala öyleyse” dedi Bonnie, bakışlarını benim olduğum tarafa çevirerek, “sanırım evine dönmüş demektir.”

Cümleyi tamamlamak için, “Tıpkı benim gibi” dememi beklediğini biliyordum ama yapamadım. Henüz yapamazdım. Benim için açığa çıkması gereken daha çok şey vardı.

“Bir süreliğine durabileceğimiz bir yer var mı?”

Sonuç olarak biraz geri gittik ve nehre çok uzak olmayan, hem atların su içebileceği, hem de bizim gölgesinde güneşten korunabileceğimiz ağaçların olduğu bir alan bulduk. Dizginleri çekip eyer tokalarını çözdükten sonra Keith ve Brian’ı serbest bıraktık ve biz de üzerimizdeki kalın kıyafetleri üstlerine oturtmak için yere serdik.

Benimki terden ıslanmış ve kestane rengi tüylerle kaplanmıştı ama böylece binici pantolonumun tozdan bembeyaz olması engellenmişti.

Bonnie bir yandan botlarını ve çoraplarını çıkarıp çıplak ayaklarıyla soğuk suyun içine girerken, bir yandan da bana ta Amerika'dan dramatik bir sahne çekmek için bir sürü beyaz atla birlikte gelen film ekibini ve o atların her birinin nehrin kıyısında nasıl inatla donakaldığını anlatıyordu. Florida'da timsahlar yüzünden suya girmemeleri gerektiğini öğrenmişlerdi ve hiçbir baskı onları aksini yapmaya ikna edememişti. “Sonuç olarak” diye açıkladı Bonnie, “buradaki atlardan bazılarını beyaza boyayıp onları kullanmak zorunda kalmışlardı.”

Keith'i çimenlere doğru otlayarak ağır ağır ilerlerken izledim; kuyruğu, etrafındaki sinekleri kovuyor ve kulakları deniz kenarındaki o eşeklerinki gibi her iki yana memnuniyetle eğiliyordu. Bonnie'nin yüzünü incelemekten, tüm özelliklerine bir bir dikkatimi vermeden durabilmek çok zordu. Bazıları -gözleri ve kalp şeklindeki saç çizgisi- benimkilerin tıpatıp aynısıyken, diğer özellikleri tamamen farklıydı. Burnu benimkinden daha büyük ve dudakları daha dolgundu ama ikimizin de gergin olduğumuzda bir saç tutamını parmağımıza doladığımızı fark etmiştim.

“Ben çocukken kimse evlatlık olduğumdan şüphelenmemişti, biliyor musun?” dedim, Bonnie'nin dikkatini neşeyle çağılayan nehirten kendi üzerime çekerek. “Bu bana hep tuhaf gelmişti çünkü bana kalırsa, sanki kimlik kartıyla dolaşıyormuşum gibi çok açıktı bu.”

“Ben de anne olmak konusunda böyle hissetmiştim” dedi suya bir taş fırlatırken. “Nasıl olup da kimsenin anlamadığını, fark edemediğini bir türlü aklım almıyordu. Sanırım ailemin de bir şekilde bunu görememesine alınmıştım ama hiç bilmediler.”

“Peki ya Simon?” diye sordum ve Bonnie bana şaşkınlıkla baktı.

“Onunla tanıştın mı?”

Başımı salladım.

“Ondan bir şey sakladığının farkındaydı ama sonra soru sormayı bıraktı. Körü biri değildi, bizim ilişkimiz benim bir şans vermem yüzünden bitti. Bunu biliyorum.”

“Hiç yalnız kalmaz mısın?” diye bir soru sordum ama Bonnie gülmeye başladı.

“Neredeyse hiç! Tui var ve atlar var. Ve Kit, yıllardır kiracım.”

Kit’in adının geçmesiyle birlikte göğsümün sıkıştığını hissettim.

“İlişkiler konusunda pek iyi değilim” diye devam etti, bana mahcup bir bakış atarak. “Sanırım tanıdığım çoğu erkeğe güvenemiyorum.”

“Buna şaşırmam, Seth’in yaptıklarından sonra. Onun gibi bir adamın bebeğinin babası olabileceğini düşünmek sana kötü hissettirmiş olmalı.”

“Pisliğin tekiydi” dedi Bonnie. “Ama sanırım Lavender’a yaptıkları bana yaptıklarından daha kötüydü.”

“Çok güzel” dedim kararlı bir şekilde fakat Bonnie de tıpkı David’in yaptığı gibi karşı çıktı.

“Ona karşı kin tutmuyorum. O zamanlar hepimiz çok gençtik.”

Ona hâlâ o geceyle ilgili soru sormamıştım, hikâyesinde yazmadığı o bölüm hakkında. David bana sadece hatırladığı kadarıyla birkaç kelimeyle özet geçmişti ama Bonnie’den de dinlemek istiyordum, bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı. Önce tek ayağımı sonra da diğerini kaldırarak botlarımı ve çoraplarımı çıkardım ve suya girerek onun yanına gittim. İkimizin de ikinci ayak parmakları uzundu ve görünüşe göre aynı koyu kırmızı ojelerden kullanıyorduk.

“David bana anlattı” dedim, bilerek gözlerimi ondan kaçırırken.

Bonnie tek bir kere iç çekti; muhtemelen cesaretini toplamak için nefes almaya ihtiyacı vardı. “Anlattığını tahmin ettim.”

“Bana oldukça bulanık bir anıdan bahsetti ne olduğu konusunda ama olan olmuş tabii.”

“Bu olayın boyutundan kaynaklanıyor.” Bir başka çakıl taşı, nehrin içine cup diye düşerek gözden kayboldu.

“Nasıl oldu?” diye ısrar ettim, öğreneceğim daha fazla detayın beni nasıl hissettireceğinden korkarak.

“Onu hep sevmiştim, bildiğin gibi ve yanına taşındıktan sonra daha da yakınlaşmıştık. O Anna’yı özlüyordu, bense Seth beni aldattığı için çok üzgündüm. Sarhoş olduk ve oluverdi işte. Ya da sadece başladı ama sonra David durdu. Daha ileri gidemeyeceğini, üzgün olduğunu ama karısını sevdiğini söyledi.”

“Ya sonra?” diye sordum.

“Hayatımıza kaldığı yerden devam edip bu konu hakkında konuşmadık. İlk birkaç gün durum biraz garip ve rahatsız ediciydi ama biraz zaman geçtikten sonra yeniden arkadaş olduk. Ve sonra Seth ortadan kayboldu. Ondan nefret ediyordum ama aynı zamanda ona hâlâ âşıktım; birkaç ay sonra bir test yapıp hamile olduğumu anladıktan sonra ise onu bulmaya çalıştım ve kayıplara karıştığını, çünkü Lavender’dan çaldığı para yüzünden polisin peşinde olduğunu öğrendim.”

“Kahretsin” dedim, buna o kadar da şaşırmadığım halde.

“Seth’i bulmayı başarsam bile ona söyler miydim emin değilim” diye devam etti. “Habere sevineceğinden de şüpheliydim; o adamın hayatı kendisinden ibaretti, her şeyin merkezinde kendisi vardı. Bu kadar bencil biri olduğu için işe yaramaz bir baba olurdu kesin.”

“Ve David, senin için daha iyi bir seçenektir?”

“Sırf o yüzden değil.” Bir kez daha iç geçirdi. “David’in baban olması ihtimali daha düşük olsa da böyle bir olasılık olduğunu ikimiz de biliyorduk. Seth’i bulmak için uğraşıp da başarılı olamayınca David’i ya da Anna’yı aramak için eve döndüm. Anna işleri düzeltmek için geri dönmüştü ve aniden ağlayarak ona bebeği anlatmaya başlayınca benimle ilgilendi.”

“Biliyor muydu?” diye sordum. “Seni ve David’i?”

Bonnie mahcup bir ifadeyle başını salladı. “Bilmesi gerekiyordu. David’in gerçek baban olma ihtimali olmasa zaten bunu kabul etmezdi sanırım. Ama kesin olarak bilmek istememeyi tercih ettiler; böylesi daha adil, daha eşit olacaktı. Tabii resmi kanallara göre o senin gerçek baban.”

“Doğum sertifikamda da onun ismi var” dedim, bu gerçeğin farkında olduğunu bilsem de.

“Evet ve belki de gerçekten öyle.”

“Sen David’in gerçek babam olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum.

“Benim düşündüğüm” dedi Bonnie, tereddüt ederek elini elinin üstüne koyarken “onun her halükârda senin baban olduğu.”

“Ama bende ondan bir iz görüyor musun?” dedim. “Seth’ten aldığım herhangi bir şey var mı?”

“Çok uzun zaman geçti.” Bilerek belirsiz davranıyor gibiydi.

Ben çocukken babama ne kadar benzediğimi sık sık söylerlerdi ve ben o zamanlar o benzerlikleri görmezden gelirdim. Tıpkı onun gibi okumayı seviyordum fakat bu özelliği o zamanlar üniversitede İngilizce okuyan Seth’ten de almış olabilirdim. David’in koyu renk saçları vardı ama Bonnie’ninkiler de öyleydi. David açık tenliydi ama Seth de sarışındı; bu durumda onun da benzer bir ten rengine sahip olması gerekirdi.

“Bir DNA testi yaptırabilirsin” diye önerdi Bonnie, bir sopayı küçük parçalara bölüp taytının üstünde kalan çamur lekelerini sıyıırken.

“David de aynı şeyi söyledi.”

“Böylece kesin bir cevabın olur, eğer ihtiyacın olan buysa. Hem haklarını da öğrenmiş olurdun” dedi.

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var” dedim ona. Son birkaç gündür çok fazla yeni şey öğrenmiş ne yapacağıma karar verecek vakit bulamamıştım.

“Mantıklı” diye katıldı Bonnie ayaklarını sudan çıkarırken. “Geri dönelim mi?”

“Bir şey daha var” dedim çoraplarıma uzanarak. “Daha önce İngiltere’ye gelip beni bulmaya korktuğunu söylemiştin ve oraya gittiğinde kazadan haberin olmadığını.”

“Evet doğru.”

“Seni o uçağa bindiren ne oldu peki? Ve bunca zaman sonra neden o hikâyeyi benim için yazdın?”

Bonnie başını çevirince yüzünü güneşe dönmüştü; gölgesi ise arkasına düşüyordu. “İşte o” dedi, “bambaşka bir hikâye.”

Bonnie

Her şey, yeni kurutma makinesi sayesindeydi. Sütyeni katmanlar arasında bükülmese ve alttaki tel eriyip göğsüne batmasa, Bonnie sol göğsündeki yumruyu asla fark edemeyebilirdi. Başta kendine bunun önemsiz bir şey olduğunu söyledi, sonra kendi kendine geçeceğine inandı. Ama haftalar ve sonra aylar geçtiğinde yumru inat ederek olduğu yerde kalınca Bonnie daha fazla görmezden gelemedi.

“Giyinebilirsin.”

Doktor Kenyon, Bonnie’nin uzanmış olduğu sedyeden çekildi ve sandalyesine geri döndü. Bonnie, perdesi çekili muayene odasının köşesinden doktorun bilgisayarda bir şeyler yazmasını, sonra da irkilerek bir küfür edip elindeki fareyi masaya çarpmasını izledi. “Bu makine benden bile yaşlı” diye açıklamada bulununca Bonnie, “Yirmi beşten fazla değil öyleyse” diye espriyle karşılık verdi.

O yaz kırkuncu yaş günün kutlayan Doktor Kenyon hastasına tatlılıkla gülümsedi. “Aslında gözlerine de test yapsak iyi olur” dedi. “Hazır gelmişken.”

Bonnie ve doktor birbirlerini iyi tanıyorlardı; Bonnie, Tui’nin çocukluğunda sık sık gelip gitmişti. İkisi Bonnie’nin bütün tıbbi geçmişi hakkında oldukça açık olarak konuşuyorlardı; bunlardan ilki ilk hamileliği idi elbette ve doktorun Bonnie’nin hayatı hakkında pek çok şeyi biliyor olması yumru konusuna da daha güvenli

yaklaşabilmesini sağlamıştı. Doktor Kenyon her zaman olduğu gibi hızlı, dürüst ve profesyoneldi; en erken seçenek olarak bir biyopsi yapılmasını önermişti. Yumru, Bonnie'nin göğsünün yanında sinsi bir yere konumlanmış bir diken gibi onu rahatsız etmekteydi. Annesinin de meme kanserine yenik düşüşüne şahit olmuştu ve aynı kaderi yaşamaktan korkuyordu.

Klasik bir Bonnie Moon davranışı olarak kanserden ve korkularından kimseye bahsetmemişti. Tui zaten bunu anlayamaz, anlasa bile bu onu korkutmaktan başka bir işe yaramazdı. Kit onun arkadaşıydı ama bu kadar kişisel bir konuda açılabilceği biri değildi ve Simon da yeni ailesiyle ilgilenmekle meşguldü. O zamana kadar kendi dertleriyle kendisi baş etmişti ve bu son krizi de tek başına aşabileceğini düşünmüştü. Aslında güçlü kalmak konusunda iyi iş çıkardığını sanıyordu ve görünüşe bakılırsa öyleydi de. Başında ciddi bir dert olduğundan şüphelenen kimse olmamıştı.

Fakat biyopsi sonuçları çıkıp da Doktor Kenyon onu tekrar kliniğe çağırdığında, bekleme odasında Bonnie kendini parçalanmış gibi hissetti ve çiftliğe neredeyse koşarak gitti. Orada ve o an karar vermişti ki aslında kendine karşı bu kadar acımasız olmasa kanser bir ihtimal olmayabilirdi. Varlığını fark ettiği sırada aslında bunun sadece bir kist olduğunu kavrayışı Bonnie'yi hıçkırıklara boğdu. Artık bu dünyadaki zamanının tükenmesine çok yaklaşmıştı ve hayatı boyunca batıl inançları olmasa da bunun kaybettiği kızını aramak için bir işaret olduğuna inandı ve bunun içine harekete geçti. Bundan bir hafta sonra, nispeten basit bir operasyonla Koru Çiftliği'nin ofisindeki külüstür bilgisayarı çalıştırıp İngiltere'ye giden ilk uçakta kendine yer ayırttı.

“Ameliyattan sonra nasıl hissediyorsun?” diye soruyordu şimdi Doktor Kenyon, yarı dolu şişesinden su içerken.

Bonnie kolunun altındaki yara izini gözünün önüne getirdi. “İyiyim. Hemen sonrasında biraz ağrı çektim ama bir süredir bir şey hissetmedim.”

“Güzel.” Doktor bu cevaptan tatmin olarak başını salladı. “Ve olmaması gereken bir yerde herhangi bir yumru ya da şişlik hissetmiyorsun değil mi?”

“Pekala” dedi Bonnie alaycı bir tavırla, “buralardan uzaktayken ağır İngiliz yemeklerinden fazla miktarda yemiş olabilirim; o yüzden göbek bölgemde biraz şişlik olabilir.”

Doktor Kenyon şüpheli bakışlarıyla Bonnie’yi boynundan sandaletlerine dek süzüp dudağını büzdü.

“O biraz senin aptallığın” deyip boşta çalışan bir otobüs gibi homurdanmaya başlayan yaşlı monitöre döndü doktor, “daha dikişlerin bile çıkmadan yurt dışına gitmek yani.”

“Biliyorum” dedi Bonnie, masum görünmek için elinden geleni yaparken. “Ama bekleyemezdim. Yumruyu fark etmem ve onun muhtemelen kanserli olduğunu öğrenmem benim için bazı şeylerin yerine oturmasına sebep oldu, anlıyor musun? Bir an için sadece bir kistti, ama sonra öyle kalmayabilirdi. Onca zaman lanet olası bir pısrık gibi davrandığımı anladım ve hâlâ yapabilecek durumdayken gidip işleri yoluna koymam gerekiyordu.”

“Yaptın mı peki?”

Bir an için Bonnie, Genie’yi ve bir önceki gün atla yaptıkları gezide birbirleriyle ne kadar çok şey paylaştıklarını, kızının ne kadar anlayışlı davrandığını düşündü. İnanılmaz bir genç kadındı o, gerçekten öyle ve Bonnie onu yetiştirme kısmında bir payı olmasa da kendini gururlu hissediyordu.

“Biliyor musun doktor?” dedi. “Galiba gerçekten de yaptım.”

Queenstown'ın merkezi, orada burada verilen yılbaşı partilerinin izlerini hâlâ taşıyordu. Bonnie, Tui'nin elini tutmuş ateşli turistlerin arasında zikzaklar çizerek ilerlerken yerde duran pembe bir kovboy şapkasının da üzerinden zıplamak zorunda kaldı. İngiltere'den telaşla ayrıldığı için Tui'ye söz verdiği ayakkabıları getirmeyi unutmuştu; o yüzden şimdi birlikte bir çift yeni ayakkabı seçeceklerdi.

“Ne renk almayı düşünüyorsun?” diye sordu kızına, vitrinde sıra sıra dizilmiş spor ayakkabılara, terliklere, sandaletlere ve botlara bakarlarken. Tui tamamen vitrine odaklandığından alını kırıışmıştı, bu kolay verilecek bir karar değildi.

“Kırmızı” dedi. Sonra son derece parlak bir çift sağlam ayakkabıyı gözüne kestirerek “Ya da gümüş” diye ekledi.

“Gökkuşağındaki bütün renklere ne dersin?” diye bir öneride bulundu Bonnie, oldukça eksantrik duran lastik botları göstererek.

Tui ciddiyetle kafa salladı. “Sanmıyorum, hayır.”

“Okul için pek uygun olmayabilirler” diye onayladı Bonnie; Tui boğazından gelen derin kahkahalar atmaya başladığında sırtarak.

“Bence bunlar” dedi, nispeten daha makul duran, sağlam topukları ve düzgün altın rengi tokaları olan mavi bir çift ayakkabıyı seçip Bonnie'yi şaşırtarak. “Kitabımdaki Evangeline'in ayakkabılarının aynısı.”

“Ah evet!” Bonnie, bundan etkilenmişti. “Öyleyse bunları alıyoruz, değil mi akıllı kızım?”

Tui ayakkabının nasıl durduğuna daha iyi bakmak için çömeldi; ellerini heyecanla kucağında kavuşturmuştu.

“Hadi.” Bonnie onu yerden kaldırdı. “Deneyelim değil mi?”

Asistan elinde yepyeni bir çiftin olduğu kutuyla gelmişti fakat Tui surat asmaya başladı ve kutunun içinden ayakkabının tekini çıkarırken ise homurdanmaları daha da yükseldi.

“Sorun nedir canım?” Bonnie pek umursamamıştı. Tui arayış halindeyken bir şeyden hoşlanmadığında genellikle bunu kelimeler yerine birtakım sesler çıkararak ifade ederdi.

“Okulumdan nefret ediyorum, sorun bu” diye açıkladı sesi titrerken.

O anda ayakkabının tokasını çözmekle uğraşan asistan, Tui’ye bir bakış atıp gülümsedi.

“Kesinlikle okuldan nefret etmiyorsun sen” diye hatırlattı ona Bonnie. “Okulu seviyorsun.”

Tui şimdi kendi elini ısırmaya başlamıştı ve öfke patlamasının eşiğindeydi fakat böyle gösterilere alışık olan Bonnie buna sadece güldü. “Neden okulundan nefret ediyorsun Tui?” diye sordu nazikçe. “Beavis seninle birlikte gelemediği için mi?”

“Hayır.”

“Anneciğini özleyeceğin için mi?”

“Hayır” dedi Tui, daha sakın bir sesle. Asistan tek ayakkabıyı başarıyla hazır hale getirmiş, şimdi de diğerinin içine sıkıştırılmış kâğıtları çıkarıyordu.

“Ah tabii ya!” dedi Bonnie, tek elini alnına vurarak. “Genie’yi özleyeceğin için, değil mi?”

“Ben onu çok seviyorum” dedi Tui inler gibi bir sesle. “Onun da bizimle birlikte Kit’in odasında kalmasını istiyorum.”

Bonnie tek koluyla kızını kendine çekip ona sarıldı. “Belki bir gün bizimle yaşamaya başlar” dedi. “Ama şimdilik, bence eğer ona kibarca sorarsak yarın benimle birlikte seni okuldan almaya gelmeyi kabul edebilir. Bunu ister misin?”

Tui istediğini söyleyip çabucak neşelenmiş ve yeni ayakkabıları-
la dükkânın içinde koşturmaya başlamıştı.

“Genie?” dedi asistan Bonnie’ye dönerek. “Pek alışıldık bir isim
değil, kızınızın arkadaşlarından biri mi?”

Bonnie bir boy aynasının önünde duran Tui’yi izledi; o harika
kendini bilmezliğiyle kocaman içten gülüşüne gülümsedi ve ayna-
daki yansımasında saf bir neşe gördü. “Onun ablası” dedi Bonnie,
belki de bir daha hiç şu an olduğu kadar mutlu hissedemeyeceğini
düşünerek. “Ama aynı zamanda en iyi arkadaşı.”

Dairemin kapısına tutturulmuş bir not buldum. David ile birlikte sadece öğleden sonrayı dışarıda, Queenstown'da dolaşarak ve birbirimizle konuşmanın bir yolunu arayarak geçirmiştik. Onun yüzüne baktığım her an bir sınav gibiydi; yüzünün ifadesinde ikimizin ilişkisinin sahte bir doğum belgesinden daha fazlası olup olduğuna dair bir ipucu arıyordum. Bir öfke nöbeti ardından rahatlatma seçeneğiyle, tıpkı şişesinden ayrılan bir mantar gibi göklere uzanacak ve bir patlamayla etrafa saçılacak duygularımı dizginleyen amansız bir çaba seçeneği arasındaki çürük köprü üzerinde bir oraya bir buraya gidip geliyordum ve bu beni yorgun düşürüyordu. David akşamı geçirmek için otele gitmeyi ve beni biraz yalnız bırakmayı teklif ettiğinde bu fikre fazla hevesli bir şekilde katılmış olabilirdim ama sonra düşününce; belki onun da benim gibi biraz yalnız vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Son birkaç gün içinde ortaya dökülen, sindirebileceğimden çok daha fazla şey vardı ve ben hâlâ bir biyolojik anne ve bir koruyucu babanın varlığı gerçeğiyle boğuşmaya çalışıyordum.

Bonnie'yle önceki gün yaptığımız at gezintisi ilaç gibi gelmişti ve beklediğimden daha fazla şeyi onunla paylaştığımı fark etmiştim. Ya dinlemek konusunda çok iyi ve çok anlayışlıydı ya da olduğum kişi yüzünden özel bir çaba harcamak zorunda kalmıştı. Ne olursa olsun -benim için fark etmiyordu- onun en sonunda bana iyi bir arkadaş olacağı fikrine kapılmıştım. Ne kadar garipti. Buraya -bildiğim kadarıyla- beni terk eden o kadından nefret etmeye hazırlanarak gelmiştim ama şimdi onun olmadığı bir hayatı düşün-

miyordum. Bana yumruyu nasıl fark ettiğini ve haftalardır kanser olduğunu düşündüğünü anlattığında içim soğumuştur bile. Ve yaşadığı ciddi korkuyla beni en sonunda aramaya karar vermesi de çok mantıklıydı; tıpkı Anna'nın ölümünün benim onu arayışımı hızlandırması gibi. Böyle korkutucu bir durumla tek başına baş etmeye çalışması çok kötüydü. Bir annemi daha kaybetme fikri ise dayanamayacağım kadar ağırdı ve Bonnie'nin itirafı, onun benim için ne kadar önemli olduğunu -ve artık birbirimizi bulduğumuza göre bundan sonra da öyle olacağını- fark etmemi sağlamıştı.

Kafamdaki bu düşüncelerin dalgınlığıyla merdivenleri tırmanırken kapıda asılı notu elim üzerine gelene dek fark etmedim bile. Başta, içgüdüsel bir korkuyla bunun kötü haber olabileceğini düşünerek ve yüzleşmek istemeyerek öylece hareketsiz kaldım. Sonra kendime bu kadar korkak olmamam gerektiğini hatırlatarak ahşap kapıdan bir adım geri çekilip derin bir nefes alarak zarfı açtım.

Genie,

Sen bu notu okuduğun sırada ben Welly'ye giden yolda olacağım. Sana en azından sebebini söylemeden öylece çekip gitmek istemedim. Birbirimizi uzun zamandır tanımasak da aramızda çok şey geçti. Pek çok kahrolası drama yaşadık. Senin hayatını kurtardım mesela! Ama hayır, lafı edilecek bir şey değildi; muhtemelen senden o kadar hoşlanmasam bile aynı şeyi yapardım. Muhtemelen.

Sana daha önce taşınmaya çok da hevesli olmadığımı söylemiştim. Avlu yabancılarla dolu olsa da orası bana hep evim gibi hissettirdi; özellikle de Bon'la kalmaya başladığımdan beri. Ama Allie hep çok sabırlıydı ve benim de kendimi hazır hissetmemi bekleyip durdu. Sorun şu ki; Tui'i bırakmak istemiyordum. Annesi ve Simon var biliyordum ama onun başka birine daha ihtiyacı vardı; onu gözetecek, doğru şekilde anlayabilecek biri, anlıyor musun?

İkinizin birbirine her gün daha da yaklaştığını gördüm ve geçen hafta gerçek ortaya çıkıp senin Tui'nin yalnızca arkadaşı değil kardeşi olduğunu anladığımda onun artık bana ihtiyacı olmadığı kafama dank etti. Ve bu iyi bir şey. Tui'nin hayatında senin gibi, onu basit bir biçimde sevebilecek birine ihtiyacı var. İkinizin de birbirini çok sevdiğini görebiliyorum; tıpkı eğer biraz zaman verirsen senin bir gün Bonnie için, onun garip tepetaklak İngiliz kadanası at nalları gibi değerli olacağını görebildiğim gibi. Üçünüz aynı hamurdan yapılmış kurabiyeler gibisiniz ve nihayet birbirinizi bulduğunuza çok mutluyum. Ve artık mutlu olmaman için bir sebep yok, hem de hiç.

Bense uzun zaman önce çok seneler boyunca sevdiğim bir kıza bir söz verdim ve şimdi sanırım önceliği ona vermemin zamanı geldi. Griff'e dikkat et, olur mu? Artık ben ve Allie orada olmadığımıza göre kendine yeni bir içki arkadaşı aramanın peşine düşecektir. En azından sana çıkma teklif etmek için söyleyeceği bahane bu olacak.

Ah bu arada, sana güneş ve gölgeler hakkında söylediklerimi unutma. Acıların karanlıkta kalmasına, geleceğinin ise aydınlıkta parlamasına izin ver.

Kit

Kelimelerini gözyaşlarım yüzünden zar zor seçebiliyordum. Kit'in notunu okumadan birkaç dakika önceye kadar planımın ne olduğundan emin değildim; burada Yeni Zelanda'da mı kalacaktım yoksa İngiltere'ye geri mi dönecektim? Ama şimdi bu not sayesinde artık biliyorum. Sanırım bu gerçek bana gitgide yaklaşmaktaydı ama Kit'in "Kahrolası apaçık" diyeceği şekilde önüme çıkmasına ihtiyacım vardı. Anna'yı gözümde acılı bir ifadeyle canlandırmayalı uzun zaman olmuştu ama şimdi onu hayal ettiğimde benim güzel annem, halinden çok memnun görü-

nüyordu. O da benim için mutlu olurdu, Kit haklıydı. Anna'nın benim için istediği tek şey, ne şekilde olursa olsun mutlu olmamdı. Kır bana onun ölümünü nasıl mantıklı bir şekilde açıklayabileceğini öğretirken, Tui'yle tanışmam hayatta yapacak çok şeyim olduğunu göstermişti. Artık dünyadan kendimi soyutlamak benim için bir seçenek değildi, kardeşim için cesur olmak zorundaydım ve daha da önemlisi kendim için de cesur olmak zorundaydım. Çünkü artık görebiliyordum ki önemsedğim insanlar için ben de önemliydim, ben de sevmeye değerdim ve onların da bana ihtiyaçları vardı.

Bunca zaman boyunca beni terk eden anneme kızıp durmuştum ama aslında beni geride bırakırken Bonnie'nin yaptığı bana sevgi dolu bir yuva vermektir. Anna ve David'le beraberken Bonnie'nin o zamanlar bana sunabileceğinden çok daha fazla destek görmüştüm ve o korkmuş genç kız da beni düşünmeyi hiç bırakmamıştı. "Normal" olarak gördüğüm diğer tüm o insanlardan daha azına değil çok daha fazlasına sahip olmuştum. Sadece bunu şimdiye dek fark edemeyecek kadar kör ve bencildim.

Şimdi fark ediyorum ki Anna'nın kazası olmasa belki de buraya hiç gelmeyecektim. Tui'yi hiç tanımamış olabilirdim. Bonnie yine beni aramaya gitmiş olsa bile onu dinler miydim? Bir üvey kız kardeşin varlığının cazibesi beni o kadar uzaklara götürmeye yeter miydi ya da hayatım ve geleceğim için ne kadar önemli olduğunu onunla yüz yüze gelmeden fark edebilir miydim?

Kendime bu soruları sorup durmak, kuyruğunu takip eden bir köpeğin hareketi kadar saçmaydı; cevaplarını nasıl bilebilirdim ki? Hepsi hayatın büyük planının bir parçası olabilirdi veya bir tesadüfler zinciri de olabilirdi. Kesin olarak bildiğim tek şey şuydu ki; şu an buradaydım ve ihtiyacım olan tüm yanıtları nihayet almıştım. Doğrusu; her ne kadar bir kaktüse sarılmaya benzese de kendimden

bekleyebileceğim en iyi başlangıcı yapmıştım. Bundan sonra hayatımda karanlıklara yer yoktu ve yoluma içimdeki umutla devam edecektim.

Kit'in notunu bir kez daha okudum ve kibar alayları ile tipik üslubuna burnumu çekerek kahkahalar attım. Onu çok özleyecektim, hatta şimdiden özlemiştim. Aklım, Oamaru'daki balkonda geçirdiğimiz o akşamın penguenlerle olan yakın temas ve viskiyle karışık anıları arasında gezip duruyordu. Denizden esen rüzgâr, yeni kesilmiş saçlarımı havaya uçurup onları yanaklarıma yapıştırmıştı ve bakışları benimkilerden ayrılmayan Kit, bir türlü yatışmayan bir tutam saçımı kulağımın arkasına almak için bana doğru uzanmıştı. Küçük bir hareket içimdeki duyguların kabarmasına yetmişti. Bu zamana kadar kendime bunun basitçe yalnızlığımdan ya da alkolün etkisinden kaynaklandığını söyleyip durmuştum ama her şey geçip bittikten sonra bile hissettiğim o arzu sadece artmıştı. Beni at binmem için zorladığı için Kit'e öfkelendiğimde bile tek istediğim, fokları izlerken iskelede yaptığım gibi ona yeniden sarılmaktı; böylece onun gücünü hissederek rahatlayabilir, kollarında teselli bulabilirdim. Gitme ihtimali olduğunu hep biliyordum ama kalacağına dair bir umut beslemeye de cüret edebilmişim, benim için değil ama kendisi için, çünkü Yeni Zelanda'nın bu küçük ve muhteşem köşesinde o, benden bile daha mutluydu. Ama kendisinin de söylediği gibi uzun zaman önce verdiği bir söz vardı ve onu tutması gerekiyordu. Eğer bunu yapmasa o Kit olmazdı ve öyle olmasa ben de onu bu kadar çok sevmezdim.

Çünkü bu doğru.

Onu seviyorum.

Altı Hafta Sonra...

Subat ayı, Glenchory'de sonbaharın gelişini haber veriyordu ve Savluya gittiğim her sabah orayı kırmızı, altın ve kehribar rengi yapraklarla dolmuş görüyordum. Yaprakların arasından koşarak geçmek ve sonra da bir kucak dolusu toplayıp onları Beavis'in zıplayıp yakalayacağı şekilde havaya savurmak Tui'nin en sevdiği hobilerindendi. Küçük köpek hem boyut, hem de pofudukluk açısından epey büyümüştü ve Keith'in ahırının bir köşesinde kıvrılıp öğle uykusuna yattığından hangi tarafı kafası, hangi tarafı kalçası ayırt emek mümkün olmuyordu.

Bonnie gün ortası gezintisi için atla dışarı çıkmıştı; bense temizlik işleri bittikten sonrası için kız kardeşime atlayış dersleri vermek üzere söz vermiştim. Bir gözüm de saatteydi çünkü Hayley bu öğleden sonra, yeni erkek arkadaşıyla birlikte buraya gelmiş olacaktı: Billy ile! İki en yakın arkadaşım, ben buraya geldikten kısa zaman sonra çıkmaya başlamışlardı. Hayley her şeyin ben Billy'yle arkadaş kalmak istediğimi açıkladıktan sonra, onu neşelendirmek için teklif ettiği bir içkiyle başladığını söylüyordu; sonra arabada bir öpüşme ve Billy'nin havuz oyunlarında Hayley'i peş peşe altı kez yenmesiyle ilişkileri devam etmişti.

"Tabii ki yenmesine ben izin verdim" diye eklemişti Hayley ve ben de buna epey gülmüştüm.

Hayley bu gelişme hakkında tuhaf hissedeceğimden endişe ediyordu ama bu durumun önüne asla hiçbir şey geçemezdi. Onlar

için gerçekten heyecanlanmıştım ve daha da fazla heyecanlandığım şey, buraya geldiklerinde bu yeni bir çift olma durumlarıyla dalga geçecek olmamdı. Geçenlerde onlara barda rastlayan David, oldukça dikkat çekici bir ikili olduklarını söylemişti. Onunla çoğu zaman konuşuyorduk ama aramızda geçmek bilmeyen bir huzursuzluk vardı ve gerçek babam olması konusuna hiç girmiyorduk. Ve her ne kadar aramızın eninde sonunda düzeleceğine inansam da bunun biraz daha zaman alacağı kesindi.

Tırmığı dişleri aşağıda kalacak şekilde yerleştirip, hortumla yıkanmış el arabasını duvara dayadıktan sonra Tui'yi aramak için samanlığa yöneldim. Burada her gün Bonnie'yle çalışmaktan ve onu gittikçe daha iyi tanımaktan çok zevk alıyordum ama en sevdiğim zaman dilimi hafta sonlarıydı çünkü üvey kız kardeşimle çok güzel vakit geçiriyorduk.

"Hadi Tui!" diye seslendim çatı kirişlerine doğru. "Biliyorsun, Keith kendi kendini eyerleyemez."

Önce boğuk bir sesle "Tanrım" dediğini, sonra da cırtlak bir kahkaha attığını işittim. Biraz sonra ise Tui'nin çıplak bir ayağı görüş alanıma girdi.

"Beavis" dedim, sahibini takip eden köpeğe dönerek, "yine Tui'nin çoraplarını mı yiyorsun?"

Tui poposunun üstünde bir saman yığınının diğerinin üzerine kayarken, kıkırdayıp neşeyle hıçkırmaya başladı. Yerde bıraktığı botlarını görünce tekini alıp burnuma götürdüm. "İyy!" diye inledim burnumu sıkarken. "Bunların balık derisi, peynir ve kakadan yapıldığını bana söylememiştin Tui."

Ayakları üzerinde yalpalarken hâlâ kıs kıs gülmekte olan Tui, botu elimden çekip çorapsız ayağını onun içine geçirdi ve bu sırada yerde kalan ayağı üzerinde zıplayarak bana doğru devriliverdi.

“Ah, olamaz” dedim Beavis’e dönerek, “Tui yine sarhoş olmuş.”

On dakika sonra Keith’in ahırından çıkarken hâlâ kahkahalar attıracak bir neşe ancak Tui’de olabilirdi ve ben bu sırada atın sırtına çıkmasına yardım etmeden önce onu sakince yirmiye kadar saymak için ikna etmeye mecburdum. Onun ne kadar çok geliştiğini izlemek, burada, Yeni Zelanda’da geçirdiğim zamanların en eşsiz olanlarını oluşturmaya devam ediyordu. Ben yerden ona talimatlar verirken, Tui eyer üzerinde saatler geçiriyordu; onu en temel derslere geri döndürüp oturma ve bacak pozisyonundan işe başlamıştım. Sonra oturur vaziyette hızlı yürüyüş, ayakta hızlı yürüyüş ve son olarak bir hafta kadar önce de dörtmala koşuyu çalışmıştık. Keith sırtında çok değerli bir şeyi taşıdığının farkındaymış gibi ona göre davranıyordu; Tui heyecanlanıp ellerini çırttığına ya da bacaklarını vurduğunda ya da art arda ikisini birden yaptığına kulaklarını saklamıyordu. Bugün ise yine atlamalarla ilgilenecektik ve bu defa ben sürmeden bunu kendisinin yapmasını istiyordum; büyük bir adım.

“Çok iyi Tui!” diye övüyordum onu, minik bir çubuğun üstünden atlamış olsa bile. “Ama bir dahaki sefere belinden yukarısını öne eğmeyi unutma, sanki kraliçeye reverans yapıyormuşsun gibi.”

“Tamaaam.”

“Ve ellerini de Keith’in yelesinin üzerine getir, sanki onun kulaklarını gıdıklayacakmışın gibi.”

“Tamam Gee-nie.”

Tui, bir dizi minik atlamayı başarıyla tamamladıktan sonra direkleri biraz yükseltip Keith’i cesaretlendirmek için kırbacımı havada şaklattım. İlk engeli geçtikten sonra Tui’nin dizginlerden birini elinden düşürdüğü riskli bir an yaşandı ama Tui düşmemeyi başardı ve hatta benim yardımım olmadan ayağını tekrar doğru yere koydu.

“Çok iyi gidiyorsun” dedim ona. “Liverpool At Yarışları’nı bile kazanacaksın.”

“Ne?” diye bağırdı Tui, bir yandan midillinin doğru zamanda koşuya geçip geçmediğini kontrol etmek için eğilip onun ön bacağına bakarken.

Ona tam Liverpool At Yarışları’nın ne olduğunu açıklamak üzereydim ki Tui heyecan dolu bir çığlıkla beni böldü ve Keith’in yönünü değiştirip gergin bir şekilde kapıya doğru koşmasına sebep olacak kadar yüksek sesli bir çığlıktı bu. Oraya ulaştığında duracağını düşünerek peşinden gitme gereği duymamıştım ama bir saniye sonra kararlı at havada ceylan tarzı bir sıçrayış yaptı ve kapıyı birkaç santimle sıyırdı. Tui ise benim şaşkın bakışlarım altında hem eyerin üzerinde kalmayı başarmış, hem de öne doğru eğilmeyi unutmamıştı.

“Lanet olsun!” diye bağırarak elimdeki kırbacı bırakıp kendime çamurlu zemine attım. Keith dörtmala koşmaya karar verdiyse şimdiye dek çiftliğin yarı yoluna varmış bile olabilirdi. Tui bir kere daha kaybolsa Bonnie ne derdi, hem de benim gözetimim altındayken? Kapının sürgüsünü el yordamıyla açıp bir küfür savurarak köşeyi hızla döndüm. Avlunun sınırlarına varıp aniden durduğumda neredeyse Keith’in karamel rengi kalçasıyla çarpışıyordum, neyse ki kendisi eyer odasına çok uzak olmayan bir noktada durmuştu. Rahatlayarak nefes alıp verirken Keith’in sıcak kalçalarına yaslanıp kendime gelmeye çalışıyordum; bir elim ise Tui’yi sakinleştirmek için çoktan ona doğru uzanmıştı. Sonra yan tarafa bir adım attığımda ise şaşkınlıktan neredeyse düşüp bayılacaktım. Çünkü orada durup Keith’in dizginlerini tutarken bana şaşkın ve sevgiyle bakan surat Kir’e aitti.

“Bir şey mi kaybettin?” diye sordu.

“Sen...” diye söze başladım.

Tui aşağı inip Kit’e sarılmak için çırpınıyordu ve onun sallanıp durduğunu görünce bedenim hemen harekete geçmişti fakat zihnim, bir jimnastikçinin kurdelesı gibi oradan oraya savrulmaktaydı. Kit, Bonnie’ye en erken Paskalya’da gelebileceğini söylemişti; peki şimdi burada ne yapıyordu? Ve neden birileri bana da haber verip en azından bir makyaj yapmama izin vermemiştir? Krem rengi bini-ci pantolonumun üstündeki lekelerin, tişörtümdeki Mickey Mouse’un ve yıkanmamış saçlarımı geriye alan sönük gri saç bandımın utançla farkındaydım. Kit ise tam tersine aklımı uçuracak kadar iyi görünüyordu. Üzerine tam uyan bir siyah pantolon ile soluk yeşil gözlerini ortaya çıkaran yosun rengi bir gömlek giyiyordu. Onu yeniden görmenin ne kadar güzel olduğunu ve burada olmasına ne kadar sevindiğimi ona söylemek istiyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu.

“Kit!” Tui artık yere inmiş ve kendini tüm gücüyle Kit’in kollarına atmıştı, öyle güçlüydü ki Kit’in birkaç adım geriye yalpalamasına sebep olmuş ve buna kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Kapısı açık duran ahırlardan birinde uyuklayan Beavis de onlara katılmak için hızla yanımıza gelmişti ve kucağına çıkıp Kit’in çenesini yalar-ken minik vücudu zevkle kıvrılıyordu.

“İşte karşılama diye buna derim” dedi Kit, bana bir bakış atarken. Hâlâ hareket edemiyor ve tek kelime konuşamıyorken onsuz altı haftayı nasıl geçirdiğime inanamayarak ben de ona baktım. Her anımı Kit’i özleyerek geçirmişim ve şimdi artık burada olduğuna göre tıpkı Tui gibi onun kollarına atlamak ve bir daha bizi bırakmaması için ona yalvarmak istiyordum. Ama yapmadım. *Yapamazdım.*

“Ben...” dedim tereddüt ederek ve kendimi yerimden kımıldamak için zorlayarak. “Ben Keith’e bir bakayım. Ee şey, bir dakika

içinde dönerim.” Keith’in ahırına girer girmez kapıyı arkamdan kapatıp sürgüledim ve duvara yaslanıp öyle kocaman gülümsedim ki çenemin etrafındaki derinin nasıl gerildiğini hissedebiliyordum. Bu iyi bir şeydi. Onu gördüğüme çok mutluydum. Peki neden gelmiş masal canavarı gibi burada saklanıyordum?

Ben Keith’in eyerini çözüp onu tararken Bonnie gezisinden dönmüş ve avlu yardımcı olunması gereken turistlerle dolmuştu. Neredeyse onlarla ilgilenemeyecek kadar mutluydum ama eyer takımlarını taşıyıp şapkaları teslim ederken bile Kit’in o sırada nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Tui hâlâ bir örümcek maymun gibi Kit’in üstünden sarkıyordu; ona benim de hissettiğim gibi bir hayranlık ve sevgiyle bakıyordu ama ben bunu göstermekten acizdim tabii. Bonnie de eski dostunu gördüğüne çok mutluydu ama onu karşılarken aynı zamanda şaşırdığını fark etmiştim. Açıkça belliydi ki, annemin de Kit’in bugün buraya geleceğinden haberi yoktu.

Telefonum mesaj sesiyle öttü. Mesaj; Dubai’de rötar yapıklarını ve bu sebeple Melbourne’dan yapacakları aktarmalı uçuşu kaçırdıklarından bir gün gecikmeli olarak geleceklerini bildiren Hayley’den-
di. Bakışlarımı bir kez daha Kit’in olduğu tarafa çevirirken, suçlulukla da olsa da beklenmedik bir şekilde bu akşamım boşa çıktığı için seviniyordum. Bonnie yanıma geldiğinde Hayley’e anlayışlı bir yanıt yazmakla meşguldüm. Bonnie at binmekten yeni döndüğü için saçları kepinin altında yassılaşmıştı ama kendisi mutluluktan parlıyordu.

“Bunu ben bırakırım” dedi, Merlin’in eyerini elimden alarak. “Sen günün geri kalanında izinlisin.”

“Ne?” dedim kafam karışmış bir halde. “Neden? İzne ihtiyacım olmadığını söylemiştim, hem arkadaşlarım yarına kadar gelmiyorlar.” Telefonumu kaldırıp ona gösterdim.

Bonnie bana yeni öğrendiğim “Anneler anlar” bakışlarından birini attı. “O zaman daha da çok vaktin var demektir” dedi ve bu defa mavi gözlerindeki parıltıdan bir ipucu yakalamıştım.

“Ama...” diye karşı çıktım, ayrılmak üzere arkasını dönünce, “benim bir planım yok. Ne yapacağımı bile bilmiyorum.”

Bonnie’nin yüz ifadesi itiraz kabul etmiyordu; dönüp önce Kit’e sonra bana baktı. “Ah endişelenme” dedi; sesi sakın ve alaycıydı. “Eminim ikiniz yapacak bir şeyler bulursunuz.”

Düzenleme

Ny.ozlem

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Kit’e; o cipi çalıştırırken ben kemerimi bağlıyordum.

“Sana daha önce bahsettiğim diğer büyük tepeyi hatırlıyor musun?” dedi.

“Queenstown Tepesi mi?” dedim anımsayarak ve Kit de tek elinin başparmağını havaya kaldırarak beni onayladı.

“Evet adamımız o. Oraya tırmanabiliriz diye düşündüm.”

“Bunun için bir sebebimiz var mı?”

“Onu yalnızca ben biliyorum.” Yan gözle bana bir bakış attı.

“Ben de öğreneceğim ama değil mi?” diye karşılık verdim umutla.

“Zamanı gelince, seni küçük ısıltı saçıcısı.”

“Hımm, bu yeni galiba.”

“Sahi mi? Adını daha önce hiç duymadın mı?”

Kit’le eskisi gibi şakalaşmaya geri dönmek çok güzeldi ve karşılıklı atışmalarımız, kaygısız bir samimiyetle şehre giden yol boyunca devam etti. Onunla Bonnie İngiltere’deyken ona yolladığı Tui ve benim penguen heykelinin yanındayken çekildiğimiz o fotoğraf konusunda dalga geçiyor, beni Bonnie’ye açık edenin o olduğunu söylüyordum. Allie’yi sorduğumda bana onun iyi olduğunu ve şehirdeki hayatından memnun olduğunu söyledi ama bu ziyaretini neye borçlu olduğumuzu sorunca belli belirsiz bir “Birkaç günlük boşluğum var” açıklaması dışında fazla ayrıntı vermedi.

“Sen de şehir hayatını seviyor musun?” diye sordum, Wakatipu Gölü’nün mavi kıvrımlarını görebilmek için kafamı pencereye

doğru çevirerek. Kaç kere görmüş olursam olayım onun bu sakın güzelliğinden her seferinde etkileniyordum. Kit hemen cevap vermeyince tekrar ona döndüm ve ne kadar hoş giyindiğini, siyah kıvrık saçlarını geriye doğru ne kadar düzgün taramış olduğunu bir kez daha fark ettim. “Sana yaramış diyebilirim” dedim ona ve bana bakıp gülümsemesine sevindim.

“Wellington değil bence” dedi. “Buraya geri dönmek yaramış olmalı.”

“İkimizden birinde böyle bir etkisinin olmasına sevindim” diye espri yaptım, kirli tişörtümü isteksiz bir biçimde çekiştirerek. “Benim yeni dairemin önünden geçersen bir koşu gidip değiştirebilirim.”

“Hiç gerek yok.” Kit, elinde bastonlarla yolun karşısına geçen iki yaşlı hanıma izin vermek için yavaşladı. “Böyle gayet iyi görünüyorsun.”

Beni yine kızdırmaya çalışıp çalışmadığından emin olamayınca bir şey söylemedim ama yeniden onunla vakit geçirirken neşelenmemek elimde değildi. O etrafımdayken ne kadar rahat olduğumu ve bana kendimi ne kadar canlı hissettirdiğini unutmuştum.

Queenstwon Tepesi'ne tırmanan yol, şehir merkezinin dışında, kenar mahallelerin olduğu yerde başlıyordu; ikimizin bir öğleden sonra ilk defa birlikte çıktığımızda gittiğimiz yerden çok uzakta değildik. Her gün çiftlikte çalışarak geçirdiğim haftalar kaslarımı güçlendirmiş, formumu yeniden kazanmamı sağlamıştı ve bu kez tırmanışın ilk bölümü bir önceki sefer olduğu gibi zorlayıcı gelmemişti. Tiki Yolu'nda olduğu gibi yolumuz Douglas köknarlarının dev gölgeleri arasında uzanıyordu ama bu defa önümüzde daha az ağaç kökü vardı; bu nedenle daha az tökezliyorduk; ayrıca yol boyu daha az insan görmüştük. Yürürken Kit gevezelik ediyor, bana yassı

taşların oluşturduğu tuhaf yığını ve devrilmiş bir ağacın gövdesine oyulmuş minik kapıyı gösteriyordu. Tepemizde çalılardan dallara, dallardan çalılara uçuşan kuşlar birbirlerine Tui'nin Beavis'e söylediği gibi tatlı şarkılar söylüyorlardı. Yol yukarı doğru kıvrılmaya devam ederken, Kit seyrek çalılıkların arasındaki tabelayı gösterdi.

"Queenstown Tepesi" diye sesli okudum. "Bu tepe, geçmiş zamanlarda yüce kutsallığını gösteren Te Tapu-Nui adıyla anılıyordu. Bunu bilmek güzel."

Kit kıkırdadı. "Maori dilini biraz geliştirmeye ihtiyacın var" dedi.

"Hey!" diyerek karşı çıktım. "Burada elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

"Kalmaya karar verdiğine çok sevindim" dedi Kit sonra, parmaklarıyla kolumun arka kısmına olabilecek en nazik şekilde dokunarak.

Hem konunun ani değişimi, hem de onun dokunuşuyla afalladığımdan geri çekilip anlamsız bir şeyler mırıldandım.

Kit elini çekti. "Tekrar söyler misin?"

"Ben de sevindim" dedim ona, biraz da onun sayesinde kalmış olduğumu da eklemek isterken; çünkü bana kontrol edemeyeceğim şeyleri kabul etmeyi ve cesur olmayı öğreten oydu. Ama eski şakacı halimize henüz dönmüşken, sohbeti ciddi konulara getirmek yanlış olur gibi geliyordu.

Dalgın geçen birkaç dakikadan sonra taşlık yol genişledi ve yerini ince kumlu bir zemine bıraktı. Queenstown Tepesi zirvesinin ilk katındaydık ve patikanın kenarında kalan kâse biçimindeki heykeli görebiliyordum. Geniş ve sıkıştırılmış taş levhalarla yapılmış daire şeklinde bir tabanı vardı ve kâse biçimindeki üst kısmı ise kıvrılmış metal çubuklardan yapılmıştı.

Bu defa tabelayı Kit okudu. “Hayal Kâsesi” diye ilan etti büyük bir ciddiyetle. “Kâsenin metal örgüleri ruhunuzu yansıtmak; dağlardan, gölden ve sizinle birlikte olan ne varsa ondan ilham almanız için sizi kendi içinize doğru bir yolculuğa çıkarır. Dışınızdan ise geleceğiniz için hayal etmeniz gerekir. Zaman uçar, sonsuzluk ise bekler.”

“Vay be” dedim. “Epey ciddi bir olay bu.”

“Kahrolası şey çok güzel, öyle değil mi?” diye sordu Kit ve ben de ona katıldığımı söyledim. Doğrusu, burada durup heykele bakmaya devam ettiğimiz her an ona daha fazla hayran oluyordum. Dokunduğumda çeliğin sıcaklığını hissediyordum ve heykelin arkasındaki manzara tek kelimeyle mucizeviydi. Yemyeşil dağ yamaçları aşağılara uzanıp gittikçe genişleyen gölün göz alıcı mavisiyle buluşuyor, ilerideyse kuşlar, cennetten doğru kocaman sırtan bir devin dişleri gibi kavuşup bir araya toplanıyordu.

“Hadi en tepeye çıkalım” dedi Kit.

Tırmanış gitgide zorlaşıyordu ve bacak kaslarım, yokuşun son bölümünü çıkarken artık isyan edip yanmaya başlamışlardı ama zirveye çıktığımızda bizi bekleyen manzara bu mücadeleye kesinlikle değiyordu. Oradayken ikimiz sanki gökyüzünün de üzerindeymişiz gibiydi. Bulutlar, mavi gökyüzünün sonsuz yüzeyi üzerinde bir banyo küvetindeki köpükler gibi süzülüyorlardı ve uzaklardaki ufuk çizgisi dans eden ışıklarla parıldıyordu.

“Oturalım mı?” diye sordu Kit, botlarıyla kuru toprağa pat pat vurarak.

Çantamı omzumdan çıkarıp yere oturdum. Bacaklarımı bir anlığına da olsa dinlendirebilmek çok iyi hissettirmişti; onları öne doğru uzatıp esnetince ise keyifle iç çektim.

“Şey” dedi Kit eğilip yanıma otururken.

“Ne?” dedim, başımı manzaradan ona doğru çevirerek. Geniş aralıklı gözlerinde öyle bir bilgelik, güçlü çene hattında ve alnının pürüzsüz genişliğinde öyle bir asillik vardı ki... Dudakları aralık duruyordu ve dilinin davetkâr pembe ucunu görebiliyordum. Sonra, Oamaru’da onu öpmek için nasıl can attığımı hatırlayıp suçluluk hissederek başımı tekrar manzaraya çevirdim.

“Bugün buraya benimle birlikte geldiğin için teşekkür ederim” dedi. “Eminim yapmayı tercih edeceğin başka şeyler vardı ama.”

“Hayır” dedim dürüstçe. “Burada olduğuma çok mutluyum, beni davet etme nedenin konusunda biraz şaşırmış olsam da.”

Kit vizem hakkında bir soru sorarak yine konuyu değiştirdi. Turist vizemin süresi Mart ayında doluyordu ama Bonnie, daha uzun kalmamı sağlamak için aile başvurusunda bulunma konusunu araştırmaya başlamıştı bile. Amacım er geç buraya yerleşmekti ve Yeni Zelanda’nın nasıl da evim gibi hissettirdiğini Kit’e anlatırken bile heyecanlanıyordum. David bunun için beni anlıyor ve teşvik ediyor, mümkün olduğu kadar ziyarete geleceğine söz veriyordu. Bir yazar olmanın en iyi tarafı dünyanın istediğin her köşesinden işini yapabilecek olmandı ve David de bundan faydalanmak niyetindeydi.

“Burayı çok seviyorum” dedim sersemlemiş bir halde, hareket eden bulutları seyrederken. Göl ufak parlak yelkenlilerle lekelenmişti; duyulan tek ses esen rüzgârın fısıltısıydı.

Yanımda oturan Kit, uzun bacaklarından birini uzatıp elini pantolonunun cebine soktu ve büzgülü bir kese çıkardı.

“Bu ne?” diye sordum.

“Senin için bir hediye” dedi. Sonra, gözlerim şaşkınlıkla büyüyünce mırıldanarak ekledi: “*Ahako he iti he pounamu*, biraz küçük ama yeşim taşı.”

Bağlı duran ince ipleri el yordamıyla çözdükten sonra, kadife

torbayı ters çevirip içindekinin açık duran avcumun üzerine düşmesine izin verdim. “Vay” dedim güzel altın zincire ve ucundaki yeşim taşından sarmala bakarak. “Çok güzel.”

“Bunun bir özelliği var” diye açıkladı Kit, kolyeyi tutup ucundaki sembolü yakından görebilmem için uzatarak. “Açmakta olan gümüş bir eğrelti otunu temsil ediyor.”

“Koru Çiftliği’ndekiyle aynı ‘o’ harfi” dedim şaşkınlıkla.

“Doğru.” Kit şimdi neredeyse gergin görünüyordu. “Ama aynı zamanda yeni başlayan bir hayatı temsil ediyor, huzuru ve gücü de sanırım. Sana o gün nehirde kaybettiğin annenin yüzüğünün yerine geçecek bir şey vermek istedim ama eğer beğenmediysen...”

“Hayır!” diye itiraz ettim, kolyeyi ondan alıp göğsüme bastırarak. “Çok beğendim. Gerçekten çok beğendim!”

“Aslında yüzüğünü de aramıştım” diye ekledi, ben saçlarımı kaldırıp kolyeni bağlarken. “Ama lanet olası şeyi bulamadım.” Öyle yıkılmış görünüyordu ki kendimi gülmekten alamadım.

“Biliyor musun, o yüzük aslında annemin değilmiş” dedim. “Yani anneminmiş ama koruyucu annemin değil. Başından beri Bonnie’ninmiş, bana vermesi için yüzüğü Anna’ya bırakmış.”

“Belki de bu yüzden artık ona ihtiyacın kalmamıştı” dedi Kit. “Çünkü o günden sonra Bonnie’ye kavuştun. Kolyesi değil, kendisi senin oldu.”

“Biliyorsun ya” dedim, hâlâ memnuniyetle kolyemi okşarken “son zamanlarda neye ihtiyacım olduğu konusunda çok fazla düşünüyordum. Evlatlık olduğumu öğrendiğimde henüz bir çocuktum ve olduğum bu kişi ya da büyüdükçe dönüştüğüm kişi, sanki yaradılıştan geliyormuş gibi hissettiriyordu. Şimdi kabul etmeye utanıyorum ama ben bir kurbandım aslında. Kendimi terk edilmiş, unutulmuş bir çocuk rolüne yazmış ve yolumdan sapmıştım. David

bunu biliyordu ve sanırım bu yüzden tüm o Evangeline ve ... kitap serisini yaratmıştı; bir insanın kim olduğuna değil neler yaptığına bakılacağını bana göstermek için. Ne zaman bir sorun çıkarsam ya da bir şeye gücensem bana öyle bir durumda Evangeline'in ne yapacağını sorardı ve ben bundan nefret ederdim; çünkü onun benden çok daha iyi ve daha az hırçın olduğunu bilirdim. Ama aslında David'in yapmaya çalıştığı, beni kendime acımdan kurtarmaktı. O durumlarda Evangeline'in peşinden gitmem gerekiyordu ama ben gölgelere çekilmeyi tercih etmiştim; ancak buraya geldikten ve Tui'yi, Bonnie'yi" -burada duraklamıştım- "ve seni tanıdıktan sonra gerçekten ihtiyacım olanın ne olduğunu fark ettim."

"Peki neymiş?" diye sordu Kit alçak sesle.

"Kendim" dedim basitçe. "Yalnızca kendim olmaya ihtiyacım varmış."

Kit buna gülümsedi ve bir-iki dakikalığına ikimiz de bir şey söylemedik; manzaranın adını çıkarmaktan memnunduk ve güneş yeniden ortaya çıkınca gözlerimizi kapattık.

"Bunun için çok teşekkür ederim bu arada" dedim, bakışlarımı yeniden ona çevirerek ve gözümün önünde oluşundan mutluluk duyarak. Kolyeyi göğsümden uzaklaştırıp başparmağımla spiral biçimindeki sembolü takip ettim. "Daha iyi bir hediye hayal edemezdim, gerçekten bana daha güzel bir şey veremezdin."

Kit halinden memnun görünüyordu. "Hiçbir şey mi?" diye sordu başını yana eğerek. "Asla mı?"

"Bana hâlâ anlatmadın" dedim, sözlerinin potansiyel anlamının beni afallattığı gerçeğinden uzaklaşmaya çalışarak, "neden buradasın ve ikimiz neden bir dağın tepesindeyiz?"

"Buraya hep babamla birlikte gelirdim" dedi özlem dolu bir sesle ve hayal ettiğim flört cümlelerinin kalıntılarını da silip götürerek.

“Saatlerce burada oturur bulutların gelip geçişini seyrederdik; o bana eski Yeni Zelanda hikâyeleri anlatır, kendi babasından öğrendiği her şeyi bana da aktarabilmek için elinden geleni yapardı.”

“Bence iyi iş çıkarmış” dedim yumuşak bir sesle ama Kit kafasını kederli bir şekilde sağa sola salladı. “Hayır demek istediğim, sadece yanı Yeni Zelandalı olduğumu hesaba katarsak idare ederim. Ama o adamla karşılaştırıldığımda ben yalnızca yolun başındayım. Hatalar yapıp duruyorum.”

“Herkes hata yapar” diyerek karşı çıktım ona. “Bir de bana bak! Peki ebeveynime ne demeli, her iki tarafı da kastediyorum?”

Kit bana sağlam bir bakış attı.

“Bon bana David’den bahsetti” dedi. “Senin gerçek baban olması ihtimalinden yani.”

“Çılgınca değil mi?”

Kit başını salladı. “Birazcık. Emin olmak istiyor musun? Bir DNA testi falan yaptıracak mısın?”

Bana bu soruyu sadece bir gün önce sormuş olsaydı nasıl cevap vereceğimi bilemezdim ama şimdi bir şekilde fark ediyordum ki artık biliyordum. Üstelik bunu, muhtemelen David bana Bonnie’yle geçirdiği o geceyi anlattığından beri biliyordum. “Buna gerek yok” diye yanıt verdim. “Yaşadığım son ayların bana öğrettiği bir şey varsa, o da ailenin senin etrafında olmalarını seçtiğin kişilerden oluştuğudur. David benim babam, her zaman babamdı ve bu benim için yeterli. Zaten bildiğim bir şeyi onaylayan ya da reddeden bir teste ihtiyacım yok. Aslına bakarsan, tepeden aşağı iner inmez onu arayıp bunları ona da söyleyeceğim.”

Kit yine gülümsüyordu ve bu seferki daha çok bir gurur ifadesine benziyordu. “Biliyor musun?” dedi. “Babam seni tanısa çok severdi.”

“Benim annem Anna da seni çok severdi” dedim, kelimelerimin arasında sesimin hafifçe titremesine engel olamayarak. Kit büyük ellerinden birini benimkinin üstüne koydu.

“Hâlâ canın yanıyor, öyle değil mi?”

Sadece başımı salladım.

“Allie’den ayrıldım” dedi sonra ve bunu o kadar sıradan bir şey gibi söyledi ki bir an için yanlış duyduğumu sandım.

“Ne dedin...” diye başladım, fakat çantam tepenin dik kenarından aşağı kayıverince bir çığlık atıp sustum.

“Kahretsin!” diye bağırdı Kit ve benimle aynı anda o da öne atıldı; ikimiz birden kayışı yakalamak için ani bir hamle yapmıştık. Küt sesiyle birlikte kafalarımız çarpışınca doğrulduk ve yaramaz çantam havada ikimizin arasında kalıverdi.

“Ahh!” diyerek güldü Kit, ben kaşımı ovuştururken. “Arkadaşının güzel bir anını nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?”

“Ben mi?” diye sordum kafamı ovuşturmaya devam ederken.

“Sen” diyerek onayladı Kit, pantolonundaki tozları kovmaya çalışıyordu.

“Pekala özür dilerim” diye karşılık verdim.

“Sus artık” diye azarladı. “Burada önemli bir konuşma yapmaya çalışıyorum ama bunu imkânsız hale getiriyorsun.”

“Pardon” dedim, aniden saçma bir şekilde sersemlemiş hissedererek. Eğer Tui olsaydım şu an popomun üstünde yukarı aşağı zıplıyor olabilirdim.

“Neden geri döndüğümü öğrenmek istiyor musun?” diye sordu, bense ona gülümsemekten kendimi alamadan başımı salladım. İlk defa büyüleyici manzara bir seyircisini kaybetti, çünkü o an sadece Kit’e bakmak istiyordum.

“Wellington’a gittiğimde burası hakkında bir şey düşünmemek için çok uğraştım” dedi, tırnağının kenarını ısırırken. “Allie bize şehrin güzel bir yerinde bir ev buldu ve çevremizdeki herkes gerçekten dost canlısıydı, her şey güzeldi ama bir şekilde, bütün bunlar nasıl desem bomboş hissettirdi. Sanki etrafımda hiçbir şeyin ve hiç kimsenin dolduramayacağı bir boşluk oluştu.”

Yutkundum, kollarımdaki tüyler bu hissi tanıyarak diken diken olmuştu.

“Allie ve ben o kadar uzun zamandır birlikteydik ki bu, artık bir alışkanlık gibiydi ve tanıdığımız her şeyden uzaklaşınca -ailemiz, arkadaşlarımız ve işlerimizden- çok çabuk fark ettik ki aslında ortak pek de fazla noktamız yokmuş. Demek istediğim ben onu seviyorum, o da beni ama ikimiz de bunu olması gereken biçimde hissetmiyoruz.”

Aklım Billy’e gitti; ona ne kadar saygı ve sevgi duyduğumu ve onu başka şekilde sevmeyi de ne kadar istediğimi hatırladım ama bunu asla yapamamıştım.

“Ben inatçı katırın tekiyim” diye devam etti Kit; tek ayağını yerdeki tozda sürterken. “Çünkü içten içe istediğim şeyin bu olmadığını bilmeme rağmen Wellington’a gideceğime söz verdim ve bunu yaptım. Yani denedim ama o iş yürümeyecekti.”

“Allie iyi mi?” diye sordum.

“Ah evet.” Kit samimi bir şekilde başını salladı. “İyiden de iyi aslına bakarsan. Onunla konuştuktan sonra bana kendini rahatlatmış hissettiğini söyledi. Çok fazla tartışıyorduk; buradan gitmeden önce bile bu böyleydi. Bir şeyleri bitirmek elbette çok üzücü ama bunu yaparak ikimiz de daha iyi bir şeylerin kapısını açtığımızı biliyoruz. O Welly’de mutlu. Gerçekten çok mutlu. Öyle olduğunu inanmasam zaten onu orada yalnız bırakamazdım.”

“Bırakmazdın biliyorum” diye karşılık verdim. “Sen çok, nasıl desem tam da böyle birisin.”

“Sana o notu yazarken bütün gerçeği açıklamadım” dedi Kit sonra.

“Öyle mi?”

“Sana buradan ayrılmak konusunda kötü hissettiğimi çünkü Tui için endişelendiğimi söylemiştim; ama sebeplerim bundan ibaret değildi. Gerçek şu ki seni de bırakmak istemiyordum.”

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki tepenin zirvesinden aşağı düşeceğimden korktum.

“Yani şöyle ki” dedi Kit iki elimi birden tutarak. “Tui onsuz yaşayamayacağım tek kız değil. Ve bunu artık Allie’yle birlikte olmadığım için söylemiyorum. Bu aniden verdiğim bir karar değil; ne hissettiğimi iyi biliyorum. Bu hisler içimde çok önceleri doğdu ama ancak Welly’ye gidip de seni her gün göremediğimde seni görmeyi, senin yanında olmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim.”

Kit hızlı hızlı konuşuyordu ama onu susturacak gücü kendimde bulamıyordum. Tek düşündüğüm bu adamı seviyor olduğumdu. Daha öne hiç âşık olmamıştım ama Kit’i seviyordum. Bunu biliyordum çünkü güneş aniden sadece ikimiz için parlıyor gibi hissettirmişti, ağaçlar hallerinden memnun bir şekilde iç çekiyorlardı sanki sallanırlarken ve sanki kalbimin en karanlık köşeleri bile muhteşem bir ışıkla yıkanıyordu.

“Sanırım, koca bir aptallıkla anlatmaya çalıştığım şey buraya senin için döndüm Genie. Sana o kolyeyi verdim, çünkü senin bu yeni başlangıcının bir parçası olmak ve çok acı çektiğini, hâlâ da çekiyor olduğunu bildiğimden sana yardım etmek için yanında olmak istiyorum. Çünkü önünde başka zor günler de olacak ve Anna seninle olmadığı için dünyayı yerle bir etmek istediğin günler; ama

o günlerde ben yanında olacağım. Eğer izin verirsen, eğer yanında olmamı istersen?”

Ben bir şey söyleyemedim. Kit elleriyle yüzüme dokundu; akma-ya başlayan gözyaşlarımı başparmaklarıyla sildi; sesi bana üzülmemi ve her şeyin çok güzel olacağını söylüyordu. Fark etmediği şeyse, bu defa üzgün olduğum için değil mutlu olduğumdan gözyaşı döküyordum.

“Kusura bakma” dedim, sesim saf mutlulukla tamamen boğuk çıkmıştı. “Üzgün değilim.” Kendimi rahatlatmak için derin bir nefes alıp çabucak dağılmış suratımı sildim ve başımı Kit’in omzuna koydum ve onun mükemmelliğini tüm bedenimde hissederek bu anın tadını çıkardım. Bir şey söylediğini duyuyordum fakat ne dediğini tam olarak anlayamadan başımı kaldırıncaya dudaklarımız neredeyse birbirleriyle buluştu.

“Böyle daha iyi” dedi, burnu benimkine değene dek biraz daha yaklaşıırken. “Şimdi tam da olmanı istediğim yerdesin.”

Ona ne demek istediğini sorabilirdim ya da daha önce hiç şu an burada ve onun kollarında olduğum kadar huzurlu hissetmediğimi söyleyebilirdim. Eğer aşağıdaki Rüya Kâsesi gerçekten sonsuzluğa doğru dönüyorsa, o yolculuğa birlikte çıkmak istediğim tek erkeğin o olduğunu söyleyebilirdim. Ama bunların hiçbirini söylemedim, çünkü Kit beni öpmeye başladı. Bacaklarım titreyip kalbim mutlulukla deli gibi atana dek öpüştük ve ancak nefes almamız gerektiği an ve karşılığını arayıp bulan aşkımızın şaşkınlığıyla birbirimize bakmak için ayrıldık. Kit çekingen bir elini saçlarımdan arasından geçirirken iç çekerek kulağıma o güzel ve gizemli sözlerinden fısıldamaya başladı.

“Bu da bir başka Maori deyişi, değil mi?” diye mırıldandım.

Kit beni kendine doğru çekti. “Bu, babamın bana hasta oldu-

ğunu anlatmadan hemen önce söylediği şeydi. Ve tam burada, bu noktada söylemişti. Ben de şimdi sana söylemek istedim.”

Sustu. Bense devam etmesini beklerken buraya ilk geldiğimde böylesine canlı ve hayat dolu bir şehirde kendimi nasıl da küçücük ve önemsiz hissettiğimi hatırladım. Fakat eksilmek yerine burada çoğalmıştım. Büyümüş ve çiçek açmıştım; affedilmiş ve kucaklanmıştım ailem, Kit ve kendim tarafından.

“Hadi o zaman” dedim. “Bana ne anlama geldiğini söyle.”

“Şu anlama geliyor” dedi Kit, beni öpmek için yeniden eğilirken, “hayat sonsuz değildir, ama aşk öyledir.”

